" *καλλωπιστόν." [Lucian. 528. Βαυκίζομαι, Athen. 4. p. 27. Schw.=134. Cas. " Ad Mœr. 77. Βαυκισμὸς, Kuster. Aristoph. 104. Heyn. Hom. 8, 326. Βαυκίδες, ad Lucian. 2, 336." Schæf. Mss. " Alexis Athenæi 13, 568." Schweigb. Mss. " Alexis in Clem. Alex. 256." Wakef. Mss.]

" Βαυκοπανοῦργοι, sunt qui interpretandum cen- " seant Gloriosi veteratores, ap. Aristot. Ethic. 4, " 7. Οἱ δὲ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερὰ προσποιούμενοι, " βαυκοπανοῦργοι λέγονται: quos esse dicit εὐκατα- " φρονήτους, utpote qui res parvas et in promtu po- " sitas dissimulent." [Eustratio 58. i. q. * σεμνοπα- νοῦργοι, βαυκοὶ, τρυφεροί.]

" Καυκίζεσθαι, Saltare, et quidem lascivius. Alexis " ap. Athen. dicit Athenienses in conviviis ὀρχεῖσθ' " εὐθέως, ἂν οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν: et imberbi " quidem adolescentiæ aliquam ἐπεῖναι χάριν: sed, " inquit, τὸν γόητα Θεόδοτον Ἢ τὸν Παραμασύντην " ἰδὼν τὸν ἀνόσιον Καυκιζόμενον τὰ λευκὰ, Ἡδιστον " ἀναπήξαιμ' ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβών. Forsitan " est saltare καυκίδας ὑποδεδεμένον, Indutum calcea- " mentorum genere, quod nominatur καυκίδες. Esse " autem Καυκίδας Calceamenti genus, testatur idem " Alexis Comicus ap. eund. Athen. 13. de meretri- " cum astu loquens: Τυγχάνει μικρά τις οὖσα, φελλὸς " ἐν ταῖς καυκίσιν Ἐγκεκάττυται, Si qua parva et pu- " silla est, suberem calceis insuendum curat." [Vitiosæ sunt scripturæ καυκίζεσθαι et καυκίδες, ubi βαυκ. oportebat. Vide Athen. 4, 134. 12, 568. cum Animadvv. Cas. et Schw.]

" ΒΑΫΖΩ, Latro: ὑλακτῶ: verbum fictum e ca- " num voce, quam latrando edunt, nimirum βαῦ " βαῦ, ut et Baubari ap. Latinos: dicit enim Lucr. " Et cum deserti baubantur in ædibus. Dores Βαῦ- " σδειν dicunt. Theocr. 6, (10.) Ἄ τοι τᾶν οἰῶν ἕπεται " σκοπός· ἁ δὲ βαῦσδει Εἰς ἅλα δερκομένα: i. e. ὑλα- " κτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα, inquit Schol., qui " proprie dici βαύζειν ait ἐπὶ τῶν σκυλακίων: at ἐπὶ " τῶν τελείων κυνῶν dici τὸ ὑλακτεῖν. Dicit tamen " et Plut. an Seni cap. Resp. Κύνες γὰρ καὶ βαύζου- " σιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον. Suid. quo- " que βαύζων ex Aristoph. affert pro ὑλακτῶν. Hes. " vero βαύζειν exp. non solum ὑλακτεῖν, sed etiam " ἀσαφῶς λέγειν: latrare enim videntur, qui non " clare sonant verba, sed ea in cavo oris recessu vi- " dentur veluti resorbere, * κοιλοστόμως ea profe- " rentes." [Æsch. Pers. 13. Ag. 461. Aristoph. Θ. 903. " Βαῦ, Valck. ad Ammon. 46. Βαύζω, Jacobs. Anth. 7, 149. 8, 231. Brunck. ad Æsch. Pers. 13. Valck. Phœn. p. 500.; ad Ammon. 231. ad Callim. 1, 157." Schæf. Mss. * Βαϋκτὸς, ἡ, ὸν: unde * Δυσ- βάϋκτος, ὁ, ἡ, Lamentabilis, Æsch. Pers. 572. αὐδά: " Brunck. ad 1061." Schæf. Mss. * Καταβαύζω, A- nal. 1, 246. ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας. " Jacobs. Anth. 6, 130. 7, 148." Schæf. Mss. " Plut. 9, 146." Wakef. Mss.]

ΒΑΥΝΟΣ, Fornax, Caminus, Eust. et Schol. Aristoph. At Hes. βαύνους exp. etiam χυτρόποδας. Hinc autem βάνανσος et κρίβανος, pro quo et κλίβανος, deduci, idem Eust. aliique nonnulli scripserunt. Sed et hoc ipsum βαῦνος aliunde deduci putat Etym. ab αὔω, τὸ καίω, ut antea dictum est. Quidam autem Peloponnensium voc. esse putarunt istud βαῦνος. [" Alio sensu, 1 Maccab. 13, 37." Kall. Mss. Vide Schol. in Dionys. Thrac. 654., in Βάνανσος citandum. " Phrynich. Ecl. 76. Thom. M. 554. Heindorf. ad Plat. Theæt. 402. ad Lucian. 1, 169." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 22, 3." Wakef. Mss.] Βαύνη, itidem Caminus ap. Hes. Item χωνευτήριον.

¶ Βάνανσος, ὁ, ἡ, quasi βαύνανσος, q. d. Qui caminum accendit, ad conficienda sua opera. Qui igne ad conficienda sua opera utitur. Vel, Qui ad fornacem s. fornaci assidens opus facit. Sed generaliter ita vocatur Artifex mechanicus, i. e. eorum operum, quæ mechanica dicuntur, Qui quampiam artem mechanicam tractat, s. Qui manibus sibi victum quærit. Exp. et Artifex illiberalis, vel sordidus. Item, Sedentarius artifex, e Plauto: s. Sellularius, e Liv. Lucian. (1, 531.) Ἀλλὰ βάνανσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Alibi autem conjungit βάνανσος et χειρώναξ, et ἀποχειροβίωτος. Legitur et βάνανσος τεχνίτης. Dicitur autem et de re, ut βάνανσος τέχνη Aristot. Ars mechanica, Ars sedentaria, vel Ars illiberalis et sordida: βάνανσον ἔργον ap. Eund. Pol. 8.: ap. Lucian. (1, 569.) βίος βάνανσος. Et superl. Βανανσότατος: ut Aristot. Pol. 1. Βανανσότατοι δὲ ἐν αἷς τὰ σώματα λωβῶνται μάλιστα. || Βάνανσος φιλότης e Plat. (Epist. 7.) Trivialis amicitia. || Pro Inepte magnifico, ap. Aristot. Ethic. 4., Bud. Et Βαναύσως, ut βαναύσως τραφέντες citat Bud. e Chrys. in Ep. ad Col. 54. Quod esse ait q. d. παχυμερῶς. [Gl. Βάνανσος· Arrogans, Ventosus. Plut. Antonio 27., Stob. p. 415. Schow., Anal. 2, 376. Schol. in Dionys. Thracem 654. Ἔτι δὲ τῶν τεχνῶν αἱ μέν εἰσι βάνανσοι, αἱ δὲ ἐγκύκλιοι. Καὶ βάνανσοι μὲν, αἱ καὶ χειρωνακτικαὶ λέγονται, ὥσπερ ἡ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονική. Χειρωνακτικαὶ δὲ καλοῦνται, ἐπειδὴ χειρώνακτας καλοῦσι τοὺς ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργαζομένους, οἱονεὶ χειράνακτας. Ὁμοίως δὲ βάνανσοι αἱ διὰ πυρὸς τὴν ἐργασίαν ποιούμεναι, ὥσπερ ἡ χαλκευτική· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάσας τὰς διὰ χειρὸς τὴν ἐργασίαν ποιουμένας, οἱονεὶ τεκτονικὴν καὶ οἰκοδομικήν. Γίνεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ φαύνω, καὶ, ἀποβολῇ τοῦ φ, αὔνω· ἐκ τούτου αὐνὸς καὶ βαυνός· ὅπερ κοινῶς μὲν ὀξύνεται, Ἀττικῶς δὲ βαρύνεται, σημαίνει δὲ τὴν κάμινον, ὡς παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει, Μέσον δ' ἐξαύσατο βαυνὸν, ἤγουν * ὑφηῦνε· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἵππος * ἵππασος, καὶ παρὰ τὸ χόρτος * χόρτασος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βαυνὸς βαύνασος, καὶ, καθ' ὑπερβιβασμὸν, βάνανσος. Ἐγκύκλιοι δέ εἰσιν, ἃς ἔνιοι λογικὰς καλοῦσιν, οἷον ἀστρονομία, γεωμετρία, μουσική, φιλοσοφία, ἰατρική, γραμματική, ῥητορική· ἐγκυκλίους δὲ αὐτὰς καλοῦσιν, ὅτι τὸν τεχνίτην (δεῖ) διὰ πασῶν αὐτῶν ὁδεύσαντα, τὸ χρειῶδες ἀφ' ἑκάστης εἰς τὴν ἑαυτοῦ εἰσάγειν. Lex. Polyb., Ind. Æsch. Socr. Dial. " Plut. Opp. Mor. 1, 821. Wytt." Seager. Mss. Ælian. H. A. 2, 31. Παρὰ τοὺς βαναύσους καλινδεῖται, καὶ τοὺς χειρώνακτας τοὺς ἐμπύρους. " Brunck. Soph. 3, 505. Schneider. ad Xen. Œcon. 37. Heindorf. ad Plat. Theæt. 402. Thom. M. 845. Jacobs. Anth. 9, 128. 10, 115. Lucian. 1, 4. ubi vide n.: p. 169. 187. 189. ad 1, 531. Ammon. 134.; Valck. Animadv. 213. Plut. Mor. 1, 821. Sordidus, Diod. S. 1, 357. Superl., Plut. (4, 756.) 5, 310. H." Schæf. Mss. " Βαναύσως, Sordide, Clem. Alex. 273." Wakef. Mss.]

Βανανσουργία, (ἡ,) Opus, quod ad caminum conficitur, Opus mechanicum, s. ejus, qui quampiam artem mechanicam profitetur. J. Polluci (7, 6.) i. q. βανανσία. [Βανανσουργὸς, Noster alibi posnit. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 676. Alterum extat in Plut. Marc. 14.: Βανανσουργέω, J. Poll. l. c. * Βανανσοτεχνέω, Strabo 16. p. 456. S.=1129. * Βανανσοποιὸς, ὁ, et * Βανανσοποιέω: unde * Βανανσοποιία, ἡ, Epiphan. 1, 1098. " Βανανσουργία, Plut. 1, 305. 8, 965." Wakef. Mss.]

[* " Ἀβάνανσος, (ὁ, ἡ,) Const. Apost. 2, 3." Kall. Mss. * " Ἀβαναύσως, Clem. Rom. ad Cor. 1, 44." Wakef. Mss.]

[* " Βανανσέω, Synes. de Regno p. 22." Kall. Mss.]

Βανανσία, (ἡ,) Ars, quæ ad caminum exercetur: vel, Opus, quod ad caminum conficitur, vel, generalius, ad ignem. Exp. et Ars illiberalis etc. sequendo analogiam signiff. positarum in Βάνανσος. Bud. interpr. Sordidam et turpem professionem ap. Plat. || Inepta magnificentia, et aliquid prodigalitatis habens. Aristot. Ethic. 4, (2.) Τῆς μεγαλοπρεπείας—ἡ μὲν ἔλλειψις, μικροπρέπεια καλεῖται· ἡ δὲ ὑπερβολὴ, βανανσία καὶ ἀπειροκαλία. Hippocr. autem ἀκολασίην et βανανσίην copulavit. [Gl. Mechanica ars, Arrogantia. Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 836. " Liberalitas, Method. Symp. 67." Routh. Mss. " Βανανσίη, Herod. 2, 166. i. q. χειρωναξίη, 2, 167." Schweigh. Mss. " Ars illiberalis, Clem. Alex. 845." Wakef. Mss.]

[* Βανανσότης, ἡ, Gl. Arrogantia.]

Βανανσικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad eos pertinens, qui βάνανσοι appellantur, vel ad eorum artem. Sed βανανσικαὶ τέχναι, Xen. O. (4, 2.) eædem sunt, quæ et βάνανσοι. Aristot. autem Pol. 6. Βανανσικὸν μέρος, Pars ea civi-

um, quæ artes illas exercet. [Cic. de Off. 1, 42. "Valck. ad Ammon. 214." Schæf. Mss. "Xen. K. Π. 201." Wakef. Mss. Glossæ: Βανανσικός· Furnaceus. Βανανσική· Furnaria.]

¶ Κρίβανος, s. Κλίβανος, Clibanus, proprie in quo hordeum coquitur; dicitur enim quasi κριθης βαῦνος. Quidam ut ἰπνὸν, Furnum, quo et Athen. modo exp. (116.), ita κρίβανόν s. κλίβανον esse volunt, qui Testus Catoni, Testum Plinio dicitur. Furnum certe non esse; quamvis Linacer ap. Gal. ita reddiderit, ostendit vel h. l. ejusd. de Antidotis, Πρὸ πάντων * εὔζυμός τε καὶ καλως ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται, κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. Sic autem et ap. Athen. ibid. Panis, ἰπνίτης, qui et καμινίτης, ab eo distinguitur, qui κλιβανίτης nomen habet. Sed et Plin. ac Colum. (5, 10, 4.) Clibanum a Furno distinguunt. Sunt qui μαγειρικὸν instrumentum esse putent ejusmodi, quale est quod Gall. Tartrier dicimus: cujus et in Italia ad conficiendas, quas Tortas appellant, magnus est usus. Diosc. aliquid de ejus forma scribit, ut in Κριβανοειδὴς videbis. Ceterum, quamvis longe usitatius sit Κλίβανος, priorem tamen τῷ Κρίβανος locum dedi, propter illam, quam attuli, etym. ex Eust. petitam: cui et Etym. assentiri videtur. Interim autem non sum nescius alios κρίβανον velle habere ρ e linguæ Att. proprietate, pro λ, quam habet e linguæ Communis usu. Sed his repuguans Etym. κλίβανον Dor. esse dicit. ["Κρίβανος, Κλίβανος, ut κεφαλαλγία κεφαλαργία, ἄγγελος ἀγγέριος ap. Hesych. Canin." Gataker. Mss. Ælian. H. A. 2, 22. Εἴη δ' ἂν ἡ καταφυγὴ ἡ πέτρα ἀνεστῶσα ἐπὶ μέγα καὶ ὑψηλὸν, ἣ οἱ καλοῦμενοι κρίβανοι ὑπὸ τῶν ἁλιέων. "Aristoph. Σ. 1153. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ, Εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε, Clibanum induete mihi. Jocus Philocleontis, cui nolenti, et calore æstuanti, læna spissa induebatur." Seager. Mss. Κλίβανος μολιβοῦς, Strabo 16. p. 1094=322. Glossæ: Κλίβανος· Clibanus. "Κρίβανος, Phrynich. Ecl. 76. Thom. M. 554. Steph. Dial. 19. 57. Aristoph. Fr. 230. T. H. ad Aristoph. Π. p. 256. Toup. Opusc. 1, 12. ad Diod. S. 1, 161. Κλίβανος, Phrynich. l. c. Thom. M. 554. 592. Wakef. S. C. 5, 13. Steph. Dial. 19, 57. ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. * Κρίβανον, τὸ, i. q. κρίβανος, Pherecr. ap. Schol. Aristoph. A. 86. Τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον. * Κλίβανον, Gl. Clibanum. "Κρίβανον, Valck. Diatr. 285." Schæf. Mss.]

[* Κριβάναι, Placentæ quædam τῷ σχήματι μαστώδεις, Athen. 646. "Heyn. ad Apollod. 1150." Schæf. Mss.]

Κριβανίτης, s. Κλιβανίτης, ET Κριβανωτὸς, (ἡ, ὸν,) Testuaceus, In testu coctus: ut κριβανίτης ἄρτος ap. Athen. (116.) Aristoph. autem (Π. 765.) κριβανωτὸς pro eod. dixit. [Κριβανίτης, Athen. 109. Aristoph. A. 86. 1122. Κριβανωτὸς, Eust. 100, 10. * Κλιβανωτὸν, Gl. Testuaceum. "Κριβανίτης, Kuster. Aristoph. 118.; Brunck. 3, 165.; Fr. 228. ἄρτος, Phrynich. Ecl. 77. Κλιβανίτης, ad Lucian. 2, 331. ad Diod. S. 1, 188. Κριβανωτὸς, Brunck. Aristoph. 1, 266." Schæf. Mss.]

[* Κλιβανεὺς, ὁ, Fornacarius, Clibanarius, Manetho 1, 80. cf. Gronov. p. 268.]

Κριβανοειδὴς, s. Κλιβανοειδὴς, Clibani s. Testu formam habens. Diosc. 1, (96.) Πωμάσας τὸν λύχνον καινῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν περιφερεῖ καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι. ["Bibl. Philol. 2, 20." Schæf. Mss.]

[* Κλιβανίκιος, α, ον, Athen. 3, 29.]

[* Ἐπικλιβάνιος, α, ον, Sext. Emp. p. 592.]

ΒΔΑΛΛΩ, αλῶ, Mulgeo, Sugo. Plato, Εὐδαιμονίζων βουκόλον πολὺ βδάλλοντα. Nicander A. (262.) Ἠὲ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πέλλης: ubi observa v. med. Aristot. autem pass. [med.] Βδάλλομαι, ut Βόες βδάλλονται γάλα. Idem, Βους βδάλλεται ἀμφορέα: q. d. Mulgetur amphoram, pro Amphoram lacte nnplet. Ab Aristot. βδάλλειν de muliere etiam dici testatur Bud. HINC Βδάλσις, (ἡ,) Gal. de Sympt. 4. Mulctus: item Suctus, quo utitur Plin. ET Νεόβδαλτον γάλα, Lac recenter mulctum. [Nicander Θ. 606. A. 484.] DE Βδέλλω autem vide in Βδέλλα.

A [Βδάλλω, Aristot. de Gener. Anim. 2, 7. Σαρκίδιόν τι βδ. "Fischer. ad Weller. G. G. 1, 72. Heindorf. ad Plat. Theæt. 393. Mœr. 93. et n." Schæf. Mss. "Pass., Clem. Alex. 277. Alciphro 312. Aor. 1. med. ἐβδηλάμην, Nicander A. 262." Wakef. Mss. * Ἐπιβδάλλω, Schol. Pind. Π. 4, 249. * "Βδαλεὺς, (ὁ,) Schol. Luciani Hesiod. s. 4." Boissonad. Mss.]

"Βδαλοὶ, Hesychio ῥαφίδες θαλάσσιαι, Aciculæ "marinæ: Pisces. Item et φλέβες κιρσώδεις. Ita "enim ap. eum reponendum pro κροσσώδεις, e Gal. "Nam is in Lex. Hippocr. tradit, Diosc. βδέλλαν in "Prorrhetico majore, qui secundus iuscribitur a qui-"busdam, ab Hippocr. dicere nominari τὴν κιρσώδη "φλέβα. Ipse tamen in propria potius signif. acci-"piendum ait de Ipso animali: i. e. de Hirudine s. "Sanguisuga. Verba Hippocr., ad quæ respiciunt, "hæc sunt, Prorrhet. 2. Ἢν ἕλκος τι ἔχων φανῆται ἐν "τῷ χωρίῳ τούτῳ ἢ βδέλλαν: loquitur autem de fau-"cibus et naribus." "Βέλλαι, Hesychio ῥαφίδες θα-"λάσσιαι, Acus marinæ."

B ¶ Βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga. Theocr. 2, (54.) τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Habetur h. v. in Salom. Parab. Ceterum Etym. a βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. At Schol. Theocr. a βδέλλω esse dicit, signif. ἀμέλγω et ἐκπιέζω: unde βδέλλα dicta sit ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα: Att. autem βδάλλω pro βδέλλω dici. Idem tamen Schol. alibi τοῦ βδάλλω duntaxat mentionem facit. "Meminit Etym. quoque τοῦ βδέλλειν, "signif. ἀμέλγειν, derivans inde βδέλλα. Suid. vero "et Βδέλλεται e Plat. Theæt. (Heindorf. 393.) affert "pro ἀμέλγει. || Sed habet et aliam signif., quate-"nus nimirum a βδέω derivatum est. Hes. enim "Βδέλλων exp. τρέμων ἢ βδέων: qui et Βδέλλεσθαι "affert pro * κοιλιολυτεῖν, Alvum solvere, s. Crepi-"tum ventris emittere, aut Pedere." [A Schneidero non agnoscitur. "Theocr. 11, 34." Wakef. Mss. * "Συμβδέλλομαι, Nicander ap. Schol. Theocr. 1, 56." Boissonad. Mss.] || Βδέλλα, est etiam Bdellium, Hes. Sic et ap. Arrian. Diosc. Gal. De Bdellio

C autem consule et Plin. ["Ἡ βδέλλη, Hirudo, Herod. 2, 68." Schweigh. Mss. Glossæ: Βδέλλα· Suga, Hirudo, Sanguisuga. Βδέλλα * λιμνία· Sanguisuga. Βδέλλα χερσαία· Hirudo. Βδέλλα ὕδατος· Sanguisuga. Hirudo Linn., Petromyzon Linn. Strabo 7. p. 644. Sieb. Ἐν ποταμῷ τινὶ γεννᾶσθαι βδέλλας ἐπταπήχεις κατατετρημένα ἐχούσας τὰ βράγχια, δι' ὧν ἀναπνέουσι. "Huschk. Anal. 266. Jacobs. Anth. 9, 270. ad Mœr. 184. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 256. 2, 350." Schæf. Mss. * Βδελλολάρυγξ, γος, ὁ, ἡ, Convitium in parasitum, Cratin. ap. Suid. v. Ἀνεπάγγελτος. Βδέλλιον, vide supra cccxciv. b.]

ΒΔΕΩ, Flatum ventris emitto. In VV. LL. exp. etiam Pedo: quam signif. habere mihi non videtur in ll., quos ex Aristoph. subjungam. Quin et Suid. in Βδέννυσθαι, pro me facere videtur. Aristoph. (Εἰρ. 151.) Μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζετε: Π. (693.) Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Ibid. (703.) cum accus. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. || Sunt qui βδέειν

D accipi etiam pro Fœtere putent, e consequenti: atque ita ap. Gal. de Aff. 2. et Aet. 2, 33. σίλφης βδεούσης interpr., sc. tanquam de Tertio blattarum genere, quod et Plin. 29, c. ult. odoris tædio invisum esse testatur. [Gl. Βδέω· Viso, Pedo. * Βδέσμα· Visium. "Aristoph. I. 900. Οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί; vertitur: Annon tunc tam crebro visientes pudore suffundebamini? Sed βδ. passive accipiendum mihi videtur, pro καταπερδόμενοι ὑπ' ἀλλήλων, et πυῤῥοὶ pro Infecti colore merdæ; quod visionis illius creberrimæ effectus erat." Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 137. Mœr. 93. et n.: Huschk. Anal. 67. Brunck. Aristoph. 3, 223." Schæf. Mss.]

Βδόλος, (ὁ,) Flatus ventris. Exp. et Crepitus. Item Fœtor extinctæ lucernæ. Etym. postquam exp. πορδὴ, subjungit h. l. adesp. Τὸν βδόλον οὐκ ἔσθ' ἥτις ῥὶς ὑποστῆναι δύναται. De derivatione autem h. v. illi non assentior. [Gl. Visio.] "Βδέλλος, ὁ, Fœtor ex-"tinctæ lucernæ, Crepitus ventris, VV. LL. Pro "eodem Βδόλος dicitur." [* "Βδέλος, Jacobs. Ani-

madv. 124." Schæf. Mss. "Βδόλος, Fœtor extinctæ lucernæ, Schol. Æsch. S. c. Th. 500." Wakef. Mss.]

¶ Βδέννυσθαι, Suid. Βδένεσθαι, Hes. Flatum ventris emittere, ut βδεῖν. Illi tamen exp. ἐκκενοῦσθαι s. κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. Ab h. autem v. fuerit fortasse Gall. Bedaine.

¶ Βδύλλω, i. q. βδέω. Hanc enim signif., quam Suid. omittit, Hes. autem ultimo loco ponit, primam esse existimo. Quod autem et pro Timeo, atque adeo Tremo, accipitur, in eo respici ad illos puto, qui præ timore flatus ventris emittunt: quod exprimit et Lucian. (2, 337=5, 190.) verbo comp. utens, Ὑπέβδυλλε ὑπὸ του δέους καὶ * πορδαλέος ἦν. At βδύλλειν cum accus. pro Timere legitur ap. Aristoph. I. (224.) καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι Δεδίασιν αὐτὸν, ὅ, τε πένης βδυλλει λεώς. Suid. exp. etiam εὐτελίζειν, item μισεῖν. ["Aristoph. Λ. 354. Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς;" Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 137. Mœr. 93. et n.: Brunck. Aristoph. 1, 29." Schæf. Mss.] Et Ὑποβδύλλω, vide in Luciani l. c. At Hes. Βδέλλων etiam habet, quod exp. τρέμων, ἢ βδέων.

ΒΔΕΛΥΣΣΟΜΑΙ et Βδελύττομαι, Execror, Abominor, Detestor. Aristoph. Π. (700.) cum accus. Ἧπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. Exp. etiam Formido: in qua signif. vel potius pro Exhorreo, videtur accepisse Idem N. (1132.) Εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερων Δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι. Sed dici de summa formidine ostendunt præcedentia: ideoque Exhorreo malim interpr. Potest tamen, opinor, et pro Execror accipi. Greg. de Amore Paup. infinitivo juuxit, Ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα. In Apoc. 21, (8.) ἐβδελυγμένοις, pro Execrabilibus. Affertur et act. Βδελύττω e Can. 9. Conc. Antioch. De propria autem h. v. signif. quid sentiam, dicam in Βδελυρός. Hinc Βδελυγμὸς, (ὁ,) et Βδέλυγμα, (τὸ,) Execratio, Abominatio. Item, Res execranda s. abominanda, Quod est execrabile s. abominandum. Luc. 16, 15. Ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστί. Sed Etym. βδέλυγμα est etiam Fœtor: quæ signif. τῷ βδελυγμὸς quoque datur. Et Βδελυγμία, (ἡ,) itidem Execratio, Abominatio. A Chrys. accipi puto pro Execranda quadam fœditate s. turpitudine, Δείξωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν. || Xen. pro Nausea posuit; nam et J. Poll. (6, 44.) eum βδελυγμίαν appellasse scribit τὸ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν, intelligens, ut opinor, de h. l. (Ἀπ. 3, 11, 13.) Κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. Hes. Fœtorem quoque exp. [J. Poll. 10, 76.] Et Βδελυγμίας ap. Etym., quod in VV. LL. exp. Fœtidus. Et Βδελυκτὸς, (ἡ, ὸν,) Execrabilis, Abominabilis. Paul. ad Tit. 1, (16.) Βδελυκτοὶ ὄντες. Greg. de Ægyptiis loquens, Βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, Abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter vilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur, Bud. Contr. Ἀβδέλυκτος, Æschyl. [Gl. Βδελύσσομαι· Abominor. Βδελυττόμεθα· Execramur. Βδέλυγμα· Abominatio. Βδελυκτός· Abominabilis. "Βδελυγμίας, Const. Manass. Chron. p. 71. (485.) * Βδελυκτέος, p. 10 (=12=24. Meurs.) * Βδέλυσμα, (τὸ,) Amphil. 114." Kall. Mss. * Βδελύκτροπος, ὁ, ἡ, Abominabilis, Æsch. Eum. 52. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 671. * "Τρισβδέλυκτος, (ὁ, ἡ,) ad Hesych. 2, 1419. n. 3." Dahler. Mss. "Βδελύσσομαι, Phrynich. Ecl. 96. Cattier. 77. Brunck. Aristoph. 3, 81. Kuster. 122. Βδελύσσ., Βδελύττ., ad Lucian. 1, 414. Βδελυγμὸς, ad Mœr. 158. Βδελυγμία, ibid. Jacobs. ad Anth. 1, 2. Brunck. Aristoph. 3, 81. * Βδέλυμα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 129. Βδελυκτὸς, Wakef. Eum. 52. Βδελύκτροπος, ibid." Schæf. Mss. "Βδελυγμία, Theod. 4, 356. Nausea, Ælian. H. A. 973. Odor teter, Hippocr. 883." Wakef. Mss.]

[* Καταβδελύσσομαι, LXX. Ezech. 34, 27. * "Συμβδελύττω, Theod. Prodr. Rhod. p. 78." Boissonad. Mss.]

"Βδελύζη, ap. Hes. βδελυρὰ, μίσους ἀξία." [* "Ἀποβδελύζω, Athen. 4, 9. LXX. Ps. 21, 24. Amphil. 96." Kall. Mss. * "Βδελύζω, Phrynich. Ecl. 97." Schæf. Mss.]

¶ Βδελυρὸς, (ὰ, ὸν,) Qui est frontis prostitutæ, Protervus, Flagitiosus, Impurus, [Gl. Facinorosus, Scelestus.] Aristoph. B. (465.) Ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σύ: N. (446.) Βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητής. Dem. in Mid. Τοῦτον ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν, καὶ βδελυρόν. Hoc nomen de Eo proprie dici, qui perdita quadam impudentia præditus sit, e nullo l. apertius ostendi posse existimo, quam e Theophr. Char. ubi dicit esse ejusmodi, qui non dubitet retecta veste vel ingenuis mulieribus verenda sua ostendere. Plut. (6, 33.) Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν νεανίσκου θρασέος μάλα καὶ βδελυροῦ. Et Βδελυρῶς, Flagitiose, Impure: βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. Et Βδελυρία, Summa et perdita impudentia, Ingens protervia. Plut. (5, 19.) Καὶ τῇ τοῦ παλαιοῦ Κλέωνος ἀπομιμεῖσθαι δοκῶν βωμολοχίᾳ, καὶ βδελυρίᾳ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐχέρειαν. Item Flagitiosa et impura vita. Æschin. (12.) de Eo usus est, qui stuprum in se admiserat, Οὗτος δ' οὐκ ἐθέλων τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν κατέχειν: (4.) Οὕτω κακῶς καὶ αἰσχρῶς διακείμενος τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης, καὶ βδελυρίας, ὥστε τοὺς εὖ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας. Ibid. Τίνι δ' ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; Flagitiosa vita. Bud. βδελυρὸν, itemque βδελυρίαν dici etiam putavit de Summe atque adeo perdite avaro ac sordido: secutus, ut opinor, Etym., qui a βδέλλα nomen hoc deducens, exp. ὁ ἀναιδὴς, καὶ πανταχόθεν βδέλλειν καὶ ἁρπάζειν βουλόμενος: repono enim ap. eum βδέλλειν pro ἕλλειν, verum ego contra a βδέω deduco, multo simpliciorem et significationi τοῦ βδελυρὸς accommodatiorem hanc deductionem judicans. Quinetiam quod idem Etym. βδελύσσω a βδελύω, hoc autem a βδέλλα deducit, in eo quoque ab illo dissentio, ac βδελύσσω vel potius βδελύσσομαι a βδέω derivo, ideoque proprie esse puto Aversor ob fœtorem. Hes. certe βδελύσσεσθαι exp. etiam κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν, ["Theopomp. Athenæi 6, 260. Ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητάς." Schweigh. Mss. * "Βδελυρὰ, Chamelæa, Diosc. 474. * Βδελυρεύεσθαι, Dem. de Fœd. Alex. 1, 229. Tauchn. (=88=214. Improbum, detestabilem, et couspuendum me gero, Reisk. Πότερον πειθώμεθα τοῖς κοινοῖς προστάγμασι, πολεμίοις αὐτοῖς χρώμενοι, ἢ βδελυρεύσεταί τις οὐ φάσκων, τούτων τῶν μισθοφορούντων παρὰ τον Μακεδόνος, τῶν καθ' ἡμῶν πεπλουτηκότων;) * Βδελυρότης, (ἡ,) Manass. Chron. p. 95. 103. (=79. 86.)" Boissonad. Mss. Βδελυρία, Theophr. Char. 11. "Βδελυρὸς, ad Lucian. 1, 419. Timæi Lex. 60. et n.: Coray Theophr. 222. Βδελυρία, Phrynich. Ecl. 152. Thom. M. 615." Schæf. Mss. "Nausea, Fastidium, Hippocr. 546." Wakef. Mss. * Παμβδελυρὸς, ὰ, ὸν, Aristoph. Ἐκκλ. 1035. Λ. 968. "Brunck. 1, 14." Schæf. Mss. * "Τρισβδελυρὸς, Suid. 1, 602." Wakef. Mss.]

[* Βδελυχρὸς, ὰ, ὸν, i. q. βδελυρὸς, Epicharm. ap. Athen. 321. "Βδελυχρὸς, * Βδελυχνὸς, ad Hesych. 1, 711. n. 3." Dahler. Mss. "Βδελυχνὸς, Eust. Il. 1221, 50." Wakef. Mss.]

ΒΕΒΑΙΟΣ, ὁ, ἡ, (et α, ον,) Stabilis, Firmus; ut βεβαία εἰρήνη. Isocr. et Xen. Firma pax. E Plut. Fabio, βέβαιος εὐτυχία. E Thuc. βέβαιος χάρις. Rursum Plut. δόξα βέβαιος, Certa et firma persuasio. Sic Thuc. (3, 37.) Εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει, ὧν ἂν δόξῃ πέρι: 2, (89.) Μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες, Magnam quandam et certam animi fiduciam habentes. Sic βέβαιος φίλος Aristoph., qui Ennio Amicus certus, i. e. Certæ vel firmæ fidei: ut rursus Thuc. 5, (43.) Οὐ βεβαίους φάσκων εἶναι Λακεδαιμονίους, interpr. Non firmæ fidei. At βεβαίους τὰς πύλας ap. Eund. 143. exp. Tutas portas. || Βέβαιον, Securitas; ut Plato Ep. Ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρεχέτω, Securitatem præstet, Fidem suam firmet, aut Fiduciam afferat. || Βέβαιον pass. signif. Certum et compertum, et de quo fiduciam habemus. Sed et βέβαιος de persona dictum, Is, de quo fiducia concipitur, Is, de quo nobis aliquid certo persuademus: unde, Βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, Certa fides habetur mihi hoc facturum me esse. Thuc. 3. Καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἦσαν

μηδὲν νεωτεριεῖν: quasi quis dicat, Nobis essent certiores nihil rerum novarum molituri esse, i. e. Certiorem spem de iis conciperemus, fore ut etc. Alii, Majore securitate confideremus. Ego autem illas expp. attuli ad facilius declarandum pass. h. v. usum, quem certe non minus durum existimo, quam esset Lat. usus τοῦ Certus de persona dictum, sc. pro Eo, cui certo creditur. Sic Gall. Assuré utroque modo accipitur. Ceterum a βέβαα pro βέβηκα formari puto βέβαιος, licet aliam formationem afferat Etym. Sed inter derivata a βαίνω prætermissum, hic ponendum censui, præfixa tamen nostra lineola. ‖ Βεβαιότερος, Stabilior, Firmior: βεβαιότατος, Firmissimus. Et Βεβαίως, Firme: unde βεβαίως ἔχειν dicitur a Plat. de LL. quod firmum est. Et Βεβαιοτέρως, Firmius, Stabilius, [Strabo 1. p. 42. Xen. K. Π. 2, 1, 13.] Sed βεβαίως exp. etiam Certo, Explorato. [Gl. Βέβαιος· Certus, Ratus, Firmus, Stabilis. Βεβαία· Vivida, Fortis. Βέβαιον· Ratum, Firmum. Βεβαίῳ· Tugurium, (sic.) Βεβαιότερον· Certius. Βεβαίως· Firmiter. "Τὸ βέβαιον, Verum, Certum, Exploratum. Herod. 7, 50." Schweigh. Mss. "Βεβαίως, Dem. 132. Eur. Herc. F. 1121." Seager. Mss. "Ad Charit. 653. Coray in Thuc. par Levesque 1, 350. Βέβαιος, ibid. ad Charit. 315. ad Lucian. 1, 393. Wakef. S. C. 4, 120. B. de fem., Jacobs. Anth. 6, 366. ad Thuc. 1, 6. ad Dionys. H. 2, 1158. 3, 1523. Galsend. ad Diogen. X. T. 2. p. 754. Seq. infin., Dionys. H. 1, 514. Conf. cum βίαιος, ad Plut. 6, 87. Hutt. B. ἡ, et βεβαία, Thom. M. 149. ad Diod. S. 1, 178. Βέβαιον, i. q. βεβαίως, Thom. M. 200. Βέβαια adv., Diod. S. 2, 493. Βέβαιον, ὅτι, Dionys. H. 1, 516." Schæf. Mss. "Prudens, Dio Chrys. 1, 700." Wakef. Mss. * Βεβαιόπιστος, ὁ, ἡ, Schneidero susp.; sed extat in Marco Eremita c. 1. p. 276. * Βεβαιότροπος, Damascius in Phot. Bibl. 1030=547.]

Βεβαιότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Aristot. Eth. 1, 10. Περὶ οὐδὲν γὰρ οὕτως ὑπάρχει τῶν ἀνθρωπίνων βεβαιότης, ὡς περὶ τὰς ἐνεργείας τὰς κατ' ἀρετήν. Apud Thuc. (4, 66.) p. 143. videtur poni pro ἀσφάλεια. In VV. LL. βεβαιότητα ποιοῦμαι, Do fidem. Ibid. βεβαιότης exp. etiam Constantia. [Gl. Certitas, Firmitas, Secundus auctor.]

Βεβαιόω, ώσω, Stabilio, Firmo, Firmum reddo, Tutum reddo. Item Confirmo. Thuc. 6. Τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι. At Herodian. Τὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. Aristid. Pan. Οἱ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν, i. e. Ratam faciunt. Bud. Et, ut βεβαία εἰρήνη, sic et βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην dicitur. Herod. 4. Καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, Sancire, Polit. interpr. Sic autem et νόμους βεβαιῶσαι, Bud. ap. Dem. (524.) Sancire leges interpr. Idem ap. Polyb. 3. Βεβαιοῦν τὰς ἐπαγγελίας, Promissa præstare. ‖ Βεβαιῶσαι pro eo, quod Juriscons. dicunt, Præstare, ut habere liceat ei, cui stipulatione et sponsione evictionis cautum est. Vide Bud. 745. Idem p. 746. Βεβαιοῦμαι, pro Fidem facio, Pro comperto habeo, Affirmo, Confirmo, e Plat. et Paus. affert. [Gl. Βεβαιόω· Stabilio, Confirmo, Offirmo, Corroboro. Βεβαίωται conf. cum βεβίωται, Greg. Cor. 752. Xen. K. A. 7, 6. 17. K. Π. 8, 8, 2. "Ad Charit. 315. 653. Heindorf. ad Plat. Gorg. 142. Herodian. 462. et n.: Lennep. ad Phal. 135. ad Diod. S. 1, 104." Schæf. Mss. "Med., Stabilio, Hierocles 32." Wakef. Mss.]

[* Βεβαίωμα, τὸ, Gl. Firmamentum, Statumen.] Βεβαίωσις, ἡ, Confirmatio. Apud Thuc. 1. exp. Firmamentum: Τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, Omne vestræ auctoritatis firmamentum. In jure autem βεβαιώσεως δίκη, Actio ob evictionem, ut scribit Bud. 746. Vide et J. Poll. 8. item Hes. et Suid. sed ap. hunc pro ὁρισάμενοι reponunt quidam ὠνησάμενοι, sicut et ap. illum ὠνησαμένων pro ὁρισαμένων. [Gl. Confirmatio, Fidejnssio, Auctoritas. "Phalar. 342." Schæf. Mss.]

[* Βεβαιωτέον, Diog. L. 361.]

Βεβαιωτής, (ὁ,) Confirmator, Sancitor. Plut. (1, 531.) refert a Numa institutos Fœciales, φύλακας μὲν εἰρήνης, ἐπιγνώμονας δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτιῶν, αἳ σὺν δίκῃ πόλεμον ἐπισυνάπτουσι. Et Βεβαιωτικός, (ὴ, ὸν,) Confirmativus; ut βεβαιωτικὰ ἐπιῤῥήματα, qualia sunt δήπου, δήπουθεν, δηλαδή, κ. τ. λ. Eust. [Gl. Βεβαιωτής, ἐγγυητής· Fidejussor, Sponsor. Βεβαιωτής, Βεβαιώτης, Greg. Cor. 545. Βεβαιωτής, Aristid. 1, 395. Polyb. 2, 40. 4, 40. Dionys. H. 1, 9. 22. 39. 2, 163. Βεβαιωτικός, Eust. in Il. 47, 12. 69, 32. in Od. 42, 11. Ind. Epict. * "Βεβαιωτικῶς, Iren. 485." Kall. Mss. "Βεβαιωτής, ad Mœr. 116." Schæf. Mss. "Dionys. H. 1, 29." Wakef. Mss.]

[* "Βεβαιοσύνη, ἡ, Ignat. 20." Kall. Mss.]

Ἀβέβαιος, ὁ, ἡ, Instabilis, Inconstans, ὁ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάτρεπτος, Suid. Instabilis et facile mutabilis. Plut. (6, 648.) Ἡ λέγειν, ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, εὐμετάβολος. Exp. etiam ὁ μὴ πάγιος, Minime firmus, aut, Non hærens firmiter. Ex α priv. et βέβαιος. ‖ Ἀβέβαιος de re usurpatur utplurimum. Plut. (6, 70.) Χάριν ἐδειξεν οὐ μόνον ἐφήμερον, καὶ ἀψίκορον, καὶ ἀβέβαιον οὖσαν, ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουσαν εἰς ἔχθραν καὶ ὀργήν. Aliquando et de persona; sic ap. Athen. utitur Aristot. ex oculorum differentiis morum ostendens differentias, Εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικούς· τοὺς δ' ἀτενεῖς, τοὺς δὲ μέσους· ἀναιδεῖς δ' εἶναι τοὺς σκαρδαμυκτικοὺς, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς. [Gl. Infirmus, Instabilis, Incertus, Impotens. Lex. Polyb. "Dem. 1341." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 87.; Emendd. 2, 534." Schæf. Mss.] Ἀβεβαίως, Inconstanter. [* Ἀβεβαιότης, ἡ, Gl. Infirmitas. Diod. S. 14. p. 400. "Polyb. ap. Suid. v. Ἀθεσία." Wakef. Mss.]

Διαβεβαιόομαι, Affirmo, Bud. e Phal. E Plut. autem in Fab. affertur, Διαβεβαιούμενος περὶ τῶν πραγμάτων. [Gl. Διαβεβαίοω· Obstiuo. Διαβεβαιοῦμαι· Assevero, Assentio, Offirmo, Assero. Διαβεβαιοῦται· Allegat, Affirmat. Διαβεβαιοῦταί μοι· Affirmatur mihi. Dionys. H. 1, 103. Diod. S. 1, 24. 26. 380. 539.; "ad 1, 416. 2, 456. Pierson. ad Herodian. 463." Schæf. Mss. * Διαβεβαίωσις, ἡ, Gl. Affirmatio, Assertio. Basil. 3, 443. * Διαβεβαιωτικὸς, ὴ, ὸν, Gl. Affirmandus. "Etym. M." Wakef. Mss. * Διαβεβαιωτικῶς, Sext. Emp. p. 41. 62. 72. 76.]

Ἐμβεβαιόω, Constabilio, Confirmo, ut Plut. Lyc. (22.) Ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων. Et Ἐκβεβαιόω, pro eod., in VV. LL., si mendo caret. [Plut. Ages. 19. ἐκβεβαιώσασθαι, ubi in Lyc. l. c. ἐμβεβ. "1147. HSt. Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρετάξαντο μὲν ἀμφότεροι πάλιν, ἐκβεβαιούμενοι τὸ νίκημα." Seager. Mss. * Ἐκβεβαίωσις, ἡ, 2, 85=6, 317. "Ἐκβεβαιοῦμαι, ad Diod. S. 2, 456. Plut. Alex. 91. Schm." Schæf. Mss. "Var. lect. Plut. 4, 496." Wakef. Mss.]

Ἐπιβεβαιόω, item Ἐπιβεβαιοῦμαι, Confirmationem addo, q. d. Post confirmo. [Theophr. C. P. 5, 20. Schol. Soph. Antig. 40. "Plut. Ag. et Cleom. 1459. HSt. Φυόμεναι γὰρ ἐν τοῖς τηλικούτοις αἱ ἀρεταὶ, καὶ βλαστάνουσαι, τό τε κατορθούμενον, ὥς φησι Θεόφραστος, ἐπιβεβαιοῦνται τοῖς ἐπαίνοις, καὶ τὸ λοιπὸν αὔξονται, μετὰ φρονήματος ἐπαιρόμεναι." Seager. Mss. "Thom. M. 361." Schæf. Mss. * Ἐπιβεβαίωσις, ἡ, Gl. Perseverantia, Confirmatio.] Καταβεβαιόομαι, Affirmo. Bud. e Plut. [Cæs. 47. * Καταβεβαίωσις, ἡ, Plut. 1120. * Προσβεβαιόω, Gl. Προσεβεβαίωσεν· Comprobavit. "Phalar. 230." Schæf. Mss. * Συμβεβαιόω, Clem. Alex. Str. 569.]

"ΒΕΒΡΑΔΑ, Hes. esse dicit ἀθαρίνην. Sed forsan "ἀθερίνην scripsit et βεβράδα pro βέβραδα: quorum "utrumque Piscis nom. est. Meminit βεβράδων in Piscium catalogo Athen. (287.) ubi inter alia hæc leguntur exempla: Phrynich. Ὦ * χρυσοκέφαλοι βεβράδες θαλάσσιαι. Dorio, Βεβράδα ἀποκεφαλίσας, ἐὰν ἡ ἀδροτέρα. Easdem Epicharmus et Sophro VOCANT Βεβραδόνας, a sing. Βεβραδὼν, ut idem Athen. ibid. docet, exemplis ab iis petitis. Ibid. Dorio tradit ἐκ μόνης τῆς βεβράδος γίνεσθαι σκευασίαν τινὰ, quæ APPELLETUR Βεβραφύη: cujus mentionem facere Aristouymum dicit in ἡλίῳ ῥιγοῦντι, e quo hæc verba affert, ὅγε τοι Σικελὸς Ταῖς μεμβραφύαις πρόσεοικεν ὁ καρκινοβάτης. Ubi nota scriptum esse μεμβραφύαις pro βεβραφύαις. Nam ET Μεμβράδες dicuntur iidem Pisces, ut Idem ibid. annotat, afle-

" rens hoc ex Alexide testimonium, Ὅς τοῖς τετρα-
" δισταῖς μὲν παρέθηκεν ἐσθίειν Πρώην λέκυθον, καὶ
" μεμβράδας, καὶ στέμφυλα. SED ET Βεμβράδας no-
" minari scribit, et quidem Attice: ut ap. Antipha-
" nem, Μελιτος γλυκυτέρας βεμβράδας φάσκων ἔχειν.
" Et rursum, Πωλοῦσι τὸ μέλι σαπρότερον τῶν βεμβρά-
" δων. Ibid. rursum sine μ, ex Aristoph. (Fr. p. 228.
" Br.) Ταῖς * πολιόχρωσι βεβράσιν τεθραμμένη. Vilem
" autem fuisse pisciculum, ex eo patet, quod Aristo-
" menes ibid. dicit, βεβράδας φέρων ὀβολοῦ. Et Ari-
" stonymus, Οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστὶ σαφῶς, οὔτ' αὖ βεβρὰς
" κακοδαίμων. Ubi etiam nota eam copulari cum τῇ
" ἀφύῃ: nam apuæ e membradum genere sunt, ut
" testatur Aristot. ap. Athen. paulo ante ll. citatos,
" in sermone de apua: Καὶ ἄλλη δὲ, sc. γίνεται, ἐκ
" τῆς μεμβράδος, καὶ ἔτι ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων, τῶν ἐκ
" τῆς ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος γινομένων. Quamobrem IL-
" LUD Μεμβραφύας in l. Aristonymi supra cit. existi-
" mo esse non σκευασίαν τινὰ et ὀψώνιον, sed Apuas
" e membradum genere: præsertim cum ibi dicat,
" ταῖς μεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβάτης: loquens
" de vivo adhuc pisciculo. Et fortassis καρκινοβάτης
" dicit, quoniam Epicharmus ἐν μεμβράσι καὶ καμμά-
" ροις, qui e genere τῶν καρκίνων sunt, τὰς ἀφύας ἀρι-
" θμεῖται, ut idem Athen. tradit. Veruntamen et
" Etym. vult μεμβραφύαν esse σκευασίαν τινὰ γινο-
" μένην ἐκ τῆς μεμβράδος s. βεμβράδος, afferens et ipse
" in testimonium illum Aristonymi l. Dicit vero et
" ipse βεμβράδα esse εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς: ab Epi-
" charmo autem eas VOCARI Βραδόνας: e quo hæc
" in testimonium affert, βραδόνες τε καὶ κίχλαι, λαγοὶ,
" δράκοντες ἄλκιμοι: quæ et in Lex. meo vet. eod.
" modo leguntur." [* Μεμβραδοπώλης, ὁ, Athen.
126. * Μέμβραξ, Trall. 12. p. 240.: * Μεμβρίδια, τὰ,
Genus salsamenti ap. Alexandrinos, 237. vox vulgi
Græcorum. " Βεμβρὰς a βεβρὰς, ut τέκω τέκμωρ.
Canin." Gataker. Mss. " Βεβρὰς, Bergler. Alciphr.
398. * Βεβραδαφύη, ibid. Βεμβρὰς, Aristoph. Fr. 228.
* Βεμβραδαφύη, Bergler. Alciphr. 398. Μεμβρὰς, ibid.
Aristoph. Fr. 228. ad Mœr. 179. Μεμβράδες, Forum,
ubi μ. veneunt, ad 351." Schæf. Mss. " Μέμβραξ,
Cicadæ species, Ælian." Wakef. Mss. * " Βαμβραδόνες
ap. Epicharm. et Sophron. vocantur Pisciculi,
qui aliis βεμβράδες et μεμβράδες, Athen. 287."
Schweigh. Mss.]

" BEMBEΩ, Circumago, In gyrum ago. UNDE
" Βεμβεύω, Idem. Meminit utriusque Hes. Et βεμ-
" βεῖ enim affert pro δινεῖ, et βεμβεύει pro δινεύει.
" INDE ET Βέμβηξ, ηκος, ἡ, dicitur * ὁ ξύλινος στρόμ-
" βος, s. ἐργαλεῖον, ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες, ut
" Suid. exp., quod τῶν παίδων παίγνιον alio nomine
" dicitur δῖνος, στρόβιλος, τροχὸς, Lat. Turbo et Tro-
" chus itidem. Apud Suid. Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι
" θοὰς βέμβηκας ἔχοντες, Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ
" τριόδῳ. Idem ex Aristoph. affert, βέμβηκος οὐδὲν
" διαφέρειν δεῖ: quod exp. εὐκίνητον καὶ εὔστροφον
" εἶναι δεῖ, nimirum in modum βέμβηκος, ἡ μάστιγι
" διωκομένη στρέφεται. HINC Βεμβηκιάω, Circumeo,
" aut In gyrum eo in modum turbinis: ut idem Suid.
" βεμβηκιᾷν esse dicit περιστρέφεσθαι, Circumverti et
" circumagi. ITEM Βεμβηκίζω, act. habens signif.,
" nimirum Circumverto et circumago in modum βέμ-
" βηκος, In gyrum ago velut turbinem. Apud eund.
" Suid. ex Aristoph. Σ. (1517.) συγχωρήσωμεν ἅπαν-
" τες, Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν ἑαυ-
" τούς: ubi Schol. exp. διακινήσωσι. Porro notan-
" dum est, non per η solum βέμβηξ scribi, SED ET
" Βέμβιξ, per ι: ut ap. Hes. βέμβικος δίκην, quod
" exp. ῥόμβου δίκην, In modum rhombi: nam et ipse
" εἰλεῖται, ut βέμβιξ περιστρέφεται καὶ δινεῖται. Eid.
" βέμβιξ est non solum ῥόμβος, sed etiam στρέβλα,
" item δίνη, et ἡ συστροφὴ τοῦ ἀνέμου. Innuit igitur
" dici non solum de Trocho et turbine, quem ver-
" bere rotant pueri, sed etiam de Turbine aereo, et
" de Aquarum vortice. Est vero et Insectum quod-
" dam volucre, quod βέμβιξ nominatur: Schol. Ni-
" candri esse dicit σφηκοειδὲς, μέλαν κατὰ τὴν χροιὰν,
" κέντρῳ χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες: alibi annotans τὴν
" τενθρήνην, s. τενθρηδόνα, a quibusdam vocari βέμ-
" βικα. Nicander Θ. (805.) Οἷδέ γε μὴν φράσσασθαι
" ἀλέξια τοῖσι βολάων Οἷά περ ἐκ βέμβικος ὀρεστέρου,
" ἠὲ μελίσσης: A. (183.) μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκές
" τε καὶ ἐκ βέμβικες ὄρειαι Γλεῦκος ἅλις δαίνυνται. Ubi
" Schol. videtur legisse βεμβίδες. Nam ET Βεμβὶς
" idipsum animalculum appellatur: καὶ αἱ βεμβίδες
" δὲ, inquit, τῶν σφηκωδῶν εἰσὶν εἶδος μελισσῶν, ἃς
" ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι: indicans βέμβικας s. βεμ-
" βίδας esse Apum speciem quandam e vesparum ge-
" nere: quam etiam nota a Nicandro vocari ὀρεστέ-
" ραν et ὀρείαν, Montanam. Forsitan est Bombyx
" Plinii. Is enim 11, 22. locutus de apibus, vespis
" et crabronibus, Quartum, inquit, inter hæc genus
" est bombycum, in Assyria proveniens, majus quam
" supra dicta. Nidos luto fingunt, salis specie, ap-
" plicatos lapidi: in iis et ceras largius quam apes
" faciunt, deinde majorem vermiculum. Ex illo
" porro βεμβὶς est DEMIN. Βεμβίδιον, quod tamen
" Hes. esse dicit ἰχθύδιον λεπτὸν, Tenuem et minu-
" tum pisciculum. Præterea ut dictum est ap. eund.
" Hes. scribi βέμβιξ pro βέμβηξ, SIC ET Βεμβικίζει
" habetur ap. Eundem pro βεμβηκίζει: quod exp.
" ῥομβεῖ, στρέφει, item διώκει: cum potius sit εἰς κύ-
" κλον διώκει. SED ET Βέμβριξ dici pro βέμβιξ Idem
" docet: cum hoc βέμβριξ, perinde ut illud βέμβιξ,
" exp. κῶνος, ῥόμβος, τροχὸς, στρέβλα, συστροφὴ ἀνέ-
" μου. Adhæc ut βεμβεῖ, SIC ET Βεμβρεῖ exp. βεμ-
" βρεύει, δινεύει. Ubi etiam NOTA Βεμβρεύει pro
" βεμβεύει dici." [* Βεμβικώδης, ὁ, ἡ, Athen. 496.
Βέμβιξ, * Βεμβικιάω, Aristoph. O. 1461-4. Oppian.
A. 5, 221. Ὡς τότε κητείοισιν ὑπ' ἄσθμασι χῶρος ἀπάν-
τη Ξαινόμενος βέμβικας ἐλίσσεται Ἀμφιτρίτης. " Βέμ-
βηξ, Βέμβιξ, Jacobs. Anth. 7, 294. Brunck. Aristoph.
2, 256. Βέμβιξ, Aristoph. Fr. 269. Βεμβηκίζω, Βεμ-
βικίζω, Brunck. Aristoph. 2, 256." Schæf. Mss. Βέμ-
βηξ, βέμβιξ, βεμβηκίζω, βεμβικίζω, Schæf. ad Dionys.
H. de Comp. Verb. 112. Draco 27.]

" Βιμβικίζεται, ab Hes. exp. περικρούεται: a Suida
" παρακρούεται."

" BH, Suida teste est τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων
" φωνῆς ap. Atticos, non autem βαί: ut ap. Cratinum
" in Dionysalexandro, Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον,
" βὴ βὴ λέγων βαδίζει. Inde puto esse VERB. Βήζει,
" quod, Hes. exp. φωνεῖ: ut sit i. q. βὴ βὴ λέγει.
" SED ET Βηβὴν, idem Hes. dici testatur πρόβατον:
" forsan ab hoc βὴ βὴ, quod balando sonat. QUIN
" ET Βήλγει AC Βηλήσσει, quod idem Hes. exp. βλη-
" χᾶται, ab ead. profectum esse origine existimo;
" quemadmodum ipsum quoque βληχᾶσθαι et Balare
" ap. Latinos videntur ead. vocis μιμήσει ficta esse.
" Unde etiam colligi potest quæ vera fuerit τοῦ η pro-
" nuntiatio, medium nimirum sonum habens inter α
" clarum et ε, proxime accedentem ad αι."

" Βήκη, (ἡ,) Hesychio χίμαιρα, Capra: forsan ὠνο-
" ματοπεποιημένως, et κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς, quam
" ἐν τῷ μηκᾶσθαι edit. Βῆκα quoque παρὰ τὸ βὴ βὴ
" λέγειν dicta sunt τὰ πρόβατα, Hes.: cui tamen Βῆ-
" κα est etiam ἀναδενδράς. Sic Βηκίοις Gal. ex Hip-
" pocr. affert pro προβατίοις usurpatum."

" Βήλγειν, Hesychio βληχᾶσθαι: forsan per sync.
" dictum pro βὴ λέγειν."

" Βηνῶσα, Hesychio ἡ φωνὴ τῶν προβάτων."

ΒΗΛΟΣ, (ὁ,) Limen domus. Il. A. (591.) Ῥίψε
ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, A divino s. cœle-
sti limine, i. e. Limine domus cœlestis. Imperite
autem Interprr. hic βηλὸν exp. Cœlum: qui error
et in VV. LL. servatus fuit. HINC Βέβηλος τόπος,
Quem, q. d. cujus limen, ingredi cuilibet fas est, ὁ
βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι. AT Ἀβέβηλος contra ὁ ἄβα-
τος καὶ ἱερὸς, Eust. Sed dicuntur ambo non solum de
re, sed et de persona. Et e consequenti redditur
Βέβηλος, Profanus, at Ἀβέβηλος, Non profanus. Or-
pheus ap. Justin. M. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις:
ita enim rectius quam βέβηλοι, eod. sensu, quo Virg.
procul, o procul este profani. Et ap. Callim. (H. in
Apoll. 2.) ἑκὰς, ὅστις ἀλιτρός. At Ἀβέβηλος, Non
profanus, uti dixi: et interdum etiam Sacrosan-
ctus; ut ἀβέβηλα χωρία. Plut. (6, 635.) Ἔστι δούλῳ

φευξιμος βωμὸς, ἔστι καὶ λησταῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Item ἀβέβηλοι λόγοι, Non vulganda dicta. Suid. Et Βεβηλόω, Profano, Contamino; μιαίνω, Hes. et Suid. Quod autem a βαίνω derivatum putetur βηλὸς, nostram illi lineolam præfixi. " Βαλὸν, " Hes. dicit esse οὐδὸν καὶ οὐρανὸν, Dor. sc. pro " βηλόν. Βηλαϊνὸς, Cælestis, VV. LL.: sed sine " ullius auctoris testimonio. Ἐπίβαλοι, Hesychio " πτέρναι, Calces, Calcanea." [Gl. Βηλός· Pavimentum, Celum. Βέβηλος· Profanus, Pollutus. Βέβηλοι· Profani. Βεβηλόω· Profano, Contamino. " Βηλὸν, Purum, qualis in cœlo sereno astrisque puritas est: inde βέβηλον, Pollutum; nam syllaba βε signif. mutat; Impurum, Quod astris cœloque minime sit dignum. Aret. in 1 Tim. 4." Gataker. Mss. " Βέβηλα, τα, de cibis, quibus vesci nefas, Athen. 2, 65." Schweigh. Mss. Βηλὸν ἀστερόεντα, Quint. Sm. 13, 483. Schol. Ven. Il. A. 591. Τα * βῆλα, i. q. πέδιλα, Panyasis ap. Schol. Ven. l. c., pro qua voce perperam leguntur * Βαίολα et * Βίολα: vide supra p. cccxcvi. b. Barker. ad Etym. M. 788. Heynium Uber die Stelle. Βέβηλος τελετῆς καὶ ἠελίου, Anal. 2, 170. Βέβηλος, Soph. Œd. C. 10. Oppian. K. 2, 208. Themistoclis Ep. 11. Οὐδ' ἐν βεβήλῳ τῆς Ἑλλάδος οἴκησις, οὐδ' ἐν ἱερῷ ἱκετεία καὶ κατάφευξις. " Eur. Protes. Fr. 1. p. 470.; Heracl. 405. Ἤλεγξα καὶ βέβηλα, καὶ κεκρυμμένα Λογία παλαιὰ τῇδε γῇ σωτηρία, Et vulgata et arcana. * Βεβήλως, Profane, Chrys. Hom. 119. T. 6. p. 967. Οὐδὲ βεβήλως διακεῖσθαι εἰς τὰς θείας ᾠδὰς, οὐδὲ * μελῳδικῶς ἀνακλᾶν καὶ περιβλέπεσθαι ὧδε κἀκεῖ." Seager. Mss. * " Βεβηλοτροπία, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 62 (=52=118. Meurs.)" Boissonad. Mss. * " Βεβηλότης, (ἡ,) Amphil. 75." Kall. Mss. Βεβηλόω, Heliod. 10. p. 513. * Βεβήλωσις, ἡ, Levit. 21, 4. " Βηλὸς, Cattier. 23. Heyn. Hom. 4, 159. 8, 397. ad Lucian. 1, 488. Βέβηλος, Jacobs. Anth. 9, 60. Brunck. Soph. 3, 491. 506. Boissonad. Philostr. 657. Dionys. H. 3, 1330. Luzac. Exerc. 159. Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiii. Ammon. p. 1.; Valck. Animadv. 2. 184. Timæi Lex. 60. et n.: Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 29. ad Lucian. 1, 537. Ἀβέβηλος, Brunck. Soph. 3, 491. ad Lucian. 1, 488. Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiii. Ammon. p. 1. Valck. Animadv. 2. 184. * Βῆλος, ad Charit. 477. 510. Βῆλον, 699. Heyn. Hom. 4, 159. * Βηλόθυρον, (Schol. Aristoph. B. 969.) ad Charit. 699." Schæf. Mss. Vide Lex. Vocc. peregr. cccxcv. " Ἀβέβηλος, Synes. 43. Βεβηλόω, Heliod. 104. Julian. 228." Wakef. Mss. * Ἐμβεβηλέω et * Ἐμβεβηλόω, Profano, Contamino, Schneider. Lex. affert, sed ἀμαρτύρως. * Συμβεβηλόω, Nemes. 356.]

[* " Παμβέβηλος, (ὁ, ἡ,) Suid. v. Κωνσταντῖνος, Sylburgii Saracenica p. 70. Basil. in Greg. Naz. 100. Notit. Mss. T. 9. P. 2." Boissonad. Mss. Cyrill. in Es. 61. p. 860.]

ΒΗΞ, χὸς, ἡ, Tussis. Proverb. βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Fem. frequenter ponitur, ut et Diosc. 1. βῆχα χρονίαν dicit. Thuc. autem 2, (49.) masc. etiam: Καὶ ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. E Gal. affertur plur. διὰ βηχῶν. Hinc Βηχικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad tussim pertinens, Tussicularis: ut βηχικὰ φάρμακα Cæl. Aurel. Medicamenta tussicularia vocat. Dicitur autem et βηχικὰ sine adject. a Diosc. Invenitur et βηχικαὶ δυνάμεις. Sed et βηχικαὶ ap. Diosc., ubi de Iadano loquitur, sub. nomine antidoti, ut putat Bud. Et Βήχιον, (τὸ,) Herba Tussilago dicta, et Tussicularis eid. Cæl. Aurel. Item Hesychio est νόσος ἐν φάρυγγι. [Gl. Βήξ· Tussis, Tussedo. " Aristot. de Anima 2, 8." Routh. Mss. Theophr. H. P. 9, 13. Βῆχα ξηρὸν, 9, 19. τοὺς βῆχας. Βήχιον, Tussilago, Diosc. 3, 126. Plin. 26, 6. Tussilago farfara Linn. Trall. 7. p. 126. Hippocr. 400, 9. * Βηχώδης, ὁ, ἡ, 49, 10. 50, 26. et persæpe, Βηχικὸς, 366, 3. * " Βηχὸς, Synes. de Febr. 106." Kall. Mss. " Βὴξ, ad Thom. M. 148. 151. ad Charit. 731." Schæf. Mss. " Athen. 53." Wakef. Mss.] " Βηχία, (ἡ,) Erotiano ap. Hippocr. Herbæ species, " quam sua ætate Βηκίαν et Βήκιον vocatam dicit: " procul dubio eadem est atque τὸ βήχιον." [Gl. Βήκιον· Tussilago. * Βηχία, ἡ, et * Βηχίας, ὁ, sub. φθόγγος, Nicom. Ger. Harm. p. (20.) 35. Schneider. Lex. v. Κοκκυσμός.] " Βηχμὸς, Etymologo νυσταγμός." [" Ad Mœr. 102." Schæf. Mss.]

" Βήσσω, Tussio, frequens ap. Hippocr. et ap. com- " munis linguæ scriptt., pro quo Attici βήττω di- " cunt." Βήττω, Tussio. Xen. K. II. 2, (2, 1.) Ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, προσεποιούμην βήττειν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἠδυνάμην κατέχειν τὸν γέλωτα. [Gl. Βήττω, Βήσσω· Tussio. Diosc. 1, 18.] " Βρῆγμα, τὸ, Id, quod tus- " siendo expuitur et screatu ejicitur: τὸ μετὰ βηχὸς " ἀναπτυόμενον, Gal. Lex. Hippocr. ubi ipsum citat " e lib. 1. de Morbis. Sic Βρήσσειν, cujus verbale " est βρῆγμα, esse dicit τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν, " Tussiendo expuere et screatu ejicere s. Excreare: " sed addit, quosdam hæc sine ρ scribere, nimirum " Βῆγμα et Βήσσειν. Hes. quoque Βρῆγμα ap. Hip- " pocr. esse dicit * ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος: verum " βρήσσουσιν exp. βληχῶνται, φωνοῦσι: de ovibus " dici addens: qua signif. et Βρηνεύομαι accipi in- " nuit. Et ab illo βρήσσειν est derivatum Βρηχανώ- " μενοι, quod Idem exp. φωνοῦντες ἢ χασμώμενοι." [Βῆγμα, Hippocr. 475. " Heyn. Hom. 5, 111. Βήσσω, Βήττω, Mœr. 101. et n.: Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss.]

Ἀναβήττω, Extussio, Tussiendo expuo s. excreo: vel simpl. Expuo, Excreo; ut Gal. Ἀναβήττων αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος. Item Ἀναβήττομαι, pass. ap. Eund. Ἀπεφήναντο αἷμα μηδέποτε ἐκ θώρακος διὰ τῆς φάρυγγος ἀναβήττεσθαι, Rejici, Expui, Excreari, Extussiri, Retussiri, h. e. Per os sumtum, per pulmonem rejici, Bud. [Hippocr. 41, 49. 46, 42.] " Ἀμβήξατο, Æol. " sync. pro ἀνεβήξατο, Extussiit, Excreavit, μετὰ " βηχὸς ἀνέπτυσεν, Gal. Lex. Hippocr. Est autem " ab Ἀμβήσσομαι s. Ἀμβήττομαι. Quidam Codd. " habent ἀμβρήξατο: non male; testatur enim et " ipse, indifferenter scribi et cum ρ, et sine ρ, βρήσσειν " vel βήσσειν, βρῆγμα vel βῆγμα." [" Ἀναβήσσω, Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss.]

" Ἀποβήσσω, s. Ἀποβήττω, Extussio, Tussiendo " ejicio. Hippocr. Progn. Μήτε πύον ἀποβήσσῃ," [149, 19. 162, 8. 47. 49. 163, 24. 190, 10. 244, 42. 396, 8. 407, 38. 474.] Ἐκβήττω Bud. ap. Gal. interpr. Extussio. [Hippocr. 149, 39. 150, 5. 313, 11. 417, 1. 475. * Ἐμβήσσω, Hippocr. 363, 41=1230. * Ἐπιβήσσω, 309, 9. 334, 42. Nonn. in Greg. Naz. 2, 9. * Ὑποβήσσω, Hippocr. 359, 1. 434, 49. 437, 48. Lucian. 9, 258. μύχιον. " Ὑποβήττω, ad Mœr. 101." Schæf. Mss.]

" ΒΗΣΣΑΙ, ut Gr. Lexicographi et Schol. tradunt, " dicuntur οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, Loca in mon- " tibus, per quæ gradi possumus: s. οἱ * σύνδενδροι " καὶ δρυμώδεις τόποι, Loca arboribus frutectisque " condensa: qui Lat. dicuntur Saltus, forsan quo- " niam nonnisi saltu maxima e parte transiri possunt. " Sunt qui non solum νάπη interpr., sed etiam κοι- " λάδας, Convalles, Valles profluas. Il. P. (282.) ὅστ' " ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασ- " σεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας: Γ. (34.) Οὔρεος ἐν βήσ- " σης: Od. K. (252.) Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα " δώματα καλὰ Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ: " postquam nimirum ᾔομεν ἀνὰ δρυμά. Ubi nota " addi περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, In loco conspicuo: ideo- " que vel eminenti, vel certe ampla planitie pateuti. " Item Soph. (Aj. 198.) ἐν εὐανέμοις βάσσαις dixit. " Inde Βησσήεις, (εσσα, εν,) Saltuosus: vel Flexuo- " sus, Habens multas semitas: volunt enim βήσσας " dici Loca in montibus, quæ diversis semitis s. cal- " libus pervia sunt. Hesiod. Ἔ. ἄγκεα βησσήεντα. Et " alibi, ἀνὰ δρυμὰ βησσήεντα. Hes. affert et Βησή- " σεις pro τόπους βασίμους τῶν ὀρῶν. Sed suspectum " est." [Βῆσσα, Hymn. in Apoll. 284. Pind. I. 3, 17. O. 3, 41. II. 3, 7. 9, 90. Schneider. Lex. Glossæ: Βῆσσα· Profunditas, Locus sylvosus. Βῆσσαι· Valles. " Βήσσῃ, Ruhnk. Ep. Cr. 135. Βῆσσαι, ibid. 53. Valck. Phœn. p. 514. Huschk. Anal. 277. Jacobs. Anth. 10, 195. Heyn. Hom. 4, 456. 6, 139. Βησσήεις, Hesiod. Θ. 130. Wakef. Phil. 1461." Schæf. Mss.

"Βῆσσα, Nicander Θ. 67. Βησσήεις, de montibus, Dionys. P. 1183." Wakef. Mss.] "Βῆσος, τὸ, Vallis, "Concavitas, VV. LL. ex Hom." "Βάσσος, τὸ, i. q. "βήσσα, ἡ, ut Hes. et Etym. testantur. UNDE "Βασσαίας, ita enim malo quam βασσέας, assenti- "ente serie alphabetica, idem Hes. dici ostendit τὰς "ἐν βήσσῃ γεγοννίας: addens, βήσσας dixisse τοὺς "κοίλους καὶ δενδρώδεις τόπους, s. τοὺς βασίμους τῶν "ὀρῶν: i. e. Loca cava et arboribus densa, vel Loca "in montibus, per quæ gradi possumus." ["Βῆσσος, Ilgen. Hymn. 487. Ruhnk. Ep. Cr. 53. Βάσσος, ibid." Schæf. Mss.]

BIA, (ἡ,) Vis, Virtus, Robur. Il. H. (157.) Λ. (669.) Od. Ξ. (468.) Εἰθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Hom. alibi, βίην et κάρτος copulat. Sed et βίη Ἡρακλῆος periphrastice pro Ἡρακλῆς, itidemque Πριάμοιο βίη et Πατρόκλοιο βίη ap. hunc poet., sicut et ap. alios alia hujusmodi habemus. Rara est autem hæc signif. in prosa: imo vero non temere ejus exemplum reperiri posse existimo. Videtur tamen Xen. Ἐ. 6. p. 350. h. v. in bonam partem usus esse; sed hunc Script. ποιητικώτερα quædam usurpare, alias admonui. Sciendum est autem ab Æsch. Pr. Κράτος et Βίαν nominari Jovis satellites. Meminit et Callim. H. in Jov. (67.) Ἥ τε βίη, τό, τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἶσαο δίφρου. Utriusque autem et ab Hesiodo, si bene recordor, fit mentio. At in Soph. Aj. (1334.) Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν, Schol. exp. ἐξουσία, ut sensus sit, μὴ ὑπὲρ τοῦ ἐνδείξασθαι τούτῳ τὴν ἐξουσίαν, παραβῇς τὸ δίκαιον.

Βία, Vis, i. e. Violentia. Item, Violentus impetus. Hesiod. Ἔ. (1, 273.) Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Il. A. (430.) Τήν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων. Od. O. (328.) Τῶν ὕβρις τε, βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. Il. O. (105.) Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες Ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ, q. d. ἢ πείθοντες, ἢ βιαζόμενοι: ita enim, ut opinor, locutus fuisset prosæ scriptor. Sciendum est autem βίαν hoc posterius significatum frequenter in illa quoque habere. Dem. (289.) Ἐπὶ πολὺ προάγειν τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. Quæ Bud. interpr. Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. Sic autem et Herodian. βίαν et ὠμότητα copulavit. Polyb. autem βίαν et θυμὸν, scribens, Ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, In violentia et iracundiæ furore educatus, eod. Bud. interpr. Dicitur autem et βίᾳ et πρὸς βίαν, pro Per vim. Thuc. 3. Οἱ γὰρ πλείους ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν βίᾳ κατείχοντο. At πρὸς βίαν vide paulo post. Tribuitur porro βία et rebus inanimatis: ut, cum βίαν τοῦ πνεύματος dicit Synes. Sic Aristid. Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ. || Hinc βίᾳ ἡμῶν, Thuc. 1, (43.) Nobis invitis. Sic βίᾳ Θηβαίων, Isocr. Hel. (15.) Ἀδράστῳ δὲ τοὺς ὑπὸ τὴν Καδμείαν τελευτήσαντας, βίᾳ Θηβαίων, θάψαι παρέδωκε. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, pro Invita multitudine, Dem. (473.) βίᾳ θεῶν, Diis invitis, Eur. (Phœn. 875.) Et πρὸς βίαν ἐπίνομην, pro Invite bibebamus, vel Coacti bibebamus, s. Cogebamur bibere, q. d. per vim, ex Aristoph. (A. 73.) affertur. Et tamen πρὸς βίαν χειροῦσι, Σ. (443.) est Prehendunt per vim, et impressionem in eum facientes.

Βίαι, Injuriæ, Contumeliæ, Quæ per violentiam fiunt. Od. Λ. (117.) Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών: Π. (189.) βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

[Βία, Gl. Violentia, Flagitium, Vis, Impes, Impetus, Raptus, Stuprum. Βίαν ποιεῖ· Vim facit. Μετὰ βίας ἀφαιρῶ· Extorqueo. Πρὸς βίαν, Plato Phædro 27. "Βία, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 81. ad Corn. Nep. 386. ad Lucian. 1, 295. ad Herod. 672. Dawes. M. C. 302. ad Charit. 728. Jacobs. Anth. 7, 10. 8, 16. Markl. Suppl. 1225. Wakef. Ion. 207. 1156.; Herc. F. 558. 1372. Trach. 1093. 1096.; Eum. 54. Musgr. Herc. F. 215. 558. Lobeck. Aj. p. 411. Heyn. Hom. 8, 79. Periphrasi inserviens, ad Il. B. 658. Γ. 146. Λ. 268. N. 758. Σ. 486. Toup. ad Longin. 271. Beck. Biblioth. Phil. 1, 109. Wolf. ad Hesiod. 94.; Græv. 597. Casaub. Athen. 1, 24. Jacobs. Animadv. 82. Huschk. Anal. 297. Fischer. Præf. ad Weller. G. G. p. vi. Heyn. Hom. 4, 627. Conf. cum βίος, Musgr. Ion. 624,; Wakef. 1153.; Phil. 749. Βίᾳ, Eur. Phœn. 18.; Valck. p. 405. Oratt. Gr. Reisk. 5, 301. Toup. Opusc. 1, 523. Lysias 2, 769. Reisk. Valck. Hipp. p. 296. ad Herod. 634. Brunck. Antig. 79. Jacobs. Animadv. 56. Markl. Suppl. 230. Ion. 1314. Herc. F. 556. Βίᾳ χειρὸς, Diod. S. 2, 529. ἀνάγκης, Ammon. 116. Βίῃ, Βίην, Heyn. Hom. 4, 110. Ἀπὸ βίας, Diod. S. 2, 444. Προσάγειν βίαν, βίᾳ, ad Diod. S. 1, 429. 449. 510. 521. Πρὸς βίαν, Valck. Diatr. 235. ad Herod. 671. Herc. F. 551. Abrescb. Æsch. 2, 1. Brunck. Aristoph. 1, 223. 3, 61.; Kuster. 75.; Argum. Nub." Schæf. Mss.]

"Βίῃφι, Poet. paragoge pro βίῃ s. βίᾳ, Od. A. "ὅστις ἀέκοντα βίῃφι Κτήματ' ἀπορραίσῃ: H. βίῃφι "δὲ κάρτεροι ἦσαν."

Βιήμαχος, (ὁ, ἡ,) Vi et robore, non arte, pugnans, Epigr. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 642. cf. Βιαιομάχας. "Jacobs. Anth. Proleg. 54." Schæf. Mss. "Paul. Sil. 42." Wakef. Mss.]

Ἄβιος, ὁ, ἡ, Valde robustus. Ex α augente, et βία, Robur, pro πολύβιος, i. e. πολυδύναμος: et ita nonnulli in l. Hom., infra citando, exp. ἀβίων, ut Eust. docet. Quod si α sit priv., ἄβιος signif. Invalidum, Minime robustum, Imbellem, ἀπόλεμον. || Aut ἄβιος, Non violentus, Violentia non utens; ut βία signif. Violentiam: sitque ἄβιος, οὐ βίαιος: unde colligatur et hæc exp. οὐκ ἄδικος: utramque habent Hes. et Etym. Quod si quis cum Eust. exp. οἱ βίαν οὐκ οἴδασι, Qui violentiam aut vim non norunt, tunc pass. accipiat βία, de vi, quæ infertur: ut sit, Quibus vis non infertur; vel, Qui per vim et coacti nihil agunt; nam alioqui non conveniret, quod subjungit, ἐλεύθεροι γὰρ, Liberi enim. Apud Etym. v. Γαλακτοφάγος, inter alias declarationes est hæc, ut ἀβίων capiatur pro μὴ βιαζομένων: quod itidem pass. intelligendum puto, ut perinde sit ac τῶν βίαν οὐκ εἰδότων: potius quam act. pro οὐ βιαίων. [Draco 63. "Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 215. Wassenb. ad Hom. 24. Lucian. Dial. 23. ad Il. N. 5. ad Lucian. 1, 401. Lex. Herod. 177. Musgr. Iph. T. 425. Jacobs. Anth. 7, 152. 8, 244. Huschk. Anal. 150. Boissonad. Philostr. 448. Heyn. Hom. 6, 367. 369. Ἄβιοι, 6, 367. Huschk. l. c. 78." Schæf. Mss.]

[* "Ἀμετρόβιος, Nonn. D. 17, 382." Wakef. Mss.]

Ἀντίβιος, ὁ, ἡ, i. q. ἀντίος, Adversus, Contrarius, Adversarius. Il. A. (304.) B. (378.) ἀντιβίοις ἐπέεσσι μάχεσθαι, Pugnare verbis inter se adversantibus. Γ. (435.) Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι. Est autem ἀντίβιος quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων: secundum Etym. autem, ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ, i. e. δυνάμει: itidem vero Eust. ἀντίβια ἔπη exp. ἐναντιοδύναμα. ["Wassenb. ad Hom. 43. Huschk. Anal. 299. Jacobs. Anth. 8, 258. 11, 114. Boissonad. Philostr. 400. Ἀντίβιοι ἐχθροὶ, Monum. Byz. 1." Schæf. Mss.]

Ἀντίβιον, et Ἀντιβίην, et Ἀντιβίᾳ, Advv. [sub. ὁδῷ,] Contra, E contrario, Ex opposito. Item Ex adverso, E regione, Coram, In conspectu: quia qui adversatur alii, stat ex adverso ejus in altera parte. Il. Γ. (20.) H. (40. 51.) Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δῃοτῆτι: Φ. (225.) καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην. [" Ἀντιβίην, Wassenb. ad Hom. 43. Heyn. 8, 154. * Ἀντιβίας, Jacobs. Anth. 8, 258." Schæf. Mss.]

Ὑπερβίη, ἡ, Modum excedens vis, Injuria: ἀδικία, Suid.

Ὑπέρβιος, ὁ, ἡ, Omnem vim excedens, Omni vi superior, Violentus: Il. Σ. (262.) θυμὸς ὑπέρβιος. Od. A. (368.) Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. Hesiod. Ἔ. 2, (310.) ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας: Θ. (139.) Κύκλωπας ὑπέρβιον ἠτορ ἔχοντας. Et Ὑπέρβιον, Adv. pro ὑπὲρ δύναμιν, Ultra vires, Per vim: ὑπερβίως, Suid. Il. P. (19.) οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι. Od. Π. (315.) Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ. [Ὑπέρβιον ἐσμὸν, Nonn. Jo. 107, 2. Hinc Lat. Superbus. "Obstinatus, Pertinax, Od. O. 212." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 7, 292. Ὑπέρβιον, ibid." Schæf. Mss.]

"Ὑπερβίως, Valde violenter, ἄγαν βιαίως," [Schol. Par. Apoll. R. 4, 1523. "Heyn. Hom. 7, 292." Schæf. Mss.]

Αἰνοβίας, ὁ, Immani robore et vi præditus: πο-

λεμικοὺς, Suidæ, qui e Simonide citat τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα. [" Jacobs. Anth. 6, 201. 7, 65." Schæf. Mss. " Anacr. 81." Wakef. Mss. * Δεινοβίας, ὁ, Orph. Arg. 63.] " Δινοβίας συμβάσης εἰς τὸ Καλλικλέους χωρίον, dicit Liban. Argum. Or. Dem. " π. Καλλικλέα (1271.) pro ἐμβολῆς ὕδατος ἐπομβρίου, ut ex oratione ipsa apparet. Bud. For" san igitur δινοβίαν vocat δίνην βιαίαν, Violentum " vorticem aquæ pluvialis. Vide et Χαράδρα." " Εὐρυβίης, (ὁ,) Cujus vis et robur late se extendit, " Late potens. Hesiod. Τρίτων εὐρυβίης. Epigr., Εὐρυβίης Ἀιδης: ibid., Ἀπόλλων. At Εὐρύβιος, Nom. " propr. ap. Athen." [Anal. 2, 518. " Julian. Æg. Epigr. 51, 6." Boissonad. Mss. " Εὐρυβίης, * Εὐρυβία, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 272. Wakef. ad Mosch. 2, 119." Schæf. Mss. " Galei Myth. 195. Hom. H. in Cer. 294." Wakef. Mss. * Παμβίας, (ὁ,) Pind. N. 9, 57. κεραυνῷ. * Παντοβίας, i. q. παμβίας, Theodoridæ Epigr. 10. στέργει π. Ἀχέρων. " Ad Hesych. 2, 183. n. 4.; 855. n. 7." Dahler. Mss. " Παντοβίης, Jacobs. Anth. 8, 129. ad Mœr. 409. Toup. Opusc. 1, 452." Schæf. Mss. * Παραβίας, Hecatæus ap. Athen. 447. * Ὑψιβίας, Corinna ap. Hephæst. 60.]

[* " Βίαρον, Cyclaminus altera, Diosc. 447." Boissonad. Mss.]

Βίαιος, (α, ον,) et ὁ, ἡ, Violentus, Injurius; ut ἔργα βίαια, Od. (B. 236.) Apud Plat. de LL. τὰ βίαια, Quæ vi aguntur. Apud Thuc. aliquoties βίαιόν τι πάσχειν dicuntur, Quibus vis aliqua et injuria affertur, s. Qui aliqua afficiuntur injuria. Plur. etiam dicitur βίαια πάσχειν, ut Plut. Pericle, Αἰγινῆται δὲ κακοῦσθαι δοκοῦντες, καὶ βίαια πάσχειν. Illi autem βίαιόν τι πάσχειν respondet, atque adeo præcedit βίαιόν τι ποιεῖν, unde Lucian. Βίαιον μηδὲν ποιεῖν, pro quo Xen. Ἑ. 2, (4, 14.) βιαιότερόν τι dixit: Ὅσοι μὲν γὰρ ἐπεπριήκεσάν τι βιαιότερον, καὶ ἐφοβοῦντο: nisi βιαιότερον extenuantis esse quis velit. Hinc autem et βιαίων δίκη, Actio de vi illata. Lucian. Herm. Καὶ ὀλίγον δίκην ἔφυγον βιαίων. Dicitur autem βίαιος de variis rebus; ut βίαιος πολιτεία, Plato de LL. βιαία δίκη, Synes. Violentum supplicium: βιαία χείρ, ap. Eund.: βίαια πνεύματα, Philo. In illis autem sicut et in seqq. exemplis observa et βίαιος et βιαία fem. Apud Rhetores autem βίαιος ὅρος, et βίαιον, Schema quoddam Rhetorum, vide Hermog. ap. Bud. 223. Sciendum est porro βίαιον de persona etiam dici; ut Thuc. 1. Καὶ ὅτι οἵδε βίαιοι καὶ πλεονέκται εἰσί. Ibid. Ἤδη δὲ καὶ βιαίου ὄντος αὐτοῦ. Et 3. Ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος. Ubi redditur etiam Vehementissimus, Acerrimus: a Schol. autem exp. ἰσχυρός: quem tamen ἰσχυρότατος scripsisse credibilius est. || Coactus; ut βίαιοι φωναὶ ap. Greg. exp. Coactæ voces. Sed et β. φυγὴ pro Effusa fuga affertur e Thuc. [Gl. Violentus, Violans, Inpeteius, Pertinax. Βίαιοι φλύαροι, Violenti nugatores, s. Gerrones; Stulti, Inepti, sed Violenti, Æsch. Socr. Dial. 3, 13. et Ind. Ad Greg. Cor. 830. Plato de Rep. 5, 12. " Phrynich. Ecl. 176. Jacobs. Anth. 6, 269. ad Diod. S. 2, 548. Coactus, Casaub. ad Athen. 97. De fem., ad Anton. Lib. 47. Verh. Alciphro 260. Ilgen. Hymn. 592. ad Charit. 315. Wakef. S. C. 2, 30. Ἐκ τοῦ β., ad Dionys. H. 4, 2086. Δίκη βιαίων, Wyttenb. Select. 312. 434." Schæf. Mss.] " Βιαίως, Violenter, s. Vi, βίᾳ." [Gl. Violenter. B. πολλὰ ἐργάζεσθαι, Multa violenter facere, Palæph. 34, 2. Æsch. Ag. 190. Dem. c. Med. 396. J. Poll. 8, 65. bis. " Eur. Iph. A. 1152. Heracl. 80. 367. 925. Hec. 814. Rhes. 901. Tro. 44. 356." Seager. Mss. Tzetz. ad Lyc. 523. " Ad Lucian. 1, 180. Valck. Phœn. p. 768." Schæf. Mss.]

[* Βιαιοθανατέω, Plut. 10, 737. * Βιαιοθάνατος, et * Βιαιοθανασία, ἡ, Paul. Alex. * Biothanatos, Ms. Jul. Firmicus Astron. 7. ap. Lessing Beyträge 3, 256. * " Βιαιοθανατάω, Plut. de Fluv. 1152." Kall. Mss. * " Βιαθάνατος, (vox nihili,) Olympiod. ad Phæd. ap. Fischer. 485.; Wyttenb. 233. habet Βιοθάνατος. * Βιαθανατάω, (verbum nihili,) Nicet. Paphl. 35. (in Martyrum Triadi Ed. Combef. 1666.)" Boissonad. Mss. Vide Βιοθάνατος.]

[* Βιαιοκλώψ, ῶπος, ὁ, Lycophro 547.]

" Βιαιομάχας, (ὁ,) Violentus pugnator, Violentus " præliator: ideoque Strenuus bellator. Vel etiam " Qui vi ac robore corporis in pugna certat, non do" lis: ut Βιαιομαχεῖν est Vi roboreque corporis pu" gnare, non arte dolisque et strategematicis astutiis. " Polyb. 5, (84.) Ἔτι δὲ καλλίω τὰ θηρία, βιαιομα" χοῦντα καὶ συμπίπτοντα κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς: 1, " (27.) Πρὸς δὲ τὴν θάλατταν καὶ τὸ περιέχον ὅταν πε" ριβάλλωνται καὶ βιαιομαχῶσι, Vi cum tempestatibus " certant. Hom. hoc dicit μάχεσθαι ἀρετῇ τε βίῃ τε: " item βίῃ καὶ κάρτεϊ: et βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ἔγχεϊ: " alibi autem ἢ δόλῳ ἠὲ βίηφι: nam dolus aut virtus " quis in hoste requirat?" [Βιαιομάχας, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 642. Anal. 1, 226. * " Βιαιόμαχος, Jacobs. Anth. 7, 84." Schæf. Mss.]

[* " Βιαιότης, ἡ, Violentia, Lysias 735. Antipho 707. Andocides 115." Seager. Mss.]

¶ Βιάω, ήσω. Et Βιάομαι, Vim affero, Urgeo, vel Violenter urgeo, Opprimo, Il. K. 172. Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς: 145. Eidemque Π. 22. Μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, ubi βεβίηκεν exp. Impulit; item Invasit: at ego malim Oppressit; nam opprimendo vim afferimus. Illi autem priori loco v. Urgere magis convenire arbitror. Admonet autem Eust. thema τοῦ βεβίηκε esse βιω, cujus deriv. sit βιάζω. Pass. autem utitur Hom. Od. Λ. (502.) Οἳ κεῖνον βιόωνται, Ψ. (9.) βιόωντό τε παῖδα. At de illa constr. Il. Φ. (451.) τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, lege Eust. Ex Hesiodo autem (Θ. 423.) affertur βιάομαι, pro Vim infero, Vitio: Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα, quod exp. Nihil ab ea per vim ademit. Bud. ex Herod. etiam citat βιάομαι. " Βεβιημένον ὕδωρ, Nonn. (Jo. 43, 26.) " dixit de aqua, quæ vi hausta est et extracta, ut et " βεβιημένον ἆσθμα dicitur Anhelitus vi ductus, Spi" ritus vi attractus, a βιάω, unde et βεβίηκε ap. Hom. " Sed poetis duntaxat hæc usitata sunt; prosæ enim " scriptt. βιάζεσθαι dicunt." [Nonn. l. c. 75, 18. ἄνεμος.] " Βιόωνται, Ion. pro βιῶνται, Hesychio καταπονοῦσι, βιάζονται, Delassant, Cogunt." " Βιώατο, Ion. pro βιῶντο, i. e. βιάζοιντο, a βιάομαι, Eust." [Βιῴατο, Apoll. R. 4, 1236. pro βιάοιντο, βιῶντο. " Βιάω, Valck. Phœn. p. 99. ad Herod. 544. Heyn. Hom. 8. 199. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Βιάομαι, Fischer. Ind. Palæph. v. Βιάσασθαι. Βιάω, Βιάομαι, ad Phalar. 320. Bacchyl. 5. Pamphil. 1. et Jacobs.: Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 9, 30. 69. 11, 367. Brunck. Apoll. R. 182. 189. Heyn. Hom. 6, 30." Schæf. Mss. " Hom. H. in Apoll. 528." Wakef. Mss.]

[* " Ἀποβιάομαι, Hippocr. 458." Wakef. Mss. * Παραβιάομαι, Amos 6, 10.]

Βιάζω, i. q. βιάω, et ab eo deriv. Od. M. 297. Εὐρύλοχ', ἡ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα. Et pass. Il. O. (727.) Π. (102.) Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσι, Opprimebatur. Sic Λ. (575.) πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι. Utuntur autem hoc pass. et prosæ Scriptt., licet βιάζω, ut opinor, non usurpantes. Dicitur autem illis βιάζεσθαι signif. pass. Cui vis affertur, vel Qui cogitur, aliquid facere. Thuc. 1. Ἀδικούμενοι δὲ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι: (1, 2.) Βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. Plut. Othone, Βεβιάσθαι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ. Pro Cogi autem cum infin. Dem. (508.) Ὅπως μὴ βιασθῆτε ἁμαρτάνειν.

Βιάζομαι tamen act. signif. frequentius est ap. prosæ Scriptt., quam pass., quod non illis tantum modis redditur, sed interdum etiam Violo. Item Eluctor. Item Exprimo, ut Cic. dixit Expressit hoc necessitas, aliisque nonnullis, qui cum exemplis declarabuntur. Thuc. 1, (77.) Βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, Quibus potestas est vim afferendi, vel, Vim faciendi, non est quod judicia morentur. Plato de Rep. 1. Βιάσασθαι τῷ λόγῳ. Apud Eund. Βιαζόμενος ἢ κλέπτων exp. Vi aut Clam agens. Cum accus. autem jungitur interdum personæ, interdum rei, sed diversa signif. Nam βιάζομαί σε est Vim affero, Vi adigo, Cogo etc.: qua in signif. oppositum ei πείθω passim legitur, sicut Lat. Vi et Precario opponuntur. Xen. K. Π. 6, (1, 19.) Βιάζεσθαι μὲν μὴ τοιαύτην γυναῖκα, πείθειν δὲ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Plut. 9, (97.) Ἐπειδὴ πείθειν ἀδύνατος ἦν,

ἐπεχείρει βιάσασθαι κ. τ. λ. Dem. autem, Δύναμιν καὶ πλοῦτον, μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πεφυκέναι. At βιάζομαι τοῦτο est Vi efficio, Pervinco, vel Vi efficere conor. Dem. (501.) Μηδὲν οὖν φιλονείκει, Λεπτίνη, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδέν. Thuc. Βιαζόμενοι τὴν ἀπόβασιν, Vi in terram descendentes, Bud. Tale est ap. eund. Thuc. Βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν. Et βιησάμενοι λαῖτμα, Apoll. R. (1, 1299.) Fluctum eluctati. Ita enim malo, quam ut in VV. LL., Fluctui vim inferentes. Alioqui fateor et cum accus. rei eod. sensu jungi sæpe quo et cum accus. personæ; considerandum est enim interdum eand. esse utriusque rationem; Thuc. 1, (38.) Ἡμῖν δ' αἰσχρὸν ἦν βιάσασθαι τὴν τούτων μετριότητα: 8, (53.) Τοὺς νόμους βιασάμενος: ubi βιάζομαι exp. possumus Vim infero, vel Violo. Habet autem βιάζομαι et aliam constr. ut βιάζομαι εἴσω, quod exp. Vi perrumpo intro. Sic autem et ap. Thuc. 7. cum accus. pro Perrumpo, Βιασάμεναι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, Cum perrupissent obstantes Atheniensium naves. Schol. autem exp. νικήσασαι. At βιάσασθαι τὴν φυλακὴν a Bud. exp. non Perrumpere, sed Summovere. Reperitur et cum πρὸς, ut Lucian. (2, 927.) Καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον: q. l. Erasm. perperam interpr., Corpus ad graveolentiam prorumpens, vel magna vi contendens. Sic βιάζομαι δρόμῳ pro Contendo cursu e Thuc. affertur; quæ etiam constr. observanda est. At βιάζεσθαι πρὸς τὸν λόφον, in VV. LL. falso citatum, de quo vide paulo post. Item cum εἰς, ap. Luc. 16, 16. Ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, itidem pro Irrumpit. Neque enim ablat. Vi adjungere huic verbo necesse est. Sed et cum διὰ, ap. Thuc. rursus 7. Οὗτοι δὲ διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, Cum vi pertransissent: at de βιάσασθαι τὴν φυλακὴν modo dictum fuit. Quibus ll. addo, non propter constr., sed propter signif. similitudinem, hunc ejusd. Thuc. 3. Καὶ ὑπερβῆναι τὰ τείχη, ἣν δύνωνται βιάσασθαι, pro Exitum per vim moliri. ‖ Βιάζομαι, Cogo: ut autem βιάζομαι, a βία fit, et hanc et alteram habente signif., ita fit a Gall. nom. Force, quod est βία, v. Forcer, utramque et ipsum signif. habens: hanc quidem in communi usu, illam autem in certis quibusdam loquendi generibus: cum infin. Lucian. (1, 267.) Ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾷν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε: alibi, Βιάζομαι φιλῆσαι. Plut. Pericle, Εἰ δὲ βιασθείη προελθεῖν. Interdum omittitur infin., ut Lucian. (1, 458.) Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Sic et βιάζεσθαι pass. vel potius βιασθῆναι, pro Cogi, supra. ‖ Conor, Nitor, Summa vi contendo. Itidem cum infin., ut Thuc. 7, (79.) Καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ἀποτετειχισμένον: at in VV. LL. perperam omisso infin. Βιάζονται πρὸς τὸν λόφον, e Vallæ interpr. Vi pervadunt ad tumulum. Sic βιάζομαι ἄρχειν, Plut. Numa. Dem. Καὶ τοὺς μηδὲν προσήκοντας βιάζεται Ἀθηναίους εἶναι παρὰ πάντας τοὺς νόμους, i. e., inquit Bud., Externos civitate donare contendit et nititur. ‖ Stupro, Stuprum infero: pro quo et Lat. peculiari signif. dicunt Vim inferre: sicut et Galli suum illud Forcer. Plut. (9, 96.) Οἱ δὲ, καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται. ‖ Pro διὰ τοῦ βιαίου contendo, quod est Schema Rhetoricum, vide ap. Bud. 223.

Βιάζομαι quamvis τῷ πείθειν opponatur, ut paulo ante docui, dixit tamen Lucian. (3, 85.) nove quidem, sed eleganter tamen, πειθοῖ βιάσασθαι: Καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. Quod certe perinde esse crediderim ac si quis dicat Violenta quadam suadela pleraque effecisse. Bud. tamen ita vertit, Suada pleraque eluctari pervincereque solitum. Erasm. vero sic, Persuadendo pleraque sibi subegisse. At mihi mea interpr. Græcæ formulæ energiam pariter et elegantiam multo melius reddere videtur.

[Βιάζομαι ἄλλον, Gl. Violo, Vim facio, Conor, Subigo, Porceo, (sic,) Adigo. Βιάζομαι παρθένον· Vitio. Βιάζομαι ὑφ' ἑτέρου· Vim patior. Βιάζεται· Vim facit, Conatur. Βιάζεται παρθένον· Compremit. Ὁ βιαζόμενος· Raptor. Βιασάμενοι· Enixi. Βιάσασθαι· Violare. Ἐβιάσατο· Inhibuit. Βιάζειν pro βιάζεσθαι, Greg. Cor. 753. Βιάζεσθαι, 105. Schæf. Melet. Cr. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 94. "Βιάζομαι, Violenter conor, Chrys. de Sac. 4, 5. p. 182. bis." Routh. Mss. "Βιάζω, Tzetz. in Lycophr. 698." Boissonad. Mss. Βιάζεσθαι γυναῖκα, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 70. "Βιάζω, Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 103. et n.: 106. Ammon. 17. Thom. M. 48. Zeun. ad Xen. K. Π. 389. et Ind.: ad Lucian. 1, 65. ubi videtur regere infinitivos seqq., contra T. H.: Toup. ad Longin. 332. ad Charit. 268. 510. Valck. Diatr. 21. 258. ad Thom. M. 152. Wakef. S. C. 2, 28. 121. Wessel. ad Diod. S. 1, 49. Jacobs. ad Anth. 1, 20. ad Herod. 712. Luzac. Exerc. 32. Monthly Review, Jan. 1799. p. 93. Jacobs. Anth. 9, 49. 69. 11, 367. T. H. ad Aristoph. Π. p. 411. Cum infin., Thom. M. 160. Act., Med., ad Dionys. H. 2, 836. De coitu, ad Mœr. 3. Thom. M. 151. Βιάζομαι, Phalar. 352. ad Charit. 510. 555. Stupro, Phrynich. Ecl. 22. Boissonad. Philostr. 515. Mœr. 390. et n.: Med., Wakef. Herc. F. 1369.; Alc. 145.; S. C. 4, 16. Jacobs. Anth. 7, 321. 9, 11. 126. Βιάζομαι, act., Xen. Mem. 1, 2, 10. 11. Βιάζεσθαι ἄστρα, Navigare invitis astris, Toup. Append. in Theocr. 37. Vide Harles. ad Theocr. 343. Βιασάμενος, Pass., Gesner. Ind. Orph. v. Βιησ. Βιάζεσθαι εἴς τι, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. πρός τι, Diod. S. 1, 696. Wakef. Diatr. 12. Βεβιασμένος, Βιασάμενος, ad Dionys. H. 4, 2075. Βεβιασμένος cum inf., act., Paus. 333. (male Interpres.) Βιασθέντες, Xen. Mem. 1, 2, 10." Schæf. Mss. "Βιάζομαι, Renitor, Soph. El. 577. Festino, Arrian. T. 207. Per vim conor, Strabo 211. Cum vi tollo, Hippocr. 600. Intro per vim, Dionys. H. 1, 377. ἰέναι, Xen. K. A. 21." Wakef. Mss.]

[* Βεβιασμένως, Diod. S. 3. p. 112. "Necessario, Coacte, Orig. Philoc. 27. p. 109." Seager. Mss.]

[* Βίασις, ἡ, UNDE * Βιάσιμος, η, ον, Gl. Violabilis.]

[* "Βίασμα, Porph. 160." Wakef. Mss.]

Βιασμὸς, ὁ, Violatio, Vis adhibita s. illata. Citatur e Diosc. 3, 108. Οἱ λεγόμενοι βιασμοὶ, ubi Ruell. Affectus, quæ violentiæ dicuntur. Barbarus, Lymphationes. [Dionys. H. 1. p. 61. 62. 115. (356.) Strabo 6. p. 405. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 511.]

[* Βιαστέον, Auctor Rhesi 584. ἡμῖν δ' οὐ βιαστέον τύχην.]

Βιαστὴς, ὁ, Violator, Qui vim infert. Naz. Βιαστὴς τῆς βασιλείας, Violentus regni raptor. VV. LL. UNDE Βιαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui vim afferre potest: βιαστικὸς νόμος, Lex, quæ cogit, e Plat. [de LL. 11. p. 921. Aristot. de Part. Anim. 3, 1000. Βιαστὴς, Gl. Violentus. * Βιαστόν· Violatum. * "Βιαστικως, de duriore constr., Schol. Philostr. 484. Boiss." Dindorf. Mss. * Βιατὴς, Pind. Π. 1, 18. 81. 4, 420. 6, 28. N. 9, 122. O. 9, 114.: * Βιατὴρ, ὁ, UNDE * Βιατήριος, α, ον, (ap. Schneider. male, ὁ, ἡ,) Gorgiæ Enc. Hel. 66. Reisk. Ὡς περὶ βιατήριον βίᾳ ἁρπασθῆναι. "Plato Gorg. 129." Wakef. Mss. "Βιαστὴς, Jacobs. Anth. 6, 433. Wakef. S. C. 2, 28. Βιαστικῶς, Schol. Eur. p. 93. Matth." Schæf. Mss. "Βιαστικὸς, Clem. Alex. 288. Philo J. 2, 211." Wakef. Mss.]

"Βιάτωρ, Hesychio κνάθιον μικρὸν, ἤγουν κοχλιάριον, Cyathus parvulus, s. Cochlear."

Ἀβίαστος, ὁ, ἡ, Non factus violente, s. per violentiam, Non violentus, Absque violentia. Item, Non coactus. Damascenus: Διὰ τὸ αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον εἶναι τὸ καλόν. Sic ἀβίαστος κίνησις, Motus non coactus, sed spontaneus, ex α priv. et βιαστὸς, quod a βεβίασται formatur, 3 sing. præt. τοῦ βιάζομαι. ‖ Inexpugnabilis, Ineluctabilis, Robustus. Bud. Lex. [Ἀβίαστον, Gl. Inviolatum. Ἀβίαστος ἤλυθον, Nonn. Jo. 163, 8. Dionys. H. 303.] Ἀβιάστως, Sine violentia, Non violente, Non coacte. [M. Anton. 7, 68. Aristot. de Mot. Anim. c. 10.]

Ἀντιβιάζομαι, Reluctor vim adhibens, Obsisto vi. Philo de Mundo, Διὸ κἂν ἀψάμενος δᾷδα πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάσεται, Nihilo secius flamma reluctans sursum illico resilit. Non fit autem ἀντιβιάζομαι ex ἀντίβιος, sed e βιάζομαι præfixa præp. ἀντί. [Gl. Renitor. "Wakef. S. C. 3, 56."

Schæf. Mss. " Philo J. 925." Wakef. Mss.]

Ἀποβιάζομαι, Vim affero, Vi cogo. Plut. Coriol. Ὅπου δ' ἡμᾶς ἡ ἱστορία πολλοῖς ἀποβιάζεται καὶ πιθανοῖς μάρτυσι. Citatur autem e Xen. Ἀποβιάζομαι ταῖς ἐπιμελείαις. Pass. vero etiam capitur ap. Plut. (9, 740.) Ὥστε συντρίβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸν καὶ συνθλιβόμενον. Ubi Turneb. Ut aqua contracta in se atque compressa naves elidat. || Enitor, inquit Bud., ut mulier in partu. Aristot. H. A. 7. Δυστοκοῦσι δὲ μᾶλλον, καὶ ἐὰν μεταξὺ ἀποπνεύσωσιν ἀποβιαζόμεναι τῷ πνεύματι. ["Schol. Theocr. 6, 18." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. " Zeun. Ind. Xen. K. Π." Schæf. Mss.]

Διαβιάζω, άσω, Per vim cogo, Vi adigo. Unde διαβιασάμενος ap. Varin. i. e. παραναγκασθείς. [Eur. Iph. T. 1365. " Incert. Num. 14, 44." Kall. Mss. Suid. v. Δείξαντες, cf. Polyb. Fr. Gramm. 34. T. 5. p. 82. Schw.]

Εἰσβιάζομαι, Vim infero, Violenter aliquid facio, Dem. (1004.) Κατὰ των αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι, Qui violenter se cogunt adoptari. Hæc Bud. Item, Vi ingredior, Bud. q. d. Per vim irrumpo. Vi in aliquem locum contendo. Basil. Εἰς βασιλείαν εἰσβιασάμενος. Sic Plut. (1, 235.) Εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους. ["Ad Diod. S. 1, 645. 710." Schæf. Mss.]

Ἐκβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex uno loco s. statu in alium. Plut. Symp. 4. Αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζουσι, Exturbant nos et dejiciunt a recta via ad sanitatem. Idem, Ἐκβιασθέντες ὑπὸ τοῦ πάθους. Pass. in act. tamen signif. capitur pro Vi adigo, Per vim compello. Herodian. 3, (4, 11.) Ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλλυρικοὶ, Imminentibus a tergo Illyricianis, ut Polit. vertit. Idem, (2, 2, 10.) Ἵν' αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο ὑπακοῦσαι, Itaque velut ad obsequium impulsuri. Sic Plut. (8, 311.) Εἰ γὰρ διψῶν ἐκβιάζεται καὶ πεινῶν ἡ πρὸς τροφὴν καὶ ποτὸν ἀντίβασις τοῦ λογισμοῦ. Etiam Exprimo, Extorqueo, Bud. [Ἐκβιάζομαι· Extorqueo, Enitor. Ἐκβιαζόμενος· Eliciens. Ἐξεβιάσατο· Elicuit. Ἐκβιάσηται· Elicuerit. Ἐκβιασθείη· Elicutum sit. Lex. Polyb. Arrian. Epict. 1, 18, 21. Οὗτος ἐξεβίασε τὸν πρῶτον κλῆρον, ubi al. ἐξεβίβασε. Soph. Phil. 1129. τόξον χειρὸν ἐκβεβιασμένον. * Ἐκβιαστὴς, ὁ, Aquila, Theod. Prov. 6, 7. Symm. Es. 47, 3. " Ἐκβιάζω, Diod. S. 1, 83. 2, 461. et n.: ad Charit. 662. Huschk. Anal. 227. ad Herod. 707. Ἐκβιαστὴς, Porson. Med. p. 17." Schæf. Mss. " Ἐκβιάζομαι, Eunap. 59." Wakef. Mss.]

Ἀνεκβίαστος, ὁ, ἡ, Qui vi compelli nequit, Cui vis fieri nulla potest, Inviolabilis. Plut. (10, 360.) Ἔσται δυνατὰ πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἱμαρμένην ἀνίκητον, καὶ ἀνεκβίαστον, καὶ περιγεννητικὴν ἁπάντων ἢ εἱμαρμένης δύναμιν ἀπόλλυσιν, i. e. Turneb. interpr. Multa profecto numerabuntur in iis, quæ fieri possunt, quæ non insuperabili, non omnium victori domitorique fato obnoxia erunt, vel fati jus omne subvertit. [Vide Παρεκβίαστος. " Gell. N. A. 1, 2." Schæf. Mss.] UNDE Ἀνεκβιάστως, Inviolabiliter. Δυσεκβίαστος, ὁ, ἡ, Cui non facile vis afferri potest, Quem non facile eluctari possis. Plut. (2, 88.) Ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου, δυσεκβίαστον. Bud. pro Pertinace ab Eod. poni tradit. [Plut. 3, 687. " 2, 127. 341." Wakef. Mss. * " Παρεκβίαστος, Plut. Arato 1920. HSt. Γίνεται χαλεπὸς καὶ παρεκβίαστος τοῖς παροικοῦσιν. Forsan, ἀνεκβίαστος." Seager. Mss.]

[* " Ἐμβιάζω, Max. Plan. 392. Βιάζω καὶ ἐμβιάζω. Ἐμβιάζω est comp. Græcis ignotum: Par. recte βιβάζω et ἐμβιβάζω. Ita etiam προσβιάζω, de quo cf. Schæf. Melet. Cr. 34." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[* " Ἐπιβιάζομαι, Clem. Alex. 635." Kall. Mss.]

Καταβιάζω, Vi compello, Opprimo, Urgeo. Plut. (1, 23.) Καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου, Ab illo opprimitur, VV. LL. Καταβιάζομαι etiam act. idem signif. Plut. de Garrul. Τίς οὗτος ὁ λόγος ὁ ἐφεστὼς καὶ καταβιαζόμενος; [de Is. et Os. 367. 371. " Plut. 2, 258. Appian. 2, 213. Vi confirmo, Hippocr. 303." Wakef. Mss.]

Παραβιάζομαι, Vi detorqueo. Plut. (6, 68.) Μύθων, A οὓς ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι: (1, 172.) Ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων, καὶ παραβιαζομένων. Est etiam Urgeo, Cogo. Plut. (10, 209.) Πάντα μηχανῶνται, καὶ παραβιάζονται, καὶ στρέφουσιν, Turnebo interpr. Omnia moliuntur, urgent, torquent. Act. 16, (15.) Παρεβιάσατο ἡμᾶς. [Lex. Polyb. Orellii Epicur. Fr. p. 62. " Phrynich. Ecl. 74. Aristoph. Lys. Argum. Cattier. 84. ad Diod. S. 1, 603." Schæf. Mss. * " Παραβιασμὸς, (ὁ,) Violenta expressio, Violatio, Plut. lib. 1. c. Col." Lex. Græco-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Προβιάζομαι, Ante vim infero. Citatur ex Æschine. Item cum infin., e Plut. Camillo. [* Προπροβιάζομαι, Apoll. R. 1, 385. " Cattier. 89." Schæf. Mss.] Προσβιάζω, Adurgeo, Instando cogo. Thuc. (1, 105.) Καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθὲν, Eorumque pars haud exigua coacta. Προσβιάζομαι vero etiam act. in ead. signif. capitur. Plut. (8, 629.) Αἱ δὲ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι, μόγις καὶ κατὰ μικρὸν ἀνύουσι, χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ B προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν, Vim afferentes naturæ. Lucian. (1, 84.) Ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται. [Προσβιάζειν, Προσβιάζεσθαι, Schæf. Melet. Cr. 34. Vide Ἐμβιάζω. Diod. S. 20, 39. τόπῳ. " Ad Herod. 712. Heindorf. ad Plat. Theæt. 319. Jacobs. Anth. 9, 336. ad Dionys. H. 5, 243. τόποις, Diod. S. 2, 433. Προσβιάζομαι, act., Lucian. 3, 370." Schæf. Mss.] * Προσβιαστέον, Plut. de San. tuenda 125. Συμβιάζω s. Συμβιάζομαι, Simul vim infero. Unde συμβεβιασμένα, Dem. (100.) quod exp. Simul occupata. ["Longin. 10." Kall. Mss.] Ὑπερβιάζομαι, Vi supero, Vim inferendo præpolleo. Thuc. 2, (52.) Ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ, τι γένωνται, Nam exuperante malo, cum non haberent, quid agerent. [" Joseph. 419." Wakef. Mss.] Ὑποβιάζω, Violenter depello, VV. LL. [Schneider. Lex. " Acta Traj. 1, 253." Schæf. Mss.]

" Βιός, ὁ, Hesychio τοξον, Arcus: ἀπὸ τῆς κατὰ
" τὴν ἔντασιν βίας: vi enim intendendus est. Aliis
C " vero est ἡ τοῦ τόξου νευρὰ, derivantibus et ipsis
" παρὰ τὴν βίαν, quoniam vel vim arcui addit, vel vi
" contenditur. Sed probabilior videtur Hes. exp.,
" cum aperte Hom. distinguat inter βιὸν et νευρὰν,
" Il. Δ. (124.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον
" ἔτεινε, Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ'
" οἰστός: etiamsi enim et τόξον ibi dixerit, tamen
" βιὸν ibi interpr. τόξον nihil vetat: cum indicare
" voluerit poeta arcum primum intentum fuisse,
" deinde eundem λίγξαι, i. e. ὀλισθῆσαι ἢ ψοφῆσαι,
" dum remitteretur, simulque τὴν νευρὰν μεγάλα
" ἰαχέναι. Apertius adhuc O. (468.) hæc ipsa dis-
" criminat, dicens, ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χερσὶ, Νευρὴν
" δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον. Adhæc ut τόξον τανύσαι et
" ἐκτανύσαι dicit, ita et βιόν: Od. T. (577.) Ὅς δέ κε
" ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, Καὶ διοϊστεύσῃ
" πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Sed et βιὸν et φαρέ-
" τρην copulate dicens, pro Nervo arcus sese non
" usurpare manifeste docet: ut Il. K., Μηριόνης δ'
" Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν, ἠὲ φαρέτρην, Arcum et phare-
D " tram. Od. Z., Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ
" φαρέτρη." ["Ad Charit. 728. Wassenb. ad Hom. 24. Βιὸς, Βίος, Jacobs. Anth. 6, 400. Reiz. de Acc. 113. 115. Valck. Phœu. p. 402. Wessel. Obss. 214." Schæf. Mss. " Βιὸς, ἢ ἀπὸ τῆς βίας κατὰ τοὺς παλαιοὺς, βίας γὰρ χρεία εἰς τὴν τόξου τάσιν, ἢ παρὰ τὸν βίον, δι' αὐτοῦ [γὰρ] δοκοῦσιν οἱ παλαιοὶ εἰς τὸ ζῆν πορίζεσθαι: unde Heraclitus Scotinus, Ὁ βιὸς, τὸ μὲν ὄνομα βίος, τὸ δ' ἔργον θάνατος· παρωνόμασται γὰρ ἐκ τοῦ βίου, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιος, θανατοῖ δὲ τοὺς βληθέντας καὶ στερίσκει τοῦ ζῆν. Eust. Il. A." Gataker. Mss. Draco 62. Glossæ: Βιός· Corda arcus. * " Μακρόβιος, Etym. M." Wakef. Mss. * Φαόβιος, ὁ, ἡ, Splendidum, sc. Aureum arcum habens, Eust. 31, 9.]

ΒΙΟΣ, Vita: ap. poet. frequentius βίοτος, cui opp. θάνατος, Mors. Dem. (1397.) Θάνατον καλὸν εἵλοντο μᾶλλον, ἢ βίον αἰσχρόν. Sunt qui βίον esse hominum, at ζωὴν brutorum potius existiment; sed hæc differentia non observatur. Quinetiam ζωῆς βίος e

Plut. (6, 435.) affertur, Ὡς ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, et exp. Vitæ cursum. Frequentiora sunt βιοῦν s. βιῶναι βίον et ζῆν βίον. Dem. (314.) Λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων. Et διατελεῖν τὸν βίον, Transigere vitam s. Degere, vel simpl. Degere, Vivere. Isocr. Busir. (8.) Εὐδαιμόνως ἂν τὸν βίον διατελοῖμεν: Archid. (17.) Τυραννῶν δὲ τὸν βίον διετέλεσε. Et βίον διέρχεσθαι, q. d. Vitam pertransire, Plato de Rep. 2. Et διατρίβειν τὸν βίον, ap. Eund. At διεξάγειν τὸν βίον, de Rep. 1. est Vitam tolerare, Victitare; sed ibi legimus plur. βίους, qui observandus est: Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες κ. τ. λ. Cum autem Per totam vitam signif. volunt, dicunt διὰ βίου: de quo vide in Διά. Vitam finire, est τελευτᾷν τὸν βίον, vel καταστρέφειν τὸν βίον, vel καταλύειν τὸν βίον, vel μεταλλάττειν τὸν βίον, vel ἐκλιπεῖν τὸν βίον, vel ἀποψύχειν τὸν βίον. Isocr. Paneg. Ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε. Sed et sine accus. βίον hoc verbo utuntur ead. signif., sic et ceteris præterquam illo ἐκλιπεῖν. Cic. ap. Eur. (Iph. A. 18.) βίον ἐκπερᾷν, Ad supremum vitæ diem pervenire interpr. Vide p. 147. mei Cic. Lex. Dicitur vero itidem πέρας τοῦ βίου, item τελευτὴ τοῦ βίου, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) alioqui frequentius τελευτὴ solum, pro Fine vitæ. Hegesander autem ap. Athen. audaci metaph. δυσμὰς βίου appellavit, q. d. Occasum vitæ, vergentem ad obitum vitam. Tribuitur autem et Empedocli illud loquendi genus. Contra ἀκμὴν του βίου, Xen. K. Π. (7, 2, 7.) Apud quem Ἀπ. 2, (1, 21.) Cic. Ὁδὸν τρέπεσθαι ἐπὶ τὸν βίον vertit Vivendi viam ingredi; ut videbis p. 43. ejusd. Cic. Lex. Sic autem Isocr. ὁδὸν βίου dixit: ad Demon. (2.) Ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν: Panath. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τήν τε φύσιν, καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Rursus ad Demon. (6.) Εὐθὺς γὰρ τοῦ βίου τοιαύτην πεποίηνται τὴν ὑπόθεσιν. Idem βίον διοικεῖν, pro Vitam instituere, dixit. In qua signif. afferunt VV. LL. et βίον οἰκονομεῖν. Item ex Æschine, Βίον ποιεῖσθαι πρὸς παράδειγμα, pro Vitam fingere et formare ad exemplar: at βίον ποιεῖσθαι alio sensu vide infra in Βίος, Victus. Præterea e Plut. Pericle, Ὁ καθ' ἡμέραν βίος, pro Vitæ quotidiana consuetudo. Et, Ὁ μετὰ ταῦτα βίος, Acta deinceps vita: et βίος ἴδιος, Vita privata, e Dem. Apud Od. Σ. (253.) et T. (127.) βίον ἀμφιπολεύειν eod. fere modo, quo ap. Lucr. Vitam gubernare. || Βίος, inquit Bud., Vita, i. e. Mortales et humanum genus, quem Mundum literæ sacræ vocant: q. v. et Lucan. usus est, Nec sic horret iners scelerum contagia mundus. Aristot. de Mundo, Συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς Θεῷ, Assentiuntur mortales omnes. [" Exempla hujus signif. quam plurima habes ap. Casaub. ad Athen. 15, 4. (p. 675.)" Gataker. Mss.] Idem Bud. a Philoue τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα vocari tradit Controversias civiles et forenses.

Βίος, Victus, Annona. Item, Bona, Facultates. Et generaliter, Res ad vitam necessariæ. Hesiod. Ἔ. (1, 31.) Ὤι, τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται Ὥραῖος: (42.) Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι: (2, 119.) ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη: (1, 230.) τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον: (2, 307.) Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι: ubi exp. commodius Facultates quam Victum. At Hom. βίοτον potius dicere solet. Frequentissimus est autem et in prosa hic του βίος usus. Aristoph. (Π. 751.) βίον ἔχοντες ὀλίγον. Isocr. Paneg. Οἱ παραλαβόντες τοὺς μάλιστα βίου δεομένους. Xen. Ἐ. 7, (1, 2.) Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ὑμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. Lucian. (1, 444.) Βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Cui opp. ἄφθονος βίος, Xen. et Isocr. Dicitur autem βίον πορίζεσθαι et συλλέγεσθαι et κτήσασθαι et ποιεῖσθαι, pro Victum quærere s. comparare. Æschin. (78.) Τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων πορίζεται, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων. Dem. in Neær. Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων. Herod. Βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων. Xen. O. (3, 5.) Ἀπὸ γεωργίας βίον ποιεῖσθαι: quæ phrasis ceteris rarior est: citatur autem et e Thuc. Bud. τὰ κατὰ τὸν βίον interpr. Annonam, in Dem. (255.) Ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐωνοτέροις διήγαγεν ἡμᾶς. Et Facultates, ap. Aristot. Eth. 9. Καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο πράττειν. Invenio autem plur. βίους in hac quoque signif.; nam Posidonius ap. Athen. Τοὺς σφόδρα εὐκαιρουμένους τοῖς βίοις appellat Rebus ad vitam necessariis instructissimos. Usus est et Synes. Ep. Tzetzes ap. Hesiod. βίον sex habere signiff. tradit. Pro Arte, ut βίον ἐμπορικὸν ἢ φιλόσοφον ἔζη: Pro Moribus, ut βίος χρηστοῦ ἐστί: Pro Hoc mundo, Pro Tempore vitæ cujusque, Pro Fortunis, ut, Πολὺς ἦν αὐτῷ ὁ βίος: Pro Alimentis, quibus vita sustentatur.

[Βίος, Gl. Vita, Conversatio, Penus, Annona. Βίος ὁ τῶν ἀνθρώπων· Res humana. Διὰ βίου· Perpetuo, Sempiterne. Greg. Cor. 289. 426. Βίος et Βιός, 145. Lucilius: Vis est vita, vides, quæ nos facere omnia cogit. Gnom. monost., Βίος κέκληται δ', ὅτι βίᾳ πορίζεται. " Ad Phalar. 274. ad Charit. 743. Barnes. Rhes. 170. Wakef. Ion. 395. Herc. F. 1305. Trach. 1015. Jacobs. Animadv. 238. ad Lucian. 1, 540. Kuster. Aristoph. 2. Dionys. H. 2, 790. Heyn. Hom. 6, 470. Heindorf. ad Plat. Gorg. 114. Herod. 748. ad Xen. Eph. 279. Ruhnk. ad Xen. Mem. 234. Valck. ad Herod. 190. Thom. M. 152. T. H. ad Lucian. Dial. 70. 120. Fischer. Ind. Palæph. et v. Βρῶμα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 57. Wessel. Diss. Herod. 44. Toup. Opusc. 1, 482. Ammon. 30. Eran. Philo 164. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi. Bergler. Alciphr. 121. 125. ad Xen. Mem. 3, 11, 6. Facultates, Markl. Suppl. 873. Wakef. Ion. 337. Huschk. Anal. 5. Valck. Hipp. p. 284. Diod. S. 1, 393. ad Xen. Mem. 2, 2, 8. Victus, Wakef. Phil. 931. 1282. Jacobs. Anth. 7, 309. Ilgen. Hymn. 616. Græv. Lectt. Hes. 514. ad Herod. 631. Vulgus, Jacobs. Anth. 6, 363. Lucian. 2, 291. 3, 366. 376. 12, 177. 336. Testimon. Æsop. p. lix. Ed. Lips. Valck. ad Ammon. 11. Conf. cum Βίοτος, Porson. Hec. p. 62. Ed. 2. Valck. Hipp. p. 190.; Musgr. 252. Schrader. Obs. 76.; cum Βιβλίον, Heyn. Hom. 5, 471. B. et Χρόνος, Wyttenb. ll. cc. Βίος ἀληλεσμένος, Kuster. Aristoph. 4. Ὁ καθ' ἡμέραν β., Dionys. H. 2, 1253. Ἐν τῷ βίῳ, Phrynich. Ecl. 74. Βίον ἐκλείπειν, ad Charit. 341. Βίου χρῄζων, ἐνδεής, Valck. Adoniaz. p. 246. Οἱ βίοι, Thom. M. 830. Stanl. Eum. 12. Porson. Med. 19. Dionys. H. 1, 172. 182. 241. 283. 2, 677. ad Strab. 6. p. 676. Jambl. V. P. 128. Kiessl. Res familiaris, Toup. ad Longin. 380. ad Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss. " Βίος, Vulgus, Heliod. 2, 180. Galei Myth. 408. B. et ζωὴ quid distent, Anthol. 447, 2. Isocr. 1, 184. B. ζωῆς, Phalar. Ep. 172. Βίοι, Plut. 3, 69. Facultates, Manetho 4, 361." Wakef. Mss.]

Compp. partim a Βίος, Vita, partim a Βίος, Victus.

Βιοδῶρος, (ὁ, ἡ,) Victum largiens, Almus, ut Plato de Rep. 2, (38. p. 255.) Βιοδῶροι παῖδες Ἰνάχου τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ. Sic etiam terra βιοδώρα dicitur. [" Eur. Xantr. Fr. p. 479. Ἵν' ἀγείρω γ' Ἰνάχου Ἀργείου Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις." Seager. Mss. " Wakef. Phil. 1161. Ruhnk. ad Timæi Lex. 9. Brunck. ad Hippol. 757.; Valck. p. 245.; Diatr. 11. Βιοδώρα, Wassenb. ad Hom. 74." Schæf. Mss. " Βιόδωρος, Artemid. 139. Clem. Alex. 673." Wakef. Mss.]

Βιοδώτης, ὁ, ET Βιοδώτωρ, (ορος, ὁ, ἡ,) pro eod. in Epigr. et Nonn. (Jo. 136, 8.) Apud Plat. vero (de LL. 11. p. 138=921.) et Βιοδότης reperitur. [* Βιοδῶτις, ἡ, Orph. H. 28, 3. 54, 12. Βιοδώτωρ, 72, 2. " Huschk. Anal. 296. Jul. Æg. 46." Schæf. Mss.]

Βιοθάλμιος ἀνὴρ, Diuturnæ vitæ vir. Hom. H. [in Ven. 190. Cf. Σωθάλμιος. " Ruhnk. Ep. Cr. 57." Schæf. Mss.]

[* Βιοζυγής, ὁ, ἡ, Nonn. D. 33. p. 830.]

[* " Βιοθανατέω, Chrys. Hom. 36. T. 5. p. 235. Mortem violentam obeo, βιαίῳ θανάτῳ τελευτῶ: Οὐ γὰρ αἱ ψυχαὶ τῶν βιοθανατούντων δαίμονες γίνονται." Seager. Mss. Vide Βιαιοθανατέω. * " Βιοθάνατος, Isidor. 3, 462. Wessel. Probab. 35." Schæf. Mss. * " Βιοθανέω, Schol. Il. N. 393." Wakef. Mss.]

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, Vitam alens et sustentans. Almus. Aristoph. N. (570.) Αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων. Gaza vero ap. Aristot. vertisse dicitur Pollens ingenio ac industria in vitæ muneribus. [Orph. H. 33, 19. * Βιοθρέπτειρα, ἡ, Orph. H. 26, 13.]

[* Βιοκρίτης, ὁ, Gl. Censor. * Βιολόγοι· Mellanarii. Βιολόγοι, ὡς δὲ Ὀβοίδιος· Atellani. * Βιολογικὸς, ἡ, ὸν, Suid. " Βιολόγος, dans le sens de Comédien, Histrion, voy. les Vies de Plutarque 4, 351. de mon Edition, (Μιμάδι Βασιλλη στήλην θέτο βιολόγος φώς.)" Corai. Mss. * Βιολογέω, Pseudo-Longin. 9, 32. Τοιαυτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ βιολογούμενα οἰκίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη. " Valck. Adoniaz. p. 330. Βιολόγος, Jacobs. Anth. 12, 165. Βιολογικὸς, ibid." Schæf. Mss.]

[* Βιόλυτος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 254. μέλη, lectio susp. " Ad Charit. 731." Schæf. Mss.]

Βιομήχανος, ὁ, ἡ, Qui ad vitam sustentandam et victum parandum nihil non machinatur: Aristot. H. A. 9, (15.) Χλωρίων δὲ μαθεῖν μὲν ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, Docilis et ad vitæ munera ingeniosus, ut vertit Gaza, qui alibi interpr. Ingenio valens in vitæ officiis: quo sensu εὐμήχανος πρὸς τὸν βίον etiam reperitur: et ap. eund. Aristot. de Ulula, βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος, pro quo Bud. εὐβίοτος etiam dici testatur. Unde Βιομηχανία, ἡ, Industria in vita sustentanda et victu comparando. Citat J. Poll. ex Antiphonte.

[* " Βιόπλαγκτος, Nonn. D. 3, 354." Wakef. Mss.]

Βιοπλανὴς, ὁ, ἡ, Qui victus quærendi causa vagatur huc illuc, Mendicus. At βιοπλανὲς ἦθος ap. Nonn. (Jo. 195, 7.) interpr. Mores lubrici et inconstantes: [ἄχθος ἀνάγκης, 248, 27. βιοπλανέεσσι πτωχοῖς, 176, 24. Bekker. ad Etym. M. 789. Buttmann. Lexil. 43.]

[* Βιοπόνος, ὁ, ἡ, " Vitam quærens labore, Stob. 248, 26." Wakef. Mss. unde * Βιοπονέω, * Βιοπόνησις, ἡ, et ap. Hippodamum Stobæi Serm. 101. p. 249. * Βιοπονητικὸς, ἡ, ὸν.] Βιοποριστικὸς, (ἡ, ὸν,) Victum parans et suppeditans, ex Euseb. [" P. E. 15." Wakef. Mss.]

Βιοσσόος, ὁ, ἡ, Vitæ servator; ut Ἰησοῦς βιοσσόος, et βιοσσόος ὥρη, Hora salutifera, Nonn. [Jo. 55, 25. ἄναξ, 36, 7. Χριστὸς, 143, 23. ἆσθμα, 63, 27. εἰρήνην, 187, 24. πίστιν, 252, 13.]

[* " Βιοστερὴς, (ὁ, ἡ,) Privatus vel Carens rebus ad vitam necessariis, Soph. Œd. C. 747. Ὁρῶν σε τὸν δύστηνον, ὄντα μὲν ξένον, Ἀεὶ δ' ἀλήτην, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς Βιοστερῆ χωροῦντα." Seager. Mss. * Βιοσφαγὴς, " ap. Cyrill. Ther. 124. 137." Kall. Mss. * Βιοτέρμων, Manetho 4, 77. " Wakef. S. C. 2, 78." Schæf. Mss. * Βιοτρόφος, Pisid. 406.]

[* " Βιοφάγος, (ὁ, ἡ,) Schol. Lucian. 2, 330. Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκεύαζον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν, καὶ ἥδυνον αὐτοῖς βρώματα. Vox βιοφάγοι nemini fuit offendiculo, etsi non est dubium, quin sit vox nihili. Scr. βουφάγοι, Les gourmands." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. * Βιοφειδὴς, Anal. 2, 214. " Jacobs. Anth. 9, 152." Schæf. Mss.]

Βιοφθόρος, ὁ, ἡ, Vitam corrumpens, Mortiferus. [" Poeta in Etym. M. 321, 46." Wakef. Mss. * Βιοφθορίη, ἡ, Orph. H. 72, 8. * " Βιοφθορέομαι, Epiphan. Hær. 68, 7. (p. 309.) uti leg. conjicio (pro vulg. * Βιοφορεῖσθαι καὶ λυπεῖσθαι.) Ita ibid. 69, 10." Routh. Mss.]

Βιόχρηστος, ὁ, ἡ, Vitæ et victui utilis.

Βιαρκὴς, ὁ, ἡ, Ad vitam sufficiens, Vitam et victum suppeditans. Nonn. (Jo. 108, 26.) οὐ νέα τέκνα βιαρκέος ἐστὲ τοκῆος, Almi Dei Patris: [ἐφετμὰς, 193, 15. μύθους, 207, 26. Anal 2, 93. " Jacobs. Anth. 8, 254. Wakef. S. C. 4, 66." Schæf. Mss.]

Βίαρχος, ὁ, Victui s. Commeatui præfectus, [Athan. 1, 794.]

[* Βιώλεθρος, ὁ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 706. Pseudo-Herodian. Epimer. 203.]

Βιώνης, ὁ, Qui victum, s. ad victum necessaria, emit. Ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων, Suid. [Gl. Βιώνης, ὁ ἀπόδημος, ἢ ὁ ἀγοράζων οὐσίαν· Sector. Hesych. " Thom. M. 654." Schæf. Mss.]

Βιωφελὴς, ὁ, ἡ, Vitæ utilis, s. Vitæ humanæ usibus idoneus. Gell. 1, 22. e Varr. quadam Satyra refert, in convivio legi non omnia debere, at ea potissimum, quæ simul sunt βιωφελῆ et delectent potius. [Eust. in Il. p. 29, 14. Od. p. 4, 30. Lucian. 584. " Valck. ad Xen. Mem. p. 238." Schæf. Mss. * " Βιωφελῶς, Euthal. Ed. Act. Apost. 107." Kall. Mss. Sext. Emp. p. 277. * " Βιωφέλεια, s. * Βιωφελία, Clem. Alex. 364. n." Wakef. Mss.]

Ἄβιος, ὁ, ἡ, Inops, Cui non suppetunt ad victum necessaria, ex α priv. et βίος, i. e. βίοτος, Victus. Lucian. (1, 401.) Οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀβίοις καὶ ἀκλήροις ἀνδράσιν. Ubi respicit ad (Od. A. 489.) Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Ἄβιος, ἀκτήμων, Bud. citans Greg. de Martyr. Ὁρᾷς ἀβίους τούτους, καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ, καὶ ἀναίμονας. Sonat autem ἀκτήμων, Nihil possidens, Nullas possessiones habens. Basil. tamen hæc duo distinguit, Ἄβιον, ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ. Apud Hom. item ἀβίους sunt qui pro ὀλιγοβίους accipiant in Il. N. (6.) Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων: et ita α non esset priv., sed duntaxat demin., de qua diximus antea. Sed intellige per ὀλιγοβίους, Qui parco aut tenui ac vili utuntur victu. Eand. autem aut huic affinem habebit signif. α, si cum Strab. ἀβίους exp. Mulieribus carentes, quasi sc. degentes ἡμιτελῆ βίον. Sed tunc βίος non Victum, sed Vitam declarabit. ‖ Ἄβιος, Dives, ap. Antiphontem, Suid. Hes. ab α intens. et βίος: accipiendo itidem hic βίον pro Victu, ut sit ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, Suid. [" Cf. Harpocr. in v., et Wessel. ad Glossarium Herod. sub fin." Schweigh. Mss.] At qui in Hom. l. c. ἀβίων intelligebant μακροβίων, Longævorum, α quidem accipiebant itidem intens., verum per βίον non Victum, sed Vitam signif. volebant. Illi item, qui ἅμα βίῳ πορευομένων intelligebant, utpote ἁμαξοβίων, i. e. In plaustris viventium. Item qui exp. Domo carentium. At qui exp. βίοις μὴ χρωμένων, quæ exp. est ap. Etym. βίους, Vitas, pro Legibus vitam hominum gubernantibus accipi posse credebant. [Gl. Sine vita, Non curans de vita. I. q. ἀβίωτος, Plato de LL. 9. p. 44. Αἰσχύνης ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχών. Manetho 4, 113. " Valck. Adoniaz. p. 215. Wassenb. ad Hom. 24. Lucian. Dial. 23. ad 1, 401. ad Il. N. 5. Lex. Herod. 177. Musgr. Iph. T. 425. Jacobs. Anth. 7, 152. 8, 244. Huschk. Anal. 150. Boissonad. Philostr. 448. Heyn. Hom. 6, 367. 369." Schæf. Mss.]

Ἀμφίβιος, ὁ, ἡ, ex ἀμφὶ et βίος, quasi Utrimque vitam habens, Ancipitem vitam habens, i. e. Modo in aqua, modo in terra vivens. Colum. 8, 13. Venio nunc ad eas Aves, quas Græci ἀμφιβίους vocant, quia non tantum terrestria, sed aquatilia quoque desiderant pabula: nec magis humo quam stagno consueverunt: ejusque generis anser præcipue rusticis gratus est. Varro de L. L. 4. Græci ea, quæ in aqua et in terra possunt vivere, vocant ἀμφίβια. Sic autem omnino exp. h. v. Hes. et Suid., ut hic a Varrone; habetur enim ap. illum, Ἀμφίβιον, ἐν γῇ καὶ ὕδατι ζῇν δυνάμενον: ap. hunc autem, ἀμφίβιον, ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, καὶ θαλάσσῃ καὶ γῇ. Exp. tamen ἀμφίβια ζῶα: redit autem fere eod. utraque exp.: τὰ ἔνυδρα καὶ χερσαῖα, Aquatilia et terrestria. Plut. (8, 522.) Ἀλλὰ καὶ πτηνὰ γεννᾷ καὶ νηκτὰ μυρία καὶ χερσαῖα σαύρας, καὶ ἀμφίβια κροκοδείλους. Basil. Hom. 7. in Hexaem. Κἂν ὑπόποδα δὲ καὶ πορευτικὰ ὑπάρχῃ τινὰ τῶν ἐνύδρων, μάλιστα μὲν ἀμφίβια τὰ πολλὰ τούτων ἐστὶν, οἷον φῶκαι, καὶ κροκόδειλοι, καὶ οἱ ποτάμιοι ἵπποι. Interpretatus sum autem ἀμφίβιος Ancipitem vitam habens, ut sic interpretando ostenderem hoc nomine contineri etiam τὸ βίος; non ignorans Cic. de N. D. 1, (37.) ἀμφίβια ζῶα vocare Bestias ancipites; quanquam novitatem aliquam in hac appellatione videtur animadvertisse, quod particulam Quasi præfigat; ita enim scribit: Bestiarum autem terrenæ sunt aliæ, partim aquatiles, aliæ quasi ancipites, in utraque sede viventes. ‖ Hom. Batr. (59.) Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὸν [νομὴν Schneider. Lex.] βατράχοισι Κρονίων: ubi ἀμφίβιον non Ancipitis vitæ, sed Ancipitem duntaxat interpr. oportet, ut posito comp. pro simpl.; nam Pastum ancipitem, vel Pascua ancipitia dicere possumus, at Pastum ancipitis vitæ, nequaquam: nisi Pastum ancipitis vitæ intelligamus Pastum eorum animalium, quæ ancipitem vitam habent. ‖ Luciano jocose appellatur Tiresias, qui utrumque sexum habebat, quasi Ancipitem vitam

habens: quod anceps esset ejus sexus; vel, Cujus sexus anceps vitam quoque redderet ancipitem. [" Ἀμφίβιος, Aloes, Diosc. Notha 453." Boissonad. Mss. Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. " Ruhnk. Ep. Cr. 111." Schæf. Mss. * " Ἀμφιβίως, Dionys. Areop. 186." Kall. Mss.]

[* " Ἀμετρόβιος, (ὁ, ἡ, Longævus,) Philostr. Her. (19, 17.) p. 252. Const. Manass. Chron. p. 128 (=244.)" Boissonad. Mss. Manetho 1, 53. de elephantis, (ubi v. Gronov. p. 268.): Anal. 3, 212. κοράκεσσι: Nonn. D. 36. p. 898.; 45. p. 1162. Greg. Naz. 2, 142. " Fabric. B. G. 1, 12. ad Hesiod. A. 185. ad Diod. S. 1, 154. Jacobs. Anth. 12, 42. Boissonad. Philostr. 647. Heyn. Hom. 4, 235. 6, 515." Schæf. Mss. " Tzetz. Chil. 5, 138. Etym. M. 328." Wakef. Mss. * Ἀπειρόβιος, unde ap. Hieroclem 306. * Ἀπειροβίως: " Stob. 416." Wakef. Mss.]

Βραχύβιος, ὁ, ἡ, Qui brevis est vitæ, Cui breve vivendi tempus concessum est. Athen. 7. Βραχύβιά φησιν εἶναι τὸν τεῦθον καὶ τὴν σηπίαν. Unde Βραχυβιώτερος, Qui vitæ est brevioris. [Aristot. H. A. 772. 782. Diod. S. 3. p. 114. Strabo 1118. Plato de Rep. 8. p. 546.] Et Βραχυβιότης, ἡ, Vitæ brevitas. [* Δηρόβιος, ὁ, ἡ, unde Dor. Δαρόβιος, Æsch. S. c. Th. 529. cf. Apoll. de Conjunct. 445. * " Δύσβιος, Lex. SG. ap. Valck. Adoniaz. p. 217. Bekk. Anecd. 323." Boissonad. Mss. Cf. Δυσβίοτος. * Ἔκβιος, Artemid. 4, 34. p. 221. cf. Ἐξούσιος. " Cattier. 75." Schæf. Mss.]

Ἔμβιος, ὁ, ἡ, Cui vita s. vitalis aliqua vis inest, Qui vitam insitam habet, Vividus, Vivax; ut Theophr. Ἔμβιον φυτόν. Synes. de Ins. Τῶν δὲ ὄντων, ἅτε ἑστώτων ἔτι, μᾶλλον ἔμβια καὶ ἀριδηλότερα, Magis vivacia. Idem Ep. 146. Ἡ μέση κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι, Vivum quendam animi affectum mihi infudit. [Bekk. Anecd. 249. Ælian. V. H. 13, 1. εἰς τὸ ἔμβιον. Dio Cass. ap. Schneider. Lex. τιμωρία. " Boissonad. Philostr. 469. Toup. Opusc. 1, 67.; Emendd. 1, 101. Koppiers. Obs. 142. Acta Traj. 1, 225. Valck. ad Ammon. 30." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 563." Wakef. Mss.]

" Ἐπίβιον, Isæus dixit τὸ παιδίον, ut refert J. Poll. " 3, (108.) in mentione τοῦ ἐπιβιῶναι: sed ambiguum " qua signif."

[* " Ἑτερόβιος, Sapient. Isidor. p. 106." Schæf. Mss.]

Εὔβιος, ὁ, ἡ, Bene et commode vivens. Aristot. H. A. 9. Οἱ δὲ φρυνολόχοι εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται, Abunde vivunt, ut Gaza vertit.

" Ἡδύβια, Placentarum quædam genera ap. Athen. " 14. e Chrysippo: forsan a voluptate et suavitate, " quam vitæ afferunt." [Procli Paraphr. 230.]

[* " Ἡμίβιος, Manetho 2, 358. * Θαλασσόβιος, Const. Manass. Chron. p. 22 (=42. Meurs. =18.)" Boissonad. Mss. * " Ἰσόβιος, Jacobs. Anth. 7, 164." Schæf. Mss.]

Κακόβιος, ὁ, ἡ, Male, i. e. duriter vivens. [" Herod. 4, 95." Schweigh. Mss.] Apud Plut. de Britannis, qui ægre vivunt et in egestate, inquit Bud., qui et exp. Ignobiliter vivens. Xen. K. Π. 7, (5, 24.) Εἰδὼς οὖν Πέρσας τοὺς οἴκοι κακοβιωτάτους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας, διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα καὶ διὰ τὸ αὐτουργοὺς εἶναι. Plut. (5, 464.) Ἄνθρωποι κακόβιοι καὶ ἄποροι. Opp. proxime præcedenti, item τῷ εὐβίοτος, et βιομήχανος, et βιωτικός. [Gl. Gestio. Bekk. Anecd. 104. " Boissonad. Philostr. 471. Ruhnk. Oratt. Gr. 89. Fabric. B. G. 2, 333." Schæf. Mss. " Dio Cass. 595." Wakef. Mss.]

[* Κηρόβιον, Gl. Appluda.]

Κοινόβιον, τὸ, q. d. Vitæ communicata societas. Gell. 1, 9. Qui a Pythagora in cohortem illam disciplinarum recepti erant, quod quisque pecuniæ familiæque habebant, in medium dabant; et coibatur societas inseparabilis: tanquam illud fuerit antiquum consortium, quod in re atque verbo Romano appellabatur Κοινόβιον. [* Κοινόβιος, Gl. Consors. (* Κοινοβιότης· Consortium.) Jambl. V. P. s. 29. * Κοινοβιακὸς, ἡ, ὸν, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως. Vide Κοινοβιάρχης. " Κοινόβιος, Jacobs. Anth. 7, 71. 164. Casaub. ad Athen. 77." Schæf. Mss.]

[* Κοσμόβιος, ὁ, ἡ, Greg. Naz. 2, 152. * Κτησίβιος, Paul. Alex. K. 2.: * Λαμπρόβιος, L. 1. Glossæ: Λαμπρόβιος· Lautus. * Λιμνόβιος, Ælian. H. A. 6, 10. p. 319. cf. Χερσόβιος.] " Λιπόβιοι, Qui vitam " deseruerunt, Vita defuncti, νεκροὶ, Hes." [" Jacobs. Anth. 6, 75." Schæf. Mss. * Λιτόβιος, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως: cf. Λιτοβόρος. " Strabo 1027." Wakef. Mss. * Λυπρόβιος, Strabo 7. p. 490.]

Μακρόβιος, ὁ, ἡ, Qui longam vitam degit, Longævus. Lucian. (3, 211. 212.) Ὅτι καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα ἀέρα μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγείαν χρώμενοι. Unde Μακροβιώτερος, Aristot. et Lucian. (3, 98.) Ἔθνη μακροβιώτατα. Et Μακροβιότης, ἡ, Vitæ longitudo, [Gl. Vivacitas. Μακρόβιος· Longævus, Vivax, Diuturnus. " Μακροβιότης, Eust. 126, 40." Seager. Mss. Aristot. Rhet. 1, 5, 10. * Μακροβίωσις, ἡ, Baruch. 3, 8. Schneidero susp.: sed habet et Basil. M. 344. " Μακρόβιος, ad Diod. S. 1, 209. ad Herod. 204. Μακροβιότης, Musgr. Ion. 1436." Schæf. Mss.]

[* Μεγαλόβιος, Illustris vita, Paul. Alex. Apotelesm. 4.] Μελάμβιος, ὁ, ἡ, Qui nigram, i. e. obscuram, vitam degit. VV. LL. [Hes.] " Μελλέβιος, ὁ, " ἡ, Hes. ἡμιθανὴς, Semimortuus, Semianimis: quales " animam trahere dicuntur et quasi cunctari in hac " vita, morti occumbere non valentes. Ab Eod. exp. " ὁ μὴ συνιεὶς, s. ὁ μὴ δεδιδαγμένος: de quo ἐπέχω." [Schneidero Μελλεβειος.]

Μικρόβιος, ὁ, ἡ, Qui exiguæ vitæ est, [Schneidero susp. * Μιμόβιος, Manetho 4, 280. * Μυρμηκόβιος, Eust. 58, 3=77, 3. * Νεκρόβιος, Schol. Aristoph. Π. 555. falsa lectio pro νεκροῦ βίος: cf. Suid. et T. H. p. 169. " Toup. Emendd. 2, 279." Schæf. Mss.]

Νυκτίβιος, et Νυκτερόβιος, ὁ, ἡ, Noctu vivens, i. e. Noctu vagans et victum quærens, interdum vero latitans: ut noctuæ et vespertiliones. [Aristot. H. A.] Vel, ut Νυκτίβιος ab Hes. exp., ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἡμέρᾳ διάγων. [* Νυκτόβιος, Procl. Paraphr. Ptol. 226.]

[* Οἰκόβιος, ὁ, ἡ, Domi vivens, Schol. Pind. N. 8, 58. * Οἰκτρόβιος, Paul. Alex. 4.] Οἰόβιος, ὁ, ἡ, Qui solitariam vitam degit, Qui in solitudine versatur. Suidæ αὐθαίρετος, μονότροπος, μεμονωμένος τῷ λογισμῷ, ἐκτὸς φρενῶν. [Hes.] Ὀλιγόβιος, Pauco, i. e. Brevi, tempore vivens, [" Eccl. Gr. Monum. Cot. 1, 341." Boissonad. Mss. * Ὀλόβιος, alicubi in lib. de Versu Gr. Her. notavit Spitzner. Sed falsus est Index h. v., lectorem remittens ad p. 155. ubi nihil de h. v. reperitur. * Ὀμόβιος, Gl. Convivax, Alciphro 1, 12. p. 50.] " Ὁμοιόβιος, Simili victus ra- " tione utens," [cf. Ὁμοιοβίοτος. * Παλαίβιος, Theod. Prodr. Ep. p. 36.] Παλίμβιος, Redivivus, [Suid. 3, 9. Phav. * Πολύβιος, Valck. Adoniaz. p. 216. Bekk. Anecd. 323. " Lex. Hippocr. fin. A." Wakef. Mss.] Πυρίβιος, In igni vivens. [* Πυρόβιος, Gl. " Diog. L. Pyrrho 371. HSt. Τῶν γὰρ ζώων τὰ μὲν χωρὶς μίξεως γίνεσθαι, ὡς τὰ πυρίβια, καὶ ὁ Ἀράβιος φοίνιξ, καὶ εὐλαί." Seager. Mss.] " Ῥιγοσίβιος, Perpetuo frigens " s. algens, ὁ ἀεὶ ῥιγῶν, J. Poll." [4, 186.: * Ῥιγεσίβιος, Phrynichus-Bekkeri: * Ῥιγωσίβιος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 420. " Ῥιγοσίβιος, Aristoph. Fr. 223." Schæf. Mss. * " Ῥυπαρόβιος, Const. Manass. Chron. p. 41(=34=78. Meurs.) 107. * Σεμνόβιος, 53(=44 =100. Meurs.)" Boissonad. Mss. * Σπιθαμήβιος, Casaub. ad Athen. 11, 8.] Σύμβιος, ὁ, ἡ, Qui alicui convivit, Contubernalis. Aristot. Ethic. 9, [11. Gl. Conjunx. " Muncker. ad Anton. Lib. 183. Verh., Heringa Obs. 146. Toup. Opusc. 1, 428. ad Charit. 493. 503. Jacobs. Anth. 11, 383. 12, 196. 273. Diod. S. 2, 528. Epigr. adesp. 698." Schæf. Mss. " Suid. 2, 463. Plut. 1, 197." Wakef. Mss.]

[* " Τελματόβιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 73. 88. * Τραχύβιος, 130(=108=247. Meurs.) * Τρυφερόβιος, 102. Bekk. Anecd. 322." Boissonad. Mss. Procli Paraphr. 232. " Ad Charit. 447." Schæf. Mss.] Ὑγρόβιος, Qui in locis humidis vivit, Qui in aquis degit. Nonno est epith. Piscatoris. [" Wakef. S. C. 3, 190." Schæf. Mss. " Nonn. J. 21, 24. D. 13, 15." Wakef. Mss. * Ἐννυγρόβιος, Phav. 176. Etym. M. 232. cf. Ἐνυδρόβιος. * Ὑλόβιος, Schneidero susp.

* Ὑπηνόβιος, Plato Comicus Eustratii ad Aristot. Eth. 58. "Porson's Tracts p. 232." Schæf. Mss.] "Φαυλόβιος, Qui tenuiter victitat; Male vivens, VV. "LL." [Schol. Aristoph. B. 425. * Χερσόβιος, Aëtii Alexiph. 36. * "Χοιρόβιος, Const. Manass. Chron. p. 13. 103. 124(=11. 86. 103.)" Boissonad. Mss. "Eust. Od. 10, 240." Kall. Mss.]

¶ Βιόω, ώσω, et sæpe pass. βιώσομαι, Vivo. Dem. de Cor. Ἀπ' αὐτῶν δὲ, ὧν αὐτὸς βεβίωκεν, ἄρξομαι. Lucian. (3, 211.) Τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. Plato Axiocho, Ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε, Ἀξίοχε, βεβιωκότα εὐσεβῶς, Cum sancte et caste vixeris. In pass. etiam h. v. usurpatum reperitur, idque in signif. tam act. quam pass. Act., ut ad Plut. Col. Θηρίων βίον βιωσόμεθα. Herodian. 5, (1, 16.) Ὑμεῖς δ' ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε. Aristot. Eth. 10, 9. Ταῦτα δὲ γίγνοιτ' ἂν βιουμένοις κατά τινα νοῦν καὶ τάξιν ὀρθήν. || Sed in Od. Θ. (468.) σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη, transitive positum est pro Vivificasti. Pass. autem usus est Dem. c. Mid. Τούτων τοίνυν καὶ τοσούτων ὄντων, ἃ τῷ βδελυρῷ τούτῳ καὶ ἀναιδεῖ μάλα βεβίωται. Sic Cic. ad Att. Quare stomachor omnia, sed mihi βεβίωται: viderint juvenes; h. e., ut Bud. exp., Mihi vita acta est. Athen. 6. Ἐμοὶ μὲν οὖν χρόνος ἱκανὸς βεβίωται· σὺ δὲ νέος εἶ. Et βεβιωμένος ap. Dem. (315.) Ἐξετάσωμεν τοίνυν παράλληλα τά σοι κἀμοὶ βεβιωμένα, i. e. Vitæ tuæ et meæ instituta. [Gl. Vivo. Βεβιωκὼς et Βεβηκὼς conf., Greg. Cor. 923. Herod. 2, 177.] "Βιώην, Att. vel "Dor. pro βιοίην s. βιοῖμι." ["Βιόω, ad Charit. 315. 504. Jacobs. Animadv. 238. Boissonad. Philostr. 369. Valck. Præf. ad Amnon. p. xxiii. Toup. Opusc. 1, 66. 2, 33.; Emendd. 4, 486. Eran. Philo 164. Ammon. 30. Valck. Hipp. p. 259. Wessel. et Valck. ad Herod. 190. Thom. M. 153. De rebus in vita gestis, T. H. ad Lucian. Dial. 70. 120. Cum accus., Ruhnk. ad Rutil. 55. Fut., Jacobs. Anth. 9, 430. Plato Gorg. 152. Βιώσω, Βιώσομαι, Heyn. Hom. 8, 336. Βεβιωμένα, τὰ, Luzac. Exerc. 17. Dem. de Cor. p. 446. Harl. Ed. 2. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. xlvii. Τὸ βιοῦν, Jacobs. Anth. 11, 287. Βιόων, Athlet. Stat. 38. Βιώη, Phrynich. Ecl. 153. Thom. M. 226. Λάθε βιώσας, Toup. Emendd. 1, 376. * Βίομαι, 8, 336." Schæf. Mss. "Fut. 1. Med., Hom. H. in Apoll. 528. * Βόω, i. q. Βιόω, Apoll. R. 1, 685. (Πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι;)" Wakef. Mss.]

Βιώσκομαι, Vivesco, s. Vivisco. Aristot. Meteor. 1, (14.) Ἕτεροι δὲ τόποι πάλιν βιώσκονται, καὶ ἔνυδροι γίνονται κατὰ μέρος, quibus verbis aliquanto ante opposuerat γηράσκειν καὶ ξηραίνεσθαι. ["Arrian. 322." Wakef. Mss.]

Βιωναι etiam reperitur, et Βιοῦς et Ἐβίων, frequentius tamen ap. poetas et Herod., quorum thema in usu non est. Od. Ξ. (359.) ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι. Æschin. c. Ctes. Πῶς πέφυκε δεινῶς λέγειν, κακῶς βιῶναι; UNDE pass. βιώτω, Il. Θ. (429.) Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω: quanquam Eust. Dor. esse vult pro βιούτω. ["Βίωμι, Toup. Emendd. 4, 425. Heyn. Hom. 4, 425. 5, 490. Βιοῦς, Thom. M. 226. ad Charit. 504. Toup. Opusc. 1, 489." Schæf. Mss. "Zosim. 176. Βίωμι, Ælian. V. H. 602. Erot." Wakef. Mss.]

Βίωσις, ἡ, Vita, i. e. Ipsa vivendi actio. Act. 26, (4.) Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος, Itaque vitam quidem meam actam ab juventute. Exp. etiam Vitalitas in VV. LL. e Plin. UNDE Βιώσιμος, ὁ, ἡ, Vitalis, Plin. et Celso, i. e. Qui vivere potest, aut supervivendi spem habet, ut Suid. exp. in h. l. Ὁ δὲ ἀνέβλεψέ πως· καὶ ἔφη ὅτι βιώσιμος εἴη. Βιώσιμος, inquit Bud. Comm., ὁ ἀσθενῶν dicitur qui victurus videtur et evasurus. Et βιώσιμον βρέφος, Vitalis infans, et βιώσιμος βίος. Sic Herod. Οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Vivere non possent homines, vel nollent. At in Synes. Ep. 47. Νομίσας οὐκ εἶναι βιώσιμον ὅπου τινὲς ἰδιῶται χεῖρας ἔχουσι μείζους τῶν νόμων, exp. Ratus vivendum non esse. A QUO Βιωσίμως, Vitaliter: ut Βιωσίμως ἔχω, Vitalis sum, Naz. [Βιώσιμος, Gl. Vivax, Vitalis. "Eur. Heracl. 606. Alc. 653. * Παλαιβίωσις, (ἡ,) Vita, quæ prius fuit, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 325. Δὸς τοῦ παιδὸς τὴν παλαιβίωσιν, καὶ κινῶ τὴν γλῶτταν πρὸς * ὀμβροδοσίαν." Seager. Mss. "Βιώσιμος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 66." Schæf. Mss. "Βιώσιμα εἶναι, Ælian. H. A. 247." Wakef. Mss.]

Βιωτέον, Vivendum est, Plato de LL. [7. p. 808. Clem. Alex. Pæd. 104.]

Βιωτὸς, (ἡ, ὸν,) Vivendus, s. Vitalis; eo sc. sensu, quo Cic. Lælio, Cui potest esse vita vitalis, ut inquit Ennius, qui non amici mutua benevolentia conquiescat? Plato Apol. (28.) Ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Non est vitalis homini; vel, Talis homini putanda est ac si non vixisset. Aristoph. Π. (197.) τετταράκοντα βούλεται, Ἤ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. Sic Naz. Οὐδὲ βιωτός ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος, Vita illis vitalis non est. Aliquando etiam neutr. βιωτὸν solum usurpatur eod. sensu, quo βιωτὸς βίος, pro Vivendum. Plato Symp. Εἴπερ που ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ: (Critone 8.) Οὐδαμῶς βιωτὸν ἡμῖν ἐστὶν μετὰ διεφθαρμένου σώματος. Dem. c. Mid. Οὐ γὰρ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι, Bud. interpr. Neque enim mihi, si hoc in me admitterem, causa superesset, cur vitam propagarem, q. d. ut in Lex. scribit, Dignus essem supplicio capitali. Athen. 8. Ὡς οὐ βιωτόν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν. Lucian. Οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, Vivendum sibi non putavit. [Gl. Vivibilis. "Const. Manass. Chron. p. 109. (537.)" Kall. Mss. "Ad Lucian. 2, 206." Schæf. Mss.]

[* "Βιωτὴ, Pind. ap. Sext. Emp. 18." Wakef. Mss.]

Ἀβίωτος, ὁ, ἡ, Non vivens, Suid. Non vitalis, ab α priv. et βεβίωται, 3 sing. præt. ab inusitato th. βιοῦμαι. Ἀβίωτος βίος, Vita non vitalis, ut loquitur Ennius. Dem. (559.) Ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον ἑαυτῷ. Synes. Ἧς χωρὶς ἀβίωτος ἡμῖν ὁ βίος. Aristoph. Π. (969.) Ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον. Sic ἀβίωτος αἰών, Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε, καὶ ἀλγεινὸς, καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται. Quod Cic. Ep. Fam. 1, 1. Vitam acerbam dicit, ἀβίωτον βίον aptissime interpr. possumus, ut opinor. Hes. ἀβίωτον exp. κακὸν, ἀηδῆ, ὀδυνηρὸν, sub. fortasse βίον, ut sit Malam, vel potius Miseram, Injucundam, Luctuosam vitam. Sic in Xen. l. c. ἀλγεινὸς et ἀβίωτος conjunguntur. Idem autem valent ἀλγεινὸς et ὀδυνηρός. Apud Suid. tamen non ἀηδῆ legitur, sed ἀηδές: quæ scriptura si mendosa non est, cum alio subst. jungere voluit ἀβίωτον: aut certe exp. voluit ἀβίωτον absolute positum, ut in ll. seqq. || Ἀβίωτον subst. absolute positum, pro ἀβίωτος βίος. Æschin. (74.) Ἀβίωτον ἡγησάμενος εἶναι εἰ τινος ἀπολειφθήσεται δωροδοκίας. Plato de LL. 11. dixit ἀβίωτον ζῆν, pro ἀβίωτος ζωή: signif. autem ζωὴ i. q. βίος: Καὶ δεινὰς ἄλλας σωμάτων ἢ ψυχῶν ξυμφορὰς, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ. Huic autem l. et aliis hujusmodi accommodari possit illa Suidæ adjj., neutr. posita pro explicatione, κακὸν, ἀηδὲς, ὀδυνηρόν. Pro eod. dictum οὐ βιωτόν: vide supra. Lucian. ἀβίωτα pro ἀβίωτον dixit Attice, Ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σου ἀποθανόντος, Vivere nolebam. Bud. Lex. [Gl. Qui male vivit. "Ἀβίωτος, Cicuta, Diosc. Notha 468." Boissonad. Mss. "Thom. M. 222. Wakef. Ion. 777. Musgr. 764. Jacobs. Anth. 7, 152. 12, 232. T. H. ad Aristoph. Π. p. 338. Longus p. 112. Vill. Callim. 1, 493. ad Lucian. 1, 698. 2, 206. Valck. Adoniaz. p. 215.; Hipp. p. 252. Bentl. ad Horat. A. P. 441. "Ἄβιος, Ἀβίωτος, Boeckh. in Plat. Min. 192." Schæf. Mss.]

Ἀβιώτως, Cum tædio vitæ, Ita ut tædeat aut tæderet vitæ. Plut. (1, 326.) Ἔνιοι δὲ καὶ κυνῶν θανάτῳ καὶ ἵππων αἰσχρῶς καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διετέθησαν. Sic ἀβιώτως ἔχειν in h. l., quem Suid. affert, Ὁ δὲ ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως, i. e. ut loquitur Terent., Ille autem nullam sibi vitam expetendam existimabat, nisi etc. Vel, Vitam sibi minime vitalem fore putabat, nisi etc. Nam ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ κ. τ. λ. id esse puto, quod dicit Dem. (559.) Ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ εἰ μὴ κ. τ. λ. Sed in VV. LL. ἀβιώτως ἔχειν exp. Periclitari de vita, Esse in discrimine vitæ; sed testimonium desidero.

Ἀβιωτοποιὸς, ὁ, ἡ: Acerbam vitam reddens, ap. Schol. Eur. Hipp. (821.) Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος: i. e. καταφορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με.

[Vide Monk. ad h. l. "Valck. p. 252." Schæf. Mss.]

[* "Εὐβίωτος, (ὁ, ἡ,) Auctor in Proœmio Catenæ in Jo." Routh. Mss. * Θαλασσοβίωτος, Appian. B. P. 89=1, 419. "Wessel. Obs. 52." Schæf. Mss. * "Μακροβίωτος, Herodian. Epimer. 215." Boissonad. Mss. Cf. Μακροβίωσις.]

Βιωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad vitam sustentandam et victum comparandum industrius aut intentus. Item, Ad vitam sustentandam et victum conqnirendum pertinens. Aristot. H. A. 9. Τὴν δὲ διάνοιαν βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος: ubi Gaza, Pollet ingenio ac industria in vitæ muneribus. Alibi, ut Bud. docet, βιομήχανον et πρὸς τὸν βίον εὐμήχανον dixit: alibi τὴν διάνοιαν εὐβίοτος. At Luc. 21, (34.) Μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ, καὶ μέθῃ, καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, Curis hujus vitæ. Et 1 Cor. 6, (3.) Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, Itaque si judicia habeatis de iis, quæ ad hujus vitæ usum pertinent. Accipitur peculiariter ap. Theologos pro Secularis: item, ut Bud. e Basil. annotat, pro Eo, qui laicus est, i. e. Profanus, Non monachus, s. pro Eo, qui hujus vitæ secularis curis et negotiis addictus est, aut Eo, qui ad hujus mundanæ vitæ usum tantummodo spectat. Chrys. de Sac. Ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, Ubi tandem emersi a fluctibus seculi, Bud. Idem, Αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι. [Gl. Secularis. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 354—5. Lex. Polyb. Ind. Epict. "Ad Diod. S. 2, 611. Valck. ad Ammon. 33. ad Lucian. 1, 515." Schæf. Mss.] Βιωτικῶς, Ut fit in communi vita; Populariter, Bud. ["Valck. ad Ammon. 11." Schæf. Mss.]

Ἀναβιόω, Revivisco, ἀναζῶ. Unde est ἀναβιώην, Reviviscerem: et ap. Suid. Ἤδη δέ τινές φασιν ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸν Αἰσωπὸν θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν: et Athen. (392.) Ἰολάῳ δὲ αὐτῷ προσενέγκαντος ὄρτυγα καὶ προσαγαγόντος, ὀσφρανθέντα ἀναβιῶναι. Et Ἀναβεβιωκὼς, Qui revixit, Redivivus, ut Bud. interpr. [Gl. Revivisco. Fischer. Ind. Palæph. Philostr. V. A. 7, 9. Plut. 85. Lucian. 114.] At Ἀναβιώσκομαι et ipsum Revivisco signif., ut Plato Phæd. (17.) Ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνειῶτα, καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο: quemadmodum alio in l. dicit, Τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τὴν γένεσιν esse τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Interdum tamen est Reviviscere facio, Vitæ restituo, Exsuscito; ut Idem Critone (9.) Μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ἢ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων, καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν, εἰ οἷοί τε ἦσαν. Et alibi ἀναβιώσασθαι τὸν τελευτῶντα, i. e. Exsuscitare. Vide Bud. Comm. 579. ["Schol. Eur. Alc. 2. Euseb. H. E. (10, 2.) 370. Orig. c. Cels. 176. Suid." Kall. Mss. Theophr. H. P. 4, 17. Ælian. H. A. 16, 19.] "Ἀνεβίω, aor. 2. verbi "Ἀναβίωμι: refertur autem ad Ἀναβιώσκομαι." ["Ad Thom. M. 66. Fischer. Ind. Palæph. Ἀναβιόω, Jacobs. Anth. 11, 181. Fischer. ad Palæph. 166. ad Mœr. 21. Thom. M. 65. Active, T. H. ad Aristoph. Π. p. 204. Ἀναβιῶναι, Fischer. ad Palæph. 166. Pierson. ad Mœr. 21." Schæf. Mss. "Ἀναβιώσκομαι, Ælian. H. A. 523. 737. 887. Hierocles 18. 294. Phot. 233." Wakef. Mss.] Ἀναβίωσις, ἡ, q. d. Reviviscentia, Reditus ad vitam, Resurrectio a morte, ἀνάστασις, [2 Macc. 7, 9. Cyrill. in Jo. 5, 21. Basil. Hom. 6. p. 79.]

[* "Ἐπαναβιόω, (Revivisco,) Max. Plan. in Vers. Ovid. Met. 7, 571." Boissonad. Mss. Eust. Erot. 401.]

Ἀποβιόω, Morior, Vivendi finem facio. Videtur autem mihi talem quandam signif. habere præp. ἀπὸ, qualem habet præp. Ex in v. Expiro. Ἀπεβίω, Mortuus est, Artemid. Hinc Ἀποβίωσις nom. verbale, Interitus, Obitus. ['Ἀποβιώσας, Gl. Defunctus. "Ἀποβιόω, Diod. S. 2, 541. Toup. Emendd. 1, 376. Valck. ad Herod. 170. * Ἀποβιώσκω, Bast Lettre 156." Schæf. Mss. "Ἀποβιώσας, Suid. Artemid. 8. 25. Ἀποβίωσις, Plut. 2, 389." Wakef. Mss. * "Ἀποβιώσιμος, (ὁ, ἡ,) ut ἀποβ. διάταξις, Statutum s. Dispositio a moriente facta, Testamentum, Nov. Constit." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Διαβιόω, Vitam produco, Vitam dego, ut διαζῶ et διαγίνομαι, Bud. Ego tameu malim Vitam transigo s. traduco: vide Καταβιόω. Xen. Τῶν χαλεπῶν ἀπείρῳ διαβιώσῃ. Isocr. Evag. Διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον. Lucian. (1, 230.) Τοὺς δ' αὐτοὺς ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. Et Synes. in fine cujusdam Ep. Ἐρρωμένος καὶ εὐδαίμων διαβιώῃς, θεῷ κεχαρισμένε. In pass. etiam, sive a διαβιόω s. a διαβιώσκομαι, ap. Plut. (1, 388.) reperitur, Ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, Quibus exilium sustentare poterunt. [Xen. Mem. 4, 8, 2. Eur. Fr. Plato de LL. 8. p. 352. * Διαβιωτέον, 7. p. 803. "Διαβιόω, ad Xen. Eph. 291. Toup. Emendd. 4, 419." Schæf. Mss. "Ælian. V. H. 397. Pergo vivere, H. A. 441." Wakef. Mss. * "Διαβίωσις, ἡ, Epiphan. Hær. 24. p. 68." Kall. Mss.]

Ἐμβιόω, q. d. Invivisco. Theophr. (C. P. 1, 2.) Ἐνδέχεται γὰρ, ὅταν ἐμβιώσῃ, πόρρω καθιέναι τὰς ῥίζας: Idem, Τὴν δὲ κοκκυμηλέαν πολύρριζον ἐμβιῶναι δεῖν: C. P. 1. Τὸ ἐμβιῶσαι καὶ βλαστῆσαι δυνάμενον, Quod, ut Bud. exp., non est exuctum et euecatum. Et pass. ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. Unde Ἐμβίωσις, ἡ, q. d. Inviviscentia. ["Ἐμβιόω, ad Diod. S. 2, 518. Boissonad. Philostr. 369. 387. Toup. Opusc. 1, 488." Schæf. Mss. "Stob. 293. * Ἐμβίωμι, Diog. L. 2, 35. Ἐμβίωσις, In loco mansio, Plut. 2, 640." Wakef. Mss. * Ἐμβιωτήριον, τὸ, Diod. S. 5, 19. "Ad 2, 518. Valck. ad Herod. 167." Schæf. Mss.]

Ἐπιβιόω, Supervivo, Ultra vivo, Superstes sum, ἐπιζῶ. Plato Ep. Αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et Ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσει. "Ἐπιβίωμι, "Supervivo, Vivo post, Superstes sum." [Thuc. 5, 26. "Dem. 1033-4." Seager. Mss. "Cattier. 79." Schæf. Mss. "Diog. L. 1, 75. Philo J. 1, 625. Ἐπιβιοὺς, Joseph. 436." Wakef. Mss.]

Καταβιόω, Vitam transigo, ut Bud. interpr. in hh. ll. Athen. Καὶ εἵλοντο αὐτῶν οἱ ἔνδοξοι ἔξω τῆς πόλεως καταβιοῦν. Herodian. (1, 15, 8.) Προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι. Plut. Καὶ περὶ Ῥόδον καὶ Ἰωνίαν σοφιστεύων κατεβίωσε. At ego τῷ διαβιῶναι potius Græcos uti existimo pro Vitam traducere; at τῷ καταβιῶναι pro Vitam ad exitum perducere, Cic. [Lex. Polyb. "Ad Xen. Eph. 291. Diod. S. 1, 474. Cattier. p. 80. Καταβιῶναι, Phalar. 272. et Lennep. 271." Schæf. Mss. "Dio Cass. 44. Plut. 4, 733. Καταβίωμι, 9, 279. Καταβιώμαι, Philostr. 498." Wakef. Mss. * Καταβίωσις, ἡ, Appian. B. C. 965. Diod. S. 665=2, 296. 773. Oppian.] "Ἐγκαταβιῶσαι, Vitam consumere in, ut ap. "Plut. tyrannus quidam arci ἐγκατεβίωσε." ["Longin. fin. Plut. 4, 523. 9, 132." Wakef. Mss.] Συγκαταβιόω, Una vitam transigo, vel extremam vitam transigo, sequendo ea, quæ modo in Καταβιόω dixi. [Alciphro p. 132. Xen. Eph. 180. "Ad 163. 291." Schæf. Mss. "Plut. 500. * Συγκαταβίωμι, Xen. Eph. 14. 75." Wakef. Mss.]

[* Μεταβιόω, Plut. 5, 908=9, 598.]

Περιβιόω, Incolumis vivo, vel Supervivo, Superstes sum, ut ἐπιβιόω, Bud. subjungens hæc e Plut. (5, 186.) Ἀπελαυνομένην δὲ τούτου, μὴ περιβιώσεσθαι. [Gl. Supervivo. Exod. 22, 18.]

"Προβεβιωμένα, τὰ, Vita anteacta. Synes. Ep. 110. "Πρέπον τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ. Herodian. 2. Ἀν-"άξια τῶν προβεβιωμένων αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων "νομίσας. Sic Plut. de Lib. Instit. Τὴν δόξαν τῶν "προβεβιωμένων ἐξέχεαν, Gloriam vitæ anteactæ. "Activi autem προβιόω s. προβίωμι nulla reperi ex-"empla." [Polyb. 11, 2, 9. 10. Plut. 10. Joseph. A. J. 4, 8, 15. "Act., Clem. Alex. 489." Kall. Mss. "Plut. de S. N. V. 71.; Mor. 1, 35." Schæf. Mss.]

Συμβιόω, Convivo. Lucian. (1, 552.) Συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός: ubi observandam puto horum duorum vv. copulationem, e quorum posteriore suum συμπόσιον deducunt Gr., cum Lat. v. Convivium ei respondentem e Convivere deducant, quod priori illi, sc. τῷ συμβιῶναι, omnino respondet. Jungitur autem dat., vi præp., ut Dem. (315.) Ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem ibid. Ἀγαθῇ δὲ, οὐχ ὁρᾷς; τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Quibus in ll. eleganter jungitur dat. rei, sed tanquam dat. personæ; nec vero hic Latine necesse est verbo Vivendi signif. habente reddere, sed possumus et hoc loquendi genere, cum Bud., aut simili

quopiam, uti: Egregiam fortunam adeptus. Nego autem esse necesse, alioqui posse et ita reddi non negans; nam et ipse Bud. hoc etiam modo vertit, Bona fortuna vitam hactenus egisti. Ille autem ejusdem Dem. Τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, vertit, Hanc ego sortem adhuc habui. Nec minus eleganter dicit Clearch. ap. Athen. de Gorgia, illum συμβιῶναι τῷ φρονεῖν: ibi enim ita scribitur, Περὶ οὗ φησὶν ὁ Κλέαρχος, ὅτι, διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν, σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσε, Constanti mente et nunquam delirante vixit. Sic autem et v. συζῆν Græcos uti observavi: ut cum, v. g., dicunt σύζῃν τῇ πενίᾳ. [Gl. Convivo. Συμβιοῦν et Συμβαίνειν conf., Greg. Cor. 924. "Bastii in Philostrato correctionem tuetur Plut. Cicerone 32. T. iv. p. 810. Reisk. Ἄνδρα παιδείᾳ συμβεβιωκότα τοσαύτῃ." Schæf. Ind. Greg. Cor.: Lex. Polyb. Ind. Epict. "Συμβιοῦς, J. Poll. 6, 158. 168." Kall Mss. "Συμβιόω, ad Diod. S. 2, 528. Plut. Mor. 1, 868. Philo 5, 230. παιδείᾳ, Dio Cass. 1, 269." Schæf. Mss. "Συμβίωμι, Diog. L. 1, 27." Wakef. Mss. * "Συμβιωτέον, (Convivendum,) Clem. Alex. 237." Kall. Mss.]

"Συμβίωσις, ἡ, Convictus. Inter illos, qui simul "vivunt, et contubernales sunt, dicitur esse συμβίω-"σις: atque adeo redditur etiam Contubernium, "item Vitæ consuetudo. Plut. de marito et uxore "dixit, in Pericle, Εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐ-"τοῖς ἀρεστῆς. Usus est Cic. ad Att. 13. Intelligis "profecto, in quo maxime posita sit συμβίωσις. "Ceterum redditur etiam Convictio, e Cic. filio, "Epist. ad Tironem: sed in eo l. alii Codd. habent "Conjunctio: quod non minus aptum videtur." [Gl. Conjugium, Convivium, Convictus, Connubium, Matrimonium. Συμβιώσεως χάριν ζευχθείς· Confarreatus. Diod. S. 341. 344. 410. (Exc. 571. Wessel.) Lex. Polyb. "Wakef. Ion. 750. ad Mœr. 46. Valck. Phœn. p. 153. Conf. c. Σύμβασις, ad Diod. S. 2, 571." Schæf. Mss. "Artemid. 226. Jambl. V. P. 84." Wakef. Mss.]

"Συμβιωτής, ὁ, Convictor, Contubernalis. Cic. "(Ep. Fam. 9, 10.) Sed tamen suavissimum συμβιωτὴν "nostrum præstabo integellum. Plut. Mæcenatem "συμβιωτὴν τοῦ Σεβαστοῦ, Augusti, appellat. Diog. "L. Zenone Cittieo (7, 19.) Πρὸς δὲ τὸν ὀψοφάγον "μηδὲν τοῖς συμβιωταῖς καταλιπόντα κ. τ. λ. Inter-"dum vero Compotorem interpr. possumus, veluti "cum de parasito dicitur: ut ap. Athen. In VV. "LL. annotatur Eupolin ap. J. Poll. (6, 159.) pro "Contubernali dixisse etiam συμβίωτον: sed συμ-"βιωτὴν non συμβίωτον, scr. constat. Ibid. anno-"tatur scribi etiam Συμβιοτὴς per ο, idque rectius: "quod plane falsum est." [Gl. Συμβιωτής· Continua, Convictor, Convivator.]

[* Συμβιωτὸς, ἡ, ὄν, Theophr. C. P. 2, 23. Προσφιλῆ ἀλλήλοις καὶ συμβιωτὰ, al. σύμβια: v. Schneider. Lex.]

[* "Συμβιωτέω, M. Anton. 11, 8." Wakef. Mss.]

Βίοτος, ὁ, Vita. Il. H. (104.) Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή. Od. A. (287.) Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. Sic Eur. Or. (200.) Ἔπιδ', ἄτεκνος ἄτε βίοτον ἁ Μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον. || Item Victus, Id unde vivitur, Res ad vitam sustentandam necessariæ, Bona, Fortunæ. Od. Δ. (686.) Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοτον κατακείρετε πολλὸν, Κτῆσιν Τηλεμάχοιο. A. (160.) ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν ἄποινοι. Il. (Ξ. 122.) Ἀφνειὸς βιότοιο. (Hesiod. Ἔ. 1, 299.) βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν. [Ἀνδρομέου βιότοιο βοηθόος, Nonn. Jo. 27, 16. "Wakef. Ion. 337. Herc. F. 1305. Jacobs. Animadv. 238. Anth. 8, 369. 408. Heyn. Hom. 6, 470. Reiz. Acc. 116. Musgr. Med. 993. Valck. Hipp. p. 265.; ad Herod. 190. Plut. Mor. 1, 84. ad Od. N. 419. Genus humanum, Jacobs. Anth. 12, 261. Βίοτον λείπειν, ad Charit. 341." Schæf. Mss.]

Βιοτὴ, ἡ, Vita; ut in his vers. (Ἀρίφρονος Σικυωνίου,) Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, Μετὰ σεῦ ναίοιμι Τὸ λειπόμενον βιοτας. Xen. K. Π. 7, (2, 8.) Τίς δὴ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν; Et βιοτὴ ἀσκητικὴ, Vita monastica. [Βιοτῆς πολυπλανέος, Nonn. Jo. 64, 12. "Reiz. Acc. 116. Musgr. ad Hec. 457.; Med. 993. Steinbr. Mus. Tur. 1, 190. Wakef. Herc. F. 411. Musgr. 664. Victus, Philoct. 1159." Schæf. Mss. "Ipse homo, Antip. S. 95. I. q. Βίος, Victus, Manetho 4, 10." Wakef. Mss.]

[* Βιοτοσκόπος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 572.]

[* Ἀβίοτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀβίωτος, Anal. 3, 290. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 713. * Δυσβίοτος, Anal. 1, 237. "Leon. Tar. 64." Schæf. Mss.] Εὐβίοτος, ὁ, ἡ, Commode vivens, Liberaliter et prolixe vivens, Qui strenui et industrii victus est, Qui in vitæ officiis ingeniosus est; i. q. βιωτικὸς et βιομήχανος, cui opp. κακόβιος. Bud. Aristot. H. A. 9. Ἡ δ' ἐλέα, ὥσπερ ἄλλη τις τῶν ὀρνίθων, εὐβίοτος: Idem, Τὴν δὲ διάνοιαν εὐβίοτος. ["Dio Cass. 691." Wakef. Mss. Μακροβίοτος, Æsch. Pers. 260. * "Μακροβιοτία, Clem. Alex. 153. * Μακροβιοτεία, Vita longæva, 180." Wakef. Mss.] Ὁμοιοβίοτος, ὁ, ἡ, Qui simili victu utitur.

[* Προβιοτὴ, ἡ, Hierocles 80. (106.) 242. 258. Stob. Ecl. Eth. 1. p. 202. "Clem. Alex. 460." Wakef. Mss.]

Βιότης, ητος, ἡ, Vita, Theodor. H. E. 1. Τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἄδηλον ἐπιστάμενος, τοῦ θείου βαπτίσματος τὸ δῶρον ἐδέξατο. ["Manetho 4, 32." Schæf. Mss. * "Προβιότης, Olympiod. Ms. in Gorg. 20." Routh. Mss. Clem. Alex. Str. 2. p. 460. Stob. Ecl. Eth. 382.] Βιοτήσιος, ὁ, ἡ, Vitalis; ut βιοτήσιον ὕδωρ: et δαὶς βιοτήσιος ap. Nonn. (Jo. 48, 20.) Et Apoll. R. 2, (1006.) Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες, Ὤνον ἀμείβονται βιοτήσιον, de Chalybum gente, quæ ferrum rebus ad vitam necessariis permutat. [Βιοτήσιον γαλήνην, Nonn. Jo. 55, 22. ἔργον, 203, 20. ὕδωρ, 43, 23. χεῖλος, 248, 25. Dionys. P. 1106. Τῆς ἀποτεμνόμενοι βιοτήσιον ὠνον ἔχουσι. "Ruhnk. Ep. Cr. 211. Epigr. adesp. 575." Schæf. Mss. "Dionys. P. 1106." Wakef. Mss. * Βιοτικὸς, ἡ, ὄν, Schol. Soph. Œd. T. 33.]

Βιότιον, (τὸ,) Victus exiguus et modicus: est enim demin. a βίοτος. Aristoph. Π. (1165.) Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.

Βιοτεύω, Vivo, Vitam dego, Victum quæro. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Πρόσθεν φαιδρῶς βιοτεύων, νυνὶ διάκειμαι ἔρημος: 4, (2, 12.) Εἰ οὖν ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνῆσαι, καὶ νυκτερεῦσαι, καὶ βιοτεύειν ἀπὸ τούδε: 3, (2, 12.) Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Plut. (3, 780.) Εἶτα καθ' αὐτὰς ἀπαλλαγεῖσαι βιοτεύουσι. ["Prol. Sir. Ἐν νόμῳ βιοτεύειν, Legi convenienter vivere. Hesych. Βιοτεύειν· τὸ ζῆν. Cf. Thuc. 1, 130. ubi, Ἐν τῷ καθεστῶτι τρόπῳ βιοτεύειν, notat Consuetis ac patriis institutis convenienter vivere." Schleusner. Lex. in V. T. "Ammon. 30. Valck. ad Herod. 190. Phalar. 300. et n." Schæf. Mss. "B. ἐπί τινι, Max. Tyr. 27, 6." Wakef. Mss.] Unde Βιοτεία, ἡ, Vitæ institutum, Vita, ut Bud. interpr. Xen. (O. 6, 10.) Διὰ ταῦτα καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία· ὅτι καὶ πολίτας ἀρίστους παρέχεσθαι δοκεῖ. [Lex. Polyb. "Schneider. ad Xen. Œcon. 37. De hoc et de * Βιοτία, ad 6, 10." Schæf. Mss. * Βιότευμα, τὸ, Epist. Socr. 27. τὸ ἡδύ. * Βιότευσις, ἡ, Inc. (Aqu. secundum Euseb.) Es. 29, 1. vide Schleusner. l. c. * "Συμβιοτεύω, Andr. Cr. 206." Kall. Mss. Theodoret. 1, 921. Schulz. "Convivo, Synes. 178." Wakef. Mss.]

ΒΛΑΞ, ακὸς, ὁ, Qui summissus est aut abjectus præ luxu vel præ fatuitate. Quibus verbis reddere conor hæc Eust. 1405. Ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφὴν ἢ καὶ εὐήθειαν: sed addit etiam καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι. Vult autem a βλῶ per sync. facto e βάλλω esse βλάζω, unde fiat βλὰξ βλακός. Alterum autem etym. a μαλακὸς, ex Etym. pete: ego certe de hujus nom. derivatione ἐπέχω: præsertim cum Erotian. aliam et ipse hujus signif. rationem afferat, quam tradam in Βλὰξ, Piscis: sed quantum e diversorum ll. collatione conjicere possum, in quibus eo usos Classicos scriptt. comperio, puto dici βλὰξ de Eo, qui sit imbecillo remissoque animo præditus, minimeque industrius, sed iners: ideoque nulla Lat. voce aptius reddi posse arbitror quam Supinus; præsertim cum ead. et ipsum metaph. dicatur, qua βλὰξ, i. e. ead. qua vult Eust. dici, nam Supinus dicitur quasi Supinus jacens, et Supinas etiam delicias dicant Lat., ut

ille dicit καταβεβλημένος διὰ τρυφήν. At in VV. LL. βλὰξ exp. Mollis, item Delicatus. Et Lascivus. Item, Qui se inaniter jactat. Item, Stolidus, Hebes, Stupidus. Adduntur etiam, Socors, Fatuus. E quibus omnibus vv. potissimum placent hæc duo, Socors et Hebes: sic tamen, ut alterum illud Supinus, quod attuli, illis anteferendum censeam. Xen. K. Π. 1, (4, 12.) Ἢν δὲ τοσοῦτον ἐπιδιδῶ, δέδοικα ἔφη, μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Ubi cur timeat Cyrus ne tandem βλὰξ evadat, præcedentia ostendunt. Democr. ap. Plut. (6, 147.) Ὅσῳ οἱ μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ἧττον ὠφελοῦνται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ * θαυματικοὶ καὶ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτονται, καὶ τὸν Ἡράκλειτον οὐκ ἐλέγχουσιν, εἰπόντα, Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ. Sed in vulg. Plut. Edd. perperam legitur παιδεύεσθαι pro ἐπτοῆσθαι. Pro quo ap. Eund. (6, 101.) hunc locum afferentem, sed tacito auctoris nomine, mendose itidem legitur πεποιῆσθαι: Ἀλλ' ὀρθῶς ἔχειν νομίζων τό· Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι: cum vulg. Edd. habeant πεποιῆσθαι. Dicitur autem et βλὰξ ἵππος a Xen., et opp. τῷ θυμοειδεῖ. Bud. Socordem et ignavum interpr. Apud Xen. Ἀπ. [3, 13. 4. ubi Wells. βλακώτατος, cf. 4, 2, 40.] legitur et superl. βλακίστατος: Ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστι. [Athen. 277.] Ceterum Festo βλὰξ est qui Lat. Stupidus. Quinetiam Idem scribit, Blaterare, est stulte et præcupide loqui: quod a Gr. βλὰξ originem ducit. || Piscis quidam omnino inutilis, et qui nulli animanti est esui. Etym. autem dicit ne canibus quidem edulem esse. Hes. eum fœtidum esse tradit. Ceterum an posterius sit piscis nomen, an contra prius Gramm. certent. ET Βλακὸς, Idem piscis ap. Erotian., qui et βλένναν dici ait, ab eo autem derivatum βλακεύειν, τὸ ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, quia ille ἐν τῷ συνουσιάζειν δυσαπολύτως ἔχει. ET Βλακείας Hes., sed eum scripsisse puto βλακίας. "Βλασκίας, "Hesychio Piscis quidam: forsan i. q. βλακείας, s. "potius βλακίας et βλάξ." [Βλὰξ, Gl. Jactans, Bardus. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 273. Polyb. 16, 22, 5. Greg. Cor. 557. Draco 19. 80. Xen. de Re Eq. 9, 12. Athen. 219. Greg. Cor. 556.: * Βλακόν· τὸ τρυφερόν. Vide Βάαξ. "Ad Xen. Mem. 3, 13, 4. ubi et de Βλακώτατος, Βλακίστατος: cf. Valck. Adoniaz. p. 235. Timæi Lex. 60. et n.: Xen. K. Π. 60. Thom. M. 139. 154. Koen. ad Greg. Cor. 263. ad Lucian. 1, 447. Heindorf. ad Plat. Gorg. 139. Βλακίστατος, Casaub. ad Athen. 1, 4. Βλακὸς, Koen. l. c." Schæf. Mss.]

Βλακικὸς, (ἡ, ὸν,) Socors, Ignavus, Iners, Piger. Apud Xen., inquit Bud., Iners: ap. Lucian. Stolidus. E Plat. affertur τὸ βλακικὸν ἡμῶν, pro Ignavia nostra. Erotian. ap. Plat. de Rep. 1. Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος exp. νωθρὸν et ὀλίγωρον: [2, 307. de Rep. 4, 432. de LL. 1, 637. Xen. Œc. 8, 17. "Phrynich. Ecl. 119. ad Timæi Lex. 60. ad Thom. M. 139. 154." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 217. M. Anton. 4, 28." Wakef. Mss.] ET Βλακικῶς, Ignave, Ignavorum et inertium more. Aristoph. O. (1323.) ὡς βλακικῶς διακονεῖς: ubi Schol. βραδέως. Affertur et βλακικώτερον pro Ignavius, Stolidius. ET Βλακωδῶς ac Βλακωδέστερον ex J. Poll., i. q. βλακικῶς et βλακικώτερον. ["Θρύπτεσθαι et * βλακῶδες βαίνειν junxit Heliod. 4. p. 175.: Ἐθρύπτετο καὶ ἐπεγέλα βλακῶδες, 10. p. 518., quod male vertitur Stolide sibi arridebat. Adverbialiter his in ll. sumtum βλακῶδες, in HSt. Thes. omissum, vix dubito, quin Polluci sit restituendum 3, 123. Τὰ δ' ἐπιφρήματα, βλακωδῶς, βλακωδέστερον." Koen. ad Greg. Cor. 557=263. Βλακώδης, Xen. de Re Eq. 9, 1. "Socors, Ignavus, Iners, Piger, Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 20. T. 3. p. 653. Ποικίλλει τὸν λόγον, τὸν ἄνανδρον ἐκείνων καὶ βλακώδη λογισμὸν πρόρριζον ἀνασπῶν." Seager. Mss. "Ad Timæi Lex. 61. Thom. M. 154." Schæf. Mss. "Βλακώδης, Phot. 130." Wakef. Mss.]

Βλακεύω, Socordiæ me dedo et inertiæ, Socorditer me gero, Pigritia utor. Xen. (A. 2, 10.) Ὅτι καὶ ὅπου τάχους δεῖ ὁ βλακεύων, ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει: [K. A. 2, 3, 11.] Damasc. ap. Suid. Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας· οὐδεμιᾶς γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ῥαθυμίαν. Erotian. ait βλακεύειν esse ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, eam hujus signif. rationem afferens, quam scripsi in Βλὰξ, Piscis; item ὀλιγωρεῖν et μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. Cum autem Hippocr. verba exp., illam tamen signif. non addit, quæ in VV. LL. huic v. datur ap. Hippocr., sc. pro Contemnere. || Βλακεύειν, inquit Bud., Per delicias consumere bona, τρυφᾷν, Per nequitiam vivere: cui contrarium σπουδάσαι. E Luciano (3, 408.) Μήτι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας ἢ ὑφελόμενος λάθῃ. Dicitur et Βλακεύσμαι. Eust. βλακεύεσθαι ait esse μωραίνειν, ap. Xen. autem νωθρεύεσθαι. HINC Βλακεία, (ἡ,) Socordia, Inertia, Ignavia. Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Καὶ τί προσήκει αὐτὸν ὄντα πονηρὸν πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας ἄλλους κολάζειν; [2, 2, 25. "Plato Polit. 307." Routh. Mss.: Euthyd. 1, 287. Dionys. H. 1, 130. Polyb. 3, 81, 7. Glossæ: * Βλακία· Jactatio. "Βλακεία, ad Dionys. H. 1, 401. ad Timæi Lex. 60. Thom. M. 154." Schæf. Mss.] ET Βλάκευμα, (τὸ,) Quod per socordiam fit: βλακεύματα, inquit Eust., αἱ εὐήθειαι. ["Heliod. 7. p. 368. Εἰ δὲ ἐπιμένοις βλακευόμενος, Si perrexeris delicias facere, i. q. θρυπτόμενος, σεμνυνόμενος." Koen. ad Greg. Cor. 557=263. Ind. Epict. "Phrynich. Ecl. 118. ad Charit. 447. Schneider. ad Xen. K. A. 103. ad Mœr. 39. ad Timæi Lex. 61. Thom. M. 154." Schæf. Mss. "Arrian. 339. Philostr. 334. Hippocr. 765. Sext. Emp. 151." Wakef. Mss.]

[* Ἐμβλακεύομαι, Theophyl. Quæst. Phys. 11. τῷ φρονήματι, Tanquam delicias facio. Schol. Theocr. 3, 36.]

Καταβλακεύομαι, i. q. βλακεύομαι, s. βλακεύω: nisi quod præp. signif. auget. [Gl. Obtorpesco.] Hinc κατεβλακευμένοι καὶ κάτω μένοντες, Greg. de Theol. Socordiæ dediti. A quibusdam exp. In mollitiem inertiamque effusi: a Bud. Otio dediti, item Luxui addicti, item In deliciis vitam agentes. ET Κατεβλακευμένως, [* Καταβεβλακευμένως,] Socorditer, Per socordiam, Remisso animo. Ex Aristoph. autem (Π. 325.) affertur pro βραδέως et τρυφερῶς, et συντεταγμένως illi opp. ["Xen. K. A. 7, 6, 16. Οὔτε γὰρ ἠδικήσαμεν τοῦτον οὐδὲν, οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου, οὔτε μὴν κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ,τι ἡμᾶς οὗτος παρεκάλεσεν, Segnitie et ignavia prodidimus." Seager. Mss. "Abresch. Lectt. Aristæn. 176. 277. Καταβεβλακευμένως, Brunck. Aristoph. 1, 250. Κατεβλακευμένως, * Κατεβλακαυμένως, ibid. Jacobs. Anth. Proleg. 52." Schæf. Mss. "Καταβλακεύω, Aret. 114. Heliod. 50. Hippocr. 802. * Καταβλακέω, Hesych." Wakef. Mss.]

"Βλαδὰ, Hesychio ἄωρα, ὠμὰ, μωρὰ, Immatura, "Cruda, Fatua: quomodo ET Βλαδαρὰ exp. afferens "tamen et βλαδαρὸς pro ἐκλελυμένος, χαῦνος, Exo-"lutus, Laxus, Flaccidus: ut βλαδὸν quoque esse "dicit νωθρὸν, ἀδύνατον. Affert ET Βλαδεῖς pro ἀδύ-"νατοι, Impotentes, Imbecilli. Procul dubio autem "hæc derivata sunt a VERBO Βλάζειν, quod Idem "esse dicit μωραίνειν, Fatuum esse: e qua origine "βλὰξ quoque cum suis derivatis deduci potest." [Omnino v. Schneider. Lex. v. Βλάζω. "Βλαδαρὸς, Crudus, Fatuus, Πρᾶγμα βλ. καὶ ἄβρωτον scripsi pro vulg. καθαρὸν, 3, 21, 2." Schweigh. Ind. Epict. Galeno Lex. Hippocr. βλαδαραὶ, ὑγραὶ, μυξώδεις, nbi al. βλαβεραί. Iu Hippocr. de Aere 10. Coraius ῥοῖκα καὶ βραδέα mutavit in βλαδέα. Cf. Βλάσκει, et Βλεκέμυξος.]

"Βράδων, Hesychio ἀδύνατος, Impotens." ["Piscis, Epicharm. Etym. M." Wakef. Mss. Vide Βέβραδα.]

"Πλάδον s. Πλάδος, Humor superfluus, Humidi-"tas supervacua. Gal. enim scribit Hippocratem "πλάδον nominare solere τὰς περιττὰς ὑγρότητας, εἴτε "λεπτῶν κατὰ τὴν σύστασιν ὑγρῶν, εἴτε καὶ παχυτέρων "εἶεν, veluti puris, τοῦ πύου. Utitur vero h. v. Hip-"pocr. cum alibi, tum Epid. Ἰδρῶτες πᾶσι πάντοθεν, "πουλὺς ὁ πλάδος: de Gland. Οὕτω πλάδον οὐκ ἔνι ἐν "τῷ σώματι: de Victu in Morb. acut. Πλάδον ἐν τῇ "ἄνω κοιλίῃ ἐμποιήσει. Utitur et Diosc. 1, 21. Στομάχου "πλάδον καὶ ἀτονίαν παρηγορεῖ, itidem pro Humidi-"tatem, quæ naturæ modum excedit: s. Humida "stomachi vitia, Ruell. INDE Πλαδώδης, ET Πλα-"δέις, In quo multus inest πλάδος, Humiditate nimia

" abundans, et quæ naturæ modum excedat: aliis " Uliginosus, Udus. Hippocr. Γυναικ. 1. (236, 37 " =595.) Ἢν ὀξέος γεύηται ἢ δριμέος, τὸ πτύελον ἐν τῷ " στόματι πλαδωδέστερόν τε ἔσται καὶ ἄναλτον, Præ- " humidum: ut et πλαδόεν signif. τὸ περισσῶς ὑγρὸν " ap. Schol. Nicandri. ITEM Πλαδαρὸς, (ὰ, ὸν,) si- " gnif. et ipsum Præhumidus, Uvidus s. Udus, Nimio " humore abundans: ut πλαδαρὸς στόμαχος ap. Me- " dicos, et πλαδαρὰ οὖλα. Hic enim τῷ πλαδαρῷ si- " gnif. Superfluo humore madens, vel Nimio hu- " more flaccescens aut diffluens: ut πλαδαρὰ etiam " σὰρξ dicitur Quæ nimio humore vitiata est et " veluti fluida, Diosc. 2, 137. ap. quem πλαδαρὰ " οὖλα, 5, 7. redditur non solum Diffluentes hu- " more gingivæ, sed etiam Humida gingivarum vitia. " Et σῶμα πλαδόεν s. πλαδαρὸν dici scribit Schol. " Nicandri τὸ ὑγρὸν καὶ μὴ ἀντίτυπον, quod nimi- " rum πιλούμενον τῷ δακτύλῳ ἐνδίδωσί τε καὶ κοι- " λαίνεται, πάλιν δὲ εὐθέως ἀναδίδωσι καὶ γεμίζει τὸ " κοίλωμα: veluti cum cutis aqua aut pure distenta " est: Hippocr. etiam πλάδον vocante non solum ubi " Aquosus humor, sed etiam ubi Crassior, veluti pu- " ris, redundat: ap. quem et πλαδαρὰ διαχωρήματα " sunt Uvida et aquea: de Victu in Morb. acut. Τὰ " διαχωρήματα δὲ πλαδαρώτερα καὶ ξυσματωδέστερα " εἴη. Idem πλαδαρώτερον subst. dicit pro Paulo ma- " jorem πλαδαρότητα: paulo post, Ἐντέρου μέντοι τῷ " κάτω μέρει πλαδαρώτερον καὶ ξύσμα ἐμποιεῖ: si ta- " men ita scripsisse putandus sit, et non potius πλα- " δαρότητα. Exp. πλαδαρὸς etiam Laxus, Mollis, " Flaccidus: ut Epigr. Ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφιδίηνα " κόμην. A Suida sane pro χαῦνον καὶ ὑγρὸν acci- " pitur in h. Polybii l., Τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἔχειν αὐτῷ " πρὸς τὴν χρείαν, τὸ δὲ δόρυ πλαδαρὸν εἶναι. Non incom- " mode cum Flaccidus reddideris etiam Fluidus aut " Fluens. INDE Πλαδάρωμα, τὸ, Flacciditas e nimio " humore: vel Uligo, Mador, Nimia humiditas: ut " i. sit q. πλάδος s. τὸ πλαδαρόν. A πλάδος derivatum " etiam VERB. Πλαδάω, Sum πλαδαρὸς, Ἔνι μοι πλά- " δος, Nimio et superfluo humore madeo, Naturæ " modum excedente humore prægnans sum: quo- " modo πλαδῶντα οὖλα aliqui interpr. Humore præ- " gnantes gingivæ: alii Madidæ pituita gingivæ. " Diosc. πλαδῶντα et μυδῶντα ead. signif. dicit: 1, " 153. de cytinis, Τὸ ἀφέψημα αὐτῶν οὖλων πλαδῶν- " των διάκλυσμα: et 141. de oleo sylvestris olivæ, " Διάκλυσμα οὖλοις μυδῶσι: utrisque vim σαλτικὴν " tribuens. Eadem vero οὖλα etiam πλαδαρὰ appel- " lat. Item ut πλάδος στομάχου dicitur, et πλαδαρὸς " στόμαχος, ita etiam πλαδῶν στόμαχος: velut ap. " Suid. e Damascio, Οὐ γὰρ ἔτι ὀρέγεσθαι τροφῆς, πλα- " δῶντος αὐτῷ τοῦ στομάχου: quod ipse exp. ὑγροῦ " καὶ ἀσθενοῦς ὄντος: non male: cum et Diosc. con- " junctim dicat στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίαν. Poetæ " Ion. dialysi pro πλαδῶν DICUNT Πλαδόων, tribu- " entes rebus non tantum solidis pro δίυγρος, Uligi- " nosus, Madens, Madidus: sed fluidis etiam s. li- " quidis pro ὑγρὸς, Humidus, Humens. Apoll. R. 2, " (662.) πλαδόωσαν ἐπισχέζοντες ἄρουραν. Nicander " Θ. 708. Οὐρὸν ἀπηθῆσαι πλαδόωντ' εὐεργέϊ μάκτρῃ: " Idem pustulas dicit in cute πλαδᾶν: 241. φλύκται- " ναι ἀραιαὶ Οἷα * πυρικμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερ- " θεν, Madent; cutis enim humore s. pure ibi colle- " cto, madet et veluti prægnans est, ut uvidum so- " lum scatentibus aquis. Apud Suid. reperio ETIAM " Πλάδας, ET Πλαδώσεις, quæ eadem esse vult ac " πλαδαρώματα." [Πλαδαρὸς, Apoll. R. 3, 1398. καρήατα. Hippocr. 8, 35. 9, 6. 8. 9. 12. 206, 32. et persæpe. * Πλαδαρότης, ἡ, Stob, Phys. 1096. * Πλαδαρόομαι, Flaccesco, Aquila Es. 19, 3. Πλάδον s. Πλάδος, Hippocr. 56, 36. 37. 57, 5. 303, 7. 372, 22. 466, 39. 511, 48. * Πλάδη, ἡ, i. q. πλάδος, Empedocles Simplicii, πλ. τοιῆσδε τυχόντα. Aristot. H. A. 3, 6. Πῆξις πλαδῶσα. Hesycb. Πεπλαδηκώς· σεσηπὼς, ὑγρανθείς. Omnino v. Schneider. Lex. v. Βλάζω. Πλαδόω, Hippocr. 369, 23. 452, 7. " Πλαδαρὸς, Jacobs. Anth. 7, 408. 11, 84. 241. Toup. Opusc. 1, 302. Casaub. Athen. 1, 47. Ruhnk. Ep. Cr. 71." Schæf. Mss. " Πλάδος, Hippocr. 271. 769. Diosc. 19. Erot. Πλαδάρωμα, Suid. v. Πλαδαρόν. Πλαδαρότης, Humiditas, Stob. P. 149. Πλαδάω, Imbellis, A Mollis sum, Philo J. 441. σῶμα, Clem. Alex. 177. Πεπλάδηκα, Hes. Πεπλαδηκὼς, Suid. v. Πλαδαρόν. Πλαδόω, Fœteo, Nicander Θ. 432." Wakef. Mss.]

ΒΛΑΠΤΩ, ψω, quod a Βλάβω factum putatur, e quo ap. Hom. βλάβεται, ut paulo post docebo, Lædo, Damno afficio. Cic. ap. Plat. Apol. (33.) οἰόμενοι βλάπτειν τι interpr. Quod mihi nocere se crediderunt. Q. l. vide in meo Cic. Lex. Apud eund. Plat. ibid. (18.) Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Xen. K. Π. 5, (3, 15.) Ὅτι δοκεῖ μέγα βεβλάφθαι. Apud Thuc. βλάπτεσθαι Schol. exp. ἀδικεῖσθαι, Injuria affici. Redditur etiam Damno affici, vel Detrimentum aut Cladem accipere. In VV. LL. βλάπτεσθαι βλάβην ἐλαφρὰν, Levi damno affici. Observavi autem de diis cladem s. noxam aliquam immittentibus dici βλάπτειν ab eod. cum alibi, tum Symp. Ἤη μὴ θεὸς βλάπτῃ. Sed et ap. alios hunc peculiarem istius verbi usum me observare memini. Soph. (E. 696.) Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά. B Quin autem hanc signif. ex Hom. sumserint, minime mihi dubium est: ap. eum enim variis illam in ll. annotavi: e quibus sunt hi: Il. Ψ. (774.) Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη: Od. Ψ. (14.) Οἵ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἠσθα. Est autem θεοὶ nomin. τοῦ ἔβλαψαν, e præcedente repetendus. Hic autem quamvis ἔβλαψαν sine adjectione ponatur, possit tamen e seqq. intelligi φρένας: atque adeo ex Od. Ξ. (178.) Τοῦδέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. Il. O. (724.) Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἐβλαπτεν φρένας εὐρυόπα Ζεὺς Ἡμετέρας: unde colligo βλαψίφρων, sicut et θεοβλαβὴς, dici de Eo, cujus sanæ menti damnum divinitus infertur. At Il. Ψ. (782.) rursum, paulo post illa verba, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, habetur ead. de re dictum, et tanquam epexegetice, Ὦ πόποι, ἤ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Sed et βλάπτειν cum gen., ut βλάπτειν κελεύθου, Od. A. (195.) pro Ab itinere quempiam impedire, s. Itineri alicujus impedimentum afferre. Et βλάπτειν γόνατα quasi συμποδίζειν, item βλάπτεσθαι pro προσκόπτειν et ἐμ- C ποδίζεσθαι, vide ap. Eust. ‖ A βλάβω legitur Il. T. (166.) βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι: quod et alibi reperitur. Et rursum (82.) βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. Ceterum prius esse βλάβω quidam putarunt, uti dixi, alii tamen utrum prius sit, in dubio reliquerunt. [Gl. Βλάπτω· Incommodo, Noceo, Lædo, Maleficio, Officio, Obsum, Damno. Βλάπτω τὴν γυναῖκα· Obsum uxori. Βλαβείς· Læsus. Æsch. Ag. 125. βλαβέντα λοισθίων δρόμων: Eum. 663. Τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἠδ' ἅπερ ξένῳ ξένη Ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός. Theognis 223. νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. Moschus 4, 76. ἅς κε (θεᾶς) μέγα βλαφθεὶς (φρενῶν) τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι. Theognis 937. οὐδέ τις αὐτὸν Βλάπτειν, οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει. Pind. Π. 9, 167. Βλάπτων λόγον. Quint. Sm. 5, 509. τίη νύ σοι ἔβλαβεν ἦτορ; Ἔβλαμμαι, pro βέβλ. Attice, Eust.: ut ap. Etym. M. ἐβλαστηκότες et * ἐπτερύγωμαι, pro βεβλ. et πεπτερύγωμαι: ἐβούλευκε pro βεβ., Eust.; ἐγύμνασμαι, Hes. " Βλάβω, βλάπτω, 1. Homère n'emploie jamais à l'actif la 1ere forme très rare de ce D verbe: 2. lequel des deux est le plus ancien? H. Etienne hésite à répondre; mais il me semble que de deux formes, la plus ancienne et la primitive est celle, qui a le moins d'élémens." Gail. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 317. Cf. Βλαβύσσω et Βλαβυρία. " Βλάπτω, Ilgen. Hymn. 378. Græv. Lectt. Hes. 538. Brunck. Aj. 456. Longus p. 4. Villoison. Heyn. ad Hesiod. 146. ad Il. Π. 660. Heyn. Hom. 5, 253. 547. 7, 249. 8, 239. 437. 516. Abresch. Æsch. 2, 97. Diod. S. 2, 369. Impedio, Heyn. Hom. 5, 190. 7, 195. Conf. c. Βάπτω, ad Dionys. H. 3, 1332. Cum gen., ad Soph. Aj. p. 606. Erf. Βλάπτοιεν et Βλάπτοιεν conf., Kiessl. ad Jambl. V. P. 115. B. μείζω, Heindorf. ad Plat. Hipp. 122. Βλάπτεσθαι, de mente captis, vide ad Bion. et Mosch. 278. Harles. Βλαφθέντες, βλαβέντες, Mœr. 106. et n.: Valck. Phœn. p. 357. Lennep. ad Phal. 202. Thom. M. 154. Βλαβεῖμεν, ad Mœr. 93. Βλάβω, Fischer. ad Anacr. 17. Ilgen. Hymn. 378. Wakef. Eum. 128. Heyn. Hom. 7, 617. 642." Schæf. Mss. " Cum gen., act., Oppian. A. 2, 441. Cum gen., pass., Quint. Sm. 13,

423. Soph. Aj. 950. Pass., To be entangled, Nicander Θ. 481." Wakef. Mss.]

Βλάμμα, τὸ, Cic. de Fin. (4, 21.) Emolumenta et detrimenta, quæ ὠφελήματα et βλάμματα appellant.

Βλάψις, εως, ἡ, Damni illatio, Noxa. Plato de LL. 11. (162.) Τῶν δ' ἄλλων περὶ βλάψεων εἴτε τις ἄρα πόμασιν, ἢ καὶ βρώμασιν, ἢ ἀλείμμασιν ἑκὼν ἐκ προνοίας πημαίνει. "Βλαψιγονία, ἡ, quasi Fœtus s. "Partus læsio, dici fertur, cum apes morbo, ignavia, "aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt." [* "Βλαψίταφος, (ὁ, ἡ,) Inscr. ap. Viscont. Inscr. Triop. p. 72." Boissonad. Mss. "Leipz. Anz. 1795. p. 739." Schæf. Mss.] "Βλαψίφρων, ὁ, ἡ, Cui mens "læsa est, Stolidus," [i. q. φρενοβλαβὴς, Æsch. S. c. Th. 727. "Scriptor ap. Euseb. H. E. 146. 147." Boissonad. Mss. Greg. Cor. 881. Eust. in Od. 799, 50. Orph. H. 76, 3. "Ruhnk. Ep. Cr. 260. Heyn. Hom. 5, 547." Schæf. Mss. "Tryphiod. 409." Wakef. Mss.]

Βλαπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Nocivus, Lædendi et damnum inferendi vim habens, ["Eust. 119, 42." Seager. Mss. Lycophro 144. Ind. Epict.]

[* Βλαπτήριος, ὁ, ἡ, s. potius, α, ον, i. q. βλαπτικὸς, Oppian. A. 2, 456. : a * Βλαπτὴρ, ὁ.]

Ἄβλαπτος, ὁ, ἡ, Noxæ expers, Cui non nocetur. Apud Nicandrum (Θ. 489.) Non nocens, Innoxius. Formatur a βέβλαπται, 3 sing. præt. pass. τοῦ βλάπτω: unde et pass. magis ei convenit signif. [* Ἀβλάπτως, Orph. H. 63, 10.] Εὔβλαπτος, ὁ, ἡ, Qui lædi s. Cui noceri facile potest. ["Geop. 590." Wakef. Mss.]

Βλάβη, ἡ, Noxa, Damnum, Detrimentum. Plato de LL. 8. Βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γειτόνων γιγνόμεναι, Damna in vicinia facta: 11. (162.) Ἡ κακὸς ἔστω καὶ ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης: Ibid. Ἡ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς. Thuc. 5, (52.) Καὶ οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν. Aristoph. Σ. (1407.) προσκαλοῦμαί σ' οστις εἶ, Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, Bud. interpr. Heus tu, quisquis es, in jus te voco damni injuria dati in iis, quæ importabam in forum. Βλάβης δίκη, inquit Bud. Comm., Actio damni dati. Actio vero ob pauperiem a quadrupede factam, dicitur βλάβης δίκη τῶν τετραπόδων: quam legem Solo tulit, auctore Plut. [1, 365. Gl. Nocentia, Damnum, Detrimentum, Fraus, Læsio, Offensio, Jactura, Incommodum. Draco 63. "Abresch. Æsch. 2, 97. 112. Brunck. Aristoph. 3, 207. Wakef. Phil. 622.; Eum. 495. Mœr. 103. et n.: Wessel. ad Herod. 5. Thom. M. 154. ad Lucian. 1, 282. Eurip. T. 3. p. 274. Valck. Diatr. 188. Soph. El. 301. et Bruuck.: ad Phalar. 214. Βλάβας ποιεῖν, Inferre, Xen. Mem. 1, 2, 9." Schæf. Mss.] Ετ Βλάβος, τὸ, Idem Plato de LL. 8. Τὸ βλάβος ἀποτινέτω, Damnum restituat, Pauperiem factam restituat. Aristoph. B. (1151.) σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος. [Gl. Nocumentum. Draco l. c. "Mœr. 103. et n.: Wessel. ad Herod. 5. Thom. M. 154. ad Charit. 218. * Βλαβὴς, Manetho 1, 172." Schæf. Mss. "Βλάβος, Artemid. 17. Nicander A. 99. Eust. Il. 537." Wakef. Mss. * Βλαβέστερος, Geop. 18, 17, 4. * Βλαβοποιὸς, ὁ, ἡ, Epiphan. 1, 548. "Method. 286. Chrys. Serm. T. 7. p. 420." Kall. Mss.] "Βλαβόεις, (εσσα, εν,) i. q. "βλαβερὸς, Noxius, Nocivus, Nocens, Pernitiosus, "Exitialis, Nicander A. (186.) κωνείου βλαβόεν πῶ-"μα." [* Βλαβεσίφρων, ὁ, ἡ, Apollon. Lex. 5. Lobeck. Add. ad Phrynicb. Ecl. 713.]

Ἀβλαβὴς, ὁ, ἡ, in act. signif. Innocuus, Innoxius, Non nocens; ut ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plato de Rep. 2. Voluptates innoxiæ, non damnosæ. Cic. Stoicum hoc dogma, Ἀβλαβεῖς εἶναι τοὺς σοφοὺς, interpr. Alienum esse a sapiente nocere. Poterimus vero, ut opinor, Eund. sequentes, ἀβλαβὴς interpr. Innocens, ut ἀβλάβεια vertit Innocentia. ‖ Ἀβλαβὴς in pass. signif. Incolumis, Illæsus, Inoffensus, Damnum s. Detrimentum non accipiens, Noxæ expers. Xen. K. Π. (4, 1, 2.) Καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχεται, Illæsos præstat. Sic ap. Plat. ἄβλαβὴς et ἀκέραιος copulantur. [Gl. Inlæsus, Innoxius, Innocens, Innocuus, Innox. Ἀβλαβὴς διανομή· Inlæsa distributio. Ἀβλαβη ἔσεσθαι· Immunem fore. Ἀβλαβές· Sincere, Iutegrum. Lex. Polyb. "Eur. Phryx. Fr. 14. p. 467." Seager. Mss. "Wakef. Eum. 285. 476. 478. Abresch. Æsch. 2, 41. ad Mœr. 78. Toup. Opusc. 2, 243. Fischer. ad Anacr. 18." Schæf. Mss. "Purus, de aqua, Theocr. 24, 96." Wakef. Mss.] Ἀβλαβῶς, Innocue, Innoxie, in act. signif. In pass. autem, Inoffense, Illæse. [Ἀβλαβέως, Maxim. de Electt. 10. "Ilgen. Hymn. 378." Schæf. Mss.] "Ἀβλάβεια, ἡ, Innocentia. Ita enim "Cic. Tusc. 3.: Inuocentia ap. Græcos usitatum "nomen non habet; sed habere potest ἀβλάβειαν. "‖ Incolumitas, Indemnitas, τὸ οὐ βλαβῆναι." [Gl. Innoxia, Innocentia. * Ἀβλαβία, Hom. Hymn. in Merc. 393.]

[* Βραχυβλαβὴς, ὁ, ἡ, Lucian. Tragop. 322=957. * Δαιμονοβλαβὴς, unde ap. Polyb. 28, 9. * Δαιμονοβλάβεια, ἡ, Amentia, Mentis occæcatio divinitus immissa.] Ἐπιβλαβὴς, ὁ, ἡ, Noxius, Damnosus, Detrimentosus. [Gl. Noxius. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 163. "Schol. Il. E. 880." Wakef. Mss. * "Ἐπιβλαβῶς, Damuose, Chrys. in Acta, Serm. 5. T. 4. p. 639." Seager. Mss.]

Θεοβλαβὴς, ὁ, ἡ, q. d. Cui a Deo damna et pœnæ infliguntur. Sed peculiariter, Cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exp. Adverso numine agens. Item ex Aretha, A Deo reprobatus. Herod. (1, 127.) Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀστυάγης, Μήδους τε ὥπλισε πάντας, καὶ στρατηγὸν αὐτέων, ὥστε θεοβλαβὴς ἐὼν, ἀπέδειξε Ἅρπαγον, inimicum sc. suum. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Heyn. Hom. 5, 547. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 266." Schæf. Mss. * "Θεοβλαβῶς, Const. Manass. Chron. p. 17. var. lect." Boissonad. Mss. J. Poll. 1. p. 15. * Θεοβλαβέω, Æsch. Pr. 828.] Hinc Θεοβλάβεια, ἡ, quod ab eod. Bud. exp. Dira stoliditas, ap. Æschin. (72=293.) Τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην. Vide supra Βλάπτειν φρένας deo tributum. [Dionys. H. 1, 19. 238. 270. 510. 2, 33.: de Comp. Verb. 246. * Θεοβλαβία, Dio Cass. 44. p. 244. (386.) * "Θυμοβλαβὴς, Nicolaus Hydruntiuus. Vide Bast. Spec. Ed. nov. Aristæn. p. 8." Schæf. Ind. ad Dionys. H. (de Comp. Verb.) v. Φρενοβλάβεια. * Ἰχνοβλαβὴς, Manetho 4, 500. * "Κοινοβλαβὴς, Nicet. Ann. 16, 1. ubi vitiose κυνοβλ." Kall. Mss. Opponitur κοινωφελής. * "Μεγαλοβλαβὴς, Heyn. Hom. 8, 193." Schæf. Mss. * Παμβλαβὴς, Manetho 4, 31, 76. * Πολυβλαβὴς, Plut. 10, 485. Schol. Apoll. R. 2, 232. Eust. 100, 52. Etym. M. 1. "Schol. Il. Ξ. 271." Wakef. Mss. * Προσβλαβὴς, Noxius, Schneidero susp. * Σθενοβλαβὴς, Oppian. K. 2, 82. * Σωματοβλαβὴς, unde * Σωματοβλάβεια et ὑποκοριστικῶς, ap. Procl. Paraphr. 209. * Σωματοβλαβία, ἡ. * Ψυχοβλαβὴς, Theophyl. iu Luc. 14. p. 442. Chrys. in Gen. Or. 23. T. 1. p. 169.]

Βλαβερὸς, (ὰ, ὸν,) Noxius, Damnosus, Detrimentosus. Plato Cratylo, Ἀσύμφορον, καὶ ἀνωφελὲς, καὶ ἀλυσιτελὲς, καὶ ἀκερδές· ἀλλὰ καὶ βλαβερόν γε, καὶ ζημιῶδες: de LL. 11. (159.) Βλαβερὸς γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἑτέροις, δικαιότατα. Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῷντο, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο. [Gl. Læsus, Detrimentabilis, Nocibilis, Sons, Nocens, Sonticus, Damuosus, Nocuus. Ind. Epict. Draco 74. "Βλαβερὸς, βλαβόεις, sont-ils synonymes? Oui, répond H. Etienne (Appendix) citant le κωνείου βλαβόεν πῶμα de Nicandre: pour moi, je croirois que βλαβερὸς et βλαβόεις ne sont pas plus synonymes que ἔσχατος et ἐσχατόεις: en effet, par exemple: Καύκασον ἔσχατον signifiera le Caucase, qui dans une immense étendue va à l'extrémité du monde: ce que prouve la Scholie inédite de Theocrite (7, 77.) Ἐπὶ τὰ ἔσχατα γῆς διήκοντα: voy. mon Philologue 3, 112." Gail. Mss. "Ilgen. Hymn. 365. Græv. Lectt. Hes. 549." Schæf. Mss.]

"Ἀντιβλάπτω, Vicissim lædo s. noceo, Læsus læ-"do," [Aristot. Eth. Nic. 5, 15. "Themist. 80." Wakef. Mss.]

Ἀποβλάπτω, Lædo, tanquam simpl. βλάπτω. Aut enim plane pro simpl. capitur, aut, meo quidem judicio, tale quid sonat ἀπὸ in ἀποβλάπτω, quale ob in Oblædo, quo utitur Plaut. ‖ Ἀποβλάπτομαι, Pass. Lædor, Damnum accipio. A Soph. Aj. (941.) usurpatur cum gen. pro Privor, Jacturam facio, Τοιοῦ δ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, Privatam tali amico, vel

orbatam, aut Privatam cum suo damno. [Plato de LL. 7. p. 535. ἀποβλάπτεσθαί τινος. " Aor. 1. pass., Valck. Phœn. p. 357." Schæf. Mss.]

[* " Ἐμβλάπτω, Hesiod. Ἔ. 1, 281. Ἐν δὲ δίκην βλάψας." Seager. Mss. Il. 6, 49. 15, 647. " Ind. Hom. v. Ἐνιβλάπτω, Heyu. Hom. 5, 190." Schæf. Mss.]

Ἐπιβλάπτω, Insuper noceo et damnum infero. Thuc. (8, 109.) Καὶ δείσας μὴ καὶ ἄλλο τι ἐπιβλάπτωσι, [perperam pro ἔτι βλ. " Joseph. 303." Wakef. Mss.] " Συνεπιβλάπτομαι, Una lædor, ex Aristot. " Pol." [" 48." Wakef. Mss.] Καταβλάπτω, Lædo, Detrimentis afficio. Naz. Orat. [Hom. H. in Merc. 93. Dem. 629. 636. 1278. " Æschin. Plut. Nemes. Jambl." Wakef. Mss.] Παραβλάπτω, Oblædo. Chrys. Τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος; Quid hominum generi nocet? [" Xen. Eph. 78." Schæf. Mss. " 57. Nemes. * Παραβλαβέω, Greg. Nyss. 3, 210." Wakef. Mss.: q. v., si lectio sana, a * Παραβλαβὴς, derivandum esset. * Προσβλάπτω, Hippocr. 394, 43. " Schol. Theocr. 9. fin." * Συμβλάπτω, Eust. 1946, 32. Ulpian. ad Dem. c. Lept. p. 87.]

ΒΛΑΙΣΟΣ, (ἡ, ὸν,) Valgus. Bud. Cui distorta sunt et prava crura, et cui genua ac tibiæ conversæ sunt, Cam.: qui et affert e Gal. de Caus. Morb. Καλῶ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Cui loco subjungit, Detorta et intorta fortasse dicere possumus. Et ap. Xen. (de Re Eq. 1, 3.) sunt equi βλαισοί: quod vitium est tale, ut interius atterantur pedes quando gradiuntur ac procurrunt. Hactenus Cam. Auctor Etymologici affert e quodam, quem Etymologum appellat, Ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, et addit, Qui literæ λ similis est, referens sc. ad tibiarum distortionem, unde et Cypseli mater, Corinthii tyranni, Λάμβδα vocabatur. Et subjungit βλαισὸν dictum esse τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Bud. in Prior. Annot. in Pand. Vari sunt pedibus incurvis et in se contractis etc. Iis contrarii sunt Valgi, qui altrinsecus prominentes suras habent, et in diversum actas: quales cancri habent et lacertæ, Aristot., qui Ægyptios hujusmodi esse tradit in Probl. ead. ratione, qua capillum crispum habent, et a calore intortum. Hi a Græcis βλαισοὶ dicuntur, ut illi ῥαιβοί. Aristot. Διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Cur Æthiopes et Ægyptii blæsi sunt cruribus? Sic enim transtulit Interpres, qui Blæsos Græce protulit, quos Festus Lat. Valgos appellatos esse dixit. Blæsitas autem non modo vitium est linguæ, sed eorum etiam vitium, qui oblæsum gressum habent: quæ ratio est vocabuli ap. Græcos, παρὰ τὸ βλάπτω. Hactenus Bud. Idem alibi affert, Θρᾷκες κυρτοὶ τῇ ῥάχει, βλαισοὶ, * κακοπερίπατοι. Et ex Hippiatria, Σκέλη ἐχέτω ὀστώδη, ἄσαρκα, καὶ νευρώδη μᾶλλον, μὴ βλαισά. Vide Alex. Aphrod. Probl. 24. lib. 2., ubi quærit, cur eunuchi sint βλαισοί. In VV. LL. βλαισὸς est etiam Qui literam aliquam exprimere non potest: ut Dem., qui literam λ proferre non poterat; sed hoc sine exemplo. Lat. certe Blæsum dici scimus, qui impeditæ est linguæ. Hinc Βλαισόπους, (ὁ, ἡ,) Qui distortos habet pedes. Et Βλαιτόνους ap. Etym. ead. signif., si mendo carent ejus exempl. Item Βλαισότης, (ἡ,) Distortio, de qua dictum est. Aristot. Probl. Ἡ δὲ βλαισότης ἐστὶν ὥσπερ οὐλότης τῶν τριχῶν. Et verb. Βλαισόω, unde Βλαισοῦμαι, Aristot. H. A. Ὁ δ' ἄνθρωπος τοὺς βραχίονας εἰς τοὔπισθεν κάμπτει, πλὴν μικρὸν ἐβλαίσωται ἐπὶ τὰ πλάγια τὰ ἐκτός, Brachia flectit extrorsum, Bud. Unde Βλαίσωσις, (ἡ,) i. q. βλαισότης, [Prævaricatio, Aristot. Rhet. 2, 23, 15. p. 135. Βλαίσωσις, ὅταν δυοῖν ἐναντίοιν ἑκατέρῳ ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἕπηται ἐναντία ἑκάτερα ἑκατέροις. Cic. Partit. 36.: Prævaricator significat eum, qui in contrariis causis quasi vare esse positus videatur. Βλαισὸς, ap. Eund. H. A. 9, 40. Τὰ βλαισὰ τῶν ὀπισθίων, ubi perperam βλαισία: vide infra. Meleager 1. πλατάνιστον. Hom. Batr. 288. Βλαισότερον, Hippocr. 840. " Βλαισὸς, Jacobs. Anth. 6, 155. 330.; ad Meleagr. 6. Toup. Opusc. 2, 135. Pignor. ad Mens. Isiac. 55." Schæf. Mss. " Hippocr. 820." Wakef. Mss. * Ὑπόβλαισος, ὁ, ἡ, Aristot. de Inc. Anim. 16.]

" Βλαίσια, in apibus, Aristoteli sunt ead., quæ " βλαισὰ, Blæsa: H. A. 9, 40. Τοὺς δὲ μέσους, sc. πόδας, ἐκμάττουσιν, εἰς τὰ βλαίσια τῶν ὀπισθίων· καὶ " οὕτω γεμισθεῖσαι ἀποπέτονται. Plin. 11, 10. de iisd. " dicit, Prioribus pedibus femina onerant, propter id " natura scabra; pedes priores rostro: totæque " onustæ remeant." [Βλαίσια perperam legitur pro βλαισά.]

" Βλεσὸς, Hesychio παραλυτικὸς, Cui membra sunt " resoluta: pro quo et βλαισὸς scribitur. Gorr. itidem " βλαισὸν s. βλεσὸν a plerisque vocari ait Cui membra resoluta sunt, h. e. τὸν παραλυτικόν. Sic vero " dici et Cui lingua impedita est, et literam aliquam " exprimere non potest: quem proprie τραυλὸν, Balbum, appellari. Referri etiam ad alia membra, ut " manus, pedes, brachia, ut Qui gressum habet mancum vel depravatum, cuique suræ sunt in diversum " actæ: quem proprie Lat. Valgum et Varum nuncupari. Et Gal. εἰς τὸ κατ' Ἰητρ. Comm. 3. Καὶ " γὰρ εἴσω, καὶ ἔξω τὴν ῥοπὴν ἴσχει πολλάκις ἡ διάρθρωσις ὅλη, καὶ μάλιστα ἐν σκέλεσι κατὰ γόνυ, καὶ κατὰ " σφυρά· καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, βλαισά· τὰ " δὲ ἔσω, ῥαιβὰ καὶ κυλλά. Eod. modo Hippocr. de " Artic. Εἰ παρὰ τὸ σφυρὸν ἐξαρθρήσῃ, ἢν μὲν ἐς τὸ ἔξω " μέρος, κυλλοὶ γίνονται, ἑστάναι δὲ δύνανται· ἢν δὲ εἰς " τὸ εἴσω μέρος, βλεσσοὶ γίνονται, ἧσσον δὲ ἑστάναι " δύνανται. Et aliquanto post, Ἢν δὲ ἐς τὸ εἴσω, " βλεσσότεροι· ἢν δὲ ἐς τὸ ἔξω, γαυσότεροι, χωλοὶ δὲ " ἧσσον. Idem ibid. Ὅκως ὁ ποὺς ὀλίγον μᾶλλον ἐς " τὸ βλεσσὸν ῥέπων φαίνηται. Alex. Aphrod. Probl. " hoc vitium ex imbecillitate fieri scribit. Cum enim, " inquit, eorum partes inferiores nequeant sustinere " superiores, facile pervertuntur, indeque vitium, " quod pedum blæsitatem vocamus, provenit: cui " opp. ἡ ῥαιβότης. Notandum porro ap. Hippocr. " passim gemino σ scribi Βλεσσὸς, ut ap. J. Poll. quoque 2. ubi ῥαιβοὺς vocari ait, οἷς καμπύλα εἰς τὸ " ἔνδον τὰ σκέλη: βλεσσοὺς autem, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται." [A Schneidero non agnoscitur. Glossæ: Βλεσός· Varguus, (Valgus, Vulc.) * Βλεσόπους· Scaurus. Blomf. ad Callim. p. 104. e βλαισόπους corruptum putat; sed nos dialecticam esse varietatem censemus.]

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, βλαστήσω, a βλαστέω, 2 aor. ἔβλαστον, Germino, Fruticor, vel Frutico, de plantis. Sed et generaliter pro Nascor, Originem duco: unde Soph. (Aj. 1305.) ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστών: (761.) ὅστις ἀνθρώπου φύσιν Βλαστών. Æsch. (S. c. Th. 600.) Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Philo de Mundo ἀνηβᾷν et βλαστάνειν copulavit. || Act., Produco. Alex. Aphr. Τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει. [Gl. Germino, Pullulo, Germinasco, Pullesco. Βλαστάνει· Germinat, Pullat: in Beorgia (Georgicis) arbores dicuntur, quotiens ramos e se generant. Soph. Fr. p. 619. Ὀπώρα βλαστουμένη καλῶς, pro βλαστάνουσα. Apoll. R. 1, 1131. Οὗς ἐβλάστησε, pro ἔτεκε. Hippocr. ap. Schneider. Lex. Τὰ ἕλκεα βλαστάνει. " Thom. M. 904. Markl. Iph. p. 83. Brunck. Soph. 3, 444. ad Mœr. 98. ad Herod. 576. Signif. act., Brunck. Aj. 40. Βλαστέω, Ind. Apoll. R.: Brunck. Soph. 3, 415. * Βλάστω, * Βλαστανέσκω, Valck. Diatr. 224. * Βεβλαστάκω, ad Rov. 65." Schæf. Mss. " Βλαστέω, Apoll. R. 4, 1425. Soph. Ant. 924. Floreo, et Florere facio, Procop. in Reg. 1, 4. * Βλαστάω, Schol. Pind. P. 4, 113. Βλάστω, Germino, Nascor, Paus. 171. Lycophro 150. Pherenicus in Schol. Pind. O. 3, 28. Hes. et Suid. v. Ἄνωθεν." Wakef. Mss.]

Βλάστημα, τὸ, Germen, Idipsum, quod germinaudo prodiit. Greg. in Encom. Macc. Μητρὸς εὐγενοῦς εὐγενῆ βλαστήματα, Matris generosæ nobiles stirpes. [Gl. Germen, Virgultum. " Musgr. Hel. 1281. Wakef. Herc. F. 176.; Eum. 2. Porson. Or. 596. Paul. Sil. 52. Const. Manass. Chron. p. 29. Meurs. Casaub. ad Athen. 137. Eur. Hec. 1190." Schæf. Mss. * Βλάστημος, ὁ, Æsch. S. c. Th. 12. Suppl. 322. * Βλαστήμων, ὁ, ἡ, i. q. βλαστικὸς, Nicander A. 561. * Βλαστημοσύνη, ἡ, Nonn. Paraphr. in Jo. 2, 140.] Βλάστησις, ἡ, Germinatio. Theophr. Φανερὸν δὲ γίνεται τόδε ἅμα περὶ τὴν βλάστησιν. Pro quo Plin.: Quod cum

evenerit, detegitur statim in germinatione. Theophr. Φασὶ δὲ καὶ τὴν ἐλάτην φλοισθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν, ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι. Pro quo itidem Plin.: Tradunt et abietem circa germinationem decorticatam, aquis non corrumpi. Scribunt quidam βλάστησιν esse non solum Germinum frondiumque productionem, sed etiam Fructuum inchoationem. [Gl. Germinatio. " Sall. ad Mœr. 4. ad Thom. M. 127. Toup. Emendd. 1, 87." Schæf. Mss.] Βλαστητικὸς, ἡ, ὸν, Germinandi vim habens. Theophr. C. P. 1, 3. Τὸ γὰρ καταλειπόμενον, ἀεὶ βλαστητικόν.

Ἀβλάστητος, ὁ, ἡ, Non germinans, Germinare non valens. Theophr. C. P. (1, 3.) Ἀβλάστητα γὰρ τὰ τούτων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. [A Schneidero non agnoscitur.]

Βλάστη, ἡ, Germen, Propago. Theophr. Ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας, καὶ τὰς βλάστας. Nicander Θ. (641.) ὀλίγῳ δὲ πέριξ καλχαίνεται ἄνθει· Βλάστη δ' ὡς ἔχιος· σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον: ubi Schol. exp. στέλεχος. Βλάστην autem ζώων metaph. Plato Incrementum vocat, Bud. Et Plut. (6, 442.) Βλάσταις τέκνων βριθομένα. Apud Soph. vero Tr. (381.) Ἰόλη καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμᾶ Βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν, Schol. dicit esse γονεῖς, ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. [" Method. Conv. 139." Routh. Mss. " Phrynich. Ecl. 141. Thom. M. 648. T. H. ad Aristoph. Π. p. 477. Brunck. Soph. 3, 524. Jacobs. Anth. 11, 151. Valck. ad Theocr. 25. 409.; Hippocr. 249. Pierson. ad Mœr. 5. ad Thom. M. 127. Toup. Emendd. 1, 87. Brunck. Œd. T. 717." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 68. Paus. 191. Nicander A. 49." Wakef. Mss.] Et Βλαστεῖον, τὸ, pro eod. Nicander A. (622.) Κύπρον τε βλαστεῖα * νεανθέα: ubi Schol. tradit κύπρον quibusdam esse εἶδος φυτοῦ, Plantæ speciem: quibusdam vero Κύπρου βλαστεῖα esse τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα.

Βλαστὸς, ὁ, Germen. Theophr. Βλαστόν τινα ἀφίησι μικρὸν, ἄφυλλον, ὥσπερ ῥιζίον. Pro quo Plin. de Ficu Cypria, Hæc germina emittit sine ullis foliis, radici similia. Idem H. P. 3, 6. Ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. Et paulo post, Οἷον γόνυ ποιησάμεναι τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορύνην. [Gl. Pullulus, Germen, Surculus. Βλαστὸς ἀμπέλου· Pampinus. Βλαστοί· Flagella. " LXX. in Gen. 70." Routh. Mss. " Brunck. Soph. 3, 421. Valck. Phœn. p. 257." Schæf. Mss. * " Βλαστὸν, Soph. Œd. C. 697. Ἔστιν δ', οἷον ἐγὼ Γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπός ποτε βλαστὸν, Φύτευμ' ἀχείρωτον, * αὐτόποιον,—Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φυλλὸν ἐλαίας." Seager. Mss.]

Βλαστοκοπέω, ήσω, Germina aufero et quasi amputo. Theophr. Ὅταν ὑπὸ πνευμάτων βλαστοκοπηθῇ. Pro quo Plin., Vi tempestatum germinibus ablatis. [Theophr. H. P. 4, 16. C. P. 5, 13.]

Βλαστολογέω, q. d. Germina carpendo lego. Theophr. C. P. 3. Ἐπεὶ δὲ ὅμοιον τῷ τοιούτῳ καὶ ὥσπερ δεύτερον ἡ βλαστολογία, δεῖ καὶ ταύτην εὐθὺς ποιεῖσθαι, καὶ βλαστολογεῖν, ὅταν εὐθὺς διαφάνωσι τὸν καρπόν. Idem, Ἔπειτα πάλιν βλαστολογεῖν πρὸ τοῦ ἀνθεῖν. Ubi Bud., Columella Pampinare dicit, et locum pene ad verbum vertit. Alicubi Cacumina defringere dixit. Sunt tamen qui scribant Cacumina defringere et Decacuminare proprie esse ἀκρωτηριάζειν. [Gl. Pampino.] Unde Βλαστολογία, ἡ, Pampinatio, a legendis pampinis ut herbis: quemadmodum Bud. e Colum. refert. Theophr. ibid. Δεύτερον δὲ καὶ τρόπον τινὰ τούτῳ παραπλήσιον ἡ βλαστολογία· καὶ γὰρ ἐνταῦθα εἰδέναι δεῖ ποῖα συμφέρει καταλιπεῖν καὶ τὰ ποῖα ἀφαιρεῖν, Decacuminatio, Gaza. [Gl. Pampinatio. " Geop. 1, 208." Wakef. Mss.]

[* Βλαστοφυέω, Theophr. C. P. 1, 12. ap. Schneider. Lex. v. Καρπογονέω.]

Ἀβλαστὴς, ὁ, ἡ, Non germinans, Sine germine, Non pullulans, Infœcundus. Theophr. cui et opp. βλαστητικός. Plut. (6, 138.) Ἄκαρπος ὅλος καὶ ἀβλαστὴς διαμένει πρὸς ἀρετήν. [" Plut. 2, 38. Themist. 221." Wakef. Mss.] Et Ἄβλαστος, ὁ, ἡ, Theophr. Ἀβλάστων ὄντων καὶ ἀκαθάρτων. " Ἀβλαστέω, Non " germino, vel Male germino." Ἀειβλαστὴς, ὁ, ἡ, Semper germinans. Hinc v. ἀειβλαστέω, Semper germino. Unde verbale ἀειβλάστησις, (ἡ,) Semper germinatio, Perpetua germinatio, [Theophr. C. P. 1, 12. * " Ἀειβλάστος, Const. Manass. Chron. p. 5 (=10. Meurs.)" Boissonad. Mss. * Ἀκρόβλαστος, i. q. βλαστὸν ἔχων ἐν ἄκρῳ.] Ἀνάβλαστος, ut ἀνάβλαστον ἀφίησι, Germen emittit, VV. LL. e Theophr. [H. P. 4, 11. perperam pro ἄνω βλαστὸν legebatnr.] Ἀρτιβλαστὴς, Recens germinans. Theophr. Ἐὰν μὴ ἀρτιβλαστῇ ἢ καὶ ἐν ἀνθήσει λαμβάνῃ. [* Ἀρτίβλαστος, Athen. 206. " Diosc. 4." Wakef. Mss.] Δυσβλαστὴς, Difficulter germinans. Unde Δυσβλαστέω, ήσω, Difficulter germino.

Εὐβλαστὴς, ὁ, ἡ, Bene germinans. Theophr. Εἴπερ εὐβλαστῇ καὶ εὔκαρπα μέλλει γενέσθαι. [" Philo J. 2, 56. Athen. 77." Wakef. Mss.] Unde Εὐβλάστεια, ἡ, Copiosa germinatio, ut Gaza vertit in h. l. Ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τοὺς καρπούς. Et Εὔβλαστος, i. q. εὐβλαστής. Theophr. Εὐβλαστότερα γίνεται καὶ εὐαυξῆ μᾶλλον. Unde Εὐβλαστία, ἡ, Copiosa germinatio. Theophr. Ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἐνταῦθ' ἡ εὐβλαστία καὶ εὐκαρπία γίνεται. Et Εὐβλαστέω, ήσω, Bene germino. Idem, Συμβαίνει δὲ, ὅταν μὲν εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον.

[* " Θεόβλαστος, Andr. Cr. 264." Kall. Mss.] Κακοβλαστὴς, Male germinans. Theophr. Δεῖ γὰρ μήθ' ὑπερβλαστὲς, μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποτοκοῦν. Et Κακόβλαστος, Idem. [" Const. Manass. Chron. p. 95. A." Boissonad. Mss. Κακοβλαστότατος, Theophr. H. P. 4, 16.] Unde Κακοβλαστέω, ήσω, Male germino. Theophr. C. P. 4, 8. [* " Καλλίβλαστος, Const. Manass. Chron. p. 5(=4=10. Meurs.) * Καλλιβλάστητος, p. 87(=72.)" Boissonad. Mss.] Λεπτόβλαστος, Tenuia germina edens, [Theophr. C. P. 3, 10.] Νεόβλαστος, Qui novissime germinavit, [et * Νεοβλαστὴς, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Novissime in lucem editus, Opp. A. 1, 735. Nova germina emittens, J. Poll. 138." Wakef. Mss.] Ὁμοβλαστὴς, Simul germinans. Ὀψιβλαστὴς, et Ὀψίβλαστος, Sero germinans. Theophr. Διὰ τί δὲ τὰ μὲν πρωϊβλαστῇ, τὰ δὲ ὀψιβλαστῇ, ταύτας ἄν τις ἀποδοίη τὰς αἰτίας; Idem, Τὰ ἀείφυλλα τῶν δένδρων καὶ ὀψιβλαστότερα καὶ ὀψικαρπώτερα: [H. P. 3, 6.] Unde Ὀψιβλαστέω, ήσω, Sero germino, [" Theophr. p. 17." Wakef. Mss.]

[* Παλαιβλαστὴς, ὁ, ἡ, Athen. 2, 69. perperam pro παλιμβλαστής.] Παλιμβλαστὴς, et Παλίμβλαστος, Iterum germinans, [Gl. Restibilis.] Theophr. C. P. 10. Στάχυες καὶ μικροὶ καὶ ἀτελεῖς, ἅτε παλιμβλαστεῖς ὄντες. Ubi Gaza, Utpote quæ secunda emerserint. [Idem, C. P. 4, 9.] Quod vero quidam Restibilis putant esse παλιμβλαστὴς, non omnibus probatur, cum Restibilis ager dicatur, qui tulit segetem, ac rursus seritur. " Παλίβλαστος, affertur tanquam " signif. i. q. παλίμβλαστος." [" Παλιμβλαστὴς, Wakef. Herc. F. 1277." Schæf. Mss.] Πολυβλαστὴς, Multum germinans. Unde Πολυβλαστία, ἡ, Uberrima germinatio. [* " Πορφυρόβλαστος, Const. Manass. Chron. p. 113(=94.) Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 172.: Imperator, Fabric. B. G. 11, 699." Boissonad. Mss. " Murator. Inscr. 268." Kall. Mss. * " Πορφυροβλάστητος, Const. Manass. l. c, p. 109. 111. 114. 120. 123. 128." Boissonad. Mss.] Πρόβλαστος, q. d. Prægerminans. Bacchum ita vocatum annotat Cæl. Rhod., quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret divina res, vel cum easdem forent putaturi. [" Lycophro 577." Kall. Mss. Ad partum prona, Gaza ad Theophr. C. P. 5, 1. (ap. Schneider. Lex.) ubi Ms. προβολάς. " Bacchi nom., Villoison. Anecd. Gr. 1, 122." Wakef. Mss.] Πρωϊβλαστὴς, et Πρωΐβλαστος, Mature germinans. Theophr. C. P. 1, 10. Ὡς οὔτε μεγέθει καὶ σμικρότητι τὸ πρωϊβλαστὲς καὶ ὀψιβλαστὲς * ἀφοριστέον: H. P. 3, 6. Πρωΐβλαστα δὲ καὶ κάρυα, καὶ δρῦς. Unde Πρωϊβλαστία, ἡ, Matura germinatio, s. Præcox germinatio, ut Plin. vocat, ap. eund. Theophr. C. P. 1, 25. Et Πρωϊβλαστέω, ήσω, Mature germino. [* " Πρωτόβλαστος, Const. Manass. Amat. 9, 50." Boissonad. Mss.] Πυκνόβλαστος, Dense germinans, [Theophr. C. P. 3, 10.] Συμβλαστὴς, Congerminans. Item Germinationem juvans: sic enim exp. ap.

Theophr. C. P. 2, 4. Τούτοις γὰρ ὁ εὐκραὴς ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἄριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστὴς ὢν καὶ εὔκαρπος. [Perperam pro εὐβλαστής.] Ταχυβλαστία, ἡ, Celeris germinatio, s. Germinandi celeritas. Theophr. Τὴν δὲ ταχυβλαστίαν τοῖς χεδροποῖς ἀποδρίη τις.

[Ὑπερβλαστὴς, vide in Ὑπερβλαστάνω. * "Χαριτόβλαστος, Const. Manass. Chron. p. 97." Boissonad. Mss.]

Βλαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad germinandum propensus. Theophr. C. P. 1, 15. Βλαστικώτατα δ' οὖν, ὡς εἰπεῖν, τὰ μάλιστα εὐαυξῆ τῇ φύσει: [5, 2. Της γονίμου καὶ βλαστικῆς ἀρχῆς.]

Ἀναβλαστάνω, ήσω, tanquam ab ἀναβλαστέω, Repullulo, Regermino, Renascor. Interdum capitur pro simpl. βλαστάνω. Plato de LL. 8. Ξύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων. Hinc Ἀναβλάστημα, τό: quod vide in Παραβλάστημα, ["Schol. Theocr. 9, 30." Wakef. Mss. "Αἱ αἱρέσεις ἀναβλαστάνουσιν, Theophyl. Ἀπὸ τῆς τρυφῆς πολλὰ ἀναβλαστάνει δεινὰ, Chrys. Clem. Alex. Dionys. H." Suicer. Mss. Aristoph. A. 385. "Brunck. 1, 30. 256. Argum. Av. Boissonad. Philostr. 642. Thom. M. 904." Schæf. Mss. "Schol. Æsch. S. c. Th. 541. *Ἀναβλασταίνω, Theod. 4, 599." Wakef. Mss. * "Ἀναβλάστησις, (ἡ,) Dionys. Areop. 276. Wolf. Anecd. Gr. 1, 1." Kall. Mss. "Joseph. 466." Wakef. Mss. "Ἀναβλαστέω, i. q. ἀναβλαστάνω, Repullulo, Regermino, "Germina iterum emitto." [Herod. 5, 4. Ἔδει κακὰ ἀναβλαστεῖν Κορίνθῳ. "Valck. ad Herod. 227." Schæf. Mss. "Nicander A. 42. Schol. Pind. O. 7, 127." Wakef. Mss. *Δυσαναβλαστέω, Plut. 8, 746 = 6, 688.] Συναναβλαστάνω, ήσω, Una germina protrudo. Theophr. H. P. 3, 6. Αὐτῶν δὲ τῶν καθέκαστα δένδρων τὰ μὲν συναναβλαστάνει τοῖς ἡμέροις, οἷον ἀνδράχνη. Ubi Gaza, Ipsarum autem singularum arborum aliæ cum urbanis germinare incipiunt. ["Philo J. 1, 344. et Συναναβλαστέω, 1, 444. (396.)" Wakef. Mss.]

Ἀποβλαστάνω, Germino, vel potius Egermino, ad exprimendam vim præp. ἀπό. Utitur autem Colum. v. Egermino. [Soph. Œd. C. 550. Hippocr. 277, 45 = 61, 26.] Ab hoc Ἀποβλαστάνω, vel potius ἀποβλαστέω, fiunt ἀποβλάστησις [Hippocr. 485, 33.] et ἀποβλάστημα, Germinatio, Germen; nam ἀποβλάστημα potius est Germen, ἀποβλάστησις, Germinatio. Apud Diosc. quidam verterunt Capillamentum, quod de radicibus a Lat. metaph. dicitur. Capitur autem ἀποβλάστημα per translationem generaliter pro Prole. Plato Symp. Μὴ οὖν θαύμαζε, εἰ τὸ αὐτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶς τιμᾷ: ut si dicas Lat. Suum germen, pro Suam prolem.

Διαβλαστάνω, Germino, Pullulo. Theophr. C. P. 4, 9. Σπείρονται πρὸς τὸ ἔαρ, καὶ διαβλαστάνουσι θᾶττον, Ad ver obseruntur et celerius enascuntur. Gaza. ["Plut. 2, 461. Διαβλαστέω, 10, 172." Wakef. Mss.] Unde Διαβλάστησις, ἡ, Germinatio.

Ἐκβλαστάνω, Egermino. Theophr. C. P. 1, 3. Τὰ μὲν οὖν πλεῖστα παρ' αὐτὸ τὸ στέλεχος ἐκβλαστάνει. Et in VV. LL. citatur ἐκβεβλάστηκε της σαρκός. ["Ἐκβλαστάνω, et *Ἐκβλαστάω, (quod est verbum nihili, in Ἐκβλαστέω mutandum,) Aretæus 6, 3. Ἐξεβλάστησε τὴν φυὴν, Job. 38, 27." Schneider. Lex. "Ἐκβλαστέω, Nascor, Eur. Hipp. Fr. 7. p. 448., Fr. inc. 58. p. 484." Seager. Mss. "In Lysidis Tarentini ad Hipparchum Epist. ap. Jambl. V. P. p. 65. (Galei Opusc. 738.) ἐξεβλάστησαν editur: * ἐκβεβλαστάκοντι produxit Valck. Ep. ad Rov. 64. e Cod. Franeq., quocum in eand. lect. egregiam conspirat optimi Cod. Cizensis collatio." Koen. ad Greg. Cor. 82 = 190. "Cod. Par. 1038. ἐξεβλάστασαν." Boissonad. Mss. "Ἐκβεβλαστάκω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 8. ad Callim. 29. Ἐκβλαστάνω, Markl. Iph. p. 83." Schæf. Mss.] Unde Ἐκβλάστημα, τὸ, Germen, Id quod egerminavit. Et Ἐκβλάστησις, ἡ, Egerminatio, Diosc. 1. Ἐκβλάστησις πρώτη, Prima germinum eruptio; et ibid. Ἐκβλάστησις τῶν φύλλων. ["Geop. 1, 373." Wakef. Mss.]

Ἐπιβλαστάνω, Supergermino. Theophr. H. P. 3, 7. Διὸ καὶ εὐλόγως οὐκ ἐπιβλαστάνει καὶ αὐξάνεται, μὴ ἔχοντα ἀρχήν. Ubi Gaza, Qua de causa ratione optima nullum germen supervenit. "Ἐπιβλαστέω, "Supergermino, Insuper germino, ut ἐπιβλαστάνω." [Plut. 9, 73. H. "Themist. 237." Wakef. Mss.] Unde Ἐπιβλάστησις, ἡ, Supergerminatio. Theophr. ibid. Καὶ τοῦτο ἀεὶ ποιεῖ μετὰ πάσας τὰς ἐπιβλαστήσεις, Post quemque germinationis superventum, Gaza. [Theophr. C. P. 1, 6.] Et Ἐπιβλαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Supergerminandi vim habens. Idem C. P. 1, 15. Καὶ ὅλως τὰ νέα τῶν πρεσβυτέρων ἐπιβλαστικώτερα, Et omnino quæ juvenescunt, quam vetera, fertiliori proventu sua germina duplicant, Gaza.

Προσεπιβλαστάνω, Incrementum germinum accipio, [Schneidero susp.]

"Μεταβλαστάνω, Germen muto, Mutato germine "pullulo." [*Μεταβλαστικὸς, ἡ, ὸν, Philolaus ap. Stob. Phys. 422.]

"Ὁμοιοβλαστάνειν, Similiter germinare, Germinis "ratione convenire," [Theophr. H. P. 1, 11. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 623.]

Παραβλαστάνω, Circumpullulo et renascor, seu, ut alii exp., Annata emitto. Theophr. H. P. 5, 8. Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους τὰ μὲν ἄλλα πάνθ', ὡς εἰπεῖν, παραβλαστάνει, πλὴν ἐὰν αἱ ῥίζαι πρότερον τύχωσι πεπονηκυῖαι. Ubi Gaza, Caudice præciso, reliquæ quidem omnes pene recrescunt. ["Geop. 1, 237. Themist. 360. Hippocr. 401. Male produco, Stob. 21." Wakef. Mss.] Unde Παραβλάστημα, τὸ, Quod ita circumpullulat et renascitur. J. Poll. 7. Ὁμοίως δὲ τῆς ἀμπέλου, τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων τῶν δένδρων, αἱ παραφύσεις, ἃς εἴποις ἂν παραβλαστήματα, ἢ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἀναβλαστήματα, αὐτομολίαι καλοῦνται. Quidam τὰ παραβλαστήματα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν e Plin. 17, 10. interpr. Radicibus pullulantem sobolem: et e Colum. 4, 24. Sobolem repullulascentem: et e Catone 51. Pullos, qui ab arbore e terra nascuntur. [Theophr. H. P. 4, 11.] Et Παραβλάστησις, ἡ, Circumpullulatio illa. Theophr. Αὐξάνεται δὲ πρῶτον εἰς μῆκος, καὶ ὄζος οὐδεὶς, οὔτε παραβλάστησις, οὐδὲ πάχος γίνεται. Et Παραβλάστη, ἡ, Ramulus nepos, Gaza. Quibusdam vero παραβλάσται sunt Annata, Aliis Annascentia, s. Appendices, atque ramuli, qui justo germini annascuntur et succrescunt, quasique proles nova atque ascititia, e caule sponte pullulant: quos, si ab radice pullulent, Stolones potius Lat. dici iidem scribunt, quæ ipsi Plin. inutilis sit fruticatio. Theophr. H. P. 1, 4. Αὗται δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰσὶν ὅμοιαι τῇ ἰνὶ, μείζους δὲ καὶ παχύτεραι, καὶ παραβλάστας ἔχουσαι καὶ ὑγρότητας, Et ramulos humoremque habentes, Gaza. Q. in l. quidam pro ἀπαράβλητον paulo ante præcedente, reponunt ἀπαράβλαστον, licet ap. Athen. quoque legi illud confiteantur. Et Παραβλαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui sic annascitur et circumpullulat. Παραβλαστικὰ Bud. exp. Quorum germine caulis brachiatur, et, Quæ recisa ab radicibus circumpullulant et renascuntur. Theophr. H. P. 1, 5. Ὅσα παραβλαστικὰ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, Quæcunque ab radice pullulant, vel Sobolescunt a radice et fruticantur, ut quidam e Virg. et Cic. interpr. Cui contr. Ἀπαράβλαστος. Theophr. ibid. 9. Εἰσὶ δὲ καὶ αἱ μὲν παραβλαστικαὶ εἰς τὸ ἄνω, καθάπερ ἄμπελος, ῥόα· αἱ δὲ ἀπαράβλαστοι, καθάπερ ἐλάτης, κυπαρίττου, πεύκης, Quædam prolis sursumversus procreandæ vim habent, ut vitis, ut punicæ, quædam nullam penitus proferre sobolem possunt, Gaza: 7, 4. Ὀρθὴ δὲ καὶ εὐαυξὴς, καὶ ἀπαράβλαστος ἐκ τοῦ καυλοῦ. ["Athen. 69." Wakef. Mss.]

[* "Περιβλαστάνω, Plut. 9, 296." Wakef. Mss.] Προβλαστάνω, Prægermino, Prius germino. Theophr. C. P. 1, 16. Καὶ προανθεῖ καὶ προβλαστάνει πρότερον τῶν λοιπῶν. ["Plut. 2, 377. Philo J. 1, 60." Wakef. Mss.] Unde Προβλάστημα, τὸ, Quod prægerminavit, Præcedens germen, [Theophr. C. P. 5, 3. *Συμβλαστάνω, M. Anton. 324. * "Συμβλαστέω, 11, 8. Greg. Nyss. 3, 208." Wakef. Mss.]

Ὑπερβλαστάνω, Germinationis modum excedo. Theophr. C. P. 1, 25. Ὅσα τὴν φύσιν ἀσθενῆ, ταυθ' ἥκιστα ὑπερβλαστάνει, ἀλλὰ σύμμετρος αὐτῶν ἡ εὐβλαστία γίνεται πρὸς τὴν καρπογονίαν. Ubi Gaza, In

arbores debiles germinum lascivia minime cadit. UNDE Ὑπερβλαστὴς, ὁ, ἡ, Germinationis modum excedens. Cui opp. Κακοβλαστής: at medium inter utrumque εὐβλαστής. Theophr. ibid. Δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστὲς, μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον: Quod enim satis fructuum præstiturum sit, id neque excedere, neque deficere in germinando oportet, Gaza.

Ὑποβλαστάνω, Suppullulo. [" Joseph. 1032." Wakef. Mss.]

" ΒΛΑΥΤΑΙ, αἱ, Genus calceamenti, et idem, ut " opinor, atque αἱ βλαῦδες Hesychianæ. Athen. 3. " Κόμιζέ μοι ἐπὶ τὸ γυμνάσιον τὰς βλαύτας τὰς ἀφορή- " τους: verba heri ad famulum. Plato Symp. Ἔφη " γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύ- " τας ὑποδεδεμένον· ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει· καὶ ἐρέ- " σθαι αὐτὸν ὅποι ἴοι, οὕτω καλὸς γεγενημένος. Rur- " sum ap. Athen. 12. ex Anaxila, Μύροις χρῶτα λι- " παίνων, χλανίδας δ' ἕλκων, βλαύτας σύρων. Et ali- " quanto ante, Χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τῶν " βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας. Inde DEMIN. Βλαυτίον, " τὸ, Crepidula s. Sandaliolum: pro eod. enim ac- " cipi βλαυτίον et σανδάλιον docet Athen. 8. nam ibi " Dorio quidam, κυλλόπους ὤν, cum in convivio quo- " dam perdidisset τοῦ χωλοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον, dicit " sese οὐδὲν πλεῖον καταράσεσθαι τῷ κλέψαντι ἢ ἁρμό- " σαι αὐτῷ τὸ σανδάλιον. Legitur ap. Aristoph. quo- " que (I. 889.) et in Epigr. Est inde et VERB. Βλαυ- " τοῦν, Hes. teste signif. ὑποδέειν ἢ πλήσσειν σαν- " δαλίῳ, Induere aut Verberare sandalio," [Terent. Eun. 5, 8, 4. Caput sandalio commitigare.] " ‖ Βλαύτη rursum Eid. est Locus quidam Athenis. " ‖ Βλαῦδες, Eid. ἐμβάδες, κρηπῖδες, σανδάλια, San- " dalia s. Crepidæ, Genus quoddam ὑποδήματος." [Gl. Βλαυτίον, ὑπόδημα· Solea. Apud Suid. v. Βάθρα, τοὺς * βλαυτίους. " Βλαύτη, Jacobs. Emendd. 14. Βλαῦται, Anth. 7, 71. 98. Voss. Myth. Br. 1, 108. 110. Βλαυτίον, Jacobs. Anth. 7, 71. 96. 8, 208.; Emendd. 14. 25. Ruhnk. ad Rutil. 104. Brunck. ad Eur. Hec. 65. Pierson. Veris. 157. * Βλαῦδον, ad Diod. S. 1, 627." Schæf. Mss.] " Ἄβλαυτος, Hesy- " chio ἀνυπόδητος, Excalceatus s. Discalceatus, Qui " nudis incedit pedibus," [Opp. K. 4, 369. " Pierson. Veris. 157. Jacobs. Exerc. 2, 127." Schæf. Mss. " Philostr. 841." Wakef. Mss. " Spanh. ad Callim. 731." Kall. Mss. * " Βλαυτοπώλης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 556." Boissonad. Mss.]

" ΒΛΕΝΝΑ, ἡ, Mucus: Frigidus humidusque suc- " cus, quem omnes homines φλέγμα vocant, ut scri- "-bit Gal. de Fac. Nat. 2. Hippocr. ita nominare " consuevit Crassiorem pituitam, qualis e cerebro " per palatum et nares descendit, alio vocab. μύξα " dictus: ut π. Διαίτης ὑ. (142, 8.) Καὶ ἢν μὲν ῥαγῇ " κατὰ τὰς ῥίνας ἢ κατὰ τὰ ὦτα ὕδωρ ἢ βλέννα, ἀπαλ- " λάσσεται τῆς νούσου. Quæ ad verbum leguntur et " ap. Eund. de Morb. 2.: verum ibi non βλέννα scri- " ptum est, sed Βλαίννα, ut vicissim ap. eum βλεσ- " σὸς legitur multis in Il. pro βλαισὸς, ut ap. Gal. " Aristot. et alios scribitur. SED ET Βλαιννώδης ap. " eum scriptum reperitur PRO Βλεννώδης, Mucosus, " Muco similis: de Morb. 2. (142, 24.) Ἐπὴν δέ οἱ " ῥαγῇ κατὰ τὰς ῥίνας τὰ βλεννώδεα, καὶ οὐρέῃ παχέα. " AD HÆC Βλενώδης ET Βλένος unico ν scripta repe- " riuntur, pro βλεννώδης et βλέννος: velut Aristot. " H. A. 8, (2.) Οἱ δὲ κέφαλοι νέμονται τὴν ἰλύν· διὸ " καὶ βαρεῖς καὶ βλενώδεις εἰσὶ, Graves et mucosi. " Et rursum, Διὰ δὲ τὸ ἐν τῇ ἰλύϊ διατρίβειν, ἀνακο- " λυμβῶσι" [ἐξανακολυμβῶσι, Schneider. Lex.] " πολ- " λάκις, ἵνα περιπλύνωνται τὸ βλένος, Ut mucum s. " limosas corporis sordes circumabluant. Ubi etiam " nota hoc βλένος s. βλέννος usurpatum pro βλέννα. " AT Βλεννὸς adj. signif. i. q. βλεννώδης, Mucosus: " peculiariter de Homine ignavo et stulto, s. Segni " et fatuo: teste Hes., qui βλεννὸν exp. νωθῆ, μωρόν: " sic Festus, Blennos, inquit, stultos esse Plautus in- " dicat, qui ait, Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, " blenni, buccones." [Cf. Βλάνος.] " Rursum Hes. " per π hæc proferri docet, πλέννα nimirum et πλεν- " νὸς, addens πλεννὰ dici τὰ ἀσθενῆ καὶ δυσκίνητα. " Itidemque Etym." [Βλεννὰ, Hippocr. 27, 20. 237, 32. 247, 17. 422, 19. Suidæ * Βλίνος, Piscis, et sic Lex. Ms. ap. Stanl. ad Æsch. Pers. 659. Pseudo-Herodian. Epimer. At βλέννος, Athen. 288. Artemid. 2, 14. Diog. L. 2. p. 133=73. HSt. secundum Voss., Ἐγὼ δὲ μὴ ἀνάσχωμαι χρέμματι ῥανθῆναι, ἵνα βλένον λάβω, ubi al. κράματι. Βλεννὸς, Œnomaus ap. Euseb. 6, 7. Cf. Βλῆνος. " Βλέννα, Bernard. Reliq. 44. Βλέννα, Βλεννὸς, ad Timæi Lex. 165. T. H. ad Lucian. Dial. 29." Schæf. Mss. " Βλέννος, * Βέλεννος, Pisciculus vilis, humida carne, insipidus; a blenna, i. e. muco; nam et βλῖννος et σιαλὶς vocatur; in petris enim, vel in berbosis litoribus stabulatur; et propter ignaviam minime exercetur; ideoque præ ceteris piscibus mucosus est, sicut et segnis. Βλέννα autem Mucus; Βλεννὸς, Ignavus et segnis; quod de Belenno Athen., de Bleuno Oppian. tradit. Gesner." Gataker. Mss.] " Ἀβλεννὴς, ὁ, ἡ, Muco carens, A- " then. teste 7. (8. p. 311. Schw.) dicitur ἡ ῥαφὶς s. " βελόνη: quod Piscis nom. est."

" Πλέννα, i. q. βλέννα, Mucus, μύξα. Unde Πλεν- " νερὸς, Mucosus, μυξώδης, Gal. Lex. Hippocr."

ΒΛΕΠΩ, ψω, Aspicio, Intueor. Cum præp. εἰς et πρὸς, ut Dem. et Æschin. Βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Sic Plut. de Def. Orac. Εἰ μή τι σὺ λέγεις, ἔφη, πρὸς ἐμὲ βλέψας. Et Xen. addito adv., Βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. Dicitur et εἴς τινα βλέπειν, et quidem interdum alia signif., ut paulo post docebo. Βλέπεσθαι pass., ut Lucian. (2, 927.) Μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Βλέπω interdum etiam cum adv., ut ἄνω βλέπειν, et κάτω βλέπειν, i. e. Sursum vel Deorsum intueri. Pro quibus tamen potius dicitur Attollere oculos, Ovid. addidit etiam ablat. humo, et Demittere oculos vel Dejicere oculos in terram. Longin. (84.) Ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες. Quod idem Ovid. de iisdem animantibus loquens, dixit ea prona spectare terras. Jungitur autem alins etiam generis advv., ut ὀξὺ βλέπειν, Aristoph.: pro quo Horat. dixit Cernere acutum. Plato autem ad mentem illud loquendi genus transtulit. Item cum nominibus interdum, quorum quædam per advv. exp., ut ap. Aristoph., qui præ aliis his loquendi generibus utitur, (Σ. 455.) βλέπειν κάρδαμα, item (Ἐκκλ. 291.) βλέπειν ὑπότριμμα, necnon (Εἰρ. 1184.) βλέπειν ὀπὸν, exp. βλέπειν δριμὺ vel δριμύτατα. Apud Eund. autem (O. 1169.) βλέπειν πυρρίχην, et (Σ. 643.) βλέπειν σκύτη habetur, quod Erasm. inter Proverb. retulit. Sed et κλέπτον βλέπειν Σ. (900.) dixit pro κλεπτικὸν, Furaci aspectu esse. At ἀστραπὰς βλέπειν ex Eod. (A. 565.) affertur, pro Ex oculis quandam velut coruscationem emittere, s. Coruscante aspectu esse. [" Βλέπειν Ἄρην, Π. 328. νάπυ, I. 631." Seager. Mss.] ‖ Interdum autem βλέπειν dicitur pro Facultate videndi præditum esse, et opp. βλέποντες τυφλοῖς. Aristoph. Π. (15.) Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Plut. (8, 664.) Τὸν λέοντα τῷ ἡλίῳ συνοικειοῦσιν, ὅτι τῶν γαμψωνύχων τετραπόδων βλέποντα τίκτει μόνος. ‖ Denique sine adjectione interdum pro Vivo, ap. Soph. Aj. (962.) ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν: ap. Eur. Hec. (311.) βλέποντι φίλῳ, cui itidem opp. Mortuus. Hoc autem loquendi genus ab Hom. mutuatos esse illos existimo, ap. quem legitur Il. A. (88.) Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sic autem Didonem Virgilianam tædet cœli convexa tueri, i. e. Vivere.

Βλέπω πρὸς τοῦτο, pro Rationem hujus rei habeo. Bud. ex Aristot. Dicitur autem et βλέπειν πρός τινα, vel εἴς τινα, pro Aliquid ab eo expectare, Aliquid sibi de eo polliceri. Quo sensu dicuntur Lat. Oculi in quempiam conversi. Horat. autem (Epist. 1, 1, 105.) puto Gr. phrasin imitari voluisse, cum dixit, De te pendentis, te respicientis amici. Apud Xen. certe memini me legere βλέπειν εἴς τινα, pro Spem in eo suam collocare. Vide Ἀποβλέπω.

Βλέπειν κάτω dicitur res etiam inanima pro Deorsum vergere, Aristot. de Anim. 2. Sic Lat. Spectare, et Gall. Regarder.

Βλέπω, pro Caveo, ut (Marc. 8, 15.) Βλέπειν ἀπὸ τῆς ζύμης, et (12, 38.) Βλέπειν ἀπὸ τῶν γραμματέων. Sic Gall. Regarder, sed cum alia constr. Spectare etiam ita dixit Plaut. Spectandum, ne cuiquam annulum det.

Βλέπω τοῦ ἰδεῖν, pro Oculos adverto, ut videam, Eccles. 2.

[Βλέπω, Gl. Specio, Viso, Video, Cerno, Aspicio, Despicio, Despecto, Prospicio. Palæph. 32, 1. Æsch. Choeph. 834. Ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάζειν, Vera et clara. Aristoph. Σ. 847. Βλέπω τιμᾶν, Ælian. V. H. 2, 44. σφάττειν, Coraii Prodrom. 298. " On suppose qu'il existoit une forme * Βλέπτω, par la raison, qu'on dit Ἀβλεπτέω: mais ce dernier mot n'indique la forme de βλέπτω, pas plus que l' ἀτακτέω celle de τάκτω, et qne l' ἀφροντιστέω celle de φροντίστω. Tous ces privatifs viennent de la 3me personne du prétérit βέβλεπται, τέτακται, πεφρόντισται." Corai. Mss. Imo ἀτακτέω et ἀφροντιστέω derivanda sunt ab ἄτακτος et ἀφρόντιστος: ἀβλεπτέω ab ἀβλεπτής: sic ἀβλαστέω ab ἀβλαστής. " Βλέπω, Markl. Suppl. 284. Musgr. Tro. 727.; Herc. F. 434. Kuster. Aristoph. 62. Fr. 279. Porson. Hec. p. xxxvi. Ed. 2. Wakef. Phil. 55. Jacobs. Animadv. 206. ad Corn. Nep. 314. ad Xen. Eph. 247. Brunck. Œd. T. 1121. ad Herod. 533. Quid proprie? Valck. Callim. 83. De constr. simpl. et compp., Brunck. ad Bacch. 1298. Fut., Dem. 799, 20. 24. Conf. cum βλάπτω, Corai. Mus. Oxon. 2, 7. Boeckh. ad Pind. 541. Vivo, Wakef. Alc. 140.; Trach. 828.; Phil. 1349. Lobeck. Aj. p. 260. Steinbr. Mus. Tur. 1, 178. Jacobs. Exerc. 1, 195. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. Ammon. 30. Thom. M. 155. Βλέπειν τι, Affectare aliquid, Heindorf. ad Plat. Charm. 106. Βλ. δεινότατα, Boissonad. Philostr. 509. Ἄρη, Jacobs. Anth. 8, 127. Kuster. Aristoph. 7. 197.; Brunck. 2, 184. 198. 3, 69. σκότος, Jacobs. Anth. 10, 203. ἔλαιον, 11, 348. νάπυ, Kuster. Aristoph. 110.; Brunck. 3, 154. μανικὸν, Clark. ad Il. B. 269. Toup. ad Longin. 317. Valck. Oratt. 344. Bergler. ad Alciphr. 117. Athen. 224. εἴς τινα, Boissonad. Philostr. 492. Lobeck. Aj. p. 282. Heindorf. ad Plat. Charm. 59. ἐς τι, ad Lucian. 1, 378. εἰς, πρός τι, Markl. Suppl. 319. 679. Ἐς τὴν γῆν βλ., Boissonad. Philostr. 484. Βλέπε, ad Charit. 318." Schæf. Mss. " Βλέπω, Vivo, Eur. Erecth. 60. Βλ. κάτω, de rebus inanimis, Horapollo 70. Perf. Βέβλεφα, Stob. 428. * Βλέπτω, Etym. M." Wakef. Mss. * Βλεπτέον, Aristot. Anal. Prior. 28, 1. Plato de LL. 12. p. 965.]

" Βλεπάζοντες, Hesychio βλέποντες."

Βλέμμα, τὸ, Aspectus, Intuitus, Vultus. Dem. c. Mid. Τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ: Obtutu truculento, Vocis atrocitate, Bud. Aristoph. (Π. 367.) Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, Ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι, Aspectus indicat eum aliquid secus admisisse, Bud. Herodian. 4, (5, 17.) Βλέμματι δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους. Lucian. (1, 326.) Τὸ βλέμμα ἥμερος: (1, 843.) Τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι καὶ ἀνήμερον. Theoph. Ep. 15. Τὸ δὲ βλέμμα οὔτε θυμῷ φοινισσόμενον, οὔτε μαλακώτερον τῇ ὑγρότητι, ἀλλ' ἀνδρεῖον καὶ πρᾷον ὁμοῦ, Varia autem h. v. epith. habes ap. Cam. [" Ὁραθησόμεθα ὑπὸ τοῦ θείου καὶ * παντεφόρου βλέμματος, Agapet. Sch. Reg. 23." Boissonad. Mss.] Ab hoc est Βλεμεαίνω, Trucibus oculis circumspicio, ut tradit Eust. addeus leonum proprium esse hoc vocab. et signif. Terrere vel solo aspectu, aut Huc et illuc conversis oculis circumspicere, aut, ut alibi scribit, Δεινοῦσθαι καὶ ἀγριοῦσθαι, κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι καὶ ὄψεως * βλοσυρότητι: aut ἀποβλέπεσθαι καὶ περίβλεπτον εἶναι, s. γαυριᾶν περιβλεπόμενον. Quosdam tamen esse qui a βρέμω derivent, eique * προϋπεῖναι τὸ βρεμεαίνω: unde βλεμεαίνω factum sit, sicut a κρίβανος κλίβανος. Nonnullos a φλὲψ deducere q. φλεβεαίνων, pro ἀναῤῥώννυσθαι καὶ προθυμεῖσθαι. Il. M. (42.) Ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων. Θ. (337.) Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Greg. vero, Εἰ δὲ σὺ κάλλεϊ τόσσον ἐπιπλάστῳ βλεμεαίνεις, Bud. Si fucata facie tantum efferris. [Hom. Batr. 266. ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων. " Heyn. Hom. 5, 473. 7, 292. 8, 14." Schæf. Mss.] Hinc Ἀβλεμὴς, ὁ, ἡ, quod eid. Eust. est ἀόργητος, ἄνορμος, οὐ πεποιθὼς, ἄτολμος, ἀσθενής: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Alibi autem ubi βλεμεαίνω a φλὲψ deducit, exp. νωθρὸς, quasi ἀφλεβής τις ὤν: quemadmodum Hesychio quoque est παρειμένος: item et ἀτερπὴς et κακός. Nicander A. (82.) Ξηρὰ δ' ἐπιλλίζων ὀλοῇ χελλύσσεται ἄτῃ Ἀβλεμές: ubi Schol. exp. ἀδρανές. [" Longin. 29." Routh. Mss.] Unde Ἀβλεμέως, Ignave, Remisse. J. Poll. velut eod. pertinentia ponit, μαλακῶς, ἀβλεμέως, βραδέως. Suid. exp. ἀφροντίστως, Negligenter. A μέλω fit ἀμελέως, unde per metath. ἀλεμέως, et addito β ἀβλεμέως. Sic Etym. et Suid. ex Orione. [" Panyasis Fr. 6, 8. Ed. Gaisf. p. 471." Boissonad. Mss.: ap. Athen. 138. " Βλέμμα, Brunck. Aristoph. 3, 125. Toup. ad Longin. 324.; Opusc. 2, 252. Valck. Phœn. p. 349. 481. Abresch. Lectt. Aristæn. 150. Ἀβλεμὴς, Toup. ad Longin. 334." Schæf. Mss. * " Βλεμματικῶς, Schol. Nicandri Θ. 457. * Περιβλεμεαίνω, Il. P. 22." Wakef. Mss.]

[* Βλεπτὸς, ἡ, ὸν, Gl. Visibilis. Soph. Œd. T. 1337.]

Βλέψις, ἡ, Intuitus, Ipsa intuendi actio. Unde Ἀβλεψία, ἡ, Cæcitas, [Gl. Cæcitudo.] Theophr. Ep. 10. Ταυτὸν πέπονθας τῇ γλαυκί· ἀβλεψίας γὰρ αἴτιον ἐκείνη δοκεῖ τὰς περιφανεῖς ἡλίου ἐκλάμψεις. Item, Inconsiderantia. At Βλεψίας, ὁ, Piscis nom. ap. Athen. (306.) quem alio nomine κεφαλῖνον vocari scribit. Item Nom. propr. " Βλαιψία, Piscis nom., " VV. LL.: sed perperam, nisi fallor, pro βλεψίας." [Βλέψις et βλεψίας a Schneidero non agnoscuntur. Prior extat ap. Etym. M. v. Βλέπηαις. * Βλεπτικὸς, ἡ, ὸν, Eust. 65, 20. " Herodian. Epimer. 101." Boissonad. Mss. " Epigr. adesp. 445." Schæf. Mss.]

" Κατώβλεψ Ἑρμῆς, Deorsum respiciens Mercu- " rius, Athen. (409.) ubi similis terminationis exem- " pla affert, βοΐκλεψ, αἰγίλιψ, οἰκότριψ, χέρνιψ." [Greg. Cor. 125. Vide Κατωβλέπων.]

Ἀβλεπτὴς, (ὁ, ἡ,) i. q. ἀβλεπτῶν, Hes. [* "Ἀβλεπτος, ad Herod. 583." Schæf. Mss.] Ἀβλεπτέω, ήσω, Non video, Non intueor, Oculos averto: ab α priv. et βέβλεπται, 3 sing. præt. τοῦ βλέπομαι. Apud Suid. Οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐβοήθουν. || Cæcutio. Euseb. Ἀποδ. 8. Ἀβλεπτοῦντες καὶ τὴν διάνοιαν ἐσκοτωμένοι. || Pecco, Delinquo: unde ἀβλέπτημα, Peccatum. [" Epiphan. Hær. 62, 5." Routh. Mss. " Polyb. Exc. Peir. 103. Eru. Ἀβλεπτοῦντες τὸ πρέπον." Seager. Mss. " Ad Herod. 583." Schæf. Mss.] Ἀβλέπτημα, τὸ, Delictum, Peccatum. Apud Suid. Ὁ δὲ φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα· τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἠνία. [" Arrian. Φυλακτέον οὖν καὶ τὸ τούτων ἀβλέπτημα, ὡς πολὺ χεῖρον ὂν τοῦ διατεινόμενον ὀργίζεσθαι." Seager. Mss. " Stob. 173." Wakef. Mss.] "Ἀβλεμα, τὸ, Erratum, Peccatum. " Hes. enim ἀβλέματι affert pro ἁμαρτήματι. Idem " igitur est, q. ἀβλέπτημα, et forsan duplici μ scr. " ἄβλεμμα."

[* " Ἀντιβλεπτέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. p. 85." Boissonad. Mss. * Δυσβλεπτέω et * Δυσβλέπω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 570. * Λοξοβλεπτέω et * Λοξοβλεπέω, omnino v. Lobeck. l. c. Greg. Cor. 748. Thom. M. v. Διάστροφοι, Theocr. 20, 13. " Ad Herod. 583." Schæf. Mss. * Ὀξυβλεπτέω et Ὀξυβλεπέω, Lobeck. l. c. Arrian. Ep. 2, 11, 22. Glossæ: * Ὀξυβλέπτης· Dispex.]

Βλέπος, τὸ, i. q. βλέμμα, ut tradit Suid. qui in Aristoph. N. (1176.) Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος, exp. κακόῦργον βλέμμα καὶ δραστικὸν, quod Attici ob impudentiam infames essent. [Gl. Vultus, Aspectus, Aperientia. Greg. Cor. 43. " 17. et n.: Kuster. Aristoph. 62. Fr. 279. Porson. Hec. p. xxxvi. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἀβλεπὴς, ὁ, ἡ, Despectus, Vilis, Nihili, Malus. Indignus, qui videatur. Ita VV. LL. Ab Hes. autem ἀβλεπὲς exp. φαῦλον: quæ vox tam pro Vili, quam pro Malo sumitur. Sed pro Malo dixisset potius κακὸν, ad vitandam ambiguita-

tem. [Apollon. Lex. * "Ἀβλεπέω, Cyr. Hieros. 187. Athan. 1, 843." Kall. Mss.]

Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, (ἡ,) Retortis oculis horrificoque aspectu intuens, ut VV. LL. exp., ut vero Cam. Strabus, quasi Attonitus. Eust. in exp. τοῦ στραβὸς, dicit esse διεστραμμένον τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγότα: Pausaniamque tradere in Socraticos h. vocab. dictum fuisse. J. Poll. tamen aliter accepisse videtur; nam cum dixisset, Ὁ δὲ ὑπερτιμῶν, δεισιδαίμων καὶ δεισίθεος, addit, κωμικὸν γὰρ ὁ βλεπιδαίμων: sic enim ibi scribitur. [Lobeck. Add. ad Phrynich. Ecl. 713.]

[* Ἐθελοβλέπω, Athan. 2, 590. etiam a Bastio ad calcem Scap. Oxon. laudatus, et * Πολυβλέπω, Phav. 93. sunt verba nihili, quæ in * Ἐθελοβλεπέω et * Πολυβλεπέω mutanda sunt.]

Βλεπετυζω, Nicto, Conniveo; σκαρδαμύττω, Hes.

Βλέπησις, ἡ, Aspectus. Βλέψις, ut Etym. exp. Eustathius a fut. 2. τοῦ βλέπω deducit, ut a τυχῶ * τύχησις. [Hesych. Greg. Cor. 43. Aristoph. ap. J. Poll. 2, 56. Rectius deduxeris a * Βλεπέω.]

Ἀνὰβλέπω, Suspicio, Sursum aspicio, Oculos sursum attollo: quasi ἄνω βλέπω: ut dixi antea ἀναβάλλω in prima signif. sumi pro ἄνω βάλλω. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπεύξατο: 1, (4, 12.) Οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου δύναμαι: quod dici etiam potuisset ἀντιβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. || Rursum cerno, vel video, Visum recupero. Plato de Stesichoro, Ποιήσας δὲ τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψε. Chremylus ap. Aristoph. (Π. 126.) cæco Pluto dicit, ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν σμικρὸν χρόνον; Matth. 20, (34.) Ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Bud. ἀναβλέπω exp. Post cæcitatem oculis restituor. [Æsch. Socr. Dial. 3, 17. Ind. Epict. "Musgr. Bacch. 1307.; Ion. 1263.; Herc. F. 434. Toup. ad Longin. 381. et Ind.; Opusc. 1, 485.; Emendd. 2, 259. Abresch. Lectt. Aristæn. 327. Markl. Suppl. 321. et Add. Wakef. Ion. 1281.; Herc. F. 564. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 188. Cattier. 65. Act., T. H. ad Aristoph. Π. p. 204. Kuster. Aristoph. 12. De constr., Brunck. ad Bacch. 1298." Schæf. Mss. "Visum recupero, Apoll. Bibl. 15. Dio Chrys. 1, 323." Wakef. Mss.]

Ἀνάβλεμμα, τὸ, Aspectus vel Intuitus in sublime. || Xen. (K. 4, 4.) Καὶ ἀπὸ των ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων των ἐπὶ τὰς καθέδρας του λαγώ. Quod Philelph. recte vertere videtur, Acie tam reflexa, quam directa in leporis cubilia, Bud. ["J. Poll. 1, 504." Wakef. Mss.]

"Ἀνάβλεψις, ἡ, Redditus visus, s. Receptus visus, "cum aliquis iterum cernit oculis," [i. q. ἀντίβλεψις, Ælian. H. A. 17, 13. Schneidero susp.]

[* Προαναβλέπω, Hesych. 785. * Ὑπαναβλέπω, Ælian. H. A. 3, 25.]

Ἀντιβλέπω, Obtueor, Contra aspicio, Ex adverso intueor. Quidam exp. Adversis oculis intueor. Apud Lucian. (1, 613.) Ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, Contra lumen aspicere. Sic dicitur Ἀντιβλέπειν τῷ ἡλίῳ, Contra solem aspicere, Adversus solem oculos attollere. Xen. Ἑ. 5, (4, 27.) Ἐγὼ μὲν τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδ' ἀντιβλέπειν δύναμαι. Reperitur etiam cum accus., ut ap. Synes. Τίσιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται; Nos recta aspiciet? Vel, Aspectum nostrum sustinebit? Bud. [Gl. Respicio. "Dem. 799. Τί οὖν ἐρεῖτε; τί ἐρεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ προέμενοι τοὺς νόμους ἕξιτε; ποίοις προσώποις ἤ τισιν ὀφθαλμοῖς πρὸς ἕκαστον τούτων ἀντιβλέψεσθε; Apophthegma Demosthenis, a Plut. Mor. 531. relatum: Τί ποιήσουσι τὸν ἥλιον ἰδόντες, οἱ μὴ δυνάμενοι πρὸς τὸν λύχνον ἀντιβλέπειν;" Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 81. ad Callim. 1, 102. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀντιάχων, Wyttenb. Select. 334. Jacobs. Animadv. 253. Lobeck. Aj. p. 238. *Ἀντιβλεπτέον, Lucian. 3, 504." Schæf. Mss. "Obsisto, Joseph. 225. Liban. 12." Wakef. Mss.]

Ἀντίβλεψις, ἡ, Obtutus, [Xen. Hier. 1, 35.] Ἀναντίβλεπτος, ὁ, ἡ, In quem defigendi non sunt oculi, Contra quem oculi non sunt attollendi, vel Contra quem non ausit quisquam oculos attollere; præfixo α priv. [Plut. 2, 67.] "Δυσαντίβλεπτος, Obtutu "difficilis, i. e. Terribilis, Plut." [Philostr. Icon. 3. Præf. "Eust. 40. antepenult., 85, 4." Seager. Mss. "Eust. ad Il. A. 47. Nicet. Eugen. 3, 140." Boissonad. Mss. "Plut. 1, 311. Galei Myth. 185." Wakef. Mss.]

Ἀποβλέπω, Respicio, Intueor, Oculos converto ad. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 22.) Πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. Aristoph. N. (91.) δεῦρό νύν γ' ἀπόβλεπε. Ὁρᾷς τὸ θύριον τουτο καὶ τὠκίδιον; Sic cum ποι adv. ad locum jungitur, Ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία εἰ θεάσαιτο. Æschin. (76.) dixit ταῖς διανοίαις ἀποβλέπειν, ut Lat. Oculis animi contemplari: Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς σώμασιν οὐ παρεγένεσθε, ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψαθ' αὐτῶν εἰς τὰς ξυμφορὰς, καὶ νομίσατε ὁρᾷν κ. τ. λ.

Ἀποβλέπω, Suspicio, i. e. Admiror et colo, Bud. Dem. Ἀπέβλεπον, ἐζήλουν, ἐτίμων. Alicubi θαυμάζειν τινὰ et πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν copulantur: Lucian. (3, 344.) Καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο ἐφ' ὅτω ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει. Bud. postquam dixit ἀποβλέπω esse Suspicio, h. e. Admiror et colo: subjungit, Construitur et cum πρὸς, et signif. Oculis designo, In eo spem meam colloco: quale est illud Virg. Turnus ut infractos adverso Marte Latinos Defecisse videt, sua nunc promissa reposci, Se siguari oculis. Citat deinde e Xen. Ἀπ. 4, (2, 2.) Ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δεηθείη. Deinde Ἑ. 6, (1, 4.) in quo non præp. πρὸς, sed ἐς jungitur, Καὶ χρήμασί γε δή που εἰκὸς ἡμᾶς ἀφθονωτέροις χρῆσθαι, μὴ ἐς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. Hactenus Bud. Idem Xen. Ἑ. 6, (1, 4.) Ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, Patria tua te respicit, i. e. A te vel De te pendet, In te spem suam collocat, Te freta est. Citatur et e Plat. locus, ubi ἀποβλέπειν priore loco usurpat cum εἰς in propria signif. posteriore autem cum πρὸς, in ea, de qua nunc agitur: in quadam Epistola, Εἰς ἕνα τόπον ἀποβλέπειν, καὶ ἐν τούτῳ μάλιστα πρός σε. Citatur et e Plut. (1, 67.) Ἀποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην, pro De uno domino pendere, vel Unum dominum colere. Soph. El. (960.) usurpat simpl. v. βλέπω: εἰς σὲ δὴ βλέπω. Ceterum cum ἀποβλέπειν πρός τινα vel εἰς τινα in ll. cc. verto, Pendere de aliquo, vel Respicere aliquem, Horat. sequor, quem voluisse Gr. v. metaph. imitari persuasissimum habeo, Epist. 1, 1, (105.) et prave sectum stomacheris ob unguem De te pendentis, te respicientis amici. Dicitur quidem certe et in prosa aliquis Oculos omnium in se convertere, pro eo, quod Lucian. l. c. dicit, Ποιεῖν πάντας πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν, sc. præ admiratione. Sed et, secundum proxime exp. τοῦ ἀποβλέπω signif. dicuntur converti in aliquem oculi ab iis, qui aliquid ab illo sperant et expectant. Cic. in Cat., Video P. C. in me omnium vestrum ora atque oculos esse conversos. Manat autem una signif. ab altera; nam fere fit, ut iu eo spem nostram collocemus, quem admirationi habemus. Sic et Lat. eum jubemus nos spectare, quem volumus nobis fretum esse. Unde est illud, Nihil pericli est: me specta.

Ἀποβλέπω, Rationem habeo. Quod Lat. dicitur ead. metaph. Respectum habeo: ead. Gall. quoque J'ai regard, vel J'ai égard. Isocr. ad Phil. Ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ᾗ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν, Rationem ætatis meæ babere par est, cui merito veniam omnes dederint: vel Respectum habere ætatis meæ: vel, In me ætas spectanda est; quo potius modo, ut opinor, Cic. loqueretur. Dem. (515.) Οὐδ' ἀπέβλεψεν εἰς τὰς οὐσίας τὰς τούτων. Rursum Isocr. ad Phil. (28.) Οὐ πρὸς τὰς τούτων κτήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους.

Ἀποβλέπω, Specto, eo sensu, quo Cic. dixit, Quid in judicando spectare oportet. Item, Ad suam gloriam magis, quam ad cujuspiam salutem spectare. Æschm. (86.) Ζητῶ πυθέσθαι πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσεσθε τὴν γραφήν; i. e. Quo spectantes, vel Qua ratione moti, vel Quid vobis ante oculos proponentes. Gal. ad Glauc., Ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις.

Ἀποβλέπω, Specto, ea signif., qua dicitur domus ad Orientem vel ad Meridiem spectare, i. e. Prospe-

ctum habere: citatur e Plut. Ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν, Ad mare spectat. Ut Cic. dixit, In ea parte, quæ ad fretum spectaret. Horat. Prospicere sic usurpat: Laudaturque domus, longos quæ prospicit agros.

Ἀποβλέπω, Specto, i. e. Pertineo. Gal. Τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα, Spectantia, Bud. Citatur et e Luciano (1, 594.) Πρός σε τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει, pro Ad te pertinet. Sed fortassis aliter exponendum est.

Ἀποβλέπομαι, signif. act.: Lucian. (1, 16.) Εἰς σε πάντες ἀποβλέψονται, Te omnes respicient, Omnes ad te convertentur, Bud. Suid. ex Æschine citat ἀποβλεπόμενοι pro θαυμάζοντες.

[Ἀποβλέπω, Gl. Aspicio, Respectio, leg. Respicio. Xen. Œc. 2, 8. Παρὰ σοὶ ὠφελησόμενοι ἀποβλέπουσι. "Wakef. Traeb. 1270. Crinagor. 28. Antiphil. 24. ad Lucian. 1, 304. 378. 633. 2, 56. 91. Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Valck. Phœn. p. 208. Abresch. Lectt. Aristæn. 4.; Add. 116. ad Thom. M. 101. Zeun. ad Xen. K. Π. 620. ad Charit. 311. Valck. Callim. 238. Brunck. Androm. 245." Schæf. Mss. B "Pass., J. Poll. 1, 180. * Ἀποβλέπτω, Etym. M. 562." Wakef. Mss.]

Ἀπόβλεμμα, τὸ, Respectus. Plautus, Et me respectu terruit. Citat J. Poll. ἀπόβλεμμα e Phrynicho Comico.

[* Ἀπόβλεψις, ἡ, Geop. 2, 3, 7. "Euseb. H. E. 2, c. 3. 8." Boissonad. Mss.]

Ἀπόβλεπτος, ὁ, ἡ, i. q. περίβλεπτος, Conspicuus, Celeber. Omnium oculos in se convertens; præ admiratione sc. Scriptor nescio quis ap. Suid. Ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ διὰ τὴν ἀξίαν ἀπόβλεπτον. [Eur. Hec. 354. Παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα. "Wakef. Ion. 280. Valck. Phœn. 208. Act. Traj. 1, 217." Schæf. Mss. * "Ἀποβλέπται, Fenestræ, Aquila 1 Reg. 7, 4. nisi ibi pro ἀποβλέπτας reponendum est ἀποβλεπούσας, coll. 6, 4." Schleusner. Lex. in V. T. * Ἐναποβλέπω, Athan. 2, 44. "Euseb. H. E. 130." Kall. Mss. * Προσαποβλέπω, Athen. 180. Lex. Polyb.]

"Διαβλέπω, Perspicio, vel Dispicio, Visu penetro," [Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 246. Plato Phædone C 81. p. 34. Bas. 1. Διαβλεψάμενος οὖν καὶ μειδιάσας ἔφη. "Plut. 6, 512. cf. 131. πρὸς ἀλλήλους, 8, 166." Schneider. Lex. "Plut. Alex. 20." Boissonad. Mss. "Chrys. in Jo. 17. Hom. 80. T. 2. p. 892." Seager. Mss. Glossæ: Διαβλέψασθαι· Dispicere. "Wakef. S. C. 5, 14." Schæf. Mss.]

[* "Εἰσβλέπω, LXX. Job. 6, 28. 21, 5. Symm. Jer. 48, 19." Kall. Mss. "Eur. Ion. 732." Seager. Mss. A Schneidero non aguoscitur. "Musgr. Ion. l. c. Valck. Diatr. 178." Schæf. Mss.]

[* "Ἐκβλέπω, Ælian. H. A. (imo N. A.) 3, 25. cf. Aristid. 1, 298(=525.)" Schneider. Lex. Philostr. Icon. 863.]

Ἐμβλέπω, Intueor, Oculos figo. Plato Ep. 7. Ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. Athen. 8. Εἶτα γραΐδιον ἐνέβλεπεν αὐτῷ. [Gl. Aspicio. Lex. Polyb. "Van Goens Obs. Misc. p. 58. memorat Marmor Smyrnense, in quo a se lectum esse, Ἄνθρωπος τοῦτ' ἔστι τις, ἔμβλεπε καὶ τὸ μένον σέ. 'Vitium,' inquit, 'scriptoris h. l. babetur, qui, pro ἔμβλεπε, εἴβλεπε dedit. D Εἰβλέπω est vox nullius; ἐμβλέπω ap. Plat. aliosque occurrit.' Sed in hoc erravit; leg. enim τίς εἶ, βλέπε." Bast de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. "Musgr. Ion. 732. Abresch. Lectt. Aristæn. 327. Toup. Opusc. 2, 223. Valck. Diatr. 178. ἔρημον, Aristoph. Fr. 263." Schæf. Mss. "Ἐμβλ. πῦρ, Philostr. 803." Wakef. Mss.] Hinc Ἔμβλεμμα, (τὸ,) Intuitus, Rectus aspectus, ap. Xen. (K. 4, 4.) ad differentiam τοῦ ἀνάβλεμμα. Bud. [* Ἔμβλεψις, Hippocr. 1211. * Κατεμβλέπω, Schneidero susp. Exod. 3, 6. "Philo J. 1, 556." Wakef. Mss. * Παρεμβλέπω, Oblique tueor, vide Παριλλαίνουσα. Eur. Hel. 1574. Κυρτῶν τε νῶτα, κεῖς κέρας παρεμβλέπων.]

Ἐπιβλέπω, itidem pro Intueor, sed alia constr., sc. cum accus., ut ἐπιβλέπειν τὴν γῆν, Lucian. (1, 197.): Ἐπιβλέπειν τὸ πρόσωπον τοῦ νοσοῦντος. Item ad animi oculos translatum, ut Ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, sicut quidam Lat. poeta dixit, similes aliorum respice casus. [Gl. Visito, Reviso, Respicio. A Ἐπιβλέπει· Inspicit. Callim. Fr. 126. Dio Or. 4. p. 171. Cf. Ἐποφθαλμιάω. Ind. Epict. "Cum dat., Soph. Œd. T. 1526. Ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων. Sed lego, Ὅν τίς οὐ ζήλου πολιτῶν, ταῖς τ. ἐ." Seager. Mss. Pro φθονέω, ut Lat. Invideo, Coray Theophr. 261. "Markl. Suppl. 284. ad Charit. 506. 773. Callim. 1, 492. Valck. 286. 288. Huschk. Anal. 135. 203. Brunck. Andr. 245. Plut. Mor. 1, 6. Oxon." Schæf. Mss. * Ἐπιβλεπτέον, Aristot. Anal. Prior. 29, 8. * Ἐπίβλεψις, ἡ, Plut. Philop. 11. "Eust. Ism. 82." Kall. Mss. "Actus invisendi, Chrys. Epist. 61. T. 7. p. 128." Seager. Mss. "Inspectio, Diog. L. 618." Wakef. Mss. * Ἐπιβλεπτικός, ή, όν, Basil. 1, 383. * Εὐεπίβλεπτος, ὁ, ἡ, J. Poll. 1, 172. * Προσεπιβλέπω, Strabo 3. p. 232. * Καταβλέπω, Plut. 7, 855. * Μεταβλέπω, Apoll. R. 1, 726. "Nicet. Eugen. 8, 51." Boissonad. Mss. "Arat. 184." Wakef. Mss.]

Παραβλέπω, Limis aspicio, straborum more. Vel, Obliquis oculis aspicio. Quidam et Obliquare oculos ex Ovidio exp. et Transversa tueri, ex illo Virg. (Ecl. B 3, 8.) transversa tuentibus hircis. Aristot. Meteor. 1. παραβλέπειν opp. τῷ ἀτενίζειν, quod est Fixis oculis et irretortis ac immotis aspicere, s. Acrioribus oculis intueri, ut Fabius loquitur: Ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, Intuitu leviter limo aspicientibus, Bud. || Idem exp. etiam Male video, Negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω, Torve aspicio, ex Aristoph. (B. 409.) Vide p. 647. 648. [Gl. Aliter Video, Hallucinor. Lex. Polyb. Cf. Παρεμβλέπω. Lucian. 3, 1. n. Παραβλέπων, Hesychio στραβός, i. q. παραβλώψ. "Ad Lucian. 1, 455. ad Herod. 512. Thom. M. 870. Musgr. Ion. 624." Schæf. Mss. "Contemno, Hes. v. Ὑπερορᾷ." Wakef. Mss.] Hinc Παράβλεψις, (ἡ,) et Παράβλεμμα, [τὸ, Plut. 8, 68.] pro Aspectu, qualis est straborum: unde στραβισμὸς etiam exp. Et Παραβλὼψ, ῶπος, (ὁ, ἡ,) Strabus, Limis aspiciens. Il. I. (499.) παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, Strabæ oculis; abundat autem ὀφθαλμώ. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, Strabi oculi, Lucian. [3, 118. Δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμούς: "adv. Indoct. 543. Ed. Salmur." Seager. Mss. Suid. v. Σοβαρὸς, Eust. 51, 43. Anal. 2, 209. Adamant. Phys. 6. Εἰ δὲ παραβλῶπες ὄντες εἰς τὸ ἐντὸς ὡς ἐπὶ τὴν ῥῖνα νεύοιεν—ἐρωτί εἰσι φίλοι (ὀφθαλμοί:) ubi Polemo 212. Fr. Εἰ δὲ * περίβλεποι ὄντες εἰς τὸ ἐντὸς ὡς ἐπὶ τὴν ῥῖνα—ἐρωτικὸν σημαίνουσιν, leg. * παράβλεποι, ut monent VV. DD., cf. Gloss.: Limus. Λοξὸς, Παράβολος. "Schneider. ad Demetr. 122. Automedon. 9. Heyn. Hom. 5, 642." Schæf. Mss.]

Περιβλέπω, Circumspicio. Lucian. (1, 533.) Πάντη περιβλέπουσι. || Metaph. pro Affecto, Appian. B. C. 3. Ἐπὶ δυνασταείας ὧν ὁ Ἀντώνιος ἤδη μοναρχικῆς, ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς αὐτῷ περιέβλεπε, i. e., inquit Bud., Affectabat, Circumspiciebat, unde pararet: ibid. Χρήματα ἀγείρειν ἀφανῶς καὶ στρατὸν περιβλέπεσθαι interpr. Lustrare, Recognoscere: vel, Undique comparare. Περιβλέπω est etiam Admiror. Bud. autem a Synes. et pro Complector poni scribit. [Περιβλέπομαι, Gl. Circumvideo, Circumspicio. Περιβλέπεται· Circumspectat. Περιβλέπειν πρὸς τοὺς παρόντας, Circumspicere præsentes, Æsch. Socr. Dial. 2, 11. "Μὴ περιβλέπου ἀλλότρια ἡγεμονικὰ, M. Anton. 7, 54. Et l. 3. Ἃ σὺ μὴ περιβλέπου. Et 4, 13. περιβλέπεσθαι." Gataker. Mss. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 528." Boissonad. Mss. Plato Epigr. 3. Πᾶσι περιβλέπεται. Ælian. H. A. 6, 1. Ζῶντα περιβλέπεσθαι καὶ ἀποθανόντα εὐφημεῖσθαι. Med., Arrian. 3, 14. περίβλεψαι, 22. περιβλέπου κοπρίαν. "Eur. Ion. 624. Phœn. 554." Seager. Mss. "Valck. p. 208. Musgr. Ion. 624. Jacobs. Anth. 6, 338. ad Diod. S. 1, 563. 2, 106. et Add. ad h. l. Boissonad. Philostr. 577. Heyn. Hom. 5, 567." Schæf. Mss. * Περίβλεψις, ἡ, Plut. Alex. 23. Hippocr. 1212.] Hinc Περιβλεπτος, (ὁ, ἡ,) q. d. Qui circumspicitur, Conspicuus, Spectabilis, Spectatissimus. Item, Illustris, Celeber. Item, Qui est admirationi. Xen. Σ. (8, 38.) Καὶ διὰ ταῦτα περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι, καὶ ἐν βαρβάροις: Κ. Π. 6, (1, 3.) Ὁρῶ γάρ

σε ὑπερεπιθυμοῦντα ἐν Πέρσαις περίβλεπτον περιελθεῖν. Apud Plut. autem (2, 401.) cum ὑπό: Ἦν περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Sic autem et Isocr. Archid. (§. μα΄.) qui etiam in malam partem eo utitur, Ἀντὶ μὲν τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθησομένους, ἀντὶ δὲ τοῦ περιόπτους [al. περιστάτους] ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γενησομένους. Xen. Ἱπ. (10, 1.) de equo etiam usurpavit, comparativo utens: Ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. Dicitur præterea aliquis esse περίβλεπτος ἔν τινι, ut, Περιβλέπτους ἐν ἀρετῇ γενομένους, Isocr. de Pace. [Gl. Spectabilis, Lustrabilis, Conspicuus. (* Περιβλεπτότης· Spectabilitas.) Lex. Polyb. * Περιβλέπτως, J. Poll. 557. Diod. S. 644. Eur. Andr. 88.] " Ἀπερίβλεπτος, (ὁ, ἡ,) Incircumspectus, Non circumspectus. Idque vel pass. " pro Cujus non facilis circumspectus: vel act. pro " Non cautus et consideratus. Suid. ἀπερίβλεπτον " exp. ἀνυπονόητον, quod sonat potius Id, quod suspicati non essemus." [Jambl. V. P. s. 162. " Phrynichus Bekkeri p. 8. 9." Boissonad. Mss. Glossæ: Ἀπερίβλεπτος· Inprospicuus. * Εὐπερίβλεπτος, Schneider. inter vv. dubia recenset. " Περίβλεπτος, Verh. ad Anton. Lib. 151. Valck. Phœn. p. 208. Act. Soc. Traj. 1, 78. Brunck. ad Poet. Gnom. 305. ad Lucian. 1, 504. ad Diod. S. 1, 562. 2, 573. Jacobs. Anth. 10, 179. Boissonad. Philostr. 428. 578." Schæf. Mss.]

Προβλέπω, Prospicio, Prævideo. Et προβλέψασθαι med. ad Hebr. 11, (40.) Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου. Quidam Gramm. tradunt dici, diversa signif. προβλέπω σοι, et σε, et πρός σε, sicut Lat. Prospicio illi, et illum, et in illum: sed exempla non afferunt. [Gl. Provideo, Prospicio. * Προβλεπτικός· Prospicuus: " Eust. (62, 49.) 83, 33. 122, 42." Seager. Mss. " Pisid. Opif. 83." Boissonad. Mss. * Προβλεψία, 416.]

Προσβλέπω, Obtueor, Intueor, Aspicio, cum accus. vi præp. πρός: est enim προσβλέπω σε pro βλέπω πρός σε. Aristoph. Π. (1014.) προσέβλεψέ μέ τις. Plut. Publicola, Προσέβλεψεν αὐτὸν ἵλεῳ προσώπῳ. Theocr. autem 5, (36.) ὀρθοῖς ὄμμασι ποτιβλέπειν, Dor. pro προσβλέπειν, Rectis oculis intueri, s. obtueri, aut Aspicere contra aliquem; ut Plaut. loquitur: quod confidentiæ esse putatur, et in manifesto facinore impudentiæ, Cam. At Lucian. de Luctu, non dixit προσβλέπειν φιλίοις καὶ εἰρηνικοῖς ὄμμασι, s. ὀφθαλμοῖς, nec φιλίῳ καὶ εἰρηνικῷ προσώπῳ, sed φίλιόν τι καὶ εἰρηνικόν, tanquam adverbialiter utens pro φιλίως καὶ εἰρηνικῶς: Τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων. Soph. (Aj. 346.) accus. rei junxit, προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι Τὰ τοῦδε πράγη. Greg. autem dat. personæ pro accus. habet, Ἡλίῳ προσβλέψαντα: [" Lucian. Dial. Meretr. 739. Ed. Salmur. Οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ." Seager. Mss. " Ad Phalar. 212. Toup. Add. in Theocr. 291." Schæf. Mss. * " Προσβλεπτέος, Julian. p. 297." Wakef. Mss. * Πρόσβλεψις, ἡ, Plut. p. 45. * " Ἀπρόσβλεπτος, (ὁ, ἡ,) Method. 441. Amphil. 44. * Ἀπροσβλέπτως, 47." Kall. Mss.]

[* Συμβλέπω, Hippocr. 983.]

Ὑποβλέπω, q. d. Subaspicio, Dejectis oculis aspicio. A Bud. autem p. 648. vertitur Limis oculis aspicio, sicut et παραβλέπω, non solum ap. Aristot., ubi de strabis dicitur, sed etiam ap. Lucian. Ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει. Sed alibi vult ὑποβλέπειν hic esse Clam observare. Apud Eund. ibid. interpr. Improbe vel Torve aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos, quos suspectos habemus, et aversamur, ideo et his etiam modis exp. Plato Critone (15.) Ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων, Suspectabunt te, Bud. At Cam. interpr. Aversabuntur te; sicut et Lucian. (3, 422.) Καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοί, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοίαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. Quam interpr. et Bud. affert. Sed et quendam ap. Aretham 1005. ὑποβλέπειν accepisse dicit pro Aversari et Fugitare. Idem Bud. ὑποβλέπειν interpr. Oculo minaci vel inimico aspicere. Vel, Per simultatem et minaciter aspicere, in h. l. Plat. Οἱ δὲ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν, ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Cui et Lucianum (1, 548.) adjungit, Καὶ ἀπειληκτικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει. Verum in Comm. ὑποβλέπειν illud interpr. simpl. Limis oculis aspicere: hoc autem Improbe vel Torve aspicere, uti dixi. Ut autem, quod sentio, dicam, hic quidem ὑποβλέπειν neutram harum interprr. per se admittere mihi videtur, cum ei adjiciatur ἀπειληκτικόν τι καὶ χολῶδες: at illic, sc. in illo Platonico ὑπέβλεπον, quod nihil sibi adjunctum habet, non improbem eam interpr., quæ Lucianico ὑποβλέπειν tribuitur, sc. Torve aspicere. Sed nec Minaci oculo intueri, displicet. Limorum certe oculorum signif. paulo latius extenditur, cum etiam Subridere oculis limis dicat Ovid. Sunt qui et illa Virg. aversa tuetur, et, Illa solo fixos oculos aversa tenebat, ad ὑποβλέπειν pertinere velint; sed hoc posterius exemplum parum illi convenire puto. [Gl. Ὑποβλέπω· Suspecto. Ὑποβλέπομαι· Suspicor, Subvideo, Suspicio. Anal. 2, 140. ἐλεεινὰ ὑποβλέπω. Ind. Æsch. Socr. Dial. " Ad Charit. 506. Jacobs. Anth. 8, 378. 10, 331. Heyn. Hom. 4, 47. Boissonad. Philostr. 499. Wyttenb. Ep. Cr. 46. Bibl. Crit. 3, 1. p. 206. Toup. Opusc. 1, 524. Bergler. Alciphr. 117. 188. 278. ad Callim. 1, 158. 243. ad Herod. 498." Schæf. Mss. * " Ὑποβλεπομένως, Schol. Nicandri Θ. 457." Wakef. Mss.] Hinc Ὑπόβλεψις et Ὑπόβλεμμα, Aspectus, qualis est limis oculis vel torve intuentium. Et Ὑποβλεπτικῶς, Limis oculis aspiciendo, vel torvis; pro quo dicit Hom. ὑπόδρα, et pro eod. ap. Aristoph. (B. 804.) legitur etiam ταυρηδόν. Bud. ab Œcumenio in Acta, p. 38. ὑποβλεπτικῶς accipi scribit pro Oculis invidis et malevolis: [" Eust. 59, 2." Seager. Mss. * " Ὑποβλεμματικῶς, Schol. Nicandri Θ. 457." Wakef. Mss.]

ΒΛΕΦΑΡΟΝ, τὸ, Palpebra, i. e., ut ex J. Poll. tradit Cam., Pellis oculis obducta et hos tegens, quæ et κάλυμμα vocatur. Marcellus autem in Diosc. 1, 82. Βλέφαρα exp. Cilia utrimque oculum in somno et in occursu noxæ alicujus claudentia. At Gorr. e Plin. Genas etiam interpr. dicens Partes esse membranosas, pilis ornatas, supra infraque oculos ambientes et claudentes. Etym. dictum vult quasi τοῦ βλέποντος φάρος: unde a poeta quodam Gr. non illepide * ὀμματόφυλλον appellatur, perinde ac si Oculi folium diceres: et a Cic. Tegumentum oculorum, Cam. Od. Ψ. (33.) βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκε: Υ. (54.) Καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν. Philostr. Ep. 50. Ὁ ἔρως τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν οὐ ξύλοις οὐδὲ πλινθίοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις τειχίσαι. At βλέφαρα συμβαλεῖν et ἐπιβαλεῖν, καταβαλεῖν, προσβαλεῖν: itemque κλεῖσαι, ἐπικλεῖσαι, συγκλεῖσαι, Palpebras adducere et claudere. Cam. Sed ap. Soph. Ant. (1301.) Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ Λύει κελαινὰ βλέφαρα, Schol. exp. ἀπόλλυται. [Ἀκοιμήτοις βλεφάροισι, Nonn. Jo. 211, 3. Soph. Ant. 104. Vide Γλέφαρα. Hesiod. A. 7. * βλεφάρων κυανεάων. Diosc. 3, 149.: Γίνεται καὶ ἄλλη νυμφαία, ἧς τὸ ἄνθος βλέφαρα λέγεται, ubi scr. videtur * βλεφάρα. " Markl. Suppl. 49.; Iph. p. 55. Jacobs. Animadv. 80.; Auth. 9, 465. Wakef. Georg. 114. Heyn. Hom. 5, 473. Ammon. 30. Eran. Philo 164. Librarii scrib. et φλέφ., Jacobs. Anth. 11. 228. et alibi in hoc Tomo. Βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων, Musgr. Or. 270. Βλεφάρη, Heyn. Hom. 4, 103. 7, 596." Schæf. Mss.]

Βλεφαρόξυστον, τὸ, Instrumentum chirurgicum radendis, vellendis, concinnandisque palpebris aptum. Gorr. [Legitur et * Βλεφαροξύστρα, ἡ, et * Βλεφαροξυήλη, ἡ, item * Βλεφαροσάρωθρον, τὸ, P. Ægin. Triller. Opusc, 1, 477. * Βλεφαρόσπαξ, ὁ, ἡ, Draco 19.]

[* Ἀβλέφαρος, ὁ, ἡ, Huschk. Anal. 225. 226. Jacobs. Anth. 13, 694. " 9, 412." Schæf. Mss.]

Ἀγκυλοβλέφαρον, τὸ, a Celso 7, 7. dicitur, cum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu, cum palpebræ cum albo oculi cohærescunt. Id vero Aet. 7, 66. distincte πρόσφυσιν βλεφάρων nominat, et ἀγκύλωσιν: πρόσφυσις, cum palpebræ vel cum albo, vel cum nigro oculi, vel ipsæ inter se coalescunt: ἀγκύλωσιν vero peculiariter, ὅταν πρὸς τὸ λευκὸν ἡ πρόσφυσις τῶν βλεφάρων γίγνηται, κατὰ δὲ τὴν κίνησιν ἐμποδίζηται ὁ ὀφθαλμός.

[* "Βλοσυροβλέφαρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 6(=12. 5. 357.) Amat. 3, 29." Boissonad. Mss. *Εὐβλέφαρος, Anal. 2, 481.] "Ἰοβλέφαροι, Hesychio "καλλιβλέφαροι. Potius sonat Purpureas et nigri- "cantes habentes palpebras." [Manetho 5, 145. Lucian. 609. "Wolf. ad Hesiod. 61." Schæf. Mss.]

Καλλιβλέφαρον, τὸ, s. φάρμακον, Calliblepharum: sic enim et Plin. vocat, i. e. Medicamentum ad ornatum et venustatem palpebrarum faciens. Καλλιβλέφαρα, inquit Marcellus, Diosc. Interpres, una appellatione et malorum remedia et formæ lenocinium in palpebris Græci appellant; ideoque Plin. quale erat malum, in quo remedio opus esset, sic eam vocem varie vertit, modo Glutinandis, modo Replicandis, modo Honestandis, modo Circumliniendis palpebris dicens. Hermol. vero et Ruell. Circumlitiones dicunt, quibus palpebras ornant coloremque mentiuntur. ["Hes. v. Ἑλικοβλέφαρος, Const. Manass. Chron. p. 79." Boissonad. Mss. "Eur. Ion. 189." Seager. Mss. "Musgr. ibid. Ruhnk. ad Xen. Mem. 224." Schæf. Mss.]

[* Κυανοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 391. "Rufini Epigr. in Misc. Lips. 9, 125." Kall. Mss.] "Λιπο- "βλέφαρος κύκλος, Orbis, cui palpebræ desunt, Nonn. "(J. 115.) pro Eo, qui oculo est destitutus." [* Πολυβλέφαρος, Nonn. D. 20, 65. p. 534.] Σοροβλέφαρος, Superciliosus, Superbus, a magnis superciliis et adductis, VV. LL. [Vide Σοβαροβλέφαρος. *Στροβιλοβλέφαρος, Orph. Λ. 18, 31. cf. Ἑλικοβλέφαρος. Schneider. Lex.]

Χαριτοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Cujus palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Diog. L. (307.) Demetrium fuisse appellatum, quod venustatem oculorum notat. Camer. ‖ Est etiam ejusdem nominis Frutex ap. Plin. 13, cap. ult. efficax in amatoriis. ["Const. Manass. Chron. p. 79. 120. 123. Inscript. ap. Taylor. Præf. ad Dem. c. Neær. fin. Inscript. ap. Donium p. 15. 57." Boissonad. Mss. Valck. Callim. 184. Eubul. ap. Athen. 685. "Jacobs. Anth. 12, 300. Museum Veron. p. lvii." Schæf. Mss. "Diog. L. 307." Wakef. Mss. *"Χιονοβλέφαρος, Dionys. H. in Apoll. ad calcem Arati Felliani (p. 49. Oxon.)" Kall. Mss. Anal. 2, 253. "Jacobs. Anth. 9, 248." Schæf. Mss.]

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, s. Βλεφαρίδες plur. frequentius, Cilia, ut Gorr. exp. scribens Celsum non aliter quam Pilos palpebrarum dicere, Plin. vero Palpebras etiam vocare, quod ex h. l. patet. Eadem, inquit Plin., de capno herba, revulsas palpebras renasci prohibet: pro quo Diosc. dixerat, Τὰς ἐκ τῶν βλεφάρων τρίχας μὴ ἐᾷ φύεσθαι: esse autem pilos ad extremum utriusque palpebræ ambitum sitos. Hos Cic. Vallum vocat, ut et Gal. χάρακα. ‖ Βλεφαρὶς, inquit Camer., Aristoteli est et Palpebra, ut de Part. Anim. 4. Οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα. Nisi et in h. l. Pilus signif.; nam π. Μορίων 11. plane dicitur, Βλεφαρίδας δὲ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἔχει, ὅσα τρίχας ἔχει: sed H. A. 1. dicit non coire scissam βλεφαρίδα, i. e. omnino palpebram. De βλεφαρίδων autem usu, et quæ animalia βλεφαρίδας habeant aut non habeant, si scire cupias, ap. eund. Camer. reperies, ex J. Poll. et aliis scriptt. multa de ea re afferentem. [Gl. Cilium. Pili circa palpebras. Draco 23. 45. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 175. "Ad Charit. 711. Ammon. 30. Eran. Philo 164." Schæf. Mss. "Theod. 4, 355." Wakef. Mss. *"Ἐπιβλεφαρὶς, (Supercilium,) Eumath. 82." Boissonad. Mss. "Toup. Emendd. 1, 287." Schæf. Mss. *Ἐπιβλεφαρίδιος, α, ον, Ad supercilium pertinens, Synes. 70. Rhoer. ad Porphyr. de Abst. 4. p. 312. "Ad Diod. S. 1, 176." Schæf. Mss.]

Βλεφαρίζω, ίσω, i. q. σκαρδαμύττω, Nicto, i. e. Crebro conniveo: quod timiditatis indicium putatur. Camer. [Clem. Alex. Pæd. 3. p. 294. Schol. Aristoph. I. 292. "Markl. Suppl. p. 246." Schæf. Mss. *"Καταβλεφαρίζω, Hes." Wakef. Mss.]

ΒΛΟΣΥΡΟΣ, (ὰ, ὸν,) Terribilis aspectu, Truculentus: ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, ut Eust. qui et ait habere quandam similitudinem cum παραβλώψ: nam ut ille παραβάλλει τοὺς ὤπας, ita hunc τὸ βλέμμα παρασύρειν: non tamen, ut παραβλὼψ, ἐφ' ὕβρει dici. Accipitur tam in bonam, quam in malam partem: Il. H. (212.) Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι: ubi Eust. δεινότητα προσώπου signif. dicit: fortasse intelligens Terribilem aspectum cum quadam gravitate. Plato de Rep. 7. (p. 169.) Τούς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ ἀνδρειοτάτους προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρός τε τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ., ubi pro ἀξιωματικὸς et σεμνὸς ponitur, Censorius, Bud. Huc pertinet etiam illud, quod e Nicostr. affert Eust. Νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ὦ ξένη, βλοσυράν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις. In malam partem capi potest ap. Hesiod. A. (147.) ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ Ἔρις πεπότητο: (175.) Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι: (250.) Κῆρες κυάνεαι λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας Δεινωποὶ, βλοσυροί τε: ubi obiter annota cum nomine fem. hanc v. masc. copulari. Sic βλοσυρὸν ὄμμα, Aspectus s. Vultus trux s. truculentus: et ap. Nicandr. (Θ. 336.) βλοσυρὸν δάκος, i. e. καταπληκτικὸν θηρίον. Metaph. etiam ad alia transfertur. Theophr. 9. Καλλίστη δὲ πίττα γίνεται καὶ καθαρωτάτη ἐκ τῶν προσήλων καὶ προσβόρρων· ἐκ δὲ τῶν παλισκίων βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, Ferior, Tetrior, Bud. Plin. vero 16, 12. ita interpr. Pix optima ubique ex apricis aquilonis situ: ex opacis horridior virusque præferens. Sic C. P. 6, 21. Ὅσα δὲ ἐν τροφῇ πλείονι βλοσυρωτέρα, καθάπερ τὰ λιμναῖα, ταῦτα καὶ τὰς ὀσμὰς ἔχει παραπλησίας, βαρείας τινὰς καὶ θολεράς: c. 18. Εἰσὶ δ' ἐκ βλοσυρωτέρας ὕλης καὶ σωματωδεστέρας οἱ βλαστοί. Apoll. R. 2, (740.) Σιγὴ δ' οὔ ποτε τήν γε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην: ubi Schol. annotat signif. fortassis λαμπράν. Horridam vero e Plin. non inepte exposueris. Sic βλοσυρὰ κύματα dicuntur in Epigr. Et ap. Nicandr. (A. 234.) βλοσυροῖο κύδωνος, i. e. στυπτικοῦ, ut Schol. exp. Item (Θ. 706.) βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέασθαι, i. e. μέλαν, κακόν. [Gl. Acerbus, Torvus, Trux, Teter. Δρηστῆρες β., Nonn. Jo. 228, 8. Plato Theæt. 6. ubi Schol. σοβαρὸς. Manetho 2, 6. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 253. Conf. cum φλογερὸς, Spitzner. de Vers. Gr. Her. 156. "Ad Charit. 222. 655. Wakef. Eum. 164. Jacobs. Anth. 12, 58. Heyn. Hom. 5, 344. 7, 99. Heindorf. ad Plat. Theæt. 304. Toup. Opusc. 1, 481. ad Lucian. 1, 365." Schæf. Mss. "Magnus, Theodor. 1. Auctoritate præditus, Eust. Il. 550." Wakef. Mss. *Βλοσυρονύχιος, α, ον, Orph. H. 69, 9. ubi v. nott. *Βλοσυρόφρων, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 846.] "Βλοσυρῶπις, (ιδος, ἡ,) Terribilis aspe- "ctu, s. Truces et horribiles habens oculos, κατα- "πληκτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, Hes. Masc. Βλοσυ- "ρωπὸς, (ὁ, ἡ,) ead. signif., Epigr." [Βλοσυρῶπις, Il. Λ. 36. Manetho 6, 202.: ultimam producit, Spitzner. de Vers. Gr. Her. 82.: *Βλοσυρώπης, ὁ, ἡ, Opp. K. 1, 144. βλοσυρώπεε μόσχω. Cf. Κυανώπης, Πυρώπης. "Βλοσυρῶπις, Christod. Ecphr. 94. Heyn. Hom. 6, 125. 8, 552. Toup. Opusc. 2, 68. Βλοσυρωπὸς, ibid. Ruhnk. Ep. Cr. 226." Schæf. Mss. "Dionys. P. 123." Wakef. Mss.]

ΒΛΗΧΑΟΜΑΙ, ήσομαι, Balo: unde βληχὴ οἰῶν ap. Hom. Balatus ovium. Theocr. de capris etiam dixit pro μηκᾶσθαι, sed comp. v. utens, ut mox docebo. Quin et Aristoph. commune utriusque facit Π. (293.) Βληχώμενοί τε προβατίων Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Et Schol. Theocr. scribit itidem esse βληχὴν tam caprarum, quam ovium. Sed falli eum existimo: et quod Theocr. κατεβληχῶντο de ovibus dixit, in eo esse catachresin. Apud Aristoph. autem syllepsin esse censeo: sicut vicissim μηκᾶσθαι Hom. non solum capris, sed et ovibus tribuens, illa figura utitur. Aristoph. Σ. (570.) ad puerulorum vagitum transtulit: Τὰ δὲ (παιδάρια) συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται. Metaph. autem et in altero illo l. usus est. Ceterum Eust. vult a βὴ derivatum esse βληχὴ, includens ei et nom. ἠχος, ut βληχὴ sit ὁ τοῦ βὴ ἦχος. Affert autem istud exemplum hujus βὴ e Cratino, Ὁ δὲ ἡλίθιος ὥσπερ πρόβατον βὴ βὴ λέγων βαδίζει. E quibus videri possit Eust. existimasse βληχὴ prius esse, quam βληχάομαι. [Gl. Βληχάομαι· Balo. "Ammon. 144. Valck. Animadv. 228. 231." Schæf. Mss.] Βλή-

χημα, τὸ, [Hes.] ET Βληχὴ, (ἡ,) Balatus. Od. M. (266.) οἰῶν τε βληχήν. Æsch. S. c. Th. (354.) βλαχὰς, Dor. pro βληχὰς, Vagitus infantium appellavit. [Βληχὴ, Ind. Epict. Longus 1. p. 18. "Eur. Cycl. 48. Οὔ σοι βλαχαὶ τεκέων." Seager. Mss.] "Βληχὰ, Dor. in E-"pigr." [Glossæ: Βληχή· Balatus. * Βληχηθμός· Balatus, Balatum. * Βληχμός· Balatus. Βληχηθμὸς, Ælian. H. A. 5, 51. p. 297. Nonn. D. 14. p. 394. "Βληχὴ, Simmias Ovo." Schæf. Mss. "De capro, Opp. K. 2, 365." Wakef. Mss. * Βληχὰς, ἡ, 1, 145. ὄϊς.]

Βληχώδης, ὁ, ἡ, q. d. Balativus vel Balatorius, Mente similis ovibus: πρόβασι τὸν νοῦν ὅμοιος, Suid. subjungens h. l. [Babrii,] Μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης Πέμπειν ἔμελλεν. ["Voce similis ovi, Polemo 252." Wakef. Mss.] ET Βληχημὸς itidem Stultus, VV. LL. Apud Hes. autem βλήχημα magis etiam suspecte legitur pro μωρός. "Ἀβληχὴς, (ὁ, ἡ,) "Balatus expers, ὁ οὐ βληχώμενος. Antipater (Anal. "2, 33.) Μισήσας δ' ἀβληχὲς ἐπαύλιον." [Cf. Ἀμύκητος.] "Ἀβλήχμων, ὁ, ἡ, Hesychio ἀμβλὺς, Hebes."

[* Βληχητὰ, τὰ, addendum Stephaniano Thes. notat Kust. ad Suid. v. Βληχή. Ælian. H. A. 2, 54.: Eupolis ap. Schol. Aristoph. N. 999. βληχητὰ τέκνα. Cf. Ἑρπετὰ, Δακετὰ, Βλητὰ etc. "Jacobs. Anth. 8, 413. Brunck. Aristoph. 2, 108. Toup. Opusc. 1, 108." Schæf. Mss. "Suid. v. Ἀναπολεῖν." Wakef. Mss.]

[* Βλήχομαι, Theocr. 16, 92. βλήχοιντο, ubi Schæf. βληχοῖντο, a * Βληχέομαι.]

Καταβληχάομαι, Theocr. (5, 42.) pro βληχῶμαι. [Vide Βληχάομαι.]

¶ Βληχρὸς, (ὰ, ὸν,) Debilis, Imbecillus. Alcæus, βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander (Θ. 446.) βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροΐ νύγμα. Et ap. Gal. βληχροὶ πυρετοί: quo et Alex. Aphr. utitur. ["Epiphan. Hær. 29. fine." Routh. Mss. Valck. Adoniaz. p. 218. "Wyttenb. Ruhnk. 285. Heyn. Hom. 5, 64. 444. Plut. Mor. 1, 64. Wessel. ad Diod. S. 1, 51. 219. Valck. Hipp. p. 179. * Βληχρῶς, Valck. Adoniaz. p. 220." Schæf. Mss. Phot. Bibl. p. 61. Hippocr. 671. "Leniter, Modice, Ctes. Pers. 42. Βληχρὸς, Quint. Sm. 2, 181." Wakef. Mss. Βλ. ποταμοὶ, Pind. Fr. p. 33. Heyn.: Apoll. R. 4, 152. 621. βλ. βαρύθω pro πάνυ.] ET Ἀβληχρὸς, (ὰ, ὸν,) s. ut alii, Ἄβληχρος, (ὁ, ἡ,) itidem pro Imbecillus, Invalidus, Infirmus. Il. Θ. (178.) Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο Ἀβλῆχρ', οὐδενόσωρα. Ubi Eust. ἀβληχρὰ exp. ἀσθενῆ, addens, h. v. multis in Il. positam esse, ac potissimum ἐπὶ σαρκῶν, De carnibus: usurpando carnes etiam de vivis: Il. E. (337.) Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ, Ἀβληχρὴν, ait alios ἀβληχρὴν Sinistram, alios Infirmam s. Debilem exp. Ceterum in h. v. quidam α priv., quidam supervacaneum esse putarunt, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς. Qui autem α priv. esse censuerunt, βληχρὸν pro Valido et robusto acceperunt: e quibus fuit Heraclides Miles., cui et ἄβληχρον scribere placuit, non ἀβληχρόν. || Ἀβληχρὸς θάνατος, pro ἀβληχροποιὸς, Invalidos reddens mortuos, Eust. ut ἀβληχροποιὸς, sonet i. q. ἀσθενοποιός: q. v. utitur Schol. Apoll. R. (2, 205.) ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. Dicit enim ἀβληχρῷ intelligendum * ἀσθενοποιῷ, vel ἀσθενεῖ. Idem exp. ἀσθενῆ καὶ ἠρεμαῖον, διὰ τὸ ἄνοσον: ut sc. intelligatur de morte, qua quis perimitur, morbo non conflictatus; tunc enim lenis et non vehemens, tranquillaque et quieta mors videtur esse. Atque ita propemodum putarim intellexisse Ælian., cujus hæc sunt ap. Suid. verba, Κατέστρεψεν οὖν τὸν βίον πρᾴως καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ· ὅνπερ οὖν ἐπαινεῖν καὶ Ὅμηρος δοκεῖ. Hes. exp. ἁπαλὸν, Mollem: eod., ut opinor, sensu. || Ἀβληχρὰ νόσος, Morbus non vehemens, Morbus lentus, Morbus remissus et quasi languidus. Plut. (1, 668.) Ἀλλ' ἀβληχρᾷ τινὶ νόσῳ καὶ μῆκος ἐν ποικίλαις ἐχούσῃ μεταβολαῖς διαχρωμένην τὸ σῶμα σχολαίως: ubi quidam exp. ἀβληχρὰν νόσον, Remissum et longum morbum, cum tamen hac v. Longitudo temporis non signif. et ideo Plut. addiderit καὶ μῆκος ἐχούσῃ. Hes. ἀβληχρὸν exp. etiam ἀμβλὺν καὶ ἀμαυρόν. || Ἀβληχρὸς in contraria signif. pro Robustus, e Pind. affertur ab Etym., ut sc. sit tanquam a βέβληκα, cum in altera signif. sit potius tanquam a βεβλημένος. Quod si quis plura de etymo hujus nominis scire velit, sc. τοῦ βληχρὸς, ipsum Etym. itemque Eust. adeat. Subjunxi autem hoc nomen τῷ βληχῶμαι et nomini βληχὴ, illam etym. sequens, quæ παρὰ τὴν βληχὴν esse vult, de illa tamen alioqui ἐπέχων. ["Wyttenb. Ruhnk. 285. Heyn. Hom. 5, 63. 444. Valck. Adoniaz. p. 218. Wessel. ad Diod. S. 1, 51. 219. Plut. Mor. 1, 523." Schæf. Mss. "Opp. K. 2, 607." Wakef. Mss.] Ἀβληχρὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀβληχρὸς, Nicander [Θ. 885. Cf. Ἀβλήχμων.] Ἀβληχροποιὸς, ὁ, ut θάνατος ἀβληχροποιὸς ap. Eust. ἀβληχροὺς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας, Imbecillos reddens morientes.

[* Περίβληχρος, ὁ, ἡ, Apoll. R. 4, 620. ubi v. Brunck.]

¶ Βληχρον, τὸ, Filix herba, Schol. Theocr. ["Pulegium, Diosc. 453." Boissonad. Mss.] Apud Hes. Βλήχρα. At Nicander (Θ. 39.) habet βλῆτρον, pro Filice: et ejus Schol. addit etiam βλάχνον. ["Sic Phænias ap. Athen. 2, 62. Πτέρης, ἥτ' ἔνιοι βλάχνον καλοῦσι." Schweigh. Mss.] "Apud Hes. et Βλάχρον "est Herba quædam: eadem procul dubio, quæ "βλῆχρον dicitur s. βλῆχνον: ut et paulo ante scri-"pserat Βλάθρον esse φυτὸν πτερίδι ὅμοιον, quod a "quibusdam nominari Βλάχρον." In VV. LL. βλῆχρος, (ἡ,) Herba affertur e Theophr. C. P. 1, 8. Βλῆχρος, inquit Gorr., a quibusdam dicitur ὁ γλήχων, ut habetur ap. Diosc. || Βληχρὸν s. Βλήχων, Leguminis quoddam genus ap. Hippocr., ut a Gal. exp. Sunt qui et βληχροίη scribant.

"Βληχνον, a quibusdam dicitur ἡ πτέρις, Filix, "Diosc. Plin. At Blechon diversa herba est, Dicta-"mnus sc., s. Pulegium sylvestre. Idem enim Plin. "20, 14, scribit Sylvestre pulegium a quibusdam "Dictamnum vocari: gustatum a pecore caprisque, "balatum concitare, unde Gr. quosdam literas mu-"tantes, blechon vocasse: alioqui enim γλήχων "dicitur. Sed vereor ne scr. potius sit Blechonem. "NAM Βληχὼ ET Βλήχων, a Theophr. et aliis nomi-"natur ἡ γλήχων. Sic enim ille, H. P. 9, 16. Ἔστι "δὲ τὸ μὲν φύλλον, sc. τοῦ δικτάμνου, παρόμοιον τῇ "βληχοῖ. Unde Plin. 25, 7. de dictamno itidem, "Ramis prætenue, pulegio simile. Et Schol. Theocr. "5. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. "Atque adeo, ut schol. Aristoph. tradit, Att. βληχὼ "dicitur pro γληχὼ, et βλήχων pro γλήχων. UNDE "Βληχωνίας κυκεὼν dicitur Potio, cui pulegium ad-"mistum est: ut Aristoph. Eir. (712.) Οὐκ, εἰ γε κυ-"κεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν: aiunt enim τοὺς ὑπὸ τῆς "ὀπώρας βαρυνομένους ἰᾶσθαι εἰ ἀποβρέξαντες γλή-"χωνα εἰς ὕδωρ, πίοιεν: nam cardiacis doloribus "hanc medelam prodesse. Inde et DEMIN. Βλή-"χώνιον, quod habes paulo ante in Schol. Theocr. "|| Βλήχων rursum ab Aristoph. (Λ. 89.) dicitur τὸ "ἐφήβαιον, teste Hes. et Suida." [Βληχὼ,—ὼν,—ώνιον, Greg. Cor. 40. Glossæ: * Βλήχωνα· Quædam Herba. "Βληχὼ, Brunck. Aristoph. 1, 11. 3, 175. Βλήχων, 1, 11. Koen. ad Greg. Cor. 16. ubi et de Βληχώ: Thom. M. 155. Steph. Dial. 23. Βληχώνιον, Thom. M. 156." Schæf. Mss.]

"Γλήχων, ωνος, ἡ, Pulegium: Herba, quam non-"nulli βλήχωνα appellant, quoniam τὰ γευσάμενα "κατὰ τὴν ἄνθησιν τῶν ποιμνίων, βληχῆς ὑποπίμπλαν-"ται, teste Diosc. 3, 36. qui cap. seq. τὴν δίκταμνον "a quibusdam vocari γλήχωνα ἀγρίαν tradit. Plin. "quoque 20, 14. scribit Sylvestre pulegium a qui-"busdam Dictamnum vocari: gustatumque a pecore "caprisque, balatum concitare: unde quosdam Gr., "literas mutantes, blechona, ita enim reponendum "pro blechon, vocasse. Rursum Diosc. 3, 43. ait "calaminthæ quoddam genus γλήχωνι simile esse: "ideoque quosdam ipsum ἀγρίαν γλήχωνα nuncu-"pare. Porro ἀπὸ τῆς ἡμέρου γλήχωνος DICITUR "Γληχωνίτης οἶνος, Vinum e pulegio confectum, s. "Vinum pulegio conditum: de quo idem Diosc. 5, "62. INDE ET Γληχωνοειδὲς dicitur τὸ δίκταμον, "Hes., quoniam sc. pulegio non absimile est: unde "et ἀγρίαν γλήχωνα ipsum a nonnullis vocari testa-"tur Diosc. Dor. autem ἡ γλήχων VOCATUR Γλάχων,

" ut βλάχων quoque pro βλήχων dicunt iidem. Aristoph. A. (869.) τἄνθεια τὰς γλάχωνος. Sic et " Theocr. Adhæc ut βλαχὼ quoque pro βλάχων dicitur, SIC ET Γλαχὼ pro γλάχων, ut testatur Schol. " Aristoph.: qui ET Γληχὼ pro γλήχων dici tradit, et " κλίνεσθαι ὡς Σαπφώ." [Γλήχων, Meutha pulegium Linn. " Ruhnk. ad H. in Cer. 195. 208. Schreber. ad Theocr. 90. Toup. Opusc. 1, 555. Koen. ad Greg. Cor. 16. Thom. M. 155. Jacobs. Anth. 9, 501. Steph. Dial. 23. Γληχὼ, Koen. ad Greg. Cor. 16. ad Thom. M. 155. Γληχὼ, Γλήχων, Brunck. Aristoph. 1, 11. Acharn. 861. 874." Schæf. Mss. * " Γλήχως, Nicander A. 128." Wakef. Mss.]

" ΒΛΙΤΟΝ, τὸ, Blitum: Genus oleris insipidum " et vile: unde Proverbio dicitur Blito despectior. " Plin. 20, 22. Blitum iners videtur ac sine sapore " aut acrimonia ulla. Unde convitium feminis ap. " Menandrum faciunt mariti. Ubi videtur alludere " ad Βλιτάδας. Apud Suid. scribitur βλίττον: ut et " βλιττομάμμας, sed contra metrum: ap. Diosc. " βλῆττον, et ap. Theophr. βλῆτον: sed hæ duæ " posteriores scripturæ omnino sunt mendosæ." " Βλῆτον et Βλῆττον, perperam alicubi scriptum re- " peritur pro βλίτον: illud, ap. Theophr. H. P. 7, " 1.; hoc, ap. Diosc. 2, 143." [Βλίτον, Atriplex Linn. Barker. in Classical Journal T. 12. p. 367. * Βλιτίον, τὸ, perperam pro βλίτον, Theophr. H. P. 7, 2. " Brunck. Aristoph. 2, 108." Schæf. Mss.] " Βλιτομάμας, (ὁ,) dicitur ὁ μωρὸς, Fatuus: a blito " olere insipido et fatuo. Aristoph. N. (997.) Τοῖς " Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν. " Ubi potius leg. καλέσουσί τέ σε βλιτομάμαν, postu- " lante metro." [" Brunck. 2, 108." Schæf. Mss.] " Βλίτας, ET Βλίτωνας, Hes. dici scribit τοὺς εὐήθεις, " Stultos. AT Βλιτάδας Suid. a vett. ait vocatas τὰς " εὐτελεῖς γυναῖκας, Viles mulierculas: procul dubio " ab insipido et vili blito." [Schol. Plat. in Siebenk. Anecd. 38=73. Ruhnk. Bliteus, Plaut. Truc. 4, 4, 1.]

ΒΛΥΖΩ, ύσω, ET Βλύω, quod prius esse videtur, est tamen rarius, Scaturio, Mano. Epigr. 2. Ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ, Scateat et manet multo vino. Nonn. (Jo. 19, 25.) activ. facit adjuncto accus. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ: sicut Plin. dicit Arborum manantium picem resinamque. Apud Eur. (Hec. 967.) metaph. Λέγουσα μύθους ὧν βλύων [κλύων Edd.] ἀφικόμην. Βλύζω autem sæpe accus. jungitur, pro Mano, Effundo. Greg. loquens de Deo populum in deserto sustentante, Ὥστε καὶ ἄρτον ὀμβρῆσαι καὶ βλύσαι ὄρνιθας: ubi Bud. exp. Emisisse abundanter, quasi aquam e fonte vel herbam e solo, h. e. ἀποβλύσαι. Idem in isto iambo, Ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει στωμύλη. Epigr., ἡδὺ μέθυ βλύζων. || De latratu canum etiam dixisse quosdam refert J. Poll. 5. in cap. π. Φωνῶν Ζώων. ET Βλύσσω, Profundo, Scatere facio, VV. LL. e Nonno [Jo. 96, 9. Nicander Θ. 497. βλύζοντι φόνῳ. " Plato de Rep. 8. p. 453. Bas. 1.(=226.) Πλεῖστον δή, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλύττει.—Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὸν ἐχόντων τις βλύσει; HSt. conj. βλίττει et βλίσει." Seager. Mss. Et sic corrigit Ruhnk. Vide et Plat. ibid. 9. p. 564. Βλύδιος habes in Lex. Vocc. peregr. Glossæ: Βλύζω· Mano, Scaturio. " Jacobs. Anth. 6, 131. 11, 180. 222. ad Timæi Lex. 63. Brunck. ad Bacch. 924. Toup. Emendd. 1, 372. Heyn. Hom. 8, 184. Βλύω, Ammon. 32. Βλύσσω, Βλύττω, ad Timæi Lex. 63." Schæf. Mss. " Βλύζω, Clem. Alex. 502. Cum gen., Fabric. B. G. 2, 606. De sanguine, Quint. Sm. 1, 240. Neutr., 3, 310. Βλύω, act., cum accus., Nonn. J. 4, 22." Wakef. Mss. * " Βλύσις, (ἡ,) Herodian. Epimer. p. 11. (ubi et * Βλύσμα, τὸ,) Anonym. ap. Jacobs. Anth. 13, 680. ad Leon. Diac. 249." Boissonad. Mss. * Βλυσμὸς, ὁ, Gl. Scatebra. * " Θεόβλυστος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cr. 150." Kall. Mss. Phile de Elephant. 354. * Θερμόβλυστος, Paul. Sil. 74, 33. (Anal. 3, 95.) * " Μυροβλύτης, (ὁ,) Nessel. Codd. Theol. p. 366." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * " Μυροβλυσία, (ἡ,) Phile p. 236. Wernsd. ubi v. nott." Boissonad. Mss. * Πολύβλυστος, Epiphan. 1, 493. * " Φωτοβλυσία, Andr. Cr. 50." Kall. Mss.] Βλυστηρὶς, ίδος, ἡ, q. d. Scaturitrix; unde Βλυστηρίδι χειρὶ, (Anal. 2, 81.) Manu scaturiente et fluente, Abundante. [Vide Βλητηρίδι χειρί. " Perperam pro * Βλιστηρίδι, a βλίσσω, * βλιστήρ." Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 8, 206. ad Timæi Lex. 63." Schæf. Mss.]

[* " Βλυστάνω, Effundo, Pseudo-Chrys. Serm. 10. T. 7. p. 266. Στεναγμὸς ἐν μέσῳ τῆς καρδίας βλυστάνων φιλόχριστα νάματα." Seager. Mss. " Chrys. Or. 4. de Jejun. et Or. de Turtur." Kall. Mss. " Ad Leon. Diac. 249. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 556. Herodian. Epimer. p. 11." Boissonad. Mss.]

[* Βλυστοινέω, Eupolis ap. Etym. M. v. Βλιμάζειν, Ἅμα βλυστοινῆσαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν: ubi editum est βλυσθ. Cf. Ἀναβλυσταίνω.]

Ἀειβλύω, Perpetuo scaturio, ἐπιῤῥέω, Hes.

Ἀναβλύζω, Sursum erumpo scaturiendo, Scaturio sursum, vel simpl. pro Scaturio. Proprie dicitur περὶ πηγῆς, De fonte. Athen. Ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. Aristot. tantem dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, Flammæ, quæ e terra eruperant. Ἀναβλύει ap. Hes. legitur, a th. Ἀναβλύω, exp. non solum ἀναβρύει, sed et ἀναζεῖ, Effervescit, Ebullit. Fit autem a th. ἀναβλύω sine ζ particip. ἀναβλυθείσης ap. Strab.; nam is de Ætna loquens ita scribit, Τακείσης γὰρ ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶθ' ἀναβλυθείσης. [Ἀναβλύζειν, Gl. Scatere. Ἀναβλύζει· Ebubit, (leg. Ebullit,) Redundat. Ἀναβλύζουσα δάκρυ, Nonn. Jo. 247, 5. " Ἀναβλύω, Geop. 2, 6. Nonn. D. 2, 71. 3, 376. 6, 255. Theodor. 4, 966. Antonin. 7, 59. 8, 51. Aquila, Symm. Prov. 15, 2. Polyb. 34, 9, 7." Kall. Mss. Longus p. 5. " Occurrit ἀνέβλυσε, Angl. Bubbled up, Athen. 521=438." Strong. Mss. Apoll. R. 3, 223. ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι. Hippocr. 305. Ἀφρέει καὶ ἀναβλύει ὥσπερ ἀποθνήσκων: v. Foes. 624. Ἀναβλύω, Strabo 6. p. 413. M. Anton. 7, 59. " Wakef. Eum. 928. Ἀναβλύζω, ibid. Jacobs. Anth. 7, 390. 9, 58. 11, 222. 12, 79. Heyn. Hom. 5, 639. Ruhnk. Ep. Cr. 116. T. H. ad Lucian. 1, 178." Schæf. Mss. " Athen. 200. Opp. K. 4, 277. Plut. 3, 82. Dio Cass. 559. Affatim produco, Theod. 1, 87. Joseph. 104. Ἀναβλύω, Dio Chrys. 1, 682." Wakef. Mss. Ἀμβλύζω, Orph. Arg. 1128.] Ἀνάβλυσις, ἡ, Scaturigo. Aristot. de Mundo, Πηγῶν ἀναβλύσεις. [" Plato Gorg. 524." Routh. Mss. " Heyn. Hom. 5, 423." Schæf. Mss.] Ἀναβλύες, Fontes, Hes. [* " Συναναβλύζω, Binii Conc. 2. p. 25." Kall. Mss. * Ὑπεραναβλύζω, Theophyl. Simoc. Ep. 52. ὁ χρυσὸς τῶν θησαυρῶν.]

Ἀναβλυστάνω, i. q. ἀναβλύζω. Hes. ἀναβλυστάνειν καὶ ἀναβλύσαι: sed eum aliter scripsisse suspicor. Theodor. H. E. 3. de Tigri fluvio loquens, Οὗτος δὲ ἐκ τῶν Ἀρμενίων ἀναβλυστάνων ὀρῶν. [" Orig. Comm. in Jo. 458. Vide Huet." Routh. Mss. " Procop. de Ædif. 3. p. 18. 24. l. 3, 7. 32. 40. 6, 6. p. 55. 18. (116. a.) Theodor. 1, 751. 3, 938." Kall. Mss. Epiphan. 1, 262. Euseb. Laud. Const. 501. " Jacobs. Anth. 11, 176. Heyn. Hom. 7, 300." Schæf. Mss. " Ebullio, Euseb. P. E. 325. Theod. 1, 483. Aristid. Quint. 84." Wakef. Mss.] ET Ἀναβλυσθονεῖν e Rhet. Lex. ponit Eust. (1095.) itidem pro ἀναβλύζειν. Suid. autem Ἀναβλυστωνῆσαι habet, idque non solum exp. ἀναβλύσαι, sed et ἀναβλαστῆσαι, Repullulare, Regerminare. [* Ἀναβλυσταίνω, Procop. ap. Schneider. Lex. Epitome Strabonis p. 208. Hudson. habet ἀναβλυστάνουσα. Ἀναβλυσθαίνω, Greg. Cor. 741. " Ἀμβλυσθαίνω, vox nihili, (sed cf. Ἀμβλύζω,) Schol. Plat. 204. falso lectum pro ἀναβλυσθαίνειν, quod et pro ἀναβλυσταίνειν." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. " Ἀναβλυσταίνω, Wessel. ad Diod. S. 1, 48. Ἀναβλυστωνέω, Toup. ad Longin. 311." Schæf. Mss. " Ἀναβλυσταίνω, Strabo 1307." Wakef. Mss.]

Ἀποβλύζω, Scaturio, Emitto aquas; ut fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut et simpl. βλύζειν. || Evomo, Per vomitum effundo. (Il. I. 490.) Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, Οἴνου ἀποβλύζων. Suid. ἀναβάλλων exp., item ἀπεμῶν. In VV. LL. nulla

ponitur alia exp. τοῦ ἀποβλύζω, quam hæc, Singnltio comedendo, ut pueri faciunt. [Gl. Singulto. " Epiphan. Hær. 67. c. ult." Routh. Mss. Eust. Il. I. 487. et Schol. Athen. 665. Ἀποβλύω, Orph. Arg. 1065. " Ἀποβλύζω, Jacobs. Anth. 11, 176. Heyn. Hom. 5, 639. T. H. ad Lucian. 1, 178." Schæf. Mss. * " Ἐναποβλύζω, Clem. Alex. 57. (73.)" Kall. Mss. * " Ἀποβλυστάνω, Procop. de Ædif. 1, 11." Kall. Mss. * " Διαβλύζω, Cyr. Alex. 12. in Jo. 19, 34." Kall. Mss. Nonn. D. 22. p. 576. Cf. Διακλύζω. " Thom. M. 180." Schæf. Mss.]

Ἐκβλύζω, Excaturio, Bud. e Plut. Emano. [Apoll. R. 4, 1417. γαίης ἐκβλύοντα ῥόον. " Ἐκβλύζω, Joseph. 98. Clem. Alex. 332. Plut. 4, 633." Wakef. Mss. * " Ἐκβλυστάνω, Philo Carpas. in Cant. 174." Boissonad. Mss. Epiphan. 1, 110.]

[* " Ἐπιβλύζω, Andr. Cr. 49. 156. Dionys. Areop. 17. 186. 201." Kall. Mss. Anal. 2, 102. * Ἐπιβλύω, Apoll. R. 4, 1238. " Ἐπιβλύζω, Fischer. ad Palæph. 180. Ἐπιβλύζοι, Ruhnk. Ep. Cr. 116. Wessel. Ep. ad Ven. 6. Toup. Opusc. 2, 56." Schæf. Mss.] " Ἐπιβλύξ, Affluenter, Abunde. Comicus ap. Athen. " (269.) Ἐπιβλύξ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλούτου " ῥεύσοντας σφῶν ἀρύτεσθαι." [" Eust. Il. 1126, 49." Wakef. Mss. * " Ἐπιβλυγμὸς, (ὁ,) Aquila Gen. 2, 5. * Ἐπιβλυσμὸς, Aquila Prov. 1, 26. Symm. Job. 30, 12." Kall. Mss. " Ebullitio, Theod. 1, 24." Wakef. Mss.] Παραβλύζω, Scaturiginis instar refundo et rejicio, Evomo; ut ap. Suid. Εἴ ποτε ἠττηθεὶς οἴνου καὶ παραβλύσας τὸ περιττὸν, εἶτα ὕπνου μέτοχος γένοιτο, i. e., ut ipse exp., παραβάλλων, ἀποπτύσας. [Philostr. Icon. 1, 22. " Eunap. 36." Wakef. Mss.] Περιβλύζω, Scatebris affluo, Ubique et passim scateo, ut Bud. exp. in h. l. Aristot. de Mundo, Ἡ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχουμένη ζώοις. [Philostr. V. A. 3, 25. Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην. Περιβλύω, Apoll. R. 4, 788. κύματα περιβλύει σπιλάδεσσι. " Heyn. Hom. 5, 639." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 10, 150." Wakef. Mss.]

[* Προσβλύζω, Plut. Pericle 10. Cor. Χολὴν τάνδρὶ προσβέβλυκε, ubi al. προσβέβληκε. * " Συμβλύζω, Greg. Thaum. in Orig. 12." Kall. Mss. " Greg. Naz. 61. Par." Routh. Mss. * Συμβλύω, Nonn. D. 4, 330.] Ὑπερβλύζω, Supra modum scateo, seu, ut Bud. exp., Exundo, Redundo, Exubero, Circumfluo. Areop. Φῶς ἀγαθὸν ὡς ἀκτὶς πηγαία καὶ ὑπερβλύζουσα φωτοχυσία. Chrys. de Sacerd. Ὑπερβλύζουσιν οἴνῳ αἱ ληναί. Greg. Εἰ δέ που τὸ ἀκρατὲς τῆς ὀργῆς ὑπερβλύσει. [Clem. Alex. Pæd. 2. p. 167. Δίαιτα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβλύζουσα. " Martyr. S. Clem. 21." Kall. Mss. " Dio Chrys. 1, 411. Quint. Sm. 5, 324. 11, 192. cum accus. Redundo, Philo J. 1, 301. Philostr. 118." Wakef. Mss.] Hinc Ὑπέρβλυσις, ἡ, Exuberantia, Bud. [Schneidero susp.; sed extat ap. Gal. Lex. Hippocr. " Suid. 2, 233." Wakef. Mss. * Ὑποβλύζω, Greg. Naz. 2, 128.]

ΒΟΑΩ, ήσω, et sæpe ήσομαι, Boo, Clamo, Vociferor. Il. I. (12.) Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Μηδὲ βοᾷν: B. (224.) μακρὰ βοῶν: O. (687.) σμερδνὸν βοόων. Thuc. 7. Οἱ νῦν βοῶσιν ὡς ἐν δεινοῖς ὄντες, ἐκεῖσε ἀφικομένους τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Plato Apol. (18.) Ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε. Plut. Καὶ μέγα βοᾷν ἐν ἐκκλησίᾳ: pro quo Hom. μακρὰ βοᾷν. || Interdum pro Clamando s. Clamans dico, vel, Cum clamore dico. Thuc. 8. Ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Et cum μὴ, ut Lucill. Epigr. οἱ δ' ἐβόησαν Τουτον μὴ στεφανοῦν. Aliquando autem pro infin. ponitur ὡς cum præs. Dem. (271.) Βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγὼς, ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ: ut accipiamus ὡς cum utroque verbo. || Sæpe et cum accus. rei, ead. signif., cujus constr. exemplum est in Thuc. l. c. Τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Sic Naz. Βοήσομαι τῆς ἡμέρας τὴν δύναμιν. Soph. autem (Aj. 976.) βοᾷν μέλος, Clamore sublato cantare. || At cum accus. rei, βοῶ, Inclamo, Clamando voco; ut Lucian. Βοήσομαι τὸν πατέρα. Idem in Macrob. Τί με βοᾷς; Apud Eund. cum præp. πρὸς, Οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾷν: ubi exp. Seipsum inclamare, ab aliis Apud seipsum clamore uti. || Celebro, Herod. unde βεβοημένος, Celebratus, Celeber redditus: ut, cum dicitur Βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, καὶ Ἀριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ. Pro eod. ἐκβεβοημένος ap. eund. Herod., ut infra dicetur. || Ad inanima etiam transfertur; ut κῦμα βοάα, Il. Ξ. (394.) et ἠϊόνες βούωσιν, P. (265.) Sic Lat. v. Rehoo hinc sumto utuntur. " Βοάα, Poet. et Ion. pleonasmo " dicitur pro βοᾷ. Et Βοάασκε, Ion. itidem pro εβόα, " demto augmento, et annexa Ion. paragoge σκε. " Βοόων, Ion. dialysi s. diæresi vocalis circumflexæ " pro βοῶν dicunt poet., ut ὀρόων, γαυριόων, et simi- " lia. Βεβοάαται, Ion. dici pro βεβόηνται, a βοάω, " tradit Const. Lascaris." [Βοῶ, Gl. Vociferor, Clamo, Clamito. Βοῶ, ἐπὶ ἀγροίκων· Ejulor. Βοᾷν· Ejulare. Βοῶντες· Bobantes. Βοώμενος οὔνομα Σίμων, Nonn. Jo. 252, 20. Βοώμενον Ἑλλάδι φωνῇ, 59, 2. Βοᾶσθαι, Greg. Cor. 283. Βεβοέαται, 486. Βοᾷν et Βοηθεῖν conf., 283. Βοᾷν, Clamare, Æsch. Socr. Dial. 3, 1. Æsch. Pr. 431. S. c. Th. 64.: Βοᾶσθαι, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 337. Βοῶ, -ήσω, Draco 15. Βῶ, unde βῶσαι, βώθην, βώσθην, βώσθῆναι, pro βοάω, βοῆσαι, βοήθην, βοηθῆναι, Ionice. " Βοάω, Thom. M. 210. ad Charit. 326. 350. 523. 693. Coray Theophr. 210. Huschk. Anal. 284. Antip. S. 45. Aceratus: ad Diod. S. 1, 644. Jacobs. Anth. 10, 325. ad Liv. 1, 25. Marcell. de V. Thuc. 7. Bast Lettre 123. Koen. ad Greg. 131. ad Od. Υ. 16. Abresch. Lectt. Aristæn. 28. 230. Valck. ad Ammon. 229. Eran. Philo 165. Jacobs. Animadv. in Eur. 12. Zeun. ad Xen. K. Π. 645. Kuhn. ad Paus. 101. Mœr. 114., Piersou. ad 16. πῦρ καὶ δικέλλας, Eur. Phœn. 1162. Clamando peto, vide ibi Valck. (Sic κράζειν τι, Heindorf. ad Horat. Sat. p. 440.) In funeribus, Jacobs. Anth. 7, 165. 12, 225. Fut., 263. Plato Apol. 18. Plut. Phoc. 12. Mœr. 106. 184. et nn.: ad Thom. M. 7. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Cum infin., Diod. S. 2, 569. 572. Pro καταβοῶ, ad Dionys. H. 2, 910. Βοάσω, Eur. Ion. 1463. est aor. 1. conj. Βοόων, Heyn. Hom. 7, 117. Βοόωσα, ad Charit. 233. Βῶσαι, ad Callim. 1, 261. 2, 4." Schæf. Mss. " Aperte monstro, V. Thuc. 22." Wakef. Mss. * Βοάζω, Gl. Baubo. * " Βοάδδω, Valck. Adoniaz. p. 290." Schæf. Mss.] " Βόημα, τὸ, Clamor: pro quo Dor. Βόαμα, " ut Aristoph. N. (967.) τηλέπορόν τε βόαμα." [* Βόησις, ἡ, Ps. 21, 1. " Schol. Soph. Œd. T. 419." Boissonad. Mss. " Steph. Dial. 21." Schæf. Mss. " Plut. 2, 17." Wakef. Mss.] Βοητὺς, ύος, ἡ, Clamor, Vociferatio: ea forma, qua dicitur ἑδητύς. Od. A. (369.) μηδὲ βοητὺς Ἔστω. * Βοάτης, ου, ὁ, * " Βοητὴς, (sic,) Adamant. Physiogn. 1, 3." Kall. Mss. UNDE * Βοᾶτις, ἡ, Æsch. Pers. 573. αὐδά. * " Βοατίδας, Hercules, Etym. M. Βοητὴς, Hes. v. Ἠπύτα." Wakef. Mss.]

Ἀβόητος, ὁ, ἡ, Tacitus, Silens, Mutus. Ad verbum, Clamore carens: [πίστις, Nonu. Jo. 167, 14. πορείην, 216, 20. Anal. 3, 299. " Jacobs. Anth. 12, 262. ad Charit. 350. 523." Schæf. Mss. " * Ἄβωτος, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀβοητὶ, Tacite, Sine clamore. At Hesychio, Facile; nisi forte leg. ap. eum ἀβοηθητὶ, Citra auxilium. Nam ad ea, quæ facile fieri possunt, auxilio minus est opus. [Pind. N. 8, 15.]

Ἀμφιβόητος, ὁ, ἡ, Circumquaque celebratus, i. q. περιβόητος, Anthol. [Anal. 2, 6. Musæus 187. πύργος. " Antagor. 2. Jacobs. Anth. 8, 16. ad Callim. 1, 203." Schæf. Mss. Strepitu circumdatus, H. in Del. 303.] Ἀμφιβώτης etiam reperitur pro eod. Citat Hes. ex Ione in Teucro. [" Jacobs. Anth. 8, 16. Valck. ad Ammon. 42." Schæf. Mss. * " Παμβόητος, Is. Porphyrog. in Allatii Excerptis 298." Boissonad. Mss. * " Πολυβόητος, Sehol. Æsehyl." Ind. Scap. Oxon. * Πολυβοησία, ἡ, Artemid. 2, 30. ubi al. * Περιβοησία.]

Βοὴ, ἡ, Clamor, Vociferatio, ut Il. Π. (267.) βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Od. K. (118.) Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος. At Il. Σ. (495.) Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Thuc. 4. Οἱ δὲ βάρβαροι ἰδόντες, πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο. Lucian. (3, 430.) Καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. Rursum Thuc. 8, (92.) Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις. Ubi Schol.

exp. ἀπὸ βοῆς, καὶ μὴ ἀμαθως. Idem vero loquendi genus, alioqui rarissimum, ap. Xen. reperio, 'Ε. 2, (4, 31.) Ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσεβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν: ubi exp. Clamore tenus. || Pugna, e consequenti, quod cum magno clamore confligi soleat. Hinc βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Ἕκτωρ, etc. Bello strenuus. Quidam tamen exp. hic quoque κραυγήν: vide Eust. || Pro Auxilio, affertur e Schol. Æsch. Suppl. (738.) Ὅμως ἄμεινον, εἰ βραδύνοιμεν βοῇ, Ἀλκῆς λαθέσθαι. [Gl. Μετὰ βοῆς ἀπαιτήσῃ· Flagellaverit. Æsch. Suppl. 697. βοὴν δήμων ἐξοπλίζων. Eur. Hec. 1079. βοὰν ἀϋτεῖν. Theocr. 16, 97. βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. Arrian. Anab. 2, 22, 2. Ὑπ' αὐτὴν τὴν βοὴν καὶ τὸν ἐπίπλουν. Æsch. Ag. 1360. Πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Lex. Polyb. " Aristoph. Π. 637." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 149. Thom. M. 522. Markl. Iph. p. 405. Wakef. Ion. 92. Heyn. Hom. 4, 271. 7, 362. 390. ad Herod. 720. Pugna, Jacobs. Anth. 6, 282. Heyn. Hom. 6, 276. 321. ad Il. B. 468. Conf. c. μάχη, Heyn. Hom. 6, 519. Βοῇ θόος, 460. B. ἔχειν, 7, 529. ποιεῖν, ad Charit. 349. ἱστάναι, 410. Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, Wyttenb. Select. 414. ad Thuc. 2, 445. Baver." Schæf. Mss. "De tibiis, Pind." Wakef. Mss.]

Βόης, ὁ, Clamosus, Vociferator. Gall. Criard. Lucian. (3, 426.) Ἐδεδοίκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην ἀτεχνῶς ὄντα καὶ κρακτικώτατον κυνικῶν ἁπάντων. Pro quo VV. LL. perperam βοήν.

" Ἀβῶς, Hesychio ἄφθογγος. In Lex. meo vet. " ἄβως scribitur, et exp. præterea ἄφαντος: comp. " ex ἀ priv. et βῶσαι, Ion. pro βοῆσαι: et ἄβως s. " ἀβῶς dicitur Qui nullam vocem edit, nec ullum cla- " morem."

Ἀκαιροβόας, ὁ, Loquax, Blatero, q. d. Qui intempestive clamat. Sed exp. simpl. λάλος. [Clem. Alex. Pæd. 2. p. 203. * " Ἀμετροβόης, Philostr. Her. 252. (647.) cf. nott." Boissonad. Mss.] " Βαρυβόας, Gravi " clamore boans. Pind. ap. Plut. (2, 166.) Βαρυβόαν " πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος." ["Const. Manass. Chron. p. 104." Boissonad. Mss. " Ad Charit. 626." Schæf. Mss. * Ἐπορθοβοάω, Eur. El. 140. γόους πατρί. * Ἐπορθροβόας, i. q. ὀρθροβόας, Schneidero susp. * " Ἐπορθροβοάω, Musgr. El. 142." Schæf. Mss. * Ἐριβόας, Simmiæ Ovum. Dionys. H. 2, 41. * Εὐρυβόας, Liban. 4, 816. Greg. Naz. 2, 89. " Cf. Wakef. ad Mosch. 2, 119." Boissonad. Mss. " Valck. ad Ammon. 75." Schæf. Mss. " Galei Myth. 195. Vocalis, Villois. Anecd. Gr. 2, 178." Wakef. Mss.] " Ἡδυβόας, Jucundum clamitans, vel Suavem vocem " edens, Canorus. Epigr. κόσσυφος, et δόναξ." [Anyte 8. Paul. Sil. 72. " Eur. Bacch. 127." Seager. Mss. " Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss.] Καλαμοβόας, q. d. Calamostrepus, [Plut. 8, 45. * Καλλιβόας, Aristoph. O. 682. Soph. Tr. 650. * Κεροβόας, Anal. 2, 212. λωτός. " Jacobs. Anth. 9, 145." Schæf. Mss. * Λεπτοβόας, Schneidero susp.; sed extat ap. Cyrill. Alex. in Jo. 258. * Μιξοβόας, Æsch. ap. Plut. 9, 229. H. " Toup. Opusc. 2, 84., Emendd. 4, 490." Schæf. Mss. * " Ὀξυβόας, Const. Manass. Chron. p. 82." Boissonad. Mss. Lucian. 694. Æsch. Ag. 57. * Πεζοβόας, Pind. N. 9, 81. * Ῥογχιβόας, Gl. Ronchismus, (sic.) * Στερροβόας, i. q. χαλκοβόας, Schol. Soph. Œd. C. 1100=1044. * Ταυροβόας, Orph. H. 5, 3. * Ὑψιβόας, Schneidero susp. * Φρικτοβόας, Theod. Prodr. Ep. 14.]

Αὐτοβοεὶ, q. d. Cum ipso clamore. Urbem capi dicunt αὐτοβοεὶ, quæ statim capitur et quasi primo impetu s. incursu. Thuc. 3, (113.) Αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον (Ἀμπρακίαν.) Ibid. Δείσαντες οἱ ὀλίγοι μὴ αὐτοβοεὶ ὁ δῆμος τοῦ νεωρίου κρατήσειεν ἐπελθών. Paus. Ὀλίγου μὲν ἦλθεν ἑλεῖν αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν. Redditur autem, Primo statim clamore. [Heliod. 4. p. 201. Πρὸς τὴν δίωξιν αὐτοβοεὶ καὶ οὐδὲ ἡμέραν ἀναμείνασα ἑαυτὴν ἐπαφῆκεν. Bekk. Anecd. 465. " Αὐτοβοΐ, Theodoret. 2, 205." Kall. Mss. " Phrynich. Ecl. 93. Wakef. S. C. 4, 62. Marcell. de V. Thuc. 8. Mœr. 48. et n." Schæf. Mss.]

Ἀναβοάω, ήσω, Exclamo, Vociferor, Magna voce clamo; est enim epitaticum ἀνά. || Interdum accus. A jungitur, et signif. Clamando profero, Magna voce dico, vel Elata voce, Declamo; ut, Ἀνεβόησε τοῦτο: et ap. Plat. Ep. 7. παιῶνα ἀναβοᾷν. Item Clamando voco, vel Clamore, Inclamo: ut capitur ap. Aristoph. (N. 220.) ἀναβόησον: licet exp. simpl. κάλεσον. [Gl. Proclamo. Xen. K. Π. 3, 1, 13. 7, 1, 38. K. A. 5, 4, 31. Aristoph. Π. 639. Ἐκκλ. 399. 403. Eur. Or. 103. Lucian. 722. Eust. 1331, 25. Lex. Polyb. " Æschin. 278." Seager. Mss. " Musgr. Hel. 1114. 1326. Jacobs. Animadv. 146. ad Charit. 490. Porson. Or. 976. Brunck. Aristoph. 1, 262. ad Dionys. H. 3, 377. De fut., ad Mœr. 106. Ἀνέβωσε, Wessel. Diss. Herod. 69. ad Callim. 1, 261. ad Xen. Eph. 254. ad Charjt. 291. Brunck. Or. 103., Musgr. 984." Schæf. Mss.] " Ἀμβοάω, Æol. sync. pro ἀναβ. " Ἀμβώσαντες, Æol. et Ion. sync. atque crasi pro " ἀναβοήσαντες, tanquam a th. ἀμβώω, Exclamo, Cla- " morem tollo. Herod. (7, 18.) Ἀμβώσαντες μέγα." [" Ἀμβῶσαι, Wessel. Diss. Herod. 157., ad Herod. 5. 519. 717." Schæf. Mss. * Ἀναβόαμα, τὸ, et contr. B * Ἀμβόαμα, Æsch. Choeph. 32. " Ad Thom. M. 136." Schæf. Mss.] Ἀναβόησις, (ἡ,) Exclamatio, Vociferatio: Inclamatio. [" Jacobs. Animadv. 146." Schæf. Mss. * Ἀνταναβοάω, Contra exclamo. Appian. B. C. 2, 357.] Ἐπαναβοάω, Acclamo, VV. LL. ex Aristoph. Π. [292. * Προαναβοάω, Demetr. Phal. s. 15. * Συναναβοάω, Xen. K. Π. 5, 1, 6.]

Ἀντιβοάω, Contra clamorem edo, Clamando respondeo, Vicissim clamo, Reclamo. [Gl. Reboo. Joseph. B. J. 3, 5, 4. Bio 1, 38.]

[* Ἀποβοὴ, ἡ, Thuc. 8, 92. Xen. 'Ε. 2, 4, 31. Ὅσον ἀποβοῆς ἕνεκα ὀργίζεσθαι, προσβάλλειν. Cf. Καταβοή.]

Αὐτοβοάω, Ipse me mea voce prædico, Ipse mei præconem ago: ut Erasm. Chil. interpr. dicens αὐτοβοᾷν simile esse alii Proverbio, Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ, et Οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Αὐτοβοᾷς, inquit Suid., ὅμοιος ὢν τῷδε, i. e. αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε. UNDE Αὐτοβόητος, ὁ, ἡ, Qui ipse sua voce de se testatur. At αὐτοβόητος δάκτυλος ap. C Nonn. (J. 47, 29.) exp. Digitus vocalis: [67, 13. " D. 34, 12." Wakef. Mss.]

Διαβοάω, Divulgo, Rumorem dissemino. Et q. d. Per clamorem huc illuc spargo. Thuc. 8, (78.) Στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων, ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρνους φθείρεται τὰ πράγματα: ubi Schol. διάτορον ἐβόων. Herodian. (2, 2, 4.) Διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας, ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, Qui passim rumorem disseminent. In pass. usus ejus creberrimus est tam in bonam, quam in malam partem, pro Celebror, Fama percrebresco. Plato Ep. Ταῦτα διαβεβόηται, Hæc sunt fama et hominum sermone celebrata. Joseph. 7. Πόλει διαβοηθείσῃ, Urbi famosissimæ. Plut. Pericle, Διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους. Synes. Ep. Διαβεβοημένος Σπάταλος. Sic Διαβεβοημένος συνέσει. UNDE Διαβόητος, ὁ, ἡ, Divulgatus, Rumoribus crebris disseminatus. Herodian. 4, (4, 19.) Ἤδη δὲ καὶ τοῦ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν, Vulgata passim per eos cæde. Sic 5, (3, 21.) Διαβόητον ἐποίησαν φήμην. D Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam, quam bonam partem. Lucian. Pseud. Αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη. [Gl. Famigerabilis. Διαβεβοημένος et διαβεβλημένος conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 337. ubi et Διαβόητος. * " Διαβοήτως, Procop. H. A. p. 36." Kall. Mss. * Διαβόησις, ἡ, Plut. de Ira cohib. 455=7, 785. " Διαβοάω, Thom. M. 210. Cattier. 70. Brunck. Aristoph. 2, 51., Kuster. 214. Diod. S. 2, 65. ad 147. 294. Valck. ad Ammon. 65. ad Lucian. 1, 463. ad Herod. 499. Celebro, Anton. Lib. p. 84. Verh. Διαβόητος, Thom. M. 209. Ammon. 42., Valck. 65. Eran. Philo 165. Xen. Ephes. 5. Bergler. Alciphr. 204. ad Lucian. 1, 463." Schæf. Mss. " Διαβοάω, Æsch. Pers. 639." Wakef. Mss.]

Ἐκβοάω, Exclamo. Basil. Οἱονεὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo; unde ἐκβεβοημένος, Fama celebratus, Celeber, Bud. ex Herod. || Apud Thuc. 1, (105.) ἐκβοάω, Cum clamore erumpo: Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες ἐκ τῶν Μεγάρων,

τούς τε τὸ τροπαῖον ἱστάντας διαφθείρουσι, i. e., ut Schol. exp., μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. [Conf. cum ἐκβοηθέω, Greg. Cor. 284. 889. " Dioscorid. 11. Fischer. Præf. ad Anacr. 18., Brunck. p. 105. Ed. 1." Schæf. Mss.] UNDE Ἐκβόησις, ἡ, Exclamatio. Synes. Ep. 67. Καὶ πεσόντες ἱκέτευον, ὡς πρὸς παρόντα τὰς ἐκβοήσεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι. [" Aretæus de Morb. acut. 1, 2." Kall. Mss. * " Ἐκβοή, Greg. Naz." Kall. Mss. * Ἐπεκβοάω, Dio Cass. 43, 24. i. q. ἐπικαλέω. * Προσεκβοάω, Dio Cass. 249. (394.) * Συνεκβοάω, Herodian. 2, 8. " Dio Cass. 198." Wakef. Mss.]

Ἐμβοάω, Inclamo, Clamorem tollo. Thuc. 4. p. 133. Καταφρονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Basil. Καὶ πάντες προφῆται ἐμβοῶντες οὐκ εἰσηκούοντο. Lucian. (2, 928.) Οὐδ' ἂν μεῖζον τοῦ Στέντορος ἐμβοήσῃ: ["ad 1, 517. Phalar. p. 24." Schæf. Mss. Nicander A. 456. * Ἐμβόησις, ἡ, Eust. 757, 28. * " Ἀντεμβοάω, Eust. 796." Boissonad. Mss. Lex. SG. ap. Bast. ad calcem Scap. Oxon. " Valck. Adoniaz. p. 382." Schæf. Mss. * Ἐπεμβοάω, Nicander A. 219.]

Ἐπιβοάω, Inclamo, ut Camer. interpr. Thuc. 5, (65.) Τῷ Ἄγιδι ἐπεβόησε. In pass. v. signif. act. capitur pro Invoco, Imploro auxilium, Deum fidem hominumque imploro, Bud. Cum clamore obtestor. Thuc. 3, (59.) Ἡμεῖς δὲ αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε, Communis cultus et publica Græciæ deorum numina invocantes. Camer. Et 8. p. 292. Καὶ ἐπιβωμένου μὴ ἐφεδρευόντων ἐγγὺς τῶν πολεμίων, ἀπολέσαι τὴν πατρίδα. Citat idem Bud. et e Basilio 67. ‖ Ponitur et pro Celebro, In ore habeo, i. e. ὑμνῶ, ut idem Bud. tradit, ap. Alex. de Fato 261. [" Arrian. Epict. 4, 1, 13." Schweigh. Mss.] Ad quod in malam partem acceptum, referri potest illud Thuc. (6, 16.) Καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος: quod Camer. interpr. Cum propria hæc mea in hominum sermones incurrant: nam laudem h. l. nequaquam signif. putat. [Gl. Inclamo. Ἐπιβοᾷ· Implorat. Ἐπιβοῶντος· Acclamantem. Ἐπιβοᾶται· Appellat. Ἐπιβούμενος· Quæritans. Arat. D. 178. Lex. Polyb. Ind. Epict. " Heyn. Hom. 6, 93. Jacobs. Anth. 8, 72. Lobeck. Aj. p. 327. Heindorf. ad Plat. Charm. 62. Toup. Opusc. 1, 350. Ἐπιβώσω, Jacobs. Anth. 8, 13. Ἐπιβοάομαι, ad Antou. Lib. 168. Verh. Ἐπιβώσασθαι, ad Callim. 1, 261." Schæf. Mss.] HINC Ἐπιβόημα, τὸ, Acclamatio, ut Camer. Thuc. 5, (65.) interpr. Ὁ δὲ, εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ, δόξαν ἐξαίφνης, πάλιν τὸ στράτευμα—ἀπῆγε. Quod vocab. durum esse testatur J. Poll. [* Ἐπιβόησις, ἡ, Dionys. H. 2, 75. Dio Cass. 316. " Ad Charit. 514." Schæf. Mss. * " Ἐπιβοή, Strabo 47. Diog. L. 5, 90." Wakef. Mss.] ET Ἐπιβόητος, ὁ, ἡ, Celeber, Diffamatus, et in bonam et in malam partem; quamvis J. Poll. in deteriorem partem capiens, cum ἐπίρρητος et ἐπίψογος copulet. Thuc. 6, (16.) Καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι· ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα: verum ibi et περιβόητος legi indicatur. Et ap. Anacr. (Fr. 13.) Καί μ' ἐπιβόητον Κατὰ γείτονας ποιήσεις. [Anal. 1, 214. Valck. ad Ammon. 65.] " Ἐπίβωτος, " ex Anacr. affertur pro Infamis, quod erit Ion. pro " ἐπιβόητος. Idem διαβόητος." [Æschrio ap. Athen. 335. ἀνθρώποις. * " Ἐπιβοήτως, J. Poll. 5, 160. 6, 208." Kall. Mss. " Ἐπιβόητος, Thom. M. 210. Jacobs. Anth. 6, 386. 7, 33. Ammon. 42. Valck. Animadv. 66., Pbœn. p. 302. Toup. Opusc. 1, 191. Eran. Philo 165. Ἐπίβωτος, Toup. l. c. Valck. ad Ammon. 42. ad Callim. 1, 261. Jacobs. ll. cc." Schæf. Mss. " Athen. 335." Wakef. Mss. * Προσεπιβοάω, Dio Cass. * Συνεπιβοάω, Theoph. 3. p. 678.]

Καρηβοάω, Præ sonitu et clamore vertigine capitis laboro: ὑπὸ ἤχου καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ καὶ ἰλιγγιῶ, Hes.

Καταβοάω, Reclamo, Clamore obruo, Clamore vinco, Bud. Clamoribus insector, Camer. Thuc. Κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, Invehebantur in ipsum. Philo V. M. 3. Συνιστάμενοι καὶ ἀθροιζόμενοι κατεβόων τοῦ προφήτου, Magno clamore prophetam increpabant. Greg. Καὶ τῆς ἐκδημίας ὡς τυραννίδος καταβοῶντες. Aristoph. A. (711.) Κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους, Superasset clamando ministros publicos ter mille, Camer. In ead. signif. med. vox etiam usurpatur ap. Aristoph. I. (286.) At in pass. καταβοώμενος, inquit Bud., dicitur Qui omnium clamore in invidiam vocatur. Appian. B. C. 5. Καὶ καταβοώμενος ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων, ἔφερε τὴν ὕβριν, de Augusto loquens, contra quem oppidani Italicarum urbium clamitabant ob agros ereptos et militibus datos. [Καταβοᾷ, Gl. Convitiatur, Vociferat, Convitiatur illi, et Convitium facit.] ‖ Exp. etiam Imploro, Plut. Amat. Narrat. Κατεβόα τῶν Βακχιάδων. [Nic. Damasc. 232. Cor. Κατεβοᾶτο ὀσημέραι ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως τιμωρήσεται τὸν Νάναρον. Vide Κατακράζω. " Abresch. Lectt. Aristæn. 82. Herod. 476. Heyn. Hom. 5, 728. Bruuck. Aristoph. 3, 14. Dionys. H. 4, 2079." Schæf. Mss.] HINC Καταβόησις, ἡ, Convitium, Incusatio, ut militum in imperatorem: Bud. e Plut. Ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν ὡς οὐ Καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν βουλήν: de Def. Orac. Ἀλλ' ὅμως πολλὴ γέγονε κἀκείνῳ καταβόησις ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, Magnis etiam aliorum philosophorum clamoribus exagitatus et vexatus est. Volunt autem esse Att. h. vocab. pro καταβοή, ut ἀγάπησις pro ἀγάπη. [Greg. Cor. 50.; " Koen. 21. Steph. Dial. 21. ad Diod. S. 2, 138." Schæf. Mss. " Magnus clamor, Artemid. 24. Convitium, Plut. 2, 420." Wakef. Mss.] EST autem Καταβοή, ἡ, i. q. καταβόησις, seu, ut Bud. exp., Reclamatio, Invectio, Querela. Thuc. 8, (85.) Πορευομένους ἐπὶ καταβοῇ τῇ αὐτοῦ μάλιστα: (1, 73.) Καταβοῆς ἕνεκα τῆς εἰς Λακεδαίμονα: Et 1. Αἰσθόμενοι δὲ καταβοὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν, παρήλθομεν, Cum autem intellexissemus convitium nobis non exiguum fieri. [Greg. Cor. 50. 871.; " Koen. 21. Toup. Opusc. 1, 208. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. p. xxvii. Duker., Dial. 21. Dionys. H. 2, 1137. 3, 1344. 1511. 1758. ad 4, 2319. Spald. ad Quint. 4. p. 162." Schæf. Mss.]

Παραβοάω, Acclamo, VV. LL. [" Dem. 1359. Οὐ γάρ πω ἦν ῥήτωρ· ἀλλ' ἔτι συκοφάντης τῶν παραβοώντων παρὰ τὸ βῆμα, καὶ γραφομένων μισθοῦ." Seager. Mss.]

Περιβοάω, Celebro, Divulgo, Decanto. Greg. c. Jul. 2. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ καὶ λίαν νεανικὰ καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβούμενα, ταῦτα, Famigerata, ut διαβούμενα. Bud. [" Valck. ad Ammon. 65. Phalar. 360. 368." Schæf. Mss. * Περιβόησις et * Περιβοησία, ἡ, Artemid. 2, 30. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 532. ad Charit. 273.] HINC Περιβόητος, ὁ, ἡ, Celebratus, Decantatus, Nobilitatus, tam in malam, quam in bonam partem. Philo V. M. 1., Διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illustrem et celebrem vatis pietatem ostendit. Lysias, Ἐπεθύμησα περιβόητος γενέσθαι. Plut. Themist., Περιβόητος νίκη. At in malam partem ap. Dem. de Cor., Αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου στάσεως, Turpis famosissimæque seditionis. Et ap. Lys. in Apolog. c. Sim., Καὶ τότε μὲν ἄρα ἵνα μὴ περιβόητος εἴην, ἡσυχίαν ἦγον. [Gl. Perspicuus, Illustris, Liquidus, Pervulgatus. Diod. S. 14, 76. Act., Soph. Œd. T. 193. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 337. Lex. Polyb. " Ad Xen. Mem. 3, 5, 1. Ammon. 42.; Valck. Animadv. 65. ad Charit. 273. 660. Lucian. 1, 480. Thom. M. 210. ad Diod. S. 1, 700. De constr., ad 2, 26." Schæf. Mss.] " Περίβωτος, Ion. pro περιβόητος, Decantatus, Celebris, " ut π. Ἴλιος, Epigr." [" Brunck. ad Poet. Gnom. 296. Toup. Opusc. 1, 367. Valck. ad Ammon. 42. Wakef. S. C. 1, 84. Jacobs. Anth. 6, 386. 8, 374. 12, 228. Apollonid. 2. Epigr. adesp. 717. Even. 14." Schæf. Mss.] ET Περιβοήτως, Clare, Manifeste, VV. LL. e Dem. [213=87. J. Poll. 216. 557. 682. " Valck. ad Ammon. 66." Schæf. Mss.]

Προβοάω, q. d. Præclamo, Cohortor, VV. LL. [Osann. Anal. 98. Il. M. 277. " Soph. Phil. 218. Προβοᾷ γάρ τι δεινόν." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 6, 321." Schæf. Mss. * Προσβοάω, Gl. Acclamo. Herod. 6, 35. * Συμβοάω, Xen. K. Π. 7, 5, 26. K. A. 6, 3,

6. ἀλλήλους. "Cattier. 16." Schæf. Mss. *Ὑπερβοάω, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

¶ Βώσας quoque reperitur, et Βώσομαι, ac Βώσεσθαι, ap. poet. et Ion. Scriptt. pro Βοήσας, βοήσομαι, et βοήσεσθαι. Il. M. (337.) ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν· Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν. Et βωσόμεθα, quod Suid. exp. καλέσομεν, et μαρτυρούμεθα. Apud Herod. 3. βεβωμένα, Fama celebrata, Celebria. Ατ Βῶσον ap. Cratin. est βοήθησον, ut Suid. docet. ["Βώω, Wessel. Diss. Herod. 157. Wakef. ad Bion. 11, 2. Koen. ad Greg. Cor. 131. ad Charit. 275. ad Herod. 499. 677. 717. Βώσας, Heyn. Hom. 6, 334. 627. Βωσάτω, Aristoph. Εἰρ. 1155." Schæf. Mss.] Hinc Ἀναβῶσαι ap. Herod. pro ἀναβοῆσαι, Exclamare: 1. Ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε: 3. Οἱ δὲ, ἀμβώσαντες μέγα, εὐφημεῖν μιν ἐκέλευον. Et Ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι, Od. A. (378.) ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας. Il. K. (463.) σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'. ["Ἐπιβώω, ad Il. K. l. c. Alex. Ætol. 5. Erycius 5." Schæf. Mss.]

¶ Βωτω quoque i. q. βοῶ, facto sc. βοητῶ a βοήσω, deinde contr. βωτῶ. ["Jacobs. Antb. 9, 48." Schæf. Mss.] Unde Ἐπιβωτᾷ, Herod. Hæc Eust. Item Βωστρῶ, ejusd. est signif., quod ab illo βωτῶ derivat idem Eust. quemadmodum ex Ἐλατῶ, quod fit ab ἐλάω s. ἐλαύνω, Ἐλαστρῶ. Exp. autem βωστρω, ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι, addens ap. Theocr. poni pro *ψηλαφητικῶς ἐν ἀγυιαῖς ἀναβοῶμαί τινα. Od. M. (124.) Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν τε Κραταιΐν, Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσι. Theocr. 5, (64.) τὸν δρύτομον βωστρήσομες. [Greg. Cor. 283. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 255. "Aristoph. Εἰρ. 1146. Τόν τε Μανην ἢ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου, Vocet Syra Manem ex agro. Lego, βωστρησάτω 'κ τ. χ. Vide Classical Journal T. 2. p. 719." Seager. Mss. Cf. Καλιστρῶ. "Koen. ad Greg. Cor. 131. Bergler. Alciphr. 332." Schæf. Mss. "Opp. K. 4, 291." Wakef. Mss. *Ἐπιβωστρέω, Theocr. 12, 35. ubi al ἐπιβωτᾷ, Greg. Cor. 283. "Koen. 131." Schæf. Mss.]

"Βωθύζειν, Hesychio βοᾷν, θωύσσειν, Clamare, "Vociferare."

ΒΟΗΔΡΟΜΟΣ, et Βοαδρόμος, Dor. ὁ, ἡ, Auxiliator, Opitulator, βοηθός. Eur. Phœn. (1441.) ὦ τέκν' ὑστέρα βοηδρόμος Πάρειμι: Or. (1290.) ποδὶ βοηδρόμῳ. Unde Βοηδρομέω, Auxilior, βοηθῶ, (1356.) Βοηδρομῆσαι πρὸς δρόμους τυραννικοὺς, i. e. ὡς ἐπὶ βοηθείᾳ δραμεῖν, Schol. Utuntur autem h. v. non solum poetæ, sed et prosæ scriptt. interdum. Plut. Ἐπεὶ δὲ ἤσθετο Σύλλαν μὲν κατὰ στόμα, Πομπήϊον δὲ κατ' οὐρὰν βοηδρομοῦντας ἐπ' αὐτὸν, Suppetias contra se venientes, Bud. Idem affert e Luciano (1, 107.) Ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες, αὐτοὺς συλλάβοιεν, i. e., inquit, Tumultuose accurrentes. De etymo autem harum vv. vide Βοηθός. [Appian. 1, 281.: B. C. 2, 503. "Accurro, Eur. Heracl. 122." Seager. Mss. "Valck. Hipp. p. 246., ad Herod. 593. Brunck. Aristoph. 2, 220. Heyn. Hom. 7, 362." Βοηδρόμος, Valck. Hipp. l. c. Jacobs. Auth. 8, 111. Schæf. Mss. "Opp. A. 2, 502." Wakef. Mss. *Βοηδρομία, ἡ, Maxim. de Electt. 381. "Brunck. Aristoph. 2, 220." Schæf. Mss.]

Βοηδρόμιος, ὁ, (ἡ,) Auxiliaris. Callim. H. in Apoll. (68.) Ὦ Ἄπολλον, πολλοί σε βοηδρόμιον καλέουσι. [Valck. Hipp. 776.] Et Βοηδρόμια, τὰ, Festum quoddam Athenis celebrari solitum, ob prælium a Theseo adv. Amazones feliciter gestum, Quia Βοηδρομιὼν nom. est Mensis ejus, quo illud gessit. Ita quidam e Plut. (1, 57.) ubi tamen, Ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς, ἐφ' ᾗ τὰ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Apud Eund. vero (7, 906.) legimus, Τὴν γὰρ δευτέραν ἐξαιροῦσιν ἀεὶ τοῦ Βοηδρομιῶνος, ὡς ἐν ἐκείνῃ τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν γενομένης τῆς διαφορᾶς. Est autem Gr. tertius mensis, quem Augustum quidam, alii Junium, Septembrem nonnulli esse volunt. [Gl. Βοηδρόμια· Celebritas quædam cursus cum clamore. Perperam editum est βοηδρομία. Βοηδρομιὼν, Plut. 4, 46. 181. 435. 5, 31. Dem. Olynth. 2. p. 81. Mount., de Cor. 323. 327. Athen. 360. Aristot. H. A. 908. "Valck. Hipp. p. 246. Brunck. Aristoph. 2, 220. Βοηδρόμια, Heyn. ad Apollod. 866. Valck. l. c." Schæf. Mss.]

ΒΟΗΘΟΟΣ, et Βοηθὸς, sed prius illud ap. solos poet. est in usu, Auxiliator, Opitulator. E βοὴ et θέω, Curro: sicut βοηδρόμος e βοὴ et δρομέω, a δρόμος, quod in comp. τρέχω signif.: ita ut proprie de Eo dicatur, qui ad clamorem alicujus accurrit, periclitantis sc. Quidam tamen a βοὴ, ἡ μάχη, deducere malueruut: quo fit, ut Eust. βοηθόον exp. μάχιμον: unde esse dicit βοηθόον ἅρμα in Il. Xen. K. Π. 5, (3, 10.) Μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναί σοι. Et, Βοηθὸς ὁρμῶμαί σοι, ex Eod. Apud Plut. Themistocle, Τριήρεις ἡμῖν παρεστᾶσι βοηθοί: ubi observa jungi cum eod. verbo, cum quo et Xen. jungit: exp. Triremes nobis præsidio adsunt. Et Thuc. βοηθοὺς πέμπω, Subsidia mitto. || Item Βοηθόος, Nom. propr. ap. Hom. Sic et Βόηθος, retracto accentu in primam, Nom. propr. cujusdam Philosophi ap. Plut. de Plac. Phil. [Βοηθὸς, Gl. Auxiliarius, Patronus, Adjutor, Auxiliator, Adjutrix, Intercessor. Βοηθόον ὤπασε κόσμῳ, Nonn. Jo. 80, 25. Ἀνδρομέου βιότοιο βοηθόος, 27, 16. Anal. 3, 277. Il. P. 481. "Heyn. Hom. 6, 460. 7, 361. ad Il. N. 477. Βοηθὸς, Eran. Philo 166. Conf. c. Βοιωτὸς, ad Herod. 410." Schæf. Mss.]

Ἀβόηθος, ὁ, ἡ, Cui succurri non potest; ut φάρμακον, Immedicabile venenum, Theophr. H. P. 5. Et Polyb. 16. Ἀβοήθους ἐσκεύαζον πληγὰς, i. e., ut Bayf. interpr., Vulnera inflixerunt, quibus arte nulla mederi quis posset. [Ps. 87, 4. A Schneidero non agnoscitur. *Αὐτοβοηθὸς, i. q. αὐτάρκης, Phav. 137.] Et Δυσβόηθος, Cui succurri difficulter potest, Vix medicabilis. [Schneidero susp.] Et Συμβοηθὸς, Qui ad suppetias ferendas una cum aliis convenit, Auxiliaris.

[* "Βοηθικὸς, (ἡ, ὸν,) Valck. Callim. 227." Schæf. Mss.]

Βοήθεια, ἡ, Auxilium, Subsidium: Τῆς ἀπορίας βοήθειαν εὑρεῖν, e Xen. ut ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν, Isocr. Et βοήθεια χρημάτων e Dem. Sæpe autem de Auxilio, quod fertur in bello, et quidem pro Iis, qui auxilio veniunt. Xen. Ἑ. 7. Ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια. Dem. Βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, Isocr. Archid. (18.) Item βοήθειαι plur. ap. Eund. et ceteros. Et βοηθείας ποιεῖσθαι ex Æschine, pro Auxilia suppeditare. [Gl. Adminiculum, Auxilium, Propugnaculum, Sufflamen, Subsidia, Adjumentum, Præsidium, Adjutorium, Executio. Βοήθειαν· Opem. Βοήθειαι· Suppetiæ. Διὰ βοηθείας· Per instantiam. Πρὸς βοήθειαν· Ad auxilium. *Βοηθία· Favor, Adjutorium, Adminiculum, Subsidium, Præsidium, Auxilium, Adjumentum. Lex. Polyb. Ind. Epict. "Wessel. ad Herod. 40. ad Diod. S. 1, 606. 2, 309. Copiæ, ad 1, 680. Cum dat., Heindorf. ad Plat. Gorg. 229. 261." Schæf. Mss.] Ἐκβοήθεια, ἡ, Eruptio, ut ap. Thuc. 3, (18.) exp. Καὶ ἐκβοηθείας τινὸς γενομένης, πληγέντες ὑπό τε τῶν Ἀντισσαίων καὶ τῶν ἐπικούρων: quæ exp. simile quid habet cum illa τοῦ ἐκβοάω pro μετὰ βοῆς ἐξέρχομαι. Ἐπιβοήθεια, Auxilium. [Thuc. 3, 51.] Παραβοήθεια, Suppetiæ, Auxilia, Bud. Polyb. 5, (66.) Περαίνειν οὐδὲν δυνάμενος διά τε τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου, καὶ τὰς περὶ τὸν Νικόλαον παραβοηθείας: [2, 5. Plato de LL. 2. p. 778.] Συμβοήθεια, ἡ, Ad auxilium ferendum concursus, Suppetiæ, [Schneidero susp. "Thuc. 2, 130." Wakef. Mss.]

¶ Βοηθέω, q. d. ἐπὶ βοὴν θέω, Ad clamorem accurro, Suppetias eo, Auxilio venio, s. Ad auxiliandum. Bud. βοηθῶ interpr. Suppetias eo, item Occurro hostibus: et subjungit ex Isocr. Paneg. Καὶ βοηθήσαντας ἐπὶ τοὺς ὅρους τῆς χώρας, μάχῃ νικήσαντας, τρόπαιον στῆσαι. Idem Bud. Βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα ap. Xen. interpr. Suppetias eunt, vel mittunt. Sic autem in VV. LL. ἐκεῖσε βοηθεῖν redditur Illuc mittere auxilium. Tale est βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, Thuc. 4. et βοηθεῖν ἐπὶ θάλατταν, Xen. Ἑ. 1, (1, 3.) Dem. autem Ἐβοήθησεν ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Interdum cum ἐς, ut idem Xen. ibid. Εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Sic βοηθεῖν εἰς Φωκέας e Dem. Sed interdum et sine his præpp. motum indicat, habens solum dat., ut Thuc. 3, (5.) Οὗτοι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις

ἐβεβοηθήκεσαν. Ibid. Ἃς ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς. Sic autem et alibi utitur: ubi βοηθεῖν est Auxilio venire, vel Subsidio venire. Sed et simpl. pro Occurro hostibus, ut Bud. interpr., vel Propugnatum accurro, ap. hunc Script. legitur. In VV. LL. ex Herod. affertur Βοηθέουσιν ἐπ' αὐτὸν, pro Ad se defendendos ei obviam tendunt.

Βοηθῶ, sine motu, Auxilior, Opem fero; ut Isocr. Βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις: Panatb. Ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων. At Xen. addit accus. rei, Τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύναται. E Dem. autem, Βοηθεῖν τινὶ πρὸς τοὺς πολεμίους. Dicitur et βοηθῶ σοι τούτῳ, cum dat. instrumenti, Hac re te adjuvo et tibi opitulor, q. d. Per banc rem. Sic Xen. Ἑ. 6. Καὶ ὅσους εἶχεν ὁπλίτας, ἅπασιν ἐβοήθει. Tale est βοηθεῖν χρήμασι. Interdum vero uterque dat. ponitur, ut Æsch. (69.) Βοηθῶ κατὰ τὸν ὅρκον καὶ τῷ θεῷ, καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσιν, οἷς δύναμαι. || Patrocinor, Bud. ex Æsch. in Tim. Μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει πάσῃ, καὶ τοῖς νόμοις, καὶ ὑμῖν, καὶ ἐμαυτῷ. Sic Isocr. Ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τῷ νόμῳ βοηθεῖν καθ' ὃν κ. τ. λ.

Βοηθουμαι, pass. Auxilio juvor, Mihi feruntur suppetiæ: unde βεβοηθημένον: Plato Ep. 7. Ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφία, καὶ φίλοις, Hac ratione latum a me erat auxilium. Ex Hermog. Βοηθούμενοι τὴν σωτηρίαν. Interdum βοηθεῖσθαι dicitur, qui re aliqua ut remedio juvatur. Athen. 2. Βοηθοῦνται δὲ ἀπὸ ὑδρομέλιτος πόσεως. Diosc. autem 4, 83. dixit, Βοηθοῦνται δὲ πάντες ποτιζόμενοι νίτρῳ ἢ κονίᾳ κ. τ. λ.

[Βοηθέω, Gl. Succurro, Adjuvo, Suffrago, Subvenio, Opitulor, Auxilior, Juvo. Βοηθεῖ· Intervenit, Succurrit, Juvat, Suppetit, Adjuvat, Adjutat. Βοηθεῖν τοῖς παιδικοῖς, Defendere amasium, Causam amasii agere, Æsch. Socr. Dial. 1, 7. et Ind. "Ad Charit. 258. 693. Aristoph. Pace 926. Heyn. Hom. 7, 362. Ammon. 31. Valck. Hipp. p. 246. Wyttenb. Select. 408. Od. Ξ. 266. Thom. M. 156. Fischer. Ind. Palæph. Xen. K. Π. 66. Act. Traj. 1, 90. Wessel. ad Herod. 40. τῇ λέξει, ap. Gramm., Thom. M. 866. Valck. ad Ammon. 140. τινὰ, Salmas. ad Scriptt. H. A. 467. ad Diod. S. 2, 212. Conf. c. βοάω, ad 1, 730. Pass., T. H. ad Aristoph. Π. p. 315." Schæf. Mss. "Cum clamore impetum facio, Polyæn. 584. Alii remedium quæro, Æschin. 560." Wakef. Mss.] "Βωθεῖν, Hes. "teste pro βοηθεῖν dicitur, Ionice nimirum contra-"ctis ō et ē: ut et βωθέοντες pro βοηθέοντες s. βοη-"θοῦντες. Exp. tamen illud βωθεῖν etiam ὁμιλεῖν." [Meleager 19, 1. "Brunck. Aristoph. 2, 219. Pierson. Veris. 91. Wessel. Diss. Herod. 69. 157.; ad Herod. 29. 620. 640. 652. 701. 717. ad Charit. 258. ad Callim. 1, 261. 2, 4. Jacobs. Anth. 1, 36." Schæf. Mss. "Nicander A. 498." Wakef. Mss.]

Βοήθημα, τὸ, Auxilium. Item, Remedium. Plut. Exponitur et Medicamentum ap. Gal. ad Glauc. [Gl. Adjutorium, Adminiculum, Subsidium, Remedium, Adjuvamentum. Hippocr. 12. Diod. S. 1. p. 15. 21.; 3. p. 110. Lex. Polyb. Ind. Epict.] HINC Βοηθηματικὸς, (ἡ, ὸν,) Auxiliatorius, Auxiliandi vim habens. ["Dioscor." Wakef. Mss. * Βοήθησις, UNDE * Βοηθήσιμος, ὁ, ἡ, Theophr. H. P. 9, 16.] Βοηθητικὸς, (ἡ, ὸν,) Auxiliaris, Qui auxiliari potest, vel, Qui lubenter auxiliatur. Aut, Aptus ad auxiliandum. Gall. Secourable, a nom. Secours, quod βοήθειαν signif. Aristot. Rhet. 1. Βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις. Plut. Solone, Βοηθητικὸς ἦν τοῖς πένησι. ["Diod. S. 2, 527." Schæf. Mss.]

Ἀβοήθητος, (ὁ, ἡ,) Auxilio carens, Anxiliatorem non habens, Ope omni destitutus. Formatur a βεβοήθηται, 3 sing. præt. τοῦ βοηθοῦμαι, præfixo α priv. Epictet. Ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. || Remedio carens, Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος. Polyb. 1. Καί τινα τῶν ἐν αὐτοῖς γεννωμένων ἑλκῶν καὶ φυμάτων ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει, καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Sic ἀβοήθητον δῆξιν Immedicabilem morsum appellat Diosc. 9. [Ind. Epict. "Diod. S. 2, 436." Schæf. Mss. * Ἀβοήθητως, Immedicabiliter, Diosc. Ther. c. 10. * Ἀβοηθησία, ἡ, Auxilii defectus, Sir. 51, 10.] Ἀβοηθητὶ, Citra auxilium. Δυσβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui vix succurri potest, Cui ægre auxilium ferri potest. Vix medicabilis, [Diod. S. 126. 250. Diosc. Parab. 2, 159.] CONTR. Εὐβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui facile est opitulari. Facile medicabilis. [Aristot. Pol. 7, 5. χώρα: Hippocr. 397. "Diosc. 406." Wakef. Mss.]

Βοηθητέον, Auxilium ferendum est, Opitulandum est, Remedium adhibendum est, ["Orig. c. Cels. 423." Kall. Mss. "Βοηθητέα, Lucian. 2, 345." Schæf. Mss. "Dem. Ol. 1." Wakef. Mss.]

Ἀντιβοηθέω, Vicissim auxilium fero, Xen. Ἑ. 7, (4, 2.) Ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς. [Thuc. 6, 18.] "Εἰσβοηθέω, Ingredior ad ferendum auxilium: Au-"xilior, VV. LL." Ἐκβοηθέω, Ad opitulandum procurro, Auxilium fero, Plut. (9, 97.) Καὶ νεανίσκων πολλῶν ἐκβοηθούντων. [Lex. Polyb. "Ad Diod. S. 1, 512. 730. Wyttenb. Select. 409. Xen. K. Π. 67. Toup. Opusc. 1, 50." Schæf. Mss. "Polyæn. 13. Ælian." Wakef. Mss.] Ἐπεκβοηθέω, Ad opem ferendam procurro. Thuc. 8, (55.) Ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ τρεψαμένων τοὺς Χίους, i. e. ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ἐπὶ τῷ συμβάντι, Scbol.: [7, 53. * Συνεκβοηθέω, Diod. S. Ecl. 2, l. 25.]

Ἐμβοηθέω, Auxilium fero.

Ἐπιβοηθέω, Ad auxilium ferendum supervenio. Tbuc. 3. Ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες: ibid. Ἐπιβοηθεῖν διὰ τῶν Ἀμφιλόχων: 1. Ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Auxilium ferre alii aliis adv. ingentem classem. Herodian. 1, (12, 19.) Ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ, Populo suppetias raptim tulerunt. [Gl. Adminiculo, Adjuvo. Lex. Polyb. "Ad Diod. S. 1, 242." Schæf. Mss. * Ἐπιβοήθησις, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 332. * Παρεπιβοηθέω, Diod. S. 1, 119. * "Συνεπιβοηθέω, Greg. Thaum. in Orig. 8." Kall. Mss.]

Παραβοηθέω, Suppetias fero. Thuc. 1, (47.) Ἦσαν δὲ τοῖς Κορινθίοις ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες, Habebant multos barbaros auxiliares. Polyb. 5. Πάντα βουλόμενος ἐποπτεύειν, καὶ παντὶ τῷ δεομένῳ παραβοηθεῖν: 16. Παραβοηθοῦντες τοῖς κινδυνεύουσι. [Gl. Adminiculo. "Athen. 1, 5." Boissonad. Mss. "Παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις, Antiph. ap. Athen. 3. 'Τὸ παραβοηθεῖν elegans est et usu tritum verbum, de vicinis proprie usurpatum, qui mutuas sibi operas opemque præstant, ut quemque illorum premit necessitas.' Casaub. ad l." Strong. Mss. "Plato de Rep. 9. p. 455. Bas. 1. Τίθει τοίνυν καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ αὐτοῦ γιγνόμενα, ἅπερ καὶ περὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀγόμενόν τε εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνομαζομένην δ' ὑπὸ τῶν ἀγόντων ἐλευθερίαν ἅπασαν, βοηθουντά τε ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, τοὺς δ' αὖ παραβοηθοῦντας, Auxilium illi adolescenti et virtuti contra corruptores ejus ferentes." Seager. Mss. Lex. Polyb. "Cattier. 84." Schæf. Mss. "Polyæn. 584. Arrian. 44." Wakef. Mss. * Παραβοήθημα, τὸ, Mathem. Vett. 57. * Δυσπαραβοήθητος, ὁ, ἡ, Polyb. 5, 22.]

[* "Περιβοηθέω, Antiphanes: Τοῦ γάρ τις ἄλλον πρὸς θεῶν περ οὕνεκα Εὔξαιτο πλουτεῖν, εὐπορεῖν τε χρημάτων, Ἢ του δύνασθαι περιβοηθεῖν τοῖς φίλοις, Σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος ἡδίστης θεῶν;" Seager. Mss. "Casaub. ad Athen. 11." Schæf. Mss.]

"Προβοηθέω ἐς πόλιν, Civitati ante auxilio eo." [Herod. 8, 144. "ad Herod. 690. 694. Paus. 324." Schæf. Mss.]

Προσβοηθέω, Ad opitulaudum accurro. Thuc. 8. Λέων γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσεβοήθησεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν: 1. Οἱ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν βαρβάρων προσεβεβοηθήκει, Quo eis copiæ terrestres barbarorum ad opem ferendam venerant. [Lex. Polyb. "Ad Herod. 690. Xen. K. Π. 69. ad Diod. S. 1, 242. ad Charit. 693. Προσβωθέω, ad Herod. l. c. 717." Schæf. Mss.]

Συμβοηθέω, Ad auxilium ferendum convenio. Thuc. 3. Οὐ χαλεπὸν ἀπέφαινον, πρὶν ξυμβοηθῆσαι, καταστραφῆναι. Ibid. Ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων καὶ φρουρῶν τινῶν ὀλίγων. Et 7. Ἀξιώσοντας συμβοηθεῖν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ, i. e. βοήθειαν πέμπειν, ut Schol. exp. [Lex. Polyb.]

[* Ὑποβοηθέω, Gl. Suggero. "Steph. Præf. Gloss." Schæf. Mss.]

ΒΟΑΞ, ακος, ὁ, Piscis, qui a Plin. Box vocatur. Aristoph. ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα Μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε: Athen. 7, (27.) παρὰ τὴν βοὴν dictum esse hunc piscem scribit. Unde Pherecrates, cum scripsisset, Ἄλλον φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθύν φασι τὸ παράπαν, subjungit, νὴ τὼ θεὼ οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰχθὺς οὐδεὶς ἢ βόαξ. [Draco 18, 15. "Κήρυξ μὲν ἦν βόαξ, σάλπη δ' ἐσάλπιγξε, Archippus ap. Athen. 7." Gataker. Mss. "Aristoph. Fr. 265. Greg. Cor. 195." Schæf. Mss.] Et Βόηξ pro eod. Numen. in Halieut. Ἡ λευκὴν συνόδοντα, βόηκάς τε, τρίγκους τε. Et Βῶξ quoque per contr. pro eod., ut docet ibid. Athen. citans ex Aristot. et Epicharmo. Hic idem piscis Βοὼψ ab Aristoph. Byzantio, contendente non recte βῶκα appellari, ut eod. in l. testatur Athen., dictus fuit, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὦπας ἔχει, q. d. βοὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων. "Βῶκες, Pisces, quos alii "βόακας, alii βόηκας appellant παρὰ τὴν βοήν: quam "etiam ob rem sacri esse feruntur Mercurio, ut A-"pollini οἱ κίθαροι dicati sunt. Herm. Barb. e Speu-"sippo tradit βῶκας esse τὰς λευκομαινίδας, Menas "candidiores, quos vulgo Girros s. Girrulos vocari. "Nom. sing. est Βώξ. Βῶσκες, Boscæ pisces, forsan "iidem, qui βῶκες supra, VV. LL. Sed procul du-"bio scriptura illa mendosa est." [Gl. Βώξ· Piscis habens magnum ventrem. Βῶκες, ἰχθύες· Voce. Ubi v. nott. Greg. Cor. 415. 419. "Huschk. Anal. 228. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 133. Jacobs. Anth. 11, 89. Aristoph. Fr. 265." Schæf. Mss.]

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ὁ, Rana, dicta quasi βοάτραχος, quemadmodum et βότραχος pro βάτραχος ap. Hippocr. scribi Gal. auctor est, παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν, ut Etym. docet. Auctor Batrachom. (80.) Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ. || Est etiam Piscis nom. quem Plin. modo Batrachum, modo Ranam vocat, Aristot. autem inter σελάχη recenset. || Dicitur etiam διόγκωσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν, μάλιστα δὲ τῶν φλεβῶν, ut Aet. tradit. Tumor, inquit Gorr., phlegmonodes partium, quæ sub lingua sunt, sed maxime venarum, pueros præsertim infestans. Quem morbum interprr. modo Ranam, modo Ranunculum vocant. || Hesychio est etiam ἐσχάρας εἶδος. ["Pro βάτραχος ap. Herod. * βάθρακος scribi ait Eust. Od. 271, 40=1570. quæ scriptura hodie in ejus libris non reperitur, ac fortasse memoria fefellit Eust.; supersunt enim Herodotei Codd. Eustathio antiquiores." Schweigh. Mss. Cf. Βλίταχος, Βράταχος, Βόρταχος, Βρόταχος, Βύρθακος, Βλαχὰν, Βλίχαν, Βλίκανον, Βλίκαρος, Βάρακος, Βαρακίς. Plato Theæt. 20. "Toup. Emendd. 2, 425. Varia Ranæ nomm., pro varia gentium dial., Alberti Peric. Cr. 72. ad Herod. 338." Schæf. Mss. "Pars ungulæ equinæ, Geop. 1104. Piscis, Opp." Wakef. Mss.]

Βατραχομυομαχία, ἡ, Ranarum et murium pugna: cujus nominis poemation Hom. ascribitur. Plut. (9, 465.) Ὥσπερ βατραχομυομαχίας γινομένης: sed in vulg. Exempll. legitur βατραχομαχίας, quod signif. simpl. Ranarum pugnam. [Vita Hom. c. 24. Schol. Soph. Ant. 101.]

Βατράχειος, ὁ, ἡ, q. d. Ranalis; ut βατράχειος μοῖρα ap. Suid. At βατράχειον, τὸ, sc. χρῶμα, Coloris species, quo facies illinebatur, antequam personæ repertæ fuissent: ut tradit Aristoph. Schol. [I. 523. καὶ βαπτόμενος βατραχείοις. Viridis, Philostr. 2, 22. "Tyrwh. ad Aristot. 139." Schæf. Mss. "Paus. 69." Wakef. Mss.] Unde Βατραχὶς, ut idem Aristoph. Scbol. docet (I. 1406.) ἶδος, ἡ, Vestis eo colore tincta: εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα, Vestis florida ad ranarum colorem accedens. Hesychio vero ἱματίου χρῶμα, ὃ βάπτεται ὑπὸ βατραχίου πόας. Dio 58. Ἰσχυρῶς γὰρ τῷ τὴν βατραχίδα ἐνδύνοντι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ χρώματος τῷ πρασίνῳ καλουμένῳ, προσέκειτο. ["Brunck. Aristoph. 3, 56.; Kuster. 109." Schæf. Mss. "Ranula, Nicander Θ. 417." Wakef. Mss.] At Βατράχιον, τὸ, Herba est, quæ Lat. Ranunculus dicitur: de qua Diosc. 2, 26. Plin. 26, c. ult. Alio nomine σέλινον ἄγριον dicta, et * πολυάνθεμον ap. eosd. auctores. [At Ranunculus herba Tralliano 3. p. 63. βατραχίς. Hippocr. 634, 36.]

Βατραχίσκος, ὁ, Pars quædam in cithara, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

Βατραχίτης λίθος, Batrachites lapis. Plin. 37, 10. Coptos et batrachitas mittit: unam, ranæ similem colore, alteram ebori, tertiam rubetis e nigro.

Βατραχίζω, In morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro In modum natantis ranæ extendi, cum de luxatione membrorum agitur: Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ καὶ πεσὼν διασυρῇ, καὶ ὁ λέγουσι βατραχίσῃ, VV. LL. [Hippiatr. ap. Schneider. Lex. Ὅταν βατραχήσῃ.]

ΒΟΜΒΟΣ, (ὁ,) per onomatopœiam, s. ex imitatione soni literæ β, ut ῥοῖζος a ρ, et σιγμὸς a σ, Bombus, Sonus, quem edunt apes. Unde βομβήεσσα μέλισσα, Epigr. et Βομβηδὸν κλονέονται, itidem de apibus dictum ab Apoll. R. Latini quoque Bombum apibus tribuerunt. Reperitur autem et Bombitatio s. Bombizatio, de quibus vide in verbo proxime seq. Transfertur βόμβος et ad alios sonos, ut ad Sonum tonitrus. [Gl. Strepitus, Tinnitus, Bomuis, (leg. Bombus.) Suet. Ner. 20. Schneider. Lex. Schol. Aristoph. Θ. 1187. "Huschk. Anal. 108. 110. Longus p. 8. Callim. 1, 548." Schæf. Mss. "Heliod. 79. De vento, 247. Strepitus suavis, Agath. 10." Wakef. Mss. * "Βομβόχυλον, (τὸ,) Mandragora, Diosc. 467." Boissonad. Mss. * Βομβώδης, ὁ, ἡ, Ælian. N. A. 6, 36. Eust. 1084, 47. Matth. Chrys. Villois. Anecd. Gr. 2, 8. "Ad Il. Π. 379. * Μεγαλόβομβος, Jacobs. Anth. 7, 248." Schæf. Mss. "Schol. Od. X. 299. Ælian. H. A. 227." Wakef. Mss. * Ἐρίβομβος, ὁ, ἡ, Orph. Fr. 49. μέλισσα. "Porph. A. 16." Wakef. Mss.]

Βομβέω, ήσω, Bombum edo, vel Bombum facio, ut loquitur Varro de apibus. Fortasse autem et Bombitare s. Bombizare dicere possumus, prout ap. Fest. leg. censuerimus, nimirum vel Bombitatio, vel Bombizatio; sed prius illud magis mihi arridet. Apud Aristoph. Π. (538.) ψύλλαι etiam βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι. Transfertur autem et ad alios longe diversos sonos; nam et tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκος, necnon remi, cum pulsant æquor, aut verrunt, s. sulcant, ut loquuntur poetæ: Od. M. (204.) Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν πέπταθ' ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apud Senecam autem resonant non ipsi remi, sed freta pulsata remis. Apoll. R. 2, (569.) Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. e. ἤχουν. || Quod autem Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catull. interpr. sonitu suopte Tinniunt aures: ut videbis inter Gr. Poet. Lyric. Frr. a me superioribus annis excusa. [Gl. Bombio. Aristoph. Θ. 46. Aristot. H. A. 828. Plato de Rep. 9. p. 564. Lucian. 850. "Toup. ad Longin. 301. Heyn. ad Virg. 1, 32. Valck. Callim. 244. De apibus, Villoison. ad Longum 26. Valck. ad Ammon. 231." Schæf. Mss.]

Βομβήεις, (εσσα, εν,) Bombum edens, ut Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exp. etiam Stridulus. ["Nonn. D. 3, 32." Wakef. Mss.]

[* "Βόμβησις, (ἡ,) Examen apum, ita dictum a sonitu, qui editur ab apibus, Susurrus, Multitudo congregata. Bar. 2, 29. Ἡ βόμβησις ἡ μεγάλη, Turba hæc magna, tantum edens sonitum. Vide ad h. l. Baduell." Schleusner. Lex. in V. T.]

Βομβητὴς, i. q. βομβήεις, Epigr. [Anal. 2, 220.]

[* Βομβητικὸς, ἡ, ὸν, Phav. 159.]

Βομβηδὸν, Edendo bombum, Cum bombo. Apoll. R. 2, (133.) Αἱ δή τοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται. ["Manetho 4, 449." Wakef. Mss.]

[* Βομβικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Pind. 167. Heyn.]

Βομβὰξ, Adv. jocose ab Aristoph. (Θ. 45.) fictum ad similitudinem τοῦ βαβαὶ, inquit Eust. [Vide Πύπαξ. Eust. Od. 482.] Et Βομβαλοβομβὰξ, ap. eund. Aristoph. [Θ. 48. Eust. l. c.] "Βομβάζειν, Suid. "esse dicit φθέγμα ἐπὶ τῷ διασύρειν καὶ τωθάζειν λε-"γόμενον: ut Hes. quoque βόμβαξ signif. ait διασυρ-"μόν." [* "Ἀφροσιβόμβαξ, (al. * Ἀφρασιβόμβαξ,) Verbum a Timone Apolloniate fictum, ad irridendam Menedemi iuanem grandiloquentiam, Diog. L. Menedemo 95. HSt." Seager. Mss. Timo Phl. 13.]

[* Βομβύζει, Gl. Bilbit. Cf. Βομβρύζων.]

[* "Ἀναβομβέω, Theocr. 3, 13." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur. * Ἀντιβομβέω, Achill. Tat. 3, 2. p. 155=234. "Eust. Od. 724, 42." Wakef. Mss.] Διαβομβῶ, ut, Διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοὰς, Dionys. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud. [* "Ἐκβομβέω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 126. Combef." Boissonad. Mss. * Ἐκβόμβησις, ἡ, Ingens strepitus, Themist. Or. 23. p. 282.] "Ἐμβομβέω, Resono et bombos edo in. Synes. (259.) "Ἐμβομβεῖ μοι ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ τῶν σῶν λογισμῶν." ["Ad Mœr. 175. Toup. ad Longin. 301." Schæf. Mss.]

Ἐπιβομβῶ, Bombo s. Bombis assono. In VV. LL. Bombos edo et strepitum facio. [Gl. Increpo. Lucian. 78. "Βομβέω ἐπὶ, τῷ τυμπάνῳ, ἐπικτυπεῖν τῷ κυμβάλῳ, 2, 37." Schneider. Lex. "Nonn. D. 1, 152. 8, 7. De mari, 1, 254." Wakef. Mss. * "Καταβομβέω, Planudes Vers. Ovid. Met. 1, 65." Boissonad. Mss. Agath. Hist. 2. σάλπιγγι. "Suid. 3, 244." Wakef. Mss. Eust. 4, p. 110. * Παραβομβέω, i. q. B προσηχέω, Synes. Dione 62.]

Περιβομβῶ, Bombo circumsono. Et generalius pro Circumstrepo. Simocates ap. Suid. Ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει τρανέστερον. Et pass. Περιβομβοῦμαι, per Persono, ap. Naz. Περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πᾶσαν ἀγοράν. [J. Poll. 4, 114. Lucian. 530. 593. 749. "Bergler. Alciphr. 263." Schæf. Mss. "Achill. Tat. 77. Synes. 105. Max. Tyr. 23, 4." Wakef. Mss. * "Συμπεριβομβέω, Themist. Or. 19. p. 233. Nam Cod. vidi, qui exhibet συμπεριβ. pro edito περιβ." Boissonad. Mss. * "Περιβομβίζω, Circumstrepo, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 277. Ἀπεκρίνατο λέγων, Τί με π., κοράσιον;" Seager. Mss.]

Βομβαίνω videtur esse Sonum bombo similem edo, ap. Basil. Βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

¶ Βομβύλη, ἡ, Apis quoddam genus magis obstreperæ, quam sint ceteræ, ut quidam tradunt. ‖ Item Poculum quoddam angusti oris. Vide Schol. Apoll. R. Et Βομβύλιος, aut etiam Βομβυλιὸς, i. q. C βομβύλη. Sunt autem qui Culicem interpr. ap. Isocr. (Hel. Enc. 6.) ubi scribit quosdam Βομβυλίων laudationem scripsisse. Vide Athen. et Suid. J. Polluci βομβυλιὸς est illud etiam Poculum angusti oris, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, ut ille ait. Et βομβυλιὸς ἄνθρωπος Proverb. de Inutili, Suid. Hinc Βομβυλιάζω, quod ap. Aristot. redditur Ventris murmur edo, Probl. (27, 11.) Διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες. [Vide Βαμβαλίζω. Aristoph. Σ. 107. Ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται. "Vasis potorii genus, Schweigh. ad Athen. 3, 547." Dindorf. Mss. * Βομβύλιον, τὸ, i. q. νεκύδαλος, Le papillon du vers à soie, notante Corai. Mss. * Βόξυνος, Schol. Apoll. R. 2, 133. Βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ἦχος· ἔνιοι δὲ, τῆς βοξύνου μελίττης λεγομένης, (ubi Cod. Par. Βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ψόφος· οἱ δὲ τὸν τῆς * βοξίνης καλουμένης μελίσσης μόνον καλουσι βόμβον:) 569. Ἐβόμβεον· ἤχουν, ὅθεν καὶ βομβύλη, εἶδος μελίσσης, καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος, ὡς Ἀντισθένης παραδίδωσιν, ἔστι δὲ τοῦτο * στενοτράχηλον, ubi Cod. Par. * Βομβίλη. "Vulg. βομβύλη. Sed et nostri scriptura Codicis videtur in usu fuisse. Hesych. 1, 740. Βομβυλία· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ. Kust.:—'E serie liter. leg. * Βομβιλία.'" Schæf. * "Βομβυλιάω, Βομβυλιὸς, ὁ, vide * Βομβύω, (verbum nihili,) Aristot. H. A. 9, 40. ubi Ms. Βομβυλίς. Eclogæ Physicæ 52." Schneider. Lex. Cf. Βομβαύλιος.] "Hes. "βομβύλην dici scribit λήκυθον, Ampullam oleariam. "Βομβυλὶς, Bulla. Hes. enim βομβυλίδας exp. πομ- "φόλυγας. Βομβύλον, σκεῦος στρογγυλοειδὲς, idem "forsan ac βομβυλίος." [Leg. βομβύλιον. Schneider. Lex. "Βομβυλιος, Koppiers. Obs. 29. Βομβ., Βομβύλιον, Kuster. Aristoph. 54. ad Lucian. 2, 332. * Βομβυλεία, Heringa Obss. 210." Schæf. Mss. "Βομβυλιὸς, Eust. Il. 921, 2." Wakef. Mss.]

Βόμβυξ, (υκος, ὁ,) Bombyx, Vermis ille, qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumque feminarum, quæ bombycina appellantur, Plin. 11, 22. Vide Aristot. J. Poll. et Athen. Et Βομβύκιον, τὸ, ex Aristot. de Anim. 5. ‖ Item Βομβύκια, quæ et Plinio l. c. est Bombycina. "Βόμβυκες Hesychio sunt non "solum εἶδος ζώου πτερωτοῦ κατὰ σφῆκα, sed etiam "γένος αὐλῶν, nimirum παρὰ τὸ βομβεῖν. Vide et "Βόμβυρ ap. Eund., nisi potius scr. βόμβυξ." [Βόμβυξ, Gl. Bombix, Sandix, Balvi, (sic.) Draco 27. 28. "Clem. Alex. Pæd. 234." Routh. Mss. Alciphro 1, 39. B. ἦν τὸ χιτώνιον. J. Poll. 4, 20. 82. Æscb. ap. Strab. 10. p. 721=191. S. Βόμβυκας τόρνον κάματον * δακτυλόθικτον. Plut. Q. S. 7, 8, 4.= Opp. Mor. s. 713. Ἐξιστὰς (sc. ὁ αὐλὸς) βόμβυξι καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν ὑγρὰν ὑπὸ τῆς μέθης. "Βομβύκιον, Silicula, s. Glomus serici cavus, quo se bombyx circumdat: Ἐκ δὲ τούτου ζώου καὶ τὰ βομβύκιά ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινὲς ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσι, Aristot. H. A. 5, 19. Anglice Cocon, ut in Supplemento meo Lexici Angl. doctoris Sam. Johnson, (ab A. J. Valpy, A. 1819. excuso,) idoneo auctore ostendi." Seager. Mss. "Βόμβυξ, de Ipsa veste, Bergler. Alciphr. 188. De quant., Markl. Suppl. 398. Βομβύκιον, Thom. M. 157. * Βόμβηξ, Jacobs. Exerc. 1, 145." Schæf. Mss. De vestibus bombycinis multa scripsit Barker. citatus in v. Σηρικόν. * Βομβύκη, Draco 28.] "Βομβυκίας κά- "λαμος, auctore Theophr. H. P. 4, 12. dicitur ᾧ ἂν "μὴ * συμπαραμείνῃ τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης, καὶ διὰ τοῦτο "οὐχ ἁδρυνόμενος: cui opp. ὁ ζευγίτης. Plin. Bom- "byciam arundinem vocat: Contra, inquit 16, 36. "bombyciæ maturius reciproco, sc. iuundationis "fluore, graciles." [Nicom. Music. p. 20. Κατὰ τὸ * βομβυκέστερον, ubi al. * βομβυκοειδέστερον. * Γωνιοβόμβυξ, ὁ, Athen. 222. ex Herodico. "Wolf. Proleg. 235. Jacobs. Anth. 8, 195." Schæf. Mss.]

BOPA, Pabulum, Esca, Cibus, sed proprie brutorum; Aristot. Eth. 3, (10.) Ὁ λέων—εὑρὼν ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει, ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. Ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν, εἴασαν τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Ex Herod. citatur et pro Cibo humano. Hinc Lat. Voro. "Βορὴ, Ion. pro βορὰ, Cibus, βρῶσις, τροφή."] Βορῆς ἀλιδινέος, Nonn. Jo. 255, 10. "Villoison. ad Longum 133. ad Diod. S. 2, 242. Markl. Suppl. 48. Wakef. Ion. 1188. Eur. Hipp. 112. ad Mœr. 155. Jacobs. Exerc. 2, 190. Valck. Diatr. 19. ad Herod. 674." Schæf. Mss. * Βοράζω, i. q. τρέφω, Etym. M. ad Mœr. 71." Schæf. Mss.]

Βορὸς, (ὰ, ὸν,) vel βόρος, (ὁ, ἡ,) ut alii, Edax. Unde superl. βορώτατος, Lucian. (1, 159.) Γυπῶν ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε: quibus nomm. parasitum quendam insignit Timo. ["Βόρος, Sempervivum magnum, Diosc. 468." Boissonad. Mss. "Aristoph. Εἰρ. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν." Seager. Mss. "Posidipp. 17. Wakef. S. C. 1, 165. ad Lucian. 1, 418." Schæf. Mss. "Βορὸς, Hippocr. 267. Nicander A. 412. Adamant. 386." Wakef. Mss. * "Βορῶς, (Voraciter,) Hesych. 1, 642. n. 25." Dahler. Mss. Vide Ἀφθίβορος. Athen. 186. * "Βορότης, (ἡ,) Voracitas, Eust. Od. 345, 22." Wakef. Mss. * "Βόριοι, Epipactis, Diosc. 470." D Boissonad. Mss. * Βοροποιὸς, ὁ, ἡ, Eust. Od. 1538, 29. * "Βοράς, (ἡ,) Insectum, quod fruges devorat et corrodit, Aq. Amos. 7, 1." Schleusner. Lex. in V.T.]

"Ἀφθίβορος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ βορῶς ἐσθίων, "Avide vorans." [* "Δαπανησίβορος, Hesych. 2, 416. n. 15." Dahler. Mss.] "Διάβορος, Peresus s. "Exesus: vel Qui pereditur s. exeditur. Soph. Tr. "(1084.) διάβορον πρὸς οὐδενὸς Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδε- "στὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει. Idem act. etiam signif. usur- "pat pro Peredens, Exedens, Phil. (7.) Νόσῳ κα- "ταστάζοντα διαβόρῳ πόδα, i. e. τῇ διαβιβρωσκούσῃ: "quæ inde et φαγέδαινα nominatur." ["Wakef. Trach. l. c. Phil. l. c. 313. 1167. Jacobs. Anth. 8, 96." Schæf. Mss. * "Δύσβορος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 195." Boissonad. Mss.]

"Ἐλλέβορος, s. Ἑλλέβορος, quæ scriptura verior "est, si verum sit etymon, quod Etym. affert, dici "παρὰ τὸ ἐλεῖν τῇ βορᾷ, Quod esu perimat: utpote "θανάσιμον φάρμακον: Elleborus s. Helleborus: "Herba vi purgatoria et sternutamentorum excitato-

" ria celebris, Lat. Veratrum: de cujus duplici ge-
" nere vide Diosc. 4, 150. 151. Theophr. H. P. 9, 11.
" Plin. 25, 5. Notandum vero, cum simpl. dicunt et
" sine adjectione, aliquem ἐλλέβορον εἰληφέναι, intel-
" ligendum esse τὸν λευκόν: hunc enim ἁπλῶς appel-
" lare ἐλλέβορον consueverunt, τὸν μέλανα autem μετὰ
" προσθήκης, teste Gal. Hippocrates plur. dicit etiam
" τοὺς ἐλλεβόρους: ut et Virg. Helleborosque graves.
" Plin. cum Plauto et Helleborum dicit neutr.: Ef-
" ficacius helleborum ad vomitiones, et ad bilem ni-
" gram extrahendam. Porro INDE Ἐλλεβορίτης οἶνος,
" dicitur Vinum helleboro conditum, Diosc. 5, 82.
" Plin. 14, 16. Sic et elleboriten fieri e veratro nigro
" Cato docet. ITEM Ἐλλεβορίνη, ἡ, dicitur a quibus-
" dam Frutex quidam parvulus, foliis minutissimis,
" utilis potu contra venena lethalia: alio nom. dictus
" ἐπιπακτὶς, Diosc. 4, 109. Plin. 29, 9. Inde et
" VERB. Ἐλλεβοριάω, Helleborum desidero, s. Hel-
" leborum mihi opus est, ut Plaut. loquitur. Affert
" enim Suid. et Etym. e Callia ἐλλεβοριᾷν pro ἐλλε-
" βόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. At Helleborosus sum
" ap. Plautum interpr. Plus hellebori sumsi, quam
" par fuit. Est inde et aliud VERB. Ἐλλεβορίζω, si-
" gnif. teste Suida, δι' ἐλλεβόρου καθαίρω, Helleboro
" purgo. Solebant enim helleboro purgare, qui sanæ
" mentis non essent, Dem. p. Cor. Τί σαυτὸν οὐκ ἐλ-
" λεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Plut. Alex. Παυσανίᾳ τῷ
" ἰατρῷ, βουλομένῳ τὸν Κρατερὸν ἐλλεβορίσαι. UNDE
" Ἐλλεβορισμὸς, ὁ, Purgatio, quæ fit veratro s. elle-
" boro. ‖ Hesychio ἐλλέβορος est non solum βοτάνη,
" sed et κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς." [Ἐλλ. μέλας,
Helleborus orientalis Linn., λευκὸς, Veratrum album
Linn.: vide Sprengel. H. R. H. 44. * Ἐλλεβοροποσία, ἡ, Hellebori potatio, Hippocr. 1160=342, 6.
Ἐλλεβοριάω, 534, 11. Ἐλλεβορίζω, 264, 45. 266, 15.
278, 41. etc. Ἐλλεβορισμὸς, 534, 17.: * Ἐξελλεβορίζω, Aristot. Poet. 14. " Ἐλλεβορίτης, Centaurium
minus, Diosc. 452." Boissonad. Mss. " Ἐλλέβορος,
ad Lucian. 1, 407. 830. 2, 109. Bergler. Alciphr.
276. Ἐλλ., Ἐλλ., Valck. ad Ammon. 223. Thom. M.
296. 716. Jacobs. Anth. 9, 349. Ἐλλεβοροποσία,
Thom. M. 716. Ἐλλεβοριάω, Valck. Oratt. 345."
Schæf. Mss. " Ἐλλεβορίζω, Pass., Stob. 165, 15."
Wakef. Mss.]

[* Ἡδύβορος, ὁ, ἡ, Greg. Naz. 2, 105. * Λιχνόβορος, Anal. 2, 175. " Jacobs. Anth. Proleg. 103. 9,
54." Schæf. Mss.]

" Μολοβρὸς, (ὰ, ὸν,) dici putatur quasi ὁ μολίσκων
" ἐπὶ τὴν βορὰν, Qui cibi causa ventitat aliquo, ut
" sunt ἐπαῖται καὶ παράσιτοι, Mendici et parasiti:
" ideo exp. etiam γαστρίμαργος, Gulosus, Vorax. Od.
" P. (219.) Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συ-
" βῶτα; Apud Nicandrum quoque Θ. 662. * πεδό-
" εσσα μολοβρὴ Ῥίζα * ὑπαργήεσσα, Schol. metaph.
" esse vult ἀπὸ τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τῇ βορᾷ μολούν-
" των, pro ταπεινὴ vel etiam μόλις αὐξανομένη. At
" Μολόβρια dici τῶν ἀγρίων θηρίων τινὰ, auctor Hes."
[Nicet. Ann. 9, 13. Μολοβρὸς καὶ ἀνέστιος. Lycophro
775. Dicitur et * Μολυβρὶς, ἡ, teste Schneider. Lex.:
Μολόβρια, Ælian. H. A. 7, 47. * Μολοβρίτης, ὁ, ibid.,
Hipponax, Eust. Od. 627. Bas.] " Ὁμολοβρὸς, ap.
" Hes. αἰσχρὸς, ἀναιδὴς, περίτριμμα. Sed divisim scr.
" ὁ μολοβρός."

" Νεόβορος, (ὁ, ἡ,) Recens adesus aut esus, νεωστὶ
" βεβρωμένος, Hes." " Ὀφθαλμόβορος, affertur pro
" Oculos appetens." " Πάμβορος, Omnivorus, παμφά-
" γος." [Ælian. H. A. 1, 27. * Πολύβορος, Plato Crit.
3, 115. Hippocr. 282, 25. Ælian. V. H. 1, 27. * Σιτόβορος et σιτοφάγος conf., Barker. ad Etym. M. 474.
* Φιλόβορος, Stob. Phys. 960. ubi φιλοβρώτατος.]
Ὠμόβορος, Crudivorus: θυάδες ὠμοβόροι, Apoll. R. [1,
636. " Jacobs. Specim. 111. Bergler. Alciphr. 324.
Per sync. * Ὠμόβρος, ad Charit. 784. Musgr. Tro.
436." Schæf. Mss. " Crudelis, Theod. 1, 512."
Wakef. Mss. * Ὠμοβορεὺς, ὁ, Nicander Θ. 739.
* " Ὠμοβορία, (ἡ,) Crudorum esus, Tat. ad Græc. 8."
Wakef. Mss.]

" Βορεῖον, (τὸ,) Hesychio γαστὴρ ἐσκευασμένη πως."

ΒΟΡΒΟΡΟΣ, (ὁ,) Cœnum, Limus. Plut. (8, 294.)
Σύες ἁπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι. Sic et in
Proverbio βόρβορος datur suibus: Ὑς ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς, ap. Naz. Et 2 Petr. 2, (22.) Ὑς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Lucian. (2, 338.) Τοσοῦτον βόρβορον συνεραυνίσας κατήντλησάς μου. Proprie autem ἡ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος: quam exp. sequens subjunxi τῷ βορά. [Gl. Cœnum, Cylleus. T. H. ad Lucian. 1, 203. " Aristoph. Σ. 259." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 374. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 137. Βορβόρῳ ὑδωρ, Abresch. Æsch. 2, 100. B. et πηλὸς, Brunck. Aristoph. 2, 211." Schæf. Mss. * Βορβοροθυμος, ὁ, ἡ, Aristoph. Εἰρ. 753.] Βορβοροκοίτης, In cœno cubans.

Βορβορόπη, In meretricem jactatum ab Hipponacte, quasi sc. βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα. [Eust. 708, 20.] " Apud Suid. in Ms. Cod., Βορβόροπον, κῆπον, " σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον." [Apud Schneider. Lex. * Βορβορόπιν κῆπον. " Βορβορόπη, Βορβορόπις, Toup. Opusc. 2, 67. * Βορβορῶπις, 68." Schæf. Mss. " Βορβορόπις, Suid. 2, 591." Wakef. Mss.] AT Βορβορωπὸν Hesychio est Quod cœni speciem refert, unde et pro Fœdo ponitur. [" Toup. Opusc. 2, 68." Schæf. Mss.] Βορβοροτάραξις, ὁ, Aristoph. I. (309.) q. d. Qui aliquid turbidum reddit tanquam cœnum, pro Eo, qui fœdum et turbulentum civitatis statum reddit, ὦ Βορβοροτάραξι καὶ Τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-Μῶν ἀνατετυρβακώς. Dicitur autem βορβοροτάραξις quasi βορβοροταράκτης, Bud. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 628. " Eust. Od. 132." Wakef. Mss. * " Βορβοροφάγος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 88(=73. 489.)" Boissonad. Mss.] Ὑποβόρβορος, ὁ, ἡ, Cœnosus, q. d. Cui subest cœnum. [* Ὑποβορβόριος, unde * Ὑποβορβόριον, τὸ, Hesychio i. q. τρὺξ, 2, 1467. n. 14. " T. H. ad Aristoph. Π. p. 408." Schæf. Mss.] Βορβορώδης, (ὁ, ἡ,) Cœnosus, Cœno plenus, Cœnum referens. Plato, Πηλοῦ βορβορωδεστέρου. [" Geop. 2, 3, 22. Clem. Alex. Quis dives etc. 935." Kall. Mss. Schol. Theocr. 7, 139. Strabo 12. p. 869.; 17. p. 1143. Schneider. Lex. " T. H. ad Lucian. 1, 203. ad Paus. 363." Schæf. Mss. " Plato Phæd. 60. Schol. Nicandri Θ. 569." Wakef. Mss.] Βορβορῖται, Dii quidam hæretici quasi cœnosi, quod turpissimas libidines sacris suis immiscerent, VV. LL. [A Schneidero non agnoscitur.] " Βορβορέη, Cœnosa, Lutosa." [Etiam hoc non agnoscitur.]

Βορβορόω, Cœno obduco, In cœnum converto. Item Cœno contamino. Βορβοροῦμαι, pass. Aristot. Ὕστερον δὲ δι' ἔνδειαν ὑγροῦ τοῦ τόπου βορβορωθέντος ἐγένετο * λινόστρεα. Apud Chrys. autem pro Contaminor cœno: in Ep. ad Coloss. 83. Ταῦτα τὰ σηρικὰ ἱμάτια εὐτελέστερα φανεῖται ῥακίων βεβορβορωμένων: [" in 1 Cor. 4. Serm. 13. T. 3. p. 320. Διὰ τί μὴ καὶ ὅλον βορβοροῖς τὸ σῶμα;" Seager. Mss. " Cyr. Jer. 3." Wakef. Mss. * " Καταβορβορόω, ut leg. conjicio ap. Tatian. 5. p. 118." Routh. Mss. " Ad Charit. 693." Schæf. Mss.] " Καταβορβόρωσις, ἡ, Cœni ob-
" litio, Dejectio in cœnum. Plut. de Superst. Πηλώ-
" σεις, καταβορβορώσεις, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, ἀλλοκό-
" τους προσκυνήσεις."

Βορβορίζω, Cœnum refero: ut Diosc. 5. Βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, Cœnum referens in sapore, i. e. Cœni saporem referens. Est etiam Cœno inquino. Ab Hes. tamen exp. simpl. μιαίνω, i. e. Inquino, Cypriorum linguæ tribuente. Sed dicit etiam esse γογγύζω, Murmuro. ET Ἀναβορβορίζω ex Aristoph. (Ἐκκλ. 433.) pro Exclamo, VV. LL. ITEM Διαβορβορίζω pro Strepitum edo, ut ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα, ap. Hippocr. [76. 1255.] Bud. Vide Βορβορυγμός. [" Βορβορίζω, Schol. Nicandri A. 595. * Ὑποβορβορίζω, Aret. 22." Wakef. Mss.]

¶ Βορβορύζω, Strepitum edo; sed peculiariter de intestinis murmurantibus s. crepitantibus. UNDE Βορβορυγμὸς, (ὁ,) ut ap. Diosc. 6. Βορβορυγμούς τε καὶ ψόφους μετὰ λειποθυμίας ἐπιφέρει: quod quidam interpr. Intestinorum tumultus et strepitus. [" Clem. Alex. 219." Routh. Mss. Vide Βαυκάλιον. Lucian. Lexiph. 532. " Diosc. 410. Hippocr. 40." Wakef. Mss.] ET Βορβορυγὴ, (ἡ,) Strepitus ille. ITEM Ἀναβορβορύζω, ex Aristoph. (Ἐκκλ. 433.) pro Exclamo: quod alii cum ι scribunt, Ἀναβορβορίζω. Crediderim autem βορβορύζειν hanc signif. accepisse e strepitu,

quem edunt, qui per βόρβορον incedunt. [Et * Διαβορβορύζω, Hippocr. 401. 1252. et * Ὑποβορβορύζω, 126. 166. : 1121. Σπλῆνες πρὸς χεῖρα ὑποβορβορύζοντες.] Item Κορκορυγὴ i. q. Βορβορυγὴ ap. Hes. scribit enim βορβορυγὴν esse Certum quendam sonum, qui et κορκορυγὴ appelletur. Sed vox hæc κορκορυγὴ ex Æsch. (S. c. Th. 351.) annotatur generalius pro Strepitu. [Aristoph. Λ. 491. Εἰρ. 991. " Brunck. Aristoph. 2, 83. 3, 148. Jacobs. Animadv. 70. Acta Traj. 1, 235." Schæf. Mss.] Et Κορκορυγεῖν de ventre dictum ap. Aristoph. pro Strepere, Latrare. [" Brunck. Aristoph. 2, 83." Schæf. Mss.] A quo Κορκορυγμὸς, (ὁ,) Strepitus ille. [Lucian. 1118=9, 140. Πόσος κορκορυγμὸς καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε; " Clem. Alex. 219. var. lect." Wakef. Mss.] Et Διακορκορυγεῖν, ap. eund. Aristoph. N. (387.) pro Strepitum edere cogo: εἶτ' ἐταράχθης Τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε; [" Kuster. Aristoph. 56.; Brunck. 2, 83. Jacobs. Animadv. 124." Schæf. Mss.]

ΒΟΡΕΑΣ, (ου, ὁ,) Boreas, Aquilo. Od. E. (296.) Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων: Ξ. (253.) Ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ. H. v. a βορὰ deductam fuisse, ap. Etym. legimus, et quidem duabus rationibus: vel quod nos βορᾶς avidiores ac edaciores reddat, vel quod frugibus incrementum præbens, βορὰν, Alimentum, nobis ministret. Affert autem et alia etyma: sed, cum nunc illud sequar, quod βορέας a βορὰ deducit, quippe qui τῷ βορὰ id subjungam, e duabus hujus etymi rationibus priorem illam rationi magis consentaneam mihi videri dico. Ceterum βορέας dicitur etiam Pars, a qua flat βορέας, Pars aquilonaris, i. e. septentrionalis; ut Thuc. Πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exp. Ad septentrionalem urbis partem. " Βορέης, Ion. pro βορέας dicitur ap. " poëtas imprimis. Βορέω, Poet. pro βορέαο s. βορέεω, " Od. Ξ. v. ult. βορέω ὑπ' ἰωγῆ. Βορῆς, Ion. pro " βορᾶς, s. βορέας, Herod. 2. Πρὸς βορῆν ἄνεμον." [" Βορέας, Jacobs. Anth. 8, 98. 9, 171. Brunck. Apoll. R. 68. Heyn. Hom. 5, 526. 8, 395. ad Callim. 1, 115. Βορ. ἄνεμος, ad Corn. Nep. 22. Stav. Bergler. Alciphr. 4. Harles. ad Theocr. 176. Toup. Opusc. 1, 488. 571. Wessel. ad Herod. 149. 177. 288. 297. 300. 303. 332. 359. * Βόρυς, ad Herod. 356. Βορέω, Heyn. Hom. 5, 724. Βορῆς, έω, Ion., Wessel. Diss. Herod. 142." Schæf. Mss. " Βορέης, Opp. K. 3, 497. Plur., Diod. S. 1, 47." Wakef. Mss.] " Αὐτο- " βορέας, Ipse Boreas," [Lucian. 2, 122. " Ad 1, 434.; T. H. ad Dial. 113. Bergler. Alciphr. 369." Schæf. Mss. * Παλιμβορέας, Aquilo recurrens, Theophr. * " Ὑπερβορέας, Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] Βορέηθεν, ap. poet., A parte septentrionali. Ad verbum, A Borea. [Βορέαθεν, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 94. Βόραθεν, Hippocr. 90, 48. 49.]

Βορεήτιδες ἀκταὶ, Aquilonaria litora; e Dionys. P. [243. 565. ubi perperam legitur * Βορεώτιδες, notante Schneider. Lex.]

[* Βορεὺς, i. q. βορέας, Arat. D. 5, 351. " Jacobs. Anth. Proleg. 56. Buhl. ad Arat. 1, 477. Bergler. Alciphr. 4. ad Lucian. 1, 377." Schæf. Mss. " Gen. Βορῆος, Nonn. D. 6, 116." Wakef. Mss.]

[* Βορεάζω, unde] " Βορεασμοὶ, (οἱ,) Athenis erant " ἑορταὶ καὶ θοῖναι, ἃς ἦγον τῷ Βορέᾳ, ἵνα * ἄνοτοι " πλέωσιν, Hes. Festa et epulæ institutæ in honorem Boreæ, ut eo propitio et secundo silerent au- " stri in navigatione." [Vide Herod. 7, 189. p. 594. Ælian. V. H. 12, 61.]

Βόρειος, ὁ, ἡ, [α, ον,] Borealis, Aquilonaris; ut βόρεια πνεύματα, Theophr. βόρειος θάλασσα, Ad Boream spectans: βόρειον κλίμα, Aristot. Et τὸ βόρειον, sub. illud κλίμα aut μέρος, Aquilonaris pars s. Septentrionalis, Septentrio. Et pro eod. τὰ βόρεια plur., quod exp. Septentrionales partes. || Item βόρειον, Herba s. Frutex, alio nomine ἐλλεβορίνη, VV. LL. Βορήϊος, Poet. pro βόρειος, Apoll. R. 1, (211.) νῖες. [Phœnix ap. Athen. 495. Τρέμων οἰόν περ ἐν βορηΐῳ νωδὸς, ubi v. nott.] " Βορρεῖον, Xen. K. 577. " pro βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, Borealis constitu- " tio aëris, Boreale cœlum, vel potius pro βόρειον " πνεῦμα: Ὅταν μὲν ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βορρεῖον." [" Βόρειος, ad Charit. 743. Alcæus Mess. 20. Wakef. Ion. 726. ad Diod. S. 2, 459. Casaub. ad Athen. 87. Wessel. ad Herod. 108. B. τεῖχος, Aristoph. Fr. 273. Βορήϊος, Fischer. ad Palæpb. 97. Βόρρειος, Thom. M. 525. Diod. Sardian. 1. et Jacobs. Anth. 9, 195. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 529." Schæf. Mss. " Βόρειος, Dionys. P. 282. Βορειότατος, 12." Wakef. Mss. * " Βορειοτέρως, Ptol. ap. Fabric. B. G. 4, 427." Kall. Mss.] Et Βορειαῖος, i. q. βόρειος, ut βορειαίης νιφάδος, in Epigr. [" Leon. Tar. 39. Jacobs. Anth. 1, 36." Schæf. Mss.] " Βορειὰς, ἡ, Poet. pro ἡ βόρειος, Ion. " pro eod. Βορηϊὰς dicitur: unde Epigr. βορηϊάδα, " Borealem." [Nonn. D. 43. p. 1124. " Βορειὰς, Orph. Arg. 736. Βορρειὰς, Arat. D. 165. var. lect." Wakef. Mss. * Βορειόθεν, Nonn. D. 6, 127. * Βορῆς, 33. p. 832. * Βορειόνεω παῖδε, Opp. K. 2, 623. pro βορήϊοι: cf. Ὀφιόνεος. * Βόρεος, ὁ, ἡ, Arat. 250. * Βορινὸς et * Βορεινὸς, ἡ, ὸν, pro βόρειος, Basil. Hom. 8. Hexaem. " Schol. Arat. 113." Wakef. Mss.]

[* Διαβόρειος, ὁ, ἡ, Strabo 2. p. 141=1, 111. Coraio susp. * Καταβόρειος, Theophr. C. P. 2, 12. καταβορείοις, ubi Ms. * καταβόροις: H. P. 2, 9. καταβορείοις. * Μελαμβόρειος et * Μελαμβόρεος, ὁ, ἡ, Joseph. B. J. 3, 9, 3. Diod. S. 5, 26. 20, 74. Strabo 4. p. 18. S. ubi —βόριον, et Ms. μελεμβόριον. " Valck. Phœn. p. 367. ad Diod. S. 1, 350. 2, 192. 459." Schæf. Mss. " Strabo 276." Wakef. Mss.] Προσβόρειος, vide Πρόσβορρος. [Aristot. H. A. 5, 15. προσβορείοις, ubi Athen. 3, 88. προσβόρροις, pro quo Ms. * προσβόροις. Postremum extat et ap. Strab. 14, 4. T. 5. p. 674. S. Dicitur et * Προσβόρεος, teste Schneider. Lex.] Ὑπερβόρεος, q. d. Superborealis, Superaquilonaris. Dicti sunt autem Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos, i. e. ultra, flat Boreas, ut Serv. etiam testatur. Sed et pro Iis, qui e remotissima quapiam regione adveniunt, Lucian. [Æsch. Choeph. 350. τύχης, ubi Schol. ὑπερορίου. Ind. Æsch. Socr. Dial. " Jacobs. Anth. 7, 5. 8, 318. 9, 181. Heyn. Hom. 7, 283. * Ὑπερβόρειος, ad Diod. S. 1, 158." Schæf. Mss. * Ὑπερβορὶς, ἡ, Dionys. H. 1. p. 34=110.]

Βορεάδαι, Filii Boreæ, Zethus et Calais, Schol. Apoll. R. [" Dio Chrys. 1, 178." Wakef. Mss. * " Βορηϊάδης, Phanocl. Jacobs. Anth. 7, 225. Antip. Th. 36. et Jacobs. Valck. Diatr. 199." Schæf. Mss.]

¶ Βορρᾶς, i. q. Βορέας. [Gl. Aquilo, Aquilio. Degen. Βορροῦ, Greg. Cor. 38. 802. " Plur., Suid." Wakef. Mss.] Unde Βόρραθεν, A Borea, Ab Aquilone. Quo adv. utitur et Theodor. H. E. 4. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 94. Diog. L. 197=116.] Et Κατάβορρος, ὁ, ἡ, Boreæ expositus, Boreæ obversus, Bud. κατάβορρος οἰκία, Aristot. Œcon. 1. At Παράβορρος, Qui transverso Borea perflatur, Qui a latere aut in orbem perflatur a Borea, Bud. ap. Theophr. [* Ὑποπαράβορρος, H. P. 5, 2. Aquilonem respiciens.] Et Πρόσβορρος, s. Προσβόρειος, Qui a Borea perflatur, Ad Boream vergens, ex eod. Theophr. [Vide Προσβόρειος. " Eur. Ion. 11. (937.)" Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 394." Schæf. Mss. * " Πρόσβορος, Strabo 299." Wakef. Mss.]

[* Βορραῖος, α, ον, i. q. βόρειος, Anal. 2, 230. Σκυθίης, ubi al. ἢ βορέου. Æsch. S. c. Th. 520. " Jacobs. Anth. 9, 195. Βορραῖαι πύλαι Thebarum, Valck. Phœn. p. 394." Schæf. Mss. " Diosc. 161. Suid." Wakef. Mss.]

" Βορράζων, Hesychio ψοφῶν, Strepitans."

" ΒΟΘΡΟΣ, ὁ, Fovea, Scrobs: Cavitas profundior " in terra aut lapide. Od. Z. (92.) Στεῖβον δ' ἐν βό- " θροισι, de lotricibus, quæ in saxorum scrobibus ve- " stimenta calcabant: K. (517.) Βόθρον ὀρύξαι, ὅσον " τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα· Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι " πᾶσι νεκύεσσι. Ion Trag. ap. Plut. in Cons. ad Apoll. " βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους. || Est etiam Tormenti " genus ap. Basil. 373. et alibi, Bud." [Od. Λ. 25. " Jacobs. Animadv. 58. Boissonad. Philostr. 589. Heyn. Hom. 7, 302. Mœr. 105. et n.: Thom. M. 157. In sacris infamis, ad Lucian. 1, 468." Schæf. Mss. Glossæ: Βόθρος· Borago, Scrobs, Fossa, Fovea, Lacuna, Lacunar. Βόθροις· Scatebris. " Just. M.

Apol. 1." Routh. Mss. * Βοθροειδὴς, ὁ, ἡ, Hippocr. 641, 49. * " Βοθρεύω, Chirurg. Vett. 113. 117." Kall. Mss. Geop. 9, 6, 2. * " Βόθρευμα, (τὸ,) Lennep. ad Phal. 22. Const. Manass. Chron. 66(=34=29.) Meurs." Schæf. Mss. " Βοθρεύω, Scrobes facio, Adamant. 400. Philostr. 76. Eust. Od. 249, 21. * Βοθρέω, Nonn. 47, 69." Wakef. Mss. " 'Αναβοθρεύω, " Effodio s. Fodiendo egero et extraho, ἀνασκάπτω, " Hes. Suidas vero ἀναβοθρεύουσι affert pro ἀναμο- " χλεύουσι." [Cyrill. adv. Jul. 6. p. 206. Dial. de Trin. 6. p. 613.; 9. p. 722. " Kuster. Bibl. Chois. 97." Schæf. Mss. * 'Εμβοθρεύω, i. q. ἐμβοθρόω, Cavitatem facio, Philostr. V. A. 2, 15. Adamant. Phys. 209. Sylb.=400. Fr. Στόμα κοῖλον ὡς ἐμβοθρευόμενον, ubi Polemo 252. ἔμβοθρον. * " 'Επιβοθρεύω, Const. Manass. Chron. p. 93. var. lect." Boissonad. Mss.] " Μεταβοθρεύοντες, Hesychio * μετασκάπτοντες, μετα- " φυτεύοντες, Mutato scrobe plantantes, Transplan- " tantes." [* " Περιβοθρεύω, i. q. περιβοθρόω, Chrys. Hom. 110. T. 5. p. 709. 'Εμοὶ γὰρ οὐ λείψουσι γεωργοὶ δυνάμενοι περισκάψαι, καὶ περιβοθρεῦσαι, καὶ * περικλαδεῦσαι τὰ κλήματα." Seager. Mss. * " 'Υποβοθρεύω, Const. Manass. Chron. p. 118(=96.)" Boissonad. Mss.] " Βοθρουσθαι tumor dicitur ap. Gal., " cum pressus digito in modum scrobis relinquit " cavum et lacunosum vestigium: 'Εμφυσήματα δὲ " οὐ βοθροῦται πιεζόμενα, Digito pressa non cedunt " lacunam facientia. Idem, Τὰ βοθρούμενα κατὰ τὴν " πίεσιν: Sic alibi, Ὥστ' εἰ πιέσαις τὸ οἴδημα τῷ δα- " κτύλῳ, κοιλαίνεσθαι καὶ οἷον βοθροῦσθαι τὸν τόπον, " εἶτ' ολίγον ὕστερον εἰς τὴν ἔμπροσθεν ἐπανέρχεσθαι " κατάστασιν." [Chirurg. Vett. 113. 117.] " Περι- " βοθρόω, Scrobem s. Foveam duco circum, Circum- " fodio. Theophr. C. P. 5, 18. Ὁ δὲ τῆς γῆς πάγος " χαλεπώτατος, ὅταν περιβεβοθρωμένα καὶ γυμνὰ λάβῃ " τὰ δένδρα. Columella hoc vocat Circumfodere et " circumlaqueare." [Gl. Circumfosso.] " Βοθρίζω, " Obruo. Bud. e Cyrillo, de diabolo, Κενοδοξίᾳ καὶ " γαστριμαργίᾳ βοθρίσας αὐτούς: potius sonat, Im- " plicitum traho in foveam." " Βόθριον, τὸ, Parva " fovea s. Scrobs: a cujus cavitate, Dentis alveolus " et cavitas βόθριον nominatur, teste Gal. Item " βόθριον in oculo nominatur Ulcus corneæ tunicæ " cavum, angustum, puncturæ rotundæ simile: dif- " ferens ἀπὸ τοῦ κοιλώματος, quod hoc amplius et " rotundius sit bothrio, sed minus profundum. Gorr." [* Βοθρύδιον, τὸ, Tzetz. Chil. 4. p. 73.] " "Εμβοθρος, " (ὁ, ἡ,) Foveam in se habens: vel Qui in fovea est. " A priori est VERB. 'Εμβοθροῦσθαι, Fieri ἔμβοθρον, " Incavari in scrobem s. foveam. Hippocr. (269.) " de corde, Περίβολον δὲ ἔχει παχὺν καὶ βόθρον· ἐμ- " βεβόθρωται τὸ εἶδος εἴκελον ὁλμῳ." ["Εμβοθρος, Theophr. H. P. 9, 3. Vide 'Εμβοθρεύω. * 'Επιβόθριος, ὁ, ἡ, Aristides 1, 296=532.]

" Βόθυνος, ὁ, i. q. βόθρος, sed 'Αττικώτερον. Xen. " περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθύνους, Pedales " scrobes. Et, Βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίου, " Scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι ap. Aristot. " de Mundo (4.) numerantur etiam inter Figuras, " quæ in elemento ignis apparere solent. Meminit " eorum et Suid. v. Κομήτης." [" Phrynich. Ecl. 100. Valck. Phœn. p. 647. Mœr. 105. et n.: Thom. M. 157." Schæf. Mss. " Xen. Mem. 5. p. 864." Boissonad. Mss. Draco 28. 46. 64. Glossæ: Βόθυνος· Fovea, Scrobs, Salabræ. * " Βοθυνώτης, (ὁ,) Fossor, speciatim Is, qui terram fodiendo colit, Agricola. Inc. 2 Reg. 25, 12." Schleusner. Lex. in V. T. Derivandum est e * Βοθυνόω.]

" BOTANH, ἡ, Herba, Gramen. Od. K. ἐπὴν βο- " τάνης κορέσωνται: Il. N. (493.) μῆλα Πιόμεν' ἐκ " βοτάνης. Utuntur et prosæ scriptt. UNDE Βοτα- " νολογέω, Herbas lego s. colligo. Hippocr. Epist. " ad Crat. Βοτανολόγησον ὁκόσα τε καὶ οἷα δύνασαι. " ITEM Βοτανώδης, (ὁ, ἡ,) Herbaceus, vel Herbosus, " vel Ad herbarum genus accedens: vel Herbis " abundans, Herbidus. ET Βοτανικὸς, (ἡ, ὸν,) Her- " barius, Ad herbas pertinens, s. Qui de herbis est: " ut βοτανικὴ παράδοσις, Diosc. quod exp. Herbarum " tractatio et Herbarum doctrina. In Præf. l. 1. Τὴν " βοτανικὴν παντελῶς ἐάσαντες παράδοσιν. Ibid. paulo " post dicit βοτανικὰ φάρμακα, Medicamenta herba- " cea s. herbaria, i. e. ex herbis confecta: quæ et " absolute βοτανικὰ dicuntur, sub. subst., ut Plut. " Symp. 4. Probl. 1. 'Ομοῦ μεταλλικὰ, καὶ βοτανικὰ, " καὶ θηριακὰ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης εἰς τὸ αὐτὸ " συγκεραννύντας. Inde et DEMIN. Βοτάνιον, τὸ, " Herbula, Herba pusilla s. parva. Item VERB. " Βοτανίζω, Herbas carpo s. vello: quod Columella " Exherbare dicit et Runcare. UNDE Βοτανισμὸς, " (ὁ,) Evulsio herbarum, Runcatio." [Gl. Βοτάνη· Herba, Gramen, Medicamentum. Βοτάνη, βρύον· Muscus. Βοτανικός· Herbaticus, Herbarius. Βοτανίζω· Runco, Erunco, Herbo. Βοτανίζει· Sarit. Diosc. 2, 198. * Βοτανολόγος· Herbarius. * Βοτανοῦσθαι· Herbascere. " Βόω, βόσκω, βοτὸς, βοτέω, quod habent Nicander Θ. 394. et Nicænetus ap. Athen. pro βόσκω, et βοτάω, βοτανὸς, βοτάνη." Schneider. Lex. * Βοτάνηθεν, Opp. A. 4, 393. " Βοτάνιον, Schol. Eur. Or. 317. Diosc. 3, 41." Boissonad. Mss. * Βοτανηφάγος, ὁ, ἡ, 3, 424. * Βοτανηφόρος, Nonn. D. 25, 527. p. 672. * Βοτανοτρόφος, Schol. Eur. Phœn. 833. Βοτανώδης, Diosc. 4, 175. " Herodian. Epimer. p. 116. Theodos. Diac. Acroas. 4, 18." Boissonad. Mss. " Athen. 2, 62." Schweigh. Mss. " Βοτάνη, Heyn. Hom. 6, 461. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Callim. 288. Βοτανηφάγος, Const. Manass. Chron. p. (4=)9. Meurs. bis." Schæf. Mss. " Βοτανηφόρος, Schol. Il. B. 503. * Βοτανηφορέω, Eust. Il. 442, 29. * Βοτανοφαγία, Hes. * Βοτανία, (sic,) i. q. βοτάνη, Philo J. 1, 8. * Βοτανίδιον, τὸ, Schol. Pind. N. 6, 71. Βοτανίζω, Geop. 1, 228." Wakef. Mss. * 'Εκβοτανίζω· Aberunco, Deruncino, Exherbo. * Περιβοτανίζω, Gl. Obherbesco. * 'Αβότανος, Chrys. 8, 40. " Pseudo-Chrys. Serm. 100. T. 7. p. 549. "Αβατον, ἄδενδρον, ἀβότανον, * ἀχλοηφόρον." Seager. Mss. * 'Ελμινθοβότανον, τὸ, Alex. Trall. Epist. s. 7. * Εὐβότανος, Peripl. Ponti Eux. p. 9. Huds. perperam pro εὔβοτος, Bast Epitre p. 21. * Λειποβότανος, unde] " Λειποβοτανεῖ, Deficitur herbis, Gramine et pabulo " caret. Apud Plut. Apophth. (6, 694.) rhetor qui- " dam dicit, Χιονοβόλος ἡ ὥρα γενομένη λειποβοτα- " νεῖν ἐποίησε τὴν χώραν." [* Παμβότανος, Job. 5, 25. Clem. Alex. Str. 4. p. 565. * " Πολυβότανος, Eust. Od. 9. p. 200." Kall. Mss.]

BOTPYΣ, υος, ὁ, Botrus s. Botryo, Uva. Marcell. Diosc. interpr. docet, βότρυν esse non Acinum, sed In racemum confertas coacervatasque plures uvas. Theophr. C. P. 3, 22. Τὴν δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾶν, ἄχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. Aristoph. B. (1321.) Βότρυος ἕλικα παυσίπονον. || Est et Herba, quam Botryn Plin. etiam vocat, quæ alio nom. Artemisia: a Cappadocibus Ambrosia dicitur: cujus descriptionem vide ap. Diosc. 3, 130. Plin. 27, 8. Nominis vero rationem affert Plin. ibid. c. 4. de Ambrosia loquens, Circa imum caulem in ramulis semen est uvis dependentibus, odore vinoso: qua de causa Botrys a quibusdam vocatur. Marcell. vero ita dictam esse vult non quod uvarum acinis aliquid simile habeat, sed quod plura ejus semina totis caulibus sic conferta pendeant ut racemi in uva imaginem faciant. || Βότρυν etiam dictas fuisse Pleiades, testatur Eust. ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται. [Gl. Racemus, Latex. Draco 30, 15. "Ονομα τόπου, 16, 23. " Clem. Alex. Pæd. 177." Routh. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 56. 8, 224. Musgr. Herc. F. 892. Aristoph. Fr. 250. Heyn. Hom. 4, 210. 7, 549. ad Charit. 247. Ruhnk. Ep. Cr. 145. 164. Fischer. Præf. ad Anacr. 18. Eur. Phœn. 238. De capillis, Jacobs. Anth. 6, 116. 10, 308. 322. 2, 65. Porson. Phœn. 1500. De quant., Mœr. 105." Schæf. Mss. " Nonn. D. 1, 526. 11, 443. Meleager 105." Wakef. Mss.]

Βοτρυόδωρος, ὁ, ἡ, Botrorum largitor. Aristoph. Εἰρ. (520.) Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis id epith. a rusticis ei impositum, quod ea vigente vineæ colantur. [" Philostr. 778." Wakef. Mss. * Βοτρυόκοσμος, Orph. H. 51, 11. * Βοτρυολόγος, UNDE * Βοτρυολογία, ἡ, Gl. Racematio. * " Βοτρυομήτωρ, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 3(=6. 353.)" Boissonad. Mss. * Βοτρυόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Theocr. Ep. 4, 8. " Jacobs.

Anth. 6, 234. 313. 330. 7, 195. 9, 180. 10, 122. Huschk. Aual. 27." Schæf. Mss.] Βοτρυοσταγής, E botris distillans. Athen. 1. (p. 29=47.) Οἶδα δὲ κἀξ ἄλλων πόλεων βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Βοτρυοστέφανος, Sertis e botryonibus confectis redimitus, [Plut. 7, 182. * Βοτρυοτρόφος, Orph. 30, 5.] Βοτρυηφόρος, Racemifer. Eust. (Od. E. 69. p. 1544, 38.) a βοτρυοφόρος factum scribit τροπῇ τοῦ ο εἰς η. [Orph. H. 30, 5. ubi Hermann. Βοτρυοτρόφος. * " Βοτρυφόρος, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 14." Boissonad. Mss. " Βοτρυηφόρος, Eust. Il. 320, 43. Philo J. 1, 681. * Βοτρυοφορέω, Uvas fero, 2, 54." Wakef. Mss.] Βοτρυοχαίτης, ὁ, Botros crinibus implicatos habens. Bacchi epith. [Anal. 2, 517.]

[* " Βραχύβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 78." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] " Ἐλίβοτρυς, " Hesychio Vitis quædam nigra." [A Schneidero non agnoscitur. * " Ἐρίβοτρυς, Theod. Prodr. Ep. f. 4." Bast. l. c. * Εὐβοτρυς, Soph. Phil. 564. " Wakef. 548." Schæf. Mss.: * Εὐβότρυος, vox uobis susp. utpote quæ contra analogiam formata sit, Anacr. 18. " Εὐβοτρυς, Nonn. D. 17, 82." Wakef. Mss. * Ἡδύβοτρυς, UNDE * " Ἡδυβοτρία, (ἡ,) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 14. (Ἡ γῆ γὰρ, ὥς φησι, * Γαδδὶ * ἀμπελοτρόφος οὖσα, Γῆν πᾶσαν ὑπερήλασεν εἰς τὴν ἡδυβοτρίαν.)" Boissonad. Mss. * Καλλίβοτρυς, Soph. Œd. C. 713. νάρκισσος. " Toup. Opusc. 1, 294." Schæf. Mss. * Ποικιλόβοτρυς, Nonn. D. 5. p. 156. Ὁππότε ποικιλόβοτρυς ἀέξεται οἰνὰς ὀπώρη, Variari cœpta. " Jacobs. Anth. 7, 90." Schæf. Mss. * " Πολύβοτρυς, Racemosus, Eur. Bacch. 650. ἄμπελον." Seager. Mss. Theocr. 25, 11. Strabo 9. p. 674.; 14. p. 958. " Vitibus frequens, Simonid. ap. Athen. 172. ἐξ Ἰωλκοῦ." Schweigh. Mss. " Hes. in Steph. B. 77." Wakef. Mss. * Φερέβοτρυς, Lobeck. Add. ad Phrynich. Ecl. 713. Nonn. D. 19, 53. p. 512. * Φιλόβοτρυς, Plut. Symp. 4. p. 668. Athen. 276. Nonn. D. 12, 108.]

Βοτρυηρὸς, (ὰ, ὸν,) Qui e botrifero genere est, Qui botrifero genere comprehenditur, ut βαλανηρὸς, σταχυηρὸς, καρυηρὸς, * ὀστρακηρός. Et τὰ βοτρυηρὰ pro Ipsis botris. [Theophr. H. P. 1, 18. καρπός.]

Βοτρυίτης, ὁ, et Βοτρυῖτις, ιδος, ἡ, Botrytes et Botrytis, sicut etiam Plin. vocat; ut βοτρυίτης λίθος, Botrytes gemma: cujus, ut docet Idem, alia nigra est, alia pampinea, incipienti uvæ similis. Βοτρυῖτις Καδμεία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Diosc. 5, 84. Interior, inquit Plin. 34, 10. de Cadmia, optima, cameris dependens, et ab eo argumento Botrytis cognominata. [A Schneidero non agnoscitur.]

Βοτρυόεις, (εσσα, εν,) Racematus, Racemosus, Racemi in modum collectus et intortus. Athen. 10. Ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον Πτόρθον ἀνασχομένη. Et βοτρυόεις κισσὸς, Epigr. Metaph. autem ap. Apoll. R. 2, (677.) Πλοχμοὶ βοτρυόεντες. [Βοτρυόεν μίμημα, Nonn. Jo. 191, 2. " Meleager 110. Ion 1. 4. Herodes 10. et Jacobs. Porson. Phœn. 1500. Jacobs. Anth. 10, 308. Ruhnk. Ep. Cr. 21. Voss Myth. Br. 1, 150. Δένδρα βοτρυόεντα, Casaub. ad Inscr. Her. 353. Cren." Schæf. Mss.]

Βοτρυώδης, ὁ, ἡ, Racemosus. Athen. 14. Ὁ δὴ καὶ βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, * λευκόφλοιον ὄντα καὶ μακρὸν, παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. Diosc. de Cadmia, Ἔχουσα τὴν ἐπιφάνειαν βοτρυώδη. [Gl. Racemosus. Diosc. 4, 191. Eur. Bacch. 12. 534. " Βοτρυοειδὴς, Cyclaminus altera, 447. * Βοτρυοειδῶς, Schol. Greg. Naz. ap. Gaisford. Catal. Clark. 43." Boissonad. Mss. * Βοτρυειδὴς, Etym. M. v. Βόστρυχος: cf. Βοτρυφόρος. " Βοτρυώδης, Porson. Phœn. 1500. Βοτρυοειδὴς, Toup. Opusc. 1, 235." Schæf. Mss.]

[* Βοτρυηνὸς, ἡ, ὸν, Draco 16. * Βοτρύϊνος, η, ον, Anal. 3, 85. Suidas v. Βότρυς habet, * Βοτρυίαν ὀπώραν. " Brunck. Lectt. ad Anal. 248. Jacobs. Anth. 11, 156." Schæf. Mss. * Βοτρυκὸς, ἡ, ὸν, Gl. Racemarius. * Βοτρυωτὸς, ἡ, ὸν, Racemosus.]

Βοτρυὼν, ὄνος, ὁ, Botryo, Martial. Βοτρυόνες, Uvæ, Condititii racemi, VV. LL. Βοτρυμὸς, (ὁ,) Vindemia, τρυγητὸς, Hes.

Βότρυχος, Botri acinorum pediculus, s. Radix e palmite prodiens, unde acini ipsi dependent; ut fradunt VV. LL. citantia Gal. de Alim. 2. [A Schneidero non agnoscitur.]

Βοτρύδιον, τὸ, Acinus. Diosc. de hippophae, Ἔχει ἄνθη κορύμβοις ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια προσκείμενα ἀλλήλοις, μετὰ τοῦ λευκοῦ φοινίσσοντα ἐκ μέρους. Pro quo Plin. Hederæ modo racemosa est, candidis et e parte rubentibus acinis. [" Aristoph. Fr. 250. Toup. Opusc. 1, 235. Dawes. M. C. 214. * Βοτρυΐδιον, Toup. l. c. Dawes. l. c." Schæf. Mss. " Βοτρύδιον, Longus p. 42." Wakef. Mss.

[* Βότρυον, τὸ, Longus p. 29. Τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων. H. l. contra Schæf. suspiciones tuitus est Corai. ad Heliod. p. 10., commode comparato Luciano 3, 76. Βοτρύοις ἐστεφανωμένον, ubi non melius, quam Schæf. in Longo, rem administravit Reitz. Lex. Lucian. 80. conjiciens βότρυσι. " I. q. de βότρυς, βότρυον, tenendum de ἄρκυς, ἄρκυον. Hes. Ἄρκυα· δίκτυα, λίνα. * Ἄρκυλον, (l. * Ἀρκύλον·) δίκτυον. Corrigendum suspicor Ἄρκυον. Ἄρκυον habet Etym. M. 144. His perlectis Schneiderus, opinor, ἄρκυον et boni vocem commatis esse fatebitur, neque amplius cum Glossatore Labbæano pro demin. habebit." Schæf. ad Melet. Cr. 110. cf. ad Schol. Apoll. R. p. 235. " Lucian. 3, 76. Bast Lettre 162." Schæf. Mss.]

Βοτρυδὸν, In modum racemi, Instar acinorum. Il. B. (89.) Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Ubi Eust. εἴποις γὰρ ἂν ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ἐπικαθεσθῇ ἄνθεσι, βότρυι ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν· ἐξήρτηνται γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες. [" Heyn. Hom. 4, 685. De quant., 8, 173." Schæf. Mss. " Opp. A. 1, 550." Wakef. Mss.]

Βοτρυόομαι, Racemor, ut Gaza vertit. Theophr. C. P. 1, 22. Ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσι, ἀλλὰ καὶ πέττουσι, καὶ ἀνθοῦσι, καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται τελειοῦν. Quo videtur respexisse Plin., cum scribit, Vites quidem et triferæ sunt, quas ob id insanas vocant: quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent. [* " Βοτρύω, Greg. Naz. Ep. 8. Ἐγώ τε ὁ βοτρύων κ. τ. λ. Vindemiator." Strong. Mss. Cf. Βοτρυειδὴς et Βοτρυφόρος.]

" ΒΟΥΒΩΝ, ῶνος, ὁ, Inguen. Sunt qui definiant " esse Femoris cum iscbio juncturam: alii esse Locum ad latera pubis, ubi femur et coxendix coëunt: " alii vero esse Glandulas in inguinibus utrobique " sitas, teste Il. Δ. (492.) Βεβλήκει βουβῶνα νέκυν " ἑτέρωσ' ἐρύοντα. Lucian. Ὅσον εἰς βουβῶνας, Usque ad inguina. Alex. Aphr. 2, 12. Φθάσασα " πρὸς βουβῶνα. || Dicitur etiam τὸ περὶ βουβῶνας " οἴδημα μετὰ φλεγμονῆς, J. Poll. 2. ut etiam Alex. " l. c. quærit, Διὰ τί ἐκ προσπταίσματος βουβὼν γίνεται, Quamobrem ex offensione pedis tumor in inguine oriatur? Et Gorr. verbis supra allatis addit " hæc, Cum autem glandulæ omnes propter sui imbecillitatem omnium maxime opportunæ sint fluxionibus, potissimum tamen illæ, quæ sitæ sunt ad " inguina, quod præter nativam imbecillitatem accedat etiam motus bujus partis, in qua sitæ sunt, vehemens, situs declivis, et redundans iis in partibus " semper humiditas: quorum occasione promte decurrunt in tumores, quod eod. cum ipsa parte nom. " βουβῶνας nuncupant. Qnod nom. quanquam proprie iis quadret, qui in inguiuibus consistunt, usurpatur tamen etiam in iis, qui in alia quavis corporis " parte oriuntur, ut in axillis et collo. INDE Βουβωνοκήλη, Inguinis ramex: Prolapsus intestini vel omenti " in inguen, sic tamen ut in ipso inguine consistat, " nec descendat in scrotum, ut scribit Paul. Ægiu. " 3, 53. Vide et v. Κήλη. ITEM Βουβώνιον, τὸ, Bubonium, dicitur Aster Atticus, quoniam, ut testatur " Diosc. 4, 120. καταπλασσόμενος ὑγρὸς ἁρμόζει πρὸς " βουβώνων φλεγμονάς· ξηρὸς δὲ περιαφθεὶς τῷ βουβῶνι, " ἀπαλλάσσει τῆς ὀδύνης. Unde et Plin. 27, 5. Aster " ab aliquibus Bubonion appellatur, quoniam inguinum præsentaneum remedium est. Et mox, Sed " ad inguinum medicinam sinistra manu decerpi jubent et juxta cinctus alligari. Inde et VERB. " Βουβωνιάω, Bubone laboro, Laboro tumore circa " inguina: vel simpl. Tumore laboro: ut βουβὼν " dicitur non Inguinum solum tumor, sed aliarum

" etiam partium. Aristoph. B. (1280.) Ὑπὸ τῶν κό-
" πων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, Tumores et inflamma-
" tionem in renibus sentio. Apud Suid. idem l.
" extat, qui βουβωνιῶ exp. φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.
" Apud Hes. vero habetur ET Βουβωνιασκόπος, exp.
" ὁ βουβῶνι ἐπᾴδων, Qui bubones incantat, h. e. Qui
" bubones inflammatos inspiciens, carmine aliquo
" eos incantat, et malum se amoliturum eo pollice-
" tur." [Vide Βομβών. Salmas. ad Tertull. 232. * Βομβωνάρια, τὰ, Malelas Chronogr. 1, 379. * Βουβωνοειδὴς, ὁ, ἡ, J. Poll. 4, 198. * Βουβωνοκηλικὸς, ἡ, ὸν, P. Ægin. 6, 66. * Βουβωνόσφυρον, Schol. Lycophr. 487. 492. Βουβωνόω, Hippocr. 57, 24. 449, 30. "Βουβὼν, Phrynich. Ecl. 146. Wakef. Eum. 137. Valck. Adoniaz. p. 278. Mœr. 94. et n.: Toup. Opusc. 2, 183., Emendd. 3, 45." Schæf. Mss. " Joseph. 1363, 17. Menander in Etym. M." Wakef. Mss. * " Βουβωνίσκος, (ὁ,) Cocchii Chirurg. p. 11. 12. 31." Kall. Mss. Glossæ : Βουλών· Junctura cruris ad nates et inguen. (Leg. Βουβών.) Βουβών· Inguen. Βουβῶνες· Inguina.]

ΒΟΥΛΟΜΑΙ, in 2 pers. βούλει cum ει: ἡσομαι, ημαι, tanquam a Βουλέομαι, Volo; ut βούλομαι σίτου ἅπτεσθαι, item βούλομαι πιεῖν, item βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. Sic Plato de Rep. Βούλομαι θεάσασθαι. Et cum præt. Lucian. (1, 8.) Βούλομαι κεκτῆσθαι. Sic et part. cum infin., ut, Βουλομένων δυνατῶν γενέσθαι, Xen. Interdum sine infin. cum εἰ, vel articulo postpositivo. Syn. de Insomn. Καὶ παρατίθεται τράπεζαν, εἰ μὲν βούλοιτο, Σικελικὴν, εἰ δὲ βούλοιτο, Μηδικήν. Cum articulo autem, ut Lat. Quivis, cujusvis, &c. Lucian. (1, 173.) Ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Sic Plut. (10, 99.) Ἧς βούλει κορώνης τοῦ σωφρονεῖν ἀπολείπεται. Sic dicitur, Ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ. Et cum ὡς, ut, Ὡς βούλονται, Ut volunt, Pro suo arbitrio. Aristot. Œcon. 2. Εἶτα ἐξαγωγὴν ἐδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες τιμὴν, Deinde exportationem permiserunt, primo cuique volenti, pretio constituto, Bud. In his autem et hujusmodi Il. potest etiam sub. infin. Ceterum jungitur βούλομαι et cum conjunctivo, sicut Lat. Volo. Lucian. βούλει σκοπῶμεν; Idem, βούλει ἑπομόσωμαι; ["Phrasis integra εἰ βούλει est ap. Diphilum Athenæi 7, 292. ubi Lat. reddere possis, Exempli gratia, Ut hoc utar." Schweigh. Mss.] Et per periphr. ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο vel ταῦτα, q. d. Mihi volenti est, pro Volo. Et Οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ. Thuc. 2, (3.) Τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. Idem, Βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστίν. Idem, Ἂν βουλομένοις ᾖ τούτοις. Greg. Ὕβριζε, ἀπείλει, ποίει ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι, Quidlibet, Quodcunque libuerit. Aliquantum ab his diversum est illud Eurip. τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται. Ex Eod. (Iph. A. 1270.) affertur τὸ βουλόμενον ἐκείνου pro Voluntas ejus vel Sententia. At e Plat. de LL. Βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro Nolle autem dicunt βούλεσθαι præfixa particula οὐ vel μή: Dem. Μὴ βούλεσθε δοκεῖν, Nolite videri. Et οὐ βουλόμενος interdum Invitus exp.

Βούλομαι, eo modo, quo dicitur Nescio quid hoc sibi velit: Lucian. (1, 26.) Καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, Quod si hujuscemodi esse vis Prometheum. Quod si ita intelligis Prometheum. Ita Bud.: qui et addit e Greg. Ἐβούλετο δὲ ὁ λόγος αὐτῷ καὶ βασιλέως αὐτου ἔμπροσθεν ἄγειν τὸν νῦν εὐφημούμενον, His verbis signif. Athanasium regi etiam præponendum. Talia sunt in VV. LL. sed absque infin. Τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; et, Τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; At in h. l. Greg. Τί σοι, φησὶν, ὦ οὗτος, βούλεται τὸ κατὰ τοσούτου κράτους τολμᾷν; Bud. interpr. Quid tibi vis? et minantis verba esse tradit.

Βούλομαι cum accus. rei, redditur et verbo Cupio, aliisque item modis. Greg. Βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, Omnia tua causa cupio, Bud. Fortasse autem non incommode verterimus, Opto, s. Exopto. E Thuc. (6, 80.) Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων pro Studiosum esse Syracusanorum. Et in simili Ejusd. l. Βουλόμενοι ταῦτα, Qui bujus sunt factionis. Ceterum ut βούλομαι dico commode verti posse in Greg. l. c., sic et in Il. A. (112.) quidam vertunt, ubi tamen βούλομαι non cum accus., sed cum infin. jungitur: ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. || Pro Malo, Præopto: cum alibi, tum Il. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Sic e Plut. (7, 63.) affertur Εἶπεν ὡς ἐβούλετο ἂν γῆν φέρειν ἢ τρυφῆς συμμετέχειν Ἀριστοδήμῳ, pro Mallet. Sic Chrys. in Ep. ad Eph. 165. et alibi non semel.

Βούλομαι, Censeo, ut Lat. Volo. Themist. Phys. 4. Βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδέν ἐστι σῶμα. Huc pertinet illud paulo ante citatum, Καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, exponendo Si ita intelligis.

Βούλομαι, sicut et θέλω, pro Possum, ut Aristot. Pol. 2. Καὶ βούλεταί γ' ἤδη τοῦτ' εἶναι πόλις, ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι. Sed ibid., ubi de Plat. Politia loquitur, Ἡ δὲ σύνταξις ὅλη βούλεται μὲν εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, ἣν καλοῦσι πολιτείαν, Bud. ait βούλεται esse itidem pro Potest, vel pro Tendit eo. Idem βούλεται interpr. Debet in Aristot. 5. Βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάσχωσιν.

" Βέβουλα, præt. med. τοῦ βούλομαι, ex inus. th.
" βούλω vel βουλέω: e quo est et pass. βεβούλη-
" μαι."

[Βούλομαι, Gl. Volo. Βούλομαι, ἐπιτατικῶς· Malo. Βούλει· Mavis. Βουλοίμην· Velim. Βουλόμενος· Volens. Βουληθῇ· Maluerit. Æsch. Socr. Dial. 1, 1. 3. 13. 2, 1. Εἰ δὲ καὶ ἕτερον βούλει λόγον, 3, 19.: Εἰ δὲ βούλει, Xen. Mem. 3, 5, 11. n.: Plato Euthyd. 34. n. Εἰ μὲν βούλεται, ἐψέτω, εἰ δὲ, sub. βούλεται, ὅ,τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω. Herod. 6, 52. Βουλομένην, εἰ κως ἀμφότεροι γενοίατο βασιλῆες. Βούλει, Greg. Cor. 119.; subaud., 35.: cum indic., Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 734.: Βούλομαι, cum infin. fut., 747.: cum infin., ad Dionys. H. de Comp. Verb. 211. Οἱ βουλόμενοι, 438. Ὅς βούλει, Quivis, ibid. Ἐβουλόμην ἂν, Schæf. Meletem. Cr. 124.: Βουλομένῳ ἐστὶ, Greg. Cor. 376. Ἠβουλόμην, 23.]

["Βούλομαι, Fischer. Ind. Palæph. Zeun. ad Xen. K. Π. 23. Abresch. Lectt. Arist. 305. Ammon. 31. 70. ad Thom. M. 159. T. H. ad Aristoph. Π. p. 308. Jacobs. Anth. 11, 318. Heyn. Hom. 5, 313. Plato Hipp. p. 127. Soleo, ad Demetr. p. 2. Fischer. Significo, Fischer. Descr. Lect. 796-7. An Expeto, cum accus.? Musgr. Hel. 922. B. μᾶλλον, Malo, Xen. Mem. 1, 2, 11. B. seq. ἤ, Malle, Wassenb. ad Hom. 164. Conf. cum Βάλλομαι, Heyn. Hom. 5, 622.; cum Βουλεύομαι, ad Diod. S. 1, 646. 647. 706. ad Dionys. H. 5, 388. 2, 1098. 1120. 3, 1333. Lobeck. ad Aj. p. 226. Schneider. ad Xen. K. A. 50., ad Œcon. 43. Heindorf. ad Plat. Charm. 117.; cum δέομαι, ad Lucian. 2, 212.; cum δύναμαι, ad Dionys. H. 1, 261. Cum infin., Thom. M. 159. ad Diod. S. 2, 478. ad Dionys. H. 2, 864. 1013. Heindorf. ad Plat. Gorg. 85. Cum infin. fut., Schol. Soph. Aj. p. 113. Lobeck. Heyn. Hom. 7, 97. An cum infin. fut.? Brunck. ad Poet. Gnom. 280. ad Herod. 330. Seq. conjunct., Valck. Hipp. p. 247. Cum accus., Heyn. Hom. 5, 451. De augm., Mœr. 175. et n.: Bergler. Alciphr. 158. Valck. ad Ammon. 195. Zeun. ad Xen. K. Π. 344. 377. ad Diod. S. 1, 260. Thom. M. 258. Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxx., in Min. 148. De inperf., Dawes. 463. 474. Εἰ δὲ βούλει, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. Wolf. ad Xen. Hellen. 118. Εἰ βούλει, Εἰ βούλοιο, Heindorf. ad Plat. Charm. 109. Plato Hipp. 125. Βούλει μὴ, Acharn. 1108. 1113. Ὅς βούλει, Quivis, Plato Gorg. 243. Ὁ βουλόμενος, Quivis, ad Xen. Ephes. 268. ubi et de Ὅς βούλει, Quivis: Lucian. 1, 125. ad Plut. 8, 301. Hutt. B. κακῶς τινὶ, Dionys. H. 1, 463. Βούλεται δηλοῦν, εἶναι, T. H. ad Lucian. 1, 208. ad Herod. 338.; εἶναι, Boeckh. ad Plat. Sim. p. xiv. Οἷς βούλεται, Strabo 6. p. 601. Τί ποθ' αὐτῷ βούλεται; ad Dionys. H. 5, 309. Τὸ βούλεσθαι, Musgr. Iph. A. 330. Βουλόμενος, Abresch. Lectt. Aristæn. 106. ad Charit. 605. Ὁ βουλόμενος, Boissonad. Philostr. 606. Heindorf. ad Plat. Gorg. 213. Τὸ βουλόμενον, τὰ βουλόμενα, Markl. Iph. p. 8.: Musgr. 1270. Dionys. H. 2, 837. Schleusner. Lex. v. Φαρισαῖος. Τί βουλόμενος, Villoison. ad

Longum 85. Ἐβουλόμην, Vellem, Jacobs. Anth. 9, 410. Ἐβουλόμην ἄν, Dawes. M. C. 237. Plato Euthyphr. 41. Fischer.: Lucian. 1, 50. Boissonad. Philostr. 362. Βεβούληται, Alciphro 132.; Bergler. 118. Lennep. ad Phalar. 163. Dionys. H. 1, 477. Βουληθῇ, Schneider. ad Xen. Œcon. 31. Βούλετο νίκην, Heyn. Hom. 7, 343." Schæf. Mss. " Soleo, Villoison. Anecd. 2, 20. Βούλομαι εἰ, Vellem quod, Gauderem si, Eur. El. 400. Βεβουλημένος, Cupidus, Clem. Alex. 581. Βουληθεὶς, Philostr. 328." Wakef. Mss.]

Βουλημα, τὸ, Voluntas. Synes. Τοῦτο γάρ σοι τῶν ἐπιστολων τὸ βούλημα. Ετ Βούλησις, (ἡ,) Idem. Xen. K. Π. 5, (1, 12.) Δαίμονος ἂν φαίην τὴν βούλησιν εἶναι. Thuc. 3, (39.) Καὶ ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, Minore tamen voluntate, vel minora voto. Apud Eund. 1, (92.) βούλησις exp. Sententia: Τῆς μέντοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤχθοντο, Quod eos sententia fefellisset. [Gl. Arbitrium, Voluntas. Thuc. 6, 69. Lex. Polyb. Ind. Epict.: Βούλημα, Ind. Epict. Dionys. H. 1, 146. Soph. Aj. 44. Aristoph. Π. 493. " Lennep. ad Phal. 68. Porson. Or. 1062. Dionys. H. 1, 214. ad 447. 4, 2014. Βούλησις, Verh. ad Anton. Lib. 89. Jacobs. Exerc. 2, 192. ad Lucian. 2, 212. Dionys. H. 1, 86. Markl. Iph. p. 354. Significatus, Fischer. Descr. Lect. 796-7." Schæf. Mss. " Voluntas bona, Aristot. Rhet. 83." Wakef. Mss.]

" Βουλητικὸς, ἡ, ὸν, In quo sita est ἡ βούλησις, s. " Voluntarius."

" Βουλητέος, Volendus, Quem velle oportet s. de- " cet." [" Const. Manass. Chron. p. 75. (493.)" Kall. Mss. Fischer. Ind. Palæph.]

Βουλητὸς, (ἡ, ὸν,) Sub voluntatem cadens. Apud Aristot. Eth. quidam βουλητὸν reddunt Voluntati optabile, pro eo, quod alii minus Latine dixerunt Affectabile voluntate, nonnulli vero prorsus barbare Voluntabile, pro Eo, quod quis velle potest aut debet. Aristot. Eth. 3, (5.) Ὄντος δὴ βουλητοῦ μὲν του τέλους, βουλευτῶν δὲ καὶ προαιρετῶν τῶν πρὸς τὸ τέλος. Plura ibid. de h. v. Plato de LL. 5. Τὸ βουλητόν τε καὶ ἑκούσιον, ἀβούλητόν τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα. [" Fischer. ad Weller. G. G. 2, 154." Schæf. Mss. " Joseph. 168." Wakef. Mss.]

[* Βουλόμαχος, ὁ, ἡ, Belli cupidus, Aristoph. Εἰρ. 1292.]

Ἀβουλέω, ήσω, ηκα, Nolo, aut Non consulto, Suid. Platonem citans, sed non ipsum ejus l. Utitur autem Plato pro Nolle, variis ll., ut de Rep. 4. Τί δὲ τὸ ἀβουλεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ' ἐπιθυμεῖν. Et Ep. 7. (T. 11. p. 141. Bip.) Ἀβουλῶν ἐμὲ ἐκπλεῖν. Sic utitur et Dem. Ep. 3. Fit autem a βούλομαι, præfixo α priv. [Dio Cass. 55, 10. Οὔτε ἀβουλήσας τὰ δεδογμένα. " Acta Traj. 1, 213." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 615." Wakef. Mss.] " Ἀβουλὴς, (ὁ, ἡ,) " Nolens, Invitus. Hesychio non solum ἄκουσα, ita " enim lego pro ἥκουσα, sed etiam ἀκτήμων, Nihil " possidens, Pauper, Inops. In VV. LL. exp. etiam " Inconsultus, a βουλὴ, Consilium, ut ἄβουλος."

Ἀβούλητος, ὁ, ἡ, Qui non vult, ut ait Suid. Potius tamen pass. signif. habet, Non volendus, si Lat. dici posset: ἀβούλητον, Quod nolumus, Præter voluntatem accidens, A voluntate non manans, s. proficiscens, Involuntarium. Ἀβούλητον κακὸν Suid. exp. * ἀθέλητον. Latine fortasse Malum involuntarium appellari possit: ut Casum involuntarium dixerit aliquis ead. ratione, qua Cic. de Fin. 2. dixit Casum voluntarium, quod Græcus vocaret συμφορὰν βουλητὴν, vel ἑκούσιον: nam Plato de LL. 5. βουλητὸν et ἀβούλητον opp. ut ἑκούσιον et ἀκούσιον. Fortasse tamen ap. Suid. putet aliquis κακὸν non jungendum cum ἀβούλητον, sed interponendam esse distinct., ut κακὸν ἀθέλητον sit pro exp. τοῦ ἀβούλητον. Vide paulo post Ἀβούλητα πράγματα. || Πρᾶξις, Factum non voluntarium, Quod fit præter voluntatem, vel fortuito. || Sunt qui exp. etiam, Res inconsiderate s. imprudenter gestæ, ἀβούλητος cum ἄβουλος inconsiderate et imprudenter confundentes. || Ἀβούλητα πράγματα, [" Plut. Cicer. 1615. HSt." Seager. Mss.] Adversæ res, Res contra votum cedentes, Quæ ex animi sententia non cedunt, Quæ accidunt præter voluntatem, vel, contra quam vellemus. Dionys. H. 11. Ἃ οὐ γίνεται ἐν χαλεποῖς καὶ ἀβουλήτοις πράγμασι. || Βίος, Vita non placens, non optabilis, quæ invito accidit. Bud. ex Alex. Aphr. de Anima. [" Greg. Neoc. 84. Ed. Par." Routh. Mss. Ind. Epict. " Ἀβούλητοι πράξεις, Plut. Theseo p. 26. HSt." Seager. Mss. " Ad Charit. 299. Plut. Mor. 1, 346. 664. 667. 670. Alciphro 354. Dionys. H. 4, 2185. 2292. ἀνάγκη, 1, 182. 2, 1025. 1224. 3, 1364. Hellen. Siebel. 137." Schæf. Mss. " Difficilis, Ærumnosus, Philo J. 564. Infelix, Strabo 256. Imprudens, Dio Chrys. 2, 172." Wakef. Mss.] Ἀβουλήτως, Involuntarie, Non ex animo, Præter voluntatem. Basil. ad Eust. Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γνώμην τοῖς πράγμασι συγκατατίθεσθαι οὐ καταδέχομαι, τὸ δὲ ἀβουλήτως τινὰς ποιεῖν τι τῶν ἀναγκαίων, οὐκ ἀποδοκιμάζω. Huic opp. ἐκ βουλήσεως, Dem. [Clem. Alex. Str. 663. Schol. Aristoph. Σ. 977. Cyrill. Alex. in Jo. 2, 1. " Porphyr. de Abst. Nemes." Wakef. Mss.]

[* " Θεοβούλητος, (ὁ, ἡ,) Clem. R. Ep. ad Jacob. 1." Kall. Mss.]

Προβουλέω, inusit.: a quo tamen præt. med. προβέβουλα in usu est Il. A. (113.) pro Malui, vel potius Malo, habet enim signif. præs.: καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Κουριδίης ἀλόχου, Eam malo quam Clytæmnestram, q. d. βέβουλα πρὸ Κλυταιμνήστρης, Volo præ Clytæmnestra, pro Antepono Clytæmnestræ. Ut autem μέλω, inquit Eust., μελήσω μεμέληκα, deinde μέμηλα, et ut e τεθάληκα fit τέθηλα, et δέδουπα e δεδούπηκα, sic βέβουλα e βεβούληκα. [Προβέβουλε, Nonn. Jo. 167, 15. " Wassenb. ad Hom. 32. Toup. Emendd. 1, 407. 2, 547. Wakef. S. C. 4, 48." Schæf. Mss. Anal. 2, 502. Ion Philonis 2, 466. * Ἀπροβούλητος, Schol. Aristoph. Θ. 588.]

[* " Ἀντιβούλομαι, Theodoret. 2, 294." Kall. Mss.] " Διαβούλομαι, Persuadeo, VV. LL." [Schneider. Lex. * " Εὐβούλομαι, Strabo 412." Kall. Mss. Verbum nihili. * " Συμβουλομαι, Eur. Hec. 373. Dem. 1393. Plut. (3, 721.)" Kall. Mss. Plato Euthyd. 62. p. 279. Bas. 1. " Plut. Pomp. 1138. HSt." Seager. Mss. " Plato Lach. 189. HSt." Schweigh. Mss. * Ὑποβούλομαι, unde ap. Schol. Apoll. R. 3, 1376. * Ὑποβούλημα, Schneidero susp.]

¶ Βουλὴ, Consilium. Hesiod. Ἔ. (1, 264.) Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Huic opp. ἐσθλὴ βουλὴ ap. Hom. qui et νηκερδέα βουλὴν dicit, quæ sc. ἐσθλὴ non est. Sed et βουλὰς ἀγαθὰς ead. signif. dicit Il. B. et ἀρίστη βουλὴ multis ll. Apud Eund. Διὸς βουλὴν legimus, itemque plur. Διὸς βουλὰς, sicut et θεῶν βουλάς. Exp. autem βουλὴ, γνώμη, Sententia, Il. (A. 5.) Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sunt et qui Voluntatem interpr. Ego malim Consultum s. Decretum. Quo interpretor modo et hic, B. (143.) ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, et alibi. Ceterum aliis scriptt. commune est cum poetis, et quidem in frequenti usu. Dem. (123.) βουλὴν ἀγαθὴν cum Hom. appellat, qui ἐσθλὴν βουλὴν pro eod. dicit, Bonum consilium, Salutare consilium: Φημὶ ἔγωγε καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι. Et διδόναι βουλὴν περί τινος, Dare consilium de re aliqua: Xen. K. Π. 7. Βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου, ὦ Κροῖσε. || Alicubi autem βουλὴ exp. Consultatio, vel Deliberatio; ut Plut. Galba, Προύθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις. Quæ interpr. convenire videtur huic etiam l. Dem. (292.) Βουλὴν περὶ τούτου προτίθησι. Sed et ap. Xen. βουλὴν verto Consultationem: ubi βουλὴν ἐμβαλεῖν dicit, quod Dem. et Plut. βουλὴν προτιθέναι. Ita enim ille K. Π. 2. Ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸν στρατὸν, ποτέρα δοκεῖ, ἤν τι κ. τ. λ. Quod Phil. interpr. Sententiam hac de re injicere in exercitum: at ego, Consultationem, vel deliberationem, hac de re exercitui proponere. Vel, Hac de re ad exercitum referre. Pro eod. dicit paulo post, ἐμβαλεῖν λόγον et ἐμβαλεῖν ψῆφον. Quod autem ad derivat. attinet, scio Eust. velle dici βουλὴ quasi βολὴ, sed non video quid obstet, quin a propinquo βούλομαι potius deducamus.

Βουλὴ, Concilium s. Concessus eorum, qui consilium dant, Senatus. Item Locus, in quem conveniunt, Curia. Il. B. (53.) Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷξε γερόντων: ubi observa γερόντων, quod cum senatus appellatione convenit, eique originem dedit.

Ibid. (202.) Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Sic autem et ap. Hom. posteros βουλὴ has signiff. habet. Dem. (284.) Οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον: c. Mid. Ἀγνοεῖτ', ἔφη, τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλή: ubi non mirum est dari plur. huic nom., cum sit collectivum, et perinde sit ac si dictum esset ἀγνοεῖτε, ὦ βουλευταί. Sic autem et alibi plur. jungit. Apud Eund. Atheniensium τῆς βουλῆς et τοῦ δήμου sæpe fit mentio. A Plut. βουλῆς μετέχων appellatur Senator. Sed recentiores σύγκλητον βουλὴν, interdum etiam σύγκλητον per se, ead. signif. sc. pro Senatu, dixerunt: sumta, ut ait Eust., occasione ex Il. B. (55.) Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν: præcedit enim Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Vide Σύγκλητος. Sed et τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς legimus ap. Herodian. 2. pro τὴν βουλὴν simpl., et quidem potius in signif. loci, quam ipsorum βουλευτῶν: scribit enim, Ἡμέρας οὖν καταλαβούσης κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, In curiam se contulit, Polit. Dici autem et de loco βουλὴν, modo docui: cujus signif. manifestum exemplum esse hoc puto e Xen. Ἑ. 7. Οἱ μέν τοι ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν.

[Βουλὴ, Gl. Ordo, Consilium, Curia, Senatus, Decurionatus. Βουλὴ, ἐπὶ κοινοῦ στέμματος· Concilium. Βουλὴ, ἐπὶ συστήματος· Curia, Ordo. Βουλὴ, ἐπὶ τοῦ ἐνθυμουμένου· Cogitatio, Consultatio, Deliberatio. Βουλαί· Insidiæ. Lex. Polyb. Greg. Cor. 250. Schneider. Lex. v. Βόλλα. Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ, Ind. Æsch. Socr. Dial. " Ad Charit. 219. 242. 418. Stanl. Eum. init. Heyn. Hom. 6, 497. 501. Dionys. H. 3, 1375. Verh. ad Anton. Lib. 89. Hesiod. Θ. 122.; Wolf. p. 111. 113. ad Herod. 193. 466. Xen. K. Π. 653. Lennep. ad Phal. 148. Unde? Wakef. Eum. 736. Conf. cum μεταβολὴ, ad Diod. S. 2, 245. B. συνθέσθαι, 631., ποιεῖσθαι, Lobeck. Aj. p. 264. Ἐν βουλῇ γίνεσθαι, Dionys. H. 1, 328. Ἐν τῇ προτέρᾳ β., 2, 1196. B. sine articulo, Plut. 4, 25. 123. 124. Cor. Βουλὴ, Athenis, ad Lucian. 1, 423. Sitzuug des Rathes, Dionys. H. 4, 1984. Plut. 4, 323. Cor. Sic σύγκλητος, 322. Ὦ βουλὴ, ad Dionys. H. 4, 2192." Schæf. Mss. * Αὐτοβουλὴ, Epiphan. 1, 838. 841. alibi.]

[* Βούλαρχος, ὁ, Gl. Accensor. Auctor consilii, Æsch. Suppl. 12. 983. Inscr. Murator. 577.] Βουλαρχέω, Consilii vel Curiæ sum princeps. Bud. ex Aristot. Polit. 4. Ἔτι δ' ἥκισθ' οὗτοι φυλαρχοῦσι καὶ βουλαρχοῦσι. [Inscr. Murator. 594. * Βουλοκοπίδαι, οἱ τὴν βουλὴν κόπτοντες, ὥσπερ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες, Bekkeri Λέξ. ῥητορ.] Βουληφόρος, (ὁ, ἡ,) q. d. Consilium ferens, Cujus consilio resp. gubernatur, Il. B. (24.) Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ["Menses Ægypt., Heyn. Hom. 5, 115." Schæf. Mss.]

Ἄβουλος, ὁ, ἡ, Consilio carens, Consilii expers, Inconsultus, Inconsideratus, Non circumspectus, Imprudens. Item Stultus, Amens. ‖ Signif. et κακόβουλον, Malo consilio utentem, vel Malo consilio præditum. Soph. Tr. (139.) Ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; i. e. δύσβουλον καὶ κακόβουλον, Schol. Non utilia suis liberis agitantem consilia, vel capientem. Sic Thuc. ἀβουλοτέρων pro κακοβουλοτέρων, ut vult ejus Schol. ‖ Ἀβουλότατα Hes. exp. ἀπροαίρετα, Non spontanea, Involuntaria. Est autem ἀβουλότατα superl. ideoque addenda foret particula Valde aut Maxime, et dicendum Valde involuntaria, vel Maxime involuntaria; sed vereor ne mendose scriptum sit ap. Hes. ἀβουλότατα pro ἀβούλητα: de q. v. modo dictum fuit: de ἀβουλότατα autem adv. superl. mox dicetur. ["Ἄβουλος, Gl. Incogitans, Inconsultus. " Soph. Œd. T. 634. Eur. Heracl. 153." Seager. Mss. " Brunck. Soph. 3, 491. Wakef. Trach. 1266. Musgr. Heracl. 111. Toup. Opusc. 1, 485. ad Charit. 322." Schæf. Mss. * " Ἀβουλὶς, (ἡ,) i. q. ἄβουλος, Philo J. 1, 124." Wakef. Mss.] Ἀβούλως, Sine consilio, Inconsulto, Inconsiderate, Nou circumspecte, Stulte. Hes. exp. ἀφρόνως, ἀμαθῶς, Imprudenter, Imperite. Item Basil. ad Simpl. Ἀβούλως οἱ ἄνθρωποι καὶ μισοῦσι τοὺς κρείττονας, καὶ φιλοῦσι τοὺς χείρονας. [Gl. Inconsulte. Diod. S. 14. p. 428. " Auctor Rhesi 761. Antipho 617." Seager. Mss. Lex. Polyb. " Wakef. Trach. 1266." Schæf. Mss. " Invite, Philo J. 2, 73." Wakef. Mss.] Hinc ἀβουλότερον compar. pro Inconsultius, Imprudentius: ἀβουλότατα superl. Inconsultissime. Suid. in Ἀβουλεὶ citat hoc exemplum ex inc. Auctore, Ὁ δὲ οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς του βασιλέως γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο. Ἀβουλεὶ, i. q. ἀβούλως, Suid. Ἀβουλία, ἡ, Consilii inopia, Incogitantia, Temeritas, Imprudentia. Item Amentia, Stultitia. Isocr. ad Dem. (4.) τὸ βουλεύεσθαι et ἀβουλίαν inter se opp.: Οὕτω δ' ἂν μάλιστα βουλεύεσθαι παροξυνθείης, εἰ τὰς ξυμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψειας. Suid. ἀβουλία exp. ἄνοια καὶ μωρία, Amentia et Stultitia; exp. et ἀπαιδευσία, Inscitia s. Imperitia, aut Ignorantia. ‖ Ἀβουλία pro δυσβουλία s. κακοβουλία, Malum consilium. Soph. El. (398.) Καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν: ubi Schol. διὰ κακοβουλίαν. Sic ἄβουλος pro κακόβουλος ap. Eund. vide paulo ante in Ἄβουλος. [Gl. Inconsultum. " Eur. Med. 882. Fr. inc. p. 485." Seager. Mss. Lex. Polyb. " Phalar. 346. Heyn. Hom. 6, 273." Schæf. Mss. * Φιλάβουλος, Meleager 55. " Brunck. Lectt. in Anal. 4. ad Herodian. 472. ad Charit. 322. Jacobs. ad Anth. 1, 19. 6, 71. Antip. S. 43." Schæf. Mss. * " Ἀφιλάβουλος, Anth. Epigr. 4. ap. Morell. Thes." Kall. Mss.]

[* Ἀκριτόβουλος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 530. Cyrill. in Jo. Lib. 4, 5. " Sibyll. Orac. p. 91." Wakef. Mss. * Ἀμφίβουλος, Æsch. Eum. 736. " Wakef. ibid." Schæf. Mss.] Ἀριστόβουλος, Cujus optimum est consilium. Et Nom. propr. [* Ἀριστοβουλὴ, Artemid. 2, 37. Plut. Themistocle 22. Ἄρτεμις. * " Ἀριστοβουλία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 64 (=121. 3123.)" Boissonad. Mss. * " Ἀρχαιόβουλος, Herod. Epimer. 167." Boissonad. Mss.] " Αὐτόβουλος, Sua sponte, suo in" stinctu, Ipse nimirum per se volens, Non ab alio, " ut id vellet, instigatus," [Gl. Arbiter. Æsch. S. c. Th. 1061. Liban. 4, 808. * Αὐτοβούλως, Theophyl. 2, 626. " Etym. M. 73." Boissonad. Mss. Αὐτοβουλέω: unde * Αὐτοβούλησις, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 565. " Aristot. Top. 6, 4. Et * Αὐτοβούλητος, (ὁ, ἡ,) Iren. 72. (80. 68. Grab.)" Kall. Mss. " Cf. Schæf. ad Soph. Antig. 875. Classical Journal 33, 65." Boissonad. Mss. Zonar. 1, 621. Epiphan. 1, 240. * Αὐτοβουλήτως, Hesych. 1, 1093. Cf. Schæf. l. c. " Zeun. ad Xen. K. Π. 433." Schæf. Mss. * " Βαθύβουλος, Const. Manass. Chron. p. 112. var. lect." Boissonad. Mss. Æsch. Pers. 142. * Γυναικόβουλος, Æsch. Choëph. 622. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 223. ubi et * Ἀνδρόβουλος.] Δίβουλος, Qui duplicis est consilii, Hes. v. Διάβουλος. [* Διχόβουλος, Pind. O. 8, 113. * " Δολιόβουλος, Eudem. Lex. Ms. v. Ἀγκυλομήτης." Boissonad. Mss.]

Δύσβουλος, ὁ, ἡ, Cujus malum vel infelix est consilium. [" Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss.] Et Δυσβουλία, (ἡ,) Malum consilium, Infelicitas consilii. Aristoph. (N. 587.) φασὶ γὰρ δυσβουλίαν Τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι. [" Brunck. Aristoph. 2, 92.; Kuster. 58. 114. Toup. Opusc. 1, 485. 486." Schæf. Mss.] Contr. Εὔβουλος, (ὁ, ἡ,) Cujus bonum est consilium, s. felix. Item Consultus, Prudens. [Gl. Boni consilii. Soph. Œd. C. 1001. Pind. O. 13, 10. Π. 3, 163. Aristot. Eth. Nic. 6, 7. Appian. B. C. " Eur. El. 436. Rhes. 105. Andocides 69." Seager. Mss. " Musgr. Rhes. l. c.; Heracl. 111. Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 35." Schæf. Mss.] Et Εὐβόυλως, Prudenter. [Æsch. Choëph. 694. " Theognis 329." Seager. Mss. * " Εὐβουλὴ, Epith. Themidos ap. Clem. Alex. 613." Kall. Mss.] Item Εὐβουλία, (ἡ,) Bonum consilium s. prudens, Consilii felicitas. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία, Iambicus est, cujus vet. interpr. ap. Cic. habetur ista, Vitam regit fortuna, non sapientia. [" Æschin. 253. Dem. 1416. Eur. Suppl. 161." Seager. Mss. " Musgr. Heracl. 111. Porson. Phœn. 733.; Valck. p. 281." Schæf. Mss. * " Εὐβουλεία, Etym. M." Wakef. Mss. * Εὐβουλεὺς, ὁ, Pluto, Hades, Bacchus, Jupiter, Nicander A. 14. n., Macrob. 1, 18. Diod. S. 5. p. 234. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 357. Gesner. Ind. Orph. " Wakef. Ion. 562.; Alc. 621. Pierson. Veris. 35.

Diod. S. 1, 388. et n." Schæf. Mss. " Pluto, Galei Myth. 234." Wakef. Mss.]

[* Εἰκαιόβουλος, ὁ, ἡ, Cyrill. in Hos. p. 1, 39.] Εἰκαιοβουλία, (ἡ,) Vanum consilium, Temeritas in capiendo consilio. Hes. ματαιότης, Suid. * ματαιοφροσύνη. [* Ἐναντιόβουλος, vide Παλίμβουλος, Suid. * Ἑτερόβουλος: unde * Ἑτεροβουλία, ἡ, Cyr. Alex. in Nah. 1, 11. p. 527. * Εὐθύβουλος, Stob. Phys. 205. Heer. Εὐθύβουλοι, ἐφ' ὅ,τι ἂν ἐπιβάλλωνται, al. εὐθυβόλοι, quod vide. " Ad Charit. 510." Schæf. Mss. * Θερμόβουλος, Aristoph. A. 119. " Brunck. 3, 63. Musgr. Med. 1383." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 469. Polemo 192." Wakef. Mss.] Κακόβουλος, Cujus malum est consilium. Apud Aristoph. (I. 1055.) exp. Stultus. [Gl. Malignus, Malivolosus. Eur. Bacch. 399., Schol. Orest. 1403. Schol. Soph. El. 553. Schol. Thuc. 1, 120. " Brunck. Soph. 3, 479. Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss. * Κακοβούλως, Phav. 142. * Κακοβουλοσύνη, ἡ, Orac. Sibyll. p. 23. Gall.=152. Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. p. 2. n.] ET Κακοβουλία, (ἡ,) Malum consilium, Consilii perversitas, [Gl. Mala cogitatio. Vide Ἀβουλία. * Καλόβουλος, unde * Καλοβουλία, Gl. Bona cogitatio. * Κενόβουλος, unde * Κενοβουλία, ἡ, Schneidero susp. sed habet Cyrill. in Hab. 2. p. 546. * Κλυτόβουλος, Opp. A. 3, 26.] Κοινοβοῦλαι, (οἱ,) Senatores, σύνεδροι, Hes. Livius 45, 32. " Κοινο- " βουλέω, Communiter consulto, Xen. Lac. Rep. " Συσκηνοῦσι δὲ αὐτῷ οἱ πολέμαρχοι, ὅπως ἀεὶ συνόν- " τες μᾶλλον καὶ κοινοβουλῶσιν, ἤν τι δέωνται." [* Κοινοβουλία, ἡ, Cyrill. Alex. 516. 661. " Heyn. Hom. 8, 294." Schæf. Mss. * Κοινοβούλιον, τὸ, Gl. Consilium. Imo, Concilium commune, Lex. Polyb. Strabo 8. p. 590. " Appian. 2, 73." Wakef. Mss. * Ματαιόβουλος, unde ap. Dionys. H. 2. p. 60=433. Schæf. e Simonide * Ματαιοβουλία, ἡ, cf. Μεταβουλία. " Jacobs. Anth. 6, 206." Schæf. Mss. * " Μεγαλόβουλος, Schol. Æsch. Pr. 18." Dindorf. Mss. " Thom. M. 569." Schæf. Mss. * " Μειλιχόβουλος, Proclus H. in Minerv. 40." Boissonad. Mss. " Wakef. S. C. 4, 248." Schæf. Mss. * Μωρυβουλος, Schneidero susp. * Νεόβουλος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 661. * " Νηπιόβουλος, Const. Manass. Chron. p. 125 (=104. 549.)" Boissonad. Mss. * Νικόβουλος, Victor in senatu, Aristoph. I. 612. * Ὀλιγόβουλος, Schneidero susp. * Ὁμόβουλος, Schneidero susp.; sed habent Theophyl. in Jo. 10. p. 712. Theodor. Abucara, de Filio Dei. * Ὁμοβουλέω, Plut. de Am. Mult. 96 =6, 364. * Ὀξύβουλος, unde * Ὀξυβουλία, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624. * Ὀρθόβουλος, Æsch. Pr. 18. Pind. Π. 4, 466. 8, 106. * " Ὀρθοβουλία, Polemo 219." Wakef. Mss. * Παλίμβουλος, vide Παλίμβολος, Eust. 283, 46. Schol. Thuc. 3, 37. " Macedon. 2. Abresch. Lectt. Arist. 171. * Παλιμβουλία, Cattier. 99." Schæf. Mss. " Polemo 250. Agath. 2, 41. vide Suid. Παλίμβουλος, Theod. 1, 258. Schol. Eur. Hipp. 179. 438." Wakef. Mss. * Πάμβουλος, Orph. H. 24, 4. n.] Πολύβουλος, Cui est multum consilii, Qui consilio abundat, Valde prudens; ut Ἀθήνη, Il. E. (260.) Od. Π. [282. Gl. Multivolus. " Pierson. Veris. 35." Schæf. Mss. * Εὐπολύβουλος, Orph. H. 29, 6. falsa lectio pro Εὐβουλεῦ, πολύβ. " Pierson. Veris. 35." Schæf. Mss. * " Πρωτόβουλος, Const. Manass. Chron. p. 125(=88. 104.)" Boissonad. Mss. * Σκαιόβουλος, unde * " Σκαιοβούλως, Genes. Hist. 1. p. 2." Boissonad. Mss. * " Σκολιόβουλος, Bekk. Anecd. 329. Suid. v. Ἀγκυλομήτης." Boissonad. Mss. " Etym. M. 2, 13." Wakef. Mss. * Ταυτόβουλος, unde * Ταυτοβουλία, ἡ, Cyrill. in Jo. 7, 17. p. 414.] Ταχύβουλος, vide Μετάβουλος, [Aristoph. A. 630.]

Βουλαῖος Ζεύς, Consiliarius Jupiter, vel Jupiter consilii præses. Itidem, Βουλαία Θέμις: utrumque Plut. Apud Harpocr. autem βουλαία Ἑστία est ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη. Sed et Jovi Βουλαίῳ εἰσιτήρια fiebant Athenis ἐπὶ τῆς βουλῆς. Vide Dem. c. Mid. Antipho autem 231. faciens et Minervæ Βουλαίας mentionem, scribit, Καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ Διὸς Βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς Βουλαίας ἱερόν ἐστι. [Greg. Cor. 828. " Ad Diod. S. 1, 144. 642. Musgr. Or. 1442." Schæf. Mss. " Jovis epith., Plut. 9, 154. 198. Themist. 126. siderum, Phornut. 13. * Βουλιαῖος, (vox nihili,) Galei Myth. 150." Wakef. Mss.]

Βουλεία, (ἡ,) Functio eorum, quæ ad senatoria munera pertinent, et quidem quæ fit a senatore. Harpocr. [Aristoph. Θ. 816. " Kuster. 222. ad Herod. 751." Schæf. Mss.] " Βουλία, Consilium. Affertur " enim ex Herod. Ἐκ βουλίης, pro Consilio. Ionice " itaque dicitur pro βουλεία." [Gl. Decurionatus. " Ad Herod. 193." Schæf. Mss.]

[* Βουλήεις, εσσα, εν, Plut. Solone 14. T. 1. p. 341. ἀνήρ. * Βούλιος, ὁ, ἡ, Æsch. Choeph. 670. βουλιώτερόν τι pro βουλευτικώτερον, Suppl. 599. βούλιος φέρει φρὴν, pro βουλὴ, ubi al. δούλιος.]

¶ Βουλῆς, (ὁ,) Senator, Thuc. 3, (70.) Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν. Declinari autem βουλῆς βουλῆντος, auctor est Suid. SED et ναὸν Βουλῆς Ἀρτέμιδος legimus ap. Plut. de Herod. Malign., si mendo carent exempl. Videtur autem esse pro Βουλαίας. Vide Βουλαῖος paulo ante. [Schneider. Lex.]

¶ Βουλεύω, Consilium s. Consilia agito, Consulto, Delibero. Il. B. (347.) τοί κεν Ἀχαιῶν Νόσφιν βουλεύσωσ': (379.) Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν: A. (531.) Τώ γ' ὧς βουλεύσαντε διέτμαγεν, Re ita deliberata discesserunt. || Cum accus. Delibero, Meditor, Cogito, Animo agito, Molior. Item Statuo, Delibero. Od. Ξ. (296.) ψεύδεα βουλεύσας: Ψ. (217.) κακὰ κέρδεα βουλεύουσι: K. (300.) αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν. Et Soph. βουλεῦσαί τινι φόνον. Pro quo ap. Hom. βουλεῦσαί τινι περὶ φόνου, Od. II. (234.) Ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν. Et cum infin. I. (299.) βούλευσα οὐτάμεναι. In prosa quoque βουλεύειν sæpe accus. jungitur: ut βουλεύειν δρησμὸν, Herod. [" 5, 124. 8, 18. et sic ille sæpe βουλεύειν, βουλεύεσθαι, ubi alii auctt. βουλεύεσθαι, βουλεύσασθαι, ponunt." Schweigh. Mss.] sicut βουλεύειν δρασμὸν et τὴν ἀπόδρασιν, Lucian. Sic et Xen. K. Π. 2, (4, 10.) Λεληθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας: 8, (7, 3.) Μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. Dem. (1347.) Ἀλλὰ παρὰ Θηβαίων τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ, Qui auctores fuerant et consuluerant, Bud. Sic, Ἐβούλευσα ταύτην τὴν βουλὴν, Hujus consilii auctor fui, Hoc consilium dedi, Bud. Comm. 743. Hesiod. Ἔ. (1, 264.) Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, i. e. etiam Sallust. interpr. Malum consilium consultori pessimum: βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Optime tibi consulo, Optime tibi consultum esse volo. Thuc. 4. Βουλεύσειν δὲ τῇ πόλει τὰ ἄριστα. Non raro et cum περί: 8. (58.) Καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλευέτω βασιλεὺς ὅπως βούλεται: Idem, Ἐξεῖναι περὶ Μιτυληναίων βουλεῦσαι ὁποῖον ἄν τι βούλωνται. Sic Lat. dicunt Statuere de aliquo. || Βουλεύομαι pass. signif. Dem. Βουλευθῆναι καλῶς δοκοῦντα. Plut. Apophth. Πεπράχθαι μὲν οὖν, ἔφη, ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα. Et in particip. τὰ σιγῇ βουλευόμενα. Item τὰ βεβουλευμένα, Dem. τὰ ἐσκεμμένα, Consulta, Decreta. Bud.

Βουλεύω, Sum senator, βουλῆς μετέχω, ut Plut. loquitur Lys. 162. Οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα. Sic Dem. π. Παραπρ. dicit, Γράφω ψήφισμα βουλεύων.

Βουλεύομαι, i. q. βουλεύω, Consilium agito, Delibero etc.: sed in prosa βουλεύομαι non solum sine casu, sed et sine eo ponitur potius quam βουλεύω. Thuc. 1. Δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Isocr. (ad Dem. 4.) Βουλεύου βραδέως, Delibera cunctanter, vel Consilium cape. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι, Plato, Rectum ineo consilium, Rem bene perpendo. Cui opp. βουλεύομαι κακῶς. Thuc. 3. χεῖρον βουλεύσασθαι, Deterius consulere. E Dem. autem βουλεύομαι ἐνδοξότατα, Gloriosissimum ineo consilium. Xen. Βουλεύομαι πῶς ἀποδρῶ. Idem cum εἰ, Βουλεύεσθε εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν ἡμῖν, εἴτε φίλοι εἶναι. Thuc. Βουλεύονται εἰ κατακαύσωσιν. Cum περὶ etiam non raro; ut Aristot. Pol. 4. ἀρχὰς definit, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περὶ τινῶν, καὶ κρῖναι, καὶ ἐπιτάξαι. Lys. in Alcib. Καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, Qui male de suis rebus consuluerunt, Bud.

At Greg. in Jul. nom. usus est loco adverbii, Τοὺς τὰ κάκιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευσαμένους, Qui pessime de se consuluerant et statuerant. Et Περὶ ἐμαυτοῦ βουλεύσομαι τρόπον ἀπανθρωπότερον, Plato Ep. Sic Synes. Ἐμέμψω τὴν τύχην ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. Et βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, Cogitare de commeatu, Cogitare de comparando commeatu. Cum accus. autem, ut jam in Greg. l. c. Τὰ κάκιστα βουλευσαμένους, Il. B. (114.) Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, Dolum improbum cogitavit, s. Commentus est. Thuc. Βουλεύεσθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς τὰ ἄριστα: 6, (23.) Καὶ εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον εὖ βουλεύσασθαι. Herod. Βουλεύεσθαι ἀπόστασιν: (3, 17.) Βουλεύομαι στρατηΐας τριφασίας, Animo agito tres expeditiones, Tria bella movere cogito. Cum infin. autem, ut βουλεύομαι μετοικῆσαι, Delibero migrare, vel In animo habeo.

[Βουλεύομαι, Gl. Cogito, Consulto, Constituo, Consilior. Βουλεύεται· Deliberat, Cogitat. Plato Charm. 117. Plut. Eum. 16. Ἐβουλεύετο τὴν νίκην παριέναι τοῖς ἐναντίοις ἢ φυγὴν—ἐμβαλεῖν εἰς Καππαδοκίαν, pro εἰ παρίησι—ἢ ἐμβαλεῖ. Hymn. in Merc. 167. βουλεύειν τινά. "Βουλεύω, Xen. K. Π. 86. 654. Theogn. 69. 71. Voss Myth. Br. 1, 104. Toup. Opusc. 1, 155. Heyn. ad Hesiod. 150. Reisk. ad Charit. 23.; Dorv. 273. 416. Ilgen. Hymn. 411. Thom. M. 158. 727. Markl. Suppl. 248. Musgr. El. 27. Abresch. Æsch. 2, 101. Jacobs. Anth. 8, 31. 11, 282. Kuster. Aristoph. 222. T. H. ad Aristoph. Π. p. 308. ad Diod. S. 2, 351. Dionys. H. 1, 148. ad 456. Heyn. Hom. 4, 143. 6, 17. Senator sum, Xen. Mem. 1, 1, 18. ubi v. Ernest. et ad 2, 2, 13. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 326. Dionys. H. 2, 1191. Conf. cum δουλεύω, Brunck. Aristoph. 2, 27. Jacobs. Anth. 11, 339. ad Dionys. H. 2, 1148.; cum βασιλεύω, Heyn. Hom. 4, 232. B. κακὸν, φόνον, ad Diod. S. 1, 292. Fac. ad Paus. 1, 62. Verh. ad Anton. Lib. 32. Bibl. Crit. 3, 2. p. 26. βουλὴν, Steph. Dial. 21. Brunck. Aristoph. 1, 233. πρός τινα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 354. Act. et med., Valck. et Wessel. ad Herod. 241.; Wessel. 36. 621. 627. Ammon. 31. Zeun. ad Xen. K. Π. 388. 416. Larcher Herod. 5, 419. Kuster. V. M. 62. Steph. Dial. 18. Porson. Or. 763. ad Dionys. H. 1, 497. 2, 708. Reisk. in Gesch. d. Paris. Str. xi. p. 130. Med., Longus 4. Villoison. Xen. K. Π. 62.; Zeun. Ind. et ad 143. Dionys. H. 3, 1397. Βουλεύεσθαι conf. cum βούλεσθαι, Wessel. Herod. 78. 143. 330. 334. 345. 468. 476. 502. 513. 711. Lennep. ad Phal. 68. 163. Wyttenb. ad Plut. 1, 769. ad Diod. S. 1, 275. 388. ad Dionys. H. 4, 2230. Βουλεύεσθαι cum infin., Heindorf. ad Plat. Charm. 117. Ἐβουλεύθην, ad Dionys. H. 4, 2319." Schæf. Mss.]

"Βουλευτέον, Consultandum, Deliberandum, Thuc. "(1, 72.) Βουλευτέον ἐδόκει αὐτοῖς." [Polyæn. 4, 11. Xen. K. Π. 4, 5, 24. "Dionys. H. 5, 389." Schæf. Mss. * Βεβουλευμένως, J. Poll. 6, 140. "Præmeditate, Dem. 527. Ἃ δ' ἂν ἐκ πολλοῦ, συνεχῶς, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, παρὰ τοὺς νόμους πράττων τις φωρᾶται, οὐ μόνον δήπου μὴ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ βεβουλευμένως ὁ τοιουτος ὑβρίζων ἐστὶν ἤδη φανερός. Ita citat Reisk. in Indice, sed in textu Orationis dedit βεβουλευμένος, et sic Hervag. 2., quam solam ex omnibus Edd. præter Reiskianam, præ manibus habeo." Seager. Mss.]

Βούλευμα, (τὸ,) Consultatio, Deliberatio, vel potius, Consilium, quod consultando s. deliberando capitur. Aut simpl. Consilium. Sic in isto Iambico, Σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ. Thuc. Βούλευμα χρηστόν. [Gl. Senatusconsultum, Infirmitas post cibum urens, Consilium. Lex. Polyb. "Aristoph. O. 162." Seager. Mss. "Lennep. ad Phal. 68. B. et Βούλημα, Schol. ad Aristoph. Π. 493. ad Dionys. H. 2, 791. 1229. Lobeck. Aj. p. 226. Heindorf. ad Plat. Gorg. 116. Demosth. 1, 107, 2. Βούλευμα leg. in Plut. Ages. c. 24. init." Schæf. Mss.] Et Βουλευμάτιον, e Sopb. et Aristoph. (I. 100.) q. d. Consiliolum. ["Bergler. Alciphr. 325." Schæf. Mss.] Βούλευσις, (ἡ,) nom. rarum, Consultatio, Deliberatio. Et βουλεύσεως δίκη, de qua lege Harpocr. [Aristot. Eth. Nic. 3, 5. J. Poll. 6, 154. 8, 88, "Markl. Iph. p. 354." Schæf. Mss.]

Βουλευτὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Consultabilis, In consultationem, s. deliberationem cadens, Aristot. Eth. [* Ἀβούλευτος, unde ap. 1 Macc. 5, 67. * Ἀβουλεύτως. * Δυσβούλευτος, Etym. M. 3. * "Εὐβούλευμα, Stob. 359." Wakef. Mss.]

Βουλευτὴς, ὁ, Senator, ut βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ a Luciano. [Gl. Decurio, Curialis, Consiliarius. Βουλευταί· Senatores. Ind. Epict. "Aristoph. Θ. 808. Antipho 693. 698." Seager. Mss. * Βουλευτὶς, ἡ, Plato ap. Etym. M. 595. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 256.] Βουλευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Consultus, ut a Bud. exp. in Aristot. Eth. 6. Ὥστε καὶ ὅλως ἂν εἴη φρόνιμος ὁ βουλευτικός. || Senatorius, Ad senatum s. curiam pertinens: νόμοι, Dem. ὅρκος, Xen. (Mem. 1, 1, 18.) ἡλικία, Ætas decurionatus, Bud. || Βουλευτικὸν, τὸ, Senatorum concilium. Synes. Ὅτι τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἑώρων εἶναι θητικόν. || Senatoribus assignatus theatri locus, Aristoph. (O. 794.) Vide Schol. et J. Poll. [Gl. Cogitator, Sensatus, Curialis, Decurionalis, Senatorius. Schol. Æsch. Choeph. 670. "Acta Traj. 1, 221. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 360." Schæf. Mss.]

[* Βουλευτὴρ, ὁ, UNDE * Βουλευτήριος, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 577. κακῶν τῶνδε Ἀδράστῳ βουλευτήριος, pro βουλευτήρ.] Βουλευτήριον, τὸ, Curia, Cic. Verr. 4. Ut in curia Syracusis, quem locum illi βουλευτήριον vocant. [Gl. Curia, Ordo, Senatulum. "Dem. 85. Eur. Andr. 447. (cf. Valck. ad Herod. 9, 54.) 1098." Seager. Mss. "Clark. ad Il. A. 57. Toup. App. in Theocr. 32. ad Herod. 488. 718. Brunck. Antig. 756. Musgr. Andr. l. c. Thom. M. 168. Abresch. Æsch. 2, 98. Diod. S. 2, 504." Schæf. Mss.]

[* Ἀναβουλεύω, Eust. Od. A. 23. p. 12, 51. * Ἀντιβουλεύω, Contrarium do consilium, Polyæn. p. 42. (61.) "Reiz. Belg. Gr. 631. Ἀντιβουλεύομαι, ad Herod. 670." Schæf. Mss.]

"Διαβουλεύομαι, exp. Delibero, Decerno, διαγινώ-"σκω." [Διαβουλεύω, Hes. v. Ἀγοράζω, Plato Polit. 104=2, 304. Lucian. 3, 142. Dio Cass. 1334. Thuc. 2, 5. 6, 34. 7, 50. Joseph. A. J. 19, 4, 3. Xiphilin. 441. Plut. 346. Genes. 49, 23. "Διαβουλεύομαι, Andocides 85. 99." Seager. Mss. "Aristoph. Lys. Arg. Metr." Schæf. Mss.] Διαβούλιον, (τὸ,) Consilium ap. Polyb. sæpe, inquit Bud. In h. l. tamen Polybii 5. Ἐνέδωκε τοῖς φίλοις διαβούλιον, πῶς χρηστέον ἐστὶ ταῖς εἰς τὴν κοίλην Συρίαν εἰσβολαῖς, puto διαβούλιον esse potius Consultationem, s. Deliberationem. Sic ibid. Μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἐνεδίδου. Et Διαβούλιον, pro Temerario consilio, s. Temeraria cogitatione ex LXX. Interprr. affertur: item simpl. pro Consilio, s. Cogitatione. Vide Suid. ["Ad Charit. 599. Sæpe Polyb., v. c. 2, 431." Schæf. Mss.] Et Διαβουλία ex Iisdem citatur pro ead. signif. Apud Hes. autem Διαβουλία est ἀμφιβολία. Item Διάβουλος ap. eund. Hes. δίβουλος, Qui est duplicis consilii, [et διπλοῦς.]

[* Ἔμβουλος, ὁ, ἡ, falsa lectio ap. Paus. 7, 16. pro σύμβουλος.]

Ἐπιβουλὴ, (ἡ,) q. d. Consilium adversus quempiam initum, Insidiæ. Lucian. de Calumn. Τοῦ διαβαλλομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. Herodian. 3, (5, 9.) Ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλήν. Ex Just. Mart. ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλὴ, pass., Jovi structæ insidiæ. Ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Thuc. 8, (92.) Πληγεὶς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. E Plat. de Rep. 1. Ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, quasi Struendo insidias, Insidiatorie. Ex Eod. in VV. LL. μετ' ἐπιβουλῆς et τῇ ἐπιβουλῇ, Consulto. [Gl. Irrogatio, Insidiatio. Ἐπιβουλαί· Insidiæ. Lex. Polyb. "Thom. M. 289. ad Charit. 219. 254. 413. 509. 714. ad Diod. S. 1, 6. 7. 175. 202. 239. 285. 308. 404. 437. 444. 452. 512. 562. 616. 2, 157. Villoison. ad Longum 47. Schweigh. Emendd. in Suid. 23. Bibl. Phil. 1, 230. Conf. cum Ἐπιβολὴ, Coray Theophr. 256. ad Diod. S. 2, 76. 272. 277. 295. 354. 369. 515. 531. Boissonad. Philostr. 551. Ἐπιβουλὴν στήσασθαι κατά τινος, Dionys. H. 1, 515." Schæf. Mss.]

Ἐπίβουλος, ὁ, ἡ, Insidiosus. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Καὶ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερόν. Hero-

dian. 4, (9, 6.) Ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαι Ἀντωνῖνον ἠνάγκασεν. [Gl. Insidiator, Insidiosus. Ἐπιβούλου· Insidiosi. "Eubulus ap. Athen. 519=428. loquens de simia, ἐπίβουλον κακόν." Strong. Mss. Aristot. Eth. 7, 6. "Theophr. Char. 1." Seager. Mss. "Ad Charit. 464. 509. ad Lucian. 1, 292. Verh. ad Anton. Lib. 32. ad Xen. Eph. 201." Schæf. Mss. "Adamant. 404. Bono sensu, Polemo 248." Wakef. Mss.] ET Ἐπιβούλως, Insidiose, Dolose. Cujus superl. ἐπιβουλότατα ap. Synes. ["Ad Dionys. H. 2, 970." Schæf. Mss. "De Ulixis Error. 14. Plut." Wakef. Mss.] "Ἐπιβουλία, ἡ, Insidiæ, "VV. LL. Sed, cum in iis ponatur ante Ἐπιβούλευ-"μα, videntur scribere voluisse ἐπιβουλεία." [Pind. N. 4, 60. "Diod. S. 2, 569." Schæf. Mss.] "Αὐτε-"πίβουλος, Suis ipsius captus insidiis, Hesychio * αὐ-"τοφονεὺς, Ipse sui peremtor," [a Schneidero non agnoscitur. * "Μεγαλεπίβουλος, Const. Manass. Chron. p. 54. (456.)" Kall. Mss. Cf. Μεγαλεπήβολος et Μεγαλεπιβολος.]

Ἐπιβουλεύω, q. d. Consilium adversus quempiam ineo, Insidior, Insidias struo. Item, Insidiose molior. Cum accus. Herod. (3, 119.) ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, Rebellionem moliri, VV. LL. Ego malim Insidiose moliri, si vim verbi exprimere necesse sit. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Et, Ἐπιβουλεύειν τὴν κατάλυσιν τυραννίδος, Idem. Et ἐπιβουλεύειν τὸν ἔκπλουν, (7, 51.) quod exp. Eurtivam abitionem moliri. Dem. 229. Εἰ γὰρ ἐν ὧν ἐπεβούλευε κατώρθωσεν, ἁπάντων ἂν ἀπεστερήμην ἐγώ. Ubi Bud. ἐπιβουλεύειν esse ait Molior, Struo, Insidiose apparo. Item cum accus. et dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι: Herod. Ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ἐπιβουλεύει θάνατον. Et Andoc. 29. Καὶ τῷ κηδεστῇ θάνατον ἐπεβούλευσε. Et cum infin. ταῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, Aristoph. Π. (1111.) Sic Ἐπιβουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lys. in Agorat. Et ἐπεβούλευσε λαβεῖν, Dem. (542.) Et ἐπεβούλευσε διαφθεῖραι, (520.) Et ἐπιβουλεύων τὸν Πορσήναν ἀνελεῖν, Plut. Publ. Sic, Ἐπιβουλεύω γενέσθαι τύραννος, Plato Ep. Non male autem, ut opinor, Imminere occasioni verterimus in nonnullis eorum ll., in quibus infin. jungitur. Cum dat. item junctum, non solum Insidior signif. et Insidias struo, sed etiam Molior, Capesso, Immineo: ut a Bud. exp. ap. Lys. 169. Οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, Mori enim debebat, qui talia moliretur, interpr. eod. Bud. qui et exp. ἐπιχειροῦντα. Sic Herod. (3, 122.) Ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγάλοις, ubi tamen exp. Mente agito: ἐπιβουλεύειν πλούτῳ Bud. ap. Synes. Inhiare divitiis. At ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, Plato Ep. 7. Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. Cum autem dicitur ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, est Insidiari tyranno, Insidias struere. Politian. ap. Plut. Amat. Narr. Πρωτον ἐπεβούλευσε Κορινθίοις interpr. Dolnm primo Coriuthiis intendit. Sed et accus. jungitur pro Insidiari; ut Dem. Ἀλλ' εὐθέως ἐπεβούλευσέ με. || Alicubi exp. etiam simpl. Consilinm ineo, s. capio, Delihero, ut Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, Insidiis petor, s. appetor, Mihi struuntur insidiæ. Dem. π. Παραπρ. Παρ' ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπό σου τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, Insidiis hujuscemodi a te petitus, Bud. interpr. Μυρίαις ἐπιβουλευόμενος ἐπιβουλαῖς, Chrys. Alicubi autem per nom. redditur: ut Herod. 7. Ἐπιβουλευθεὶς ἀνηρέθη, Ex iusidiis occisus est, vel Per insidias. Philo V. M. 1. Καὶ μὴ ἀμνήμονας ὧν ἐπεβουλεύθησαν ἀδίκως, Structarum sibi insidiarum non immemores.

['Ἐπιβουλεύω, Gl. Insidior, Decipio. Ἐπιβουλεύει· Insedit, Irrogat, Insidiatur. Ἐπιβουλεύων· Adæque. "Insidior, 8, 3. constr. cum dat. pers." Fischer. Ind. Palæph. Lex. Polyb. Xen. K. Π. 1, 4, 13. Ἐπιβουλεύσας, ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι. "Simpliciter Consilium ineo s. capio, Plato Hipparch. 234. Bas. 1.: Pass., Aristoph. Εἰρ. 404." Seager. Mss. "Phalar. 264. Thom. M. 159. ad Charit. 84. 119. 413. 509. 525. Wakef. Eum. 382. Jacobs. Anth. 7, 386. T. H. ad Aristoph. Π. p. 420.; ad Lucian. Dial. 75. Lucian. 1, 268. 832. Verh. ad Anton. Lib. 32. Xen. K. Π. 61. ad Herod. 502. ad Diod. S. 1, 304. De constr., ad 2, 199. 530. ad Dionys. H. 2, 919. Cum

A infin.. 1, 93. Herod. 1, 24. Xen. K. A. 5, 6, 29. Simon. Dial. 34. Plut. 1, 193. Cor. Lehmann. ad Lucian. D. D. Porson. Hec. p. 84. Ed. 2. Cum infin. fut., Herod. 6, 137. τινὶ φόνον, Bibl. Crit. 3, 2. p. 27. Schweigh. Emendd. in Suid. 23. Pass., Diod. S. 1, 731. 2, 511." Schæf. Mss.] "Ἐπιβούλευμα, (τὸ,) "Molimen, Aggressio, Conatus. Joseph. A. J. Μεῖ-"ζον γὰρ ἐπιβούλευμα κακίας, ἧς ἐγκεχείρηκας, χρόνων, "οὓς γεγονὼς τυγχάνεις, Majus enim facimus aggres-"sus es, quam in tuam istam ætatem cadat. || Alio-"qui signif. etiam Insidiæ. Thuc. 4. p. 144. Κατα-"γορεύει τις ξυνειδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα. Et "150. Μηνυθέντος τοῦ ἐπιβουλεύματος. Nisi et hic "generalius pro Molimine et machinamento accipere "velis." ["Eunap. 36." Wakef. Mss.] Ἐπιβούλευσις, ἡ, Insidiatio, Insidiæ. Plato de LL. Ἐξ ἐπιβουλεύσεως γενόμενος φόνος: pro ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Alii autem interpr. Consulto, Certo consilio. Ἐπιβουλευτὴς, ὁ, Insidiator. Soph. (Aj. 726.) ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ, Qui exercitui insidiatur. Ἐπιβουλευτὸς, B (ἡ, ὸν,) Insidiatorius, Insidiosus: unde superl. Ἐπιβουλευτότατον φάρμακον καὶ ταραχωδέστατον, Lucian. [1, 292. Gl. Insidiosus. "Crus. ad Suet. 301." Schæf. Mss. "Callim. L. P. 38. (βουλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον.)" Wakef. Mss.] Ἀνεπιβούλευτος, Cui insidiari nemo potest, Insidiis non obnoxius, Ab insidiis tutus. Unde τὸ ἀνεπιβουλευτον subst. q. d. Immunitas ab insidiis. [Lex. Polyb. Ind. Epict. Thuc. 3, 37. Diod. S. 5. p. 207. Lucian. 416. "Crates 9. Jacobs. Anth. 10, 57. ad Lucian. 1, 292." Schæf. Mss. * "Ἀνεπιβουλεύτως, Suid. v. Ξανθός." Boissonad. Mss. "Philo ap. Euseb. P. E. 8, 13." Kall. Mss.] "Δυσεπιβούλευτος, Qui "insidiis peti circumvenirive difficulter potest, Cui "insidiari difficile est: Cui non facile fiunt insidiæ, "e Xen." [Ages. 6, 7. Hipparch. 4, 11. Schol. Aristoph. Θ. 429. Cf. Δυσενέδρευτος. "Ad Lucian. 1, 292." Schæf. Mss.] Ατ Εὐεπιβούλευτος, Cui facile strui possunt insidiæ: ["Schol. Eur. Med. 279. Amphiloch. 66. Orig. c. Cels. 189." Kall. Mss. "Ad C Lucian. 1, 292." Schæf. Mss. "Schol. Od. T. 518." Wakef. Mss. * Ἐπιβουλευτικὸς, ἡ, ὸν, unde ap. Orig. 3. p. 621. * Ἐπιβουλευτικῶς.]

Ἀντεπιβουλεύω, Vicissim insidior, Insidianti insidior, Contra tendo insidias, [Thuc. 1, 34. 3, 12. Plut. Demetrio 5, 44. Joseph. B. J. 4, 18. "Libau. 207." Wakef. Mss. * Προεπιβουλὴ, ἡ, Dio Cass. p. 45.] Προεπιβουλεύω, Insidiis prævenio, s. præverto, Insidias anticipo, Thuc. Et προεπιβουλεύομαι, Insidiis prævenior, Prior incido in insidias. Idem, Μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι. [Idem, 1, 34. 3, 83. Dionys. H. 2, 248. Diod. S. 19. p. 706. "2, 369." Schæf. Mss. * "Προσεπιβουλεύω, si Schneider. Lex. e Thuc. 1, 450. sumsit, ejiciendum: vide ibi Codd. lectt." Dindorf. Mss. Sumserat e Thuc. 3, 37.: q. l. citarat Scott. App. ad Thes.] "Συνεπιβουλεύω, Una "insidior." [Dionys. H. 1, 163. 233. Diod. S. 5. p. 224. Xen. Ἑ. 5, 4, 22. Dio Cass. 155. "Isæus 151." Seager. Mss. "Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 20." Schæf. Mss.]

"Ἰδιοβουλέω, Proprio consilio nitor." [Dicitur et D * Ἰδιοβουλεύω. Herod. 7, 8. fin. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624. Dio Cass. 227. (360.) Menander Rhet. 76. * Κακοβουλεύω, Eur. Ion. 877=895. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624. * Κοινοβουλεύω, unde * Κοινοβούλευσις, ἡ, et ap. Hippodam. Stob. Serm. 41. (p. 248.) * Κοινοβουλευτικὸς, ἡ, ὸν: "Jacobs. Animadv. 250." Schæf. Mss.]

Μετάβουλος, (ὁ, ἡ,) Qui cito mutat consilium. Exp. enim ap. Aristoph. (A. 632.) ταχύβουλος, Qui celeris est consilii, i. e. Qui cito et repente consilium capit: aut Qui cito ex uno consilio ad aliud transit. [* Μεταβουλία, ἡ, Simonid. ap. Dionys. H. 5. p. 223=435. "Wolf. Anecd. Gr. 3, 3." Kall. Mss.] Μεταβουλεύομαι, Muto consilium, Me pœnitet. Lucian. (1, 37.) Ἐπεὶ τό γε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί. Fortasse autem illnd μετάβουλος ponitur simpl. pro μεταβουλευόμενος, [Herod. 7, 12. μὴ στρατεύεσθαι. Alciphro 2, 4. Εἰ μεταβουλεύσαις τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως. "Eur. Or. 1540. Dem. 1442. 1456. 1466." Seager. Mss. "Ad Lu-

cian. 1, 227. ad Herod. 515. 643. Μεταβουλεύω, Lobeck. Aj. p. 332." Schæf. Mss. * Μεταβούλευμα, τὸ, Symm. Job. 21, 2.]

[* Παράβουλος, ὁ, ἡ, unde * Δυσπαράβουλος, Æsch. Suppl. 110.] " Παραβουλεύομαι, exp. Perperam con-" sulo. Utitur Paul. ad Phil. 2, (30.) Μέχρι θάνατον " ἤγγισε, παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, pro Non ha-" bita vitæ ratione." [Vide Παραβολεύομαι. " P. Abresch. Paraphr. 395." Schæf. Mss.

* " Προβουλὴ, (ἡ,) Fraus præmeditata, Antipho 606. Ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι πολὺ ἀνοσιώτερον εἶναι ἀφεῖναι τοῦ τεθνεῶτος τὴν τιμωρίαν, ἄλλως τε καὶ τοῦ μὲν ἐκ προβουλῆς ἀκουσίας, (ἀκουσίως Reisk.,) ἀποθανόντος, τῆς δ' ἑκουσίως ἐκ προνοίας ἀποκτεινάσης." Seager. Mss. Dio Cass. 589.] Πρόβουλος, (ὁ,) q. d. Præconsultator aut Prædeliberator, vel Qui pro alio consultat et in ejus commodum. Primarius in consilio, Bud. interpr. ap. Herod. (6, 7. n.) Quidam πρόβουλον, Primorem consilii eod. sensu interpr. item Senatus principem. Alii, Primarium in urbe consulem, et Provisorem, ex Horat. Plut. Romulo vult Consules sonare προβούλους. Apud Aristot. πρόβουλοι sunt Qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur. Aristot. (Polit. 4, 14.) Οὓς καλοῦσι προβούλους ἢ νομοφύλακας. Vide Bud. 283. [Gl. Consul. Aristot. 6, 5, 10. Schn. Lysias 426. Aristoph. A. 421. 609. A. 755. Thuc. 8, 67. Lex. Polyb. " Ruhnk. Oratt. Gr. 43. Toup. Opusc. 2, 66. Koen. ad Greg. Cor. 98. ad Herod. 441. Provisor vertit Brunck. Aristoph. 1, 40." Schæf. Mss. * Προβούλιον, τὸ, i. q. προβούλευμα, Schol. Ven. Il. B. 194. Eust. 151-2. Cyrill. c. Jul. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 519. * Προβουλόπαις, δος, ἡ, Æsch. Ag. 393. Schneidero susp. * Ἀπρόβουλος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπροβούλευτος, unde * Ἀπροβούλως, Æsch. Choepb. 616. Dio Cass. p. 32. " Dio Chrys. 2, 293." Wakef. Mss.] " Ἀπροβουλίᾳ, e Plat. de LL. (9. p. 31.) affertur pro " Inconsulto. Ἀπροβουλία igitur, Non esse consul-" tum, Non deliberare prius." [* " Συμπρόβουλος, Argum. Aristoph. A." Seager. Mss.]

Προβουλεύω, Consilio prospicio, vel provideo, vel simpl. Prospicio, Provideo. Thuc. 3. Προβουλεύσας δὲ, ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσοι, i. e. προνοησάμενος. Lucian. (1, 195.) Ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. Polit. 4. cum gen. Ὦι ἐπιμελὲς ἔσται τοῦ δήμου προβουλεύειν, ὅπως ἀσχολῶν ἔσται: ubi Bud. annotat προβουλεύειν ea forma dici, qua προπολεμεῖν. Apud Dem. vero et Plut. Solone, προβουλεύειν τοῦ δήμου, exp. Consilio s. Deliberatione populum prævenire, Consultare de re quapiam, priusquam populo consultatio proponatur. Bud. autem h. l. Dem. de F. Leg. Ὑμῖν δὲ πρῶτον μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ, interpr. ita, Apud vos autem rem ipsam curiæ innotescere moris est, deque ea re senatusconsultum fieri. Idem scribit προβουλεύειν dici solitam curiam Athenis, quando ante comitia populi ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον, q. d. Prædeliberatum. Polyb. de Rep. Rom. Ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Apud Aristot. autem Eth. 5, 8. generaliore signif. προβουλεύσας s. προβουλευσάμενος aliquid facit, Qui certo consilio id facit, et præcedente deliberatione. Xen. cum προνοεῖν conjunxit, Ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι. [Dem. 243. δωρεαὶ προβεβουλευμέναι: 567. Προεβούλευσεν ἡ βουλή. " Æschin. 238." Seager. Mss. " Jacobs. Animadv. 250. Luzac. Exerc. 76. Diod. S. 2, 166. Heyn. Hom. 5, 542. Dionys. H. 3, 1396. 1551. 4, 2119. 2290. ad Herod. 441." Schæf. Mss. " Xen. K. A. 191." Wakef. Mss. * Προβεβουλευμένως, J. Poll. 6. 140.] Hinc Προβούλευμα, (τὸ,) Decretum, quod e consultatione consequitur, et q. d. præ consultatione. Dionys. H. Senatusconsultum. Sic etiam Athenis προβουλεύματα, inquit Bud., Curiæ decreta, quæ in concione populi promulgabantur, ut ejus suffragio confirmarentur. Dem. (703.) Προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἐγγράφει μετὰ ταῦτα γενομένης ἐκκλησίας, προυχειροτόνησεν ὁ δῆμος. [Gl. Consultum. Dem. 651. " Kuster. V. M. 117. 118. Dionys. H. 2, 1193. 3, 1396. ad Herod. 441." Schæf. Mss. " Schol. Il. B. 57. * Προβούλευσις, Schol. β'. Pind. O. 7, 79." Wakef. Mss. * Προβουλευμάτιον, τὸ, Lucian. 776. Alciphro 3, 22. p. 324. * Προβουλευτὴς, ὁ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 624.] Item Ἀπροβούλευτος, (ὁ, ἡ,) ut ἀπροβούλευτος γνώμη, De qua non consultatum est in curia, antequam ad populum referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα, Harpocr. e Dem. (594.) At sequendo generaliorem illam τοῦ προβουλεύω signif., quam ex Aristot. attuli, Ἀπροβούλευτον est ap. Eund. in Ethic. Quod fit non præmeditate, et non præcedente consultatione, s. deliberatione, ut quod fit quodam iræ impetu. Sed et ἀπροβούλευτος act. dicitur, ut Lat. Inconsultus, Qui res inconsulte agit. Unde et e Cebete affertur pro Temerario. [" Theophr. Char. 3." Routh Mss. Dem. 419. Joseph. B. J. 3, 5, 6. Aristot. Eth. Nic. 5, 10. Ceb. Tab. 8. " Kuster. V. M. 117. ad Lucian. 2, 188. Dionys. H. 4, 1990. Sine Senatusconsulto, 3, 1422." Schæf. Mss. " Appian. 2, 435." Wakef. Mss.] Et Ἀπροβουλεύτως, Non præmeditate, si uti hoc adv. liceat, Absque præmeditatione, ut ap. Plat. de LL. 9. (p. 866-7.) Φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος. Ex Eod. affertur, Ἀπροβουλεύτως τοῦ ἀποκτεῖναι, Absque deliberatione interficiendi. [Eust. Od. p. 14, 38. " Alciphro 442." Wakef. Mss.] " Ἀπροσβούλευτος, In-" consultus, Non ante deliberatus, Temerarius. Et " Ἀπροσβουλεύτως, Inconsulto, VV. LL. sed perpe-" ram pro ἀπροβ." [Phav. 113.]

Συμβουλὴ, ἡ, et Συμβουλία e Xen. [Herod. 8, 101. Lex. Polyb.] Consilium, quod alicui datur. A Bud. exp. Consilium, Consultatio, Admonitio. Plato Protag. Καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ οἰκείους. Apud Aristot. Eth. 4. Συμβουλῆς μεταδιδόναι πᾶσι, Facere omnibus censendi potestatem, eod. Bud. interpr. Et Σύμβουλος, (ὁ, ἡ,) Qui consilium dat, Consiliarius, Consultor. Dem. (292.) Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρεληλυθότος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλήν· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ, i. e., inquit Bud., Officium et partes consiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere: quia in præteritum non valet consilium. Apud Eund. Dem. (226.) σύμβουλον ποιήσασθαι, In consilium adhibere. Dicitur et σύμβουλός εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. Et Συμβούλιον, (τὸ,) Consilium, quod aliqui simul ineunt, Simul initum consilium. Sic Matth. 12, (14.) Συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ: Marc. 3, (6.) Συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ. [Συμβουλὴ, Gl. Consultum, Suasorium, Consultatio, Suasio. Συμβουλῇ· Prœlio, (perperam pro Συμβολῇ.) Συμβουλία· Consilium, et Deliberium, (sic,) Consultatio. Σύμβουλος· Consiliarius, Consultor, Consiliator, Suasor. Συμβούλιον· Consilium, Concilium, Collegium. " Plut. Rom. p. 25." Boissonad. Mss. Συμβουλὴ, Ind. Epict. Σύμβουλος, Ind. Epict. Lex. Polyb. Æsch. Eum. 715. " Phalar. 352. ad Charit. 219. 456. 509. Musgr. Rhes. 105. Diod. S. 2, 607. 610. 611. Boissonad. Philostr. 322. 454. Heyn. Hom. 6, 496. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 30. Valck. Diatr. 254. Zeun. ad Xen. K. Π. 392. Conf. cum Σύμβολον, Boissonad. Philostr. 280. 560. Συμβουλὴ, Thom. M. 663. 819. Heindorf. ad Plat. Phædr. 297. ad Charit. 219. Ammon. 132. Bergler. ad Alciphr. 184. ad Herod. 193. 490. 516. 666. ad Diod. S. 1, 404. Συμβουλία, Jacobs. Animadv. 305. Philostr. 188. Boissonad. Zeun. ad Xen. K. Π. 96. ad Herod. 193. 516. 666. ad Diod. S. 1, 404. Συμβούλιον, ad Charit. 241. 599." Schæf. Mss. * Κακοσύμβουλος, ὁ, ἡ, Schneidero susp.; sed habent Glossæ, quæ interpr. Malesuada. * Κακοσυμβουλία, ἡ. Jo. Moschus, in Prato Spirit. c. 45. p. 1073. * " Μακροσύμβουλος, Const. Apost. 3, 6." Kall. Mss. * Ματαιοσύμβουλος, unde * " Ματαιοσυμβουλία, (ἡ,) Vana consultatio, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 320. Οὐ διὰ τὴν ἀρχαίαν ματαιοσυμβουλίαν." Seager. Mss.] " Ἀσύμβουλος, Consilio vacans, Inconsultus, VV. " LL. Idem igitur erit, quod ἄβουλος, ut συμβουλὴ " i. q. βουλή." [Gl. Inconsultus. Lucian. 825=7, 247. Schneider. Lex. " Ad Plut. 4, 62. Reisk." Schæf. Mss. * Δυσξύμβουλος, Alciphro 1, 28. ubi al. δυσξύμβολος. " Ad Charit. 219. Abresch. Lectt.

Arist. 171." Schæf. Mss. * " Εὐσύμβουλος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307." Boissonad. Mss.]

Συμβουλεύω, Consilium do, Consilio, Horat. Suadeo, Hortor, Auctor sum, ut hoc vel illud facias: συμβουλεύω σοι ποιεῖν, et συμβουλεύω μὴ ποιεῖν, Dem. Item Συμβουλεύω σοι περὶ τούτου, Plato, Xen. Consilium tibi do hac de re. Apud Isocr. autem cum dat. pers. et accus. rei, Ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας. Et συμβουλὴν συμβουλεύειν in Dionis Ep. ad Perdiccam, inter Plat. Epistt. Unde συμβουλευθεὶς, Cui consilium datum est, Bud. ex Œcum. in Acta 43. || Συμβουλεύομαι autem Consilium peto, In consilium adhibeo, Consulo. Xen. A. 2, (1, 12.) Συμβουλευόμεθά σοι τί χρὴ ποιεῖν. Sic Herod. συμβουλεύεαί μοι. Isocr. (ad Dem. 4.) Ὅταν δὲ ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι. Et cum μετὰ ex Aristopb. N. (475.) Συμβουλευσομένους μετὰ σου. Bud. συμβουλεύομαί σοι, interpr. etiam Tecum commentor de re agenda: quæ interpr. τῷ συμβουλεύομαι, cum jungitur illi præp. magis convenire videtur. E Plat. autem affertur pass. Συμβουλεύεσθαί τι τῶν προσφόρων, pro Consilium haberi de quopiam eorum, quæ conducunt. || Συμβουλεύω pro ἐπιβουλεύω, Insidior, affertur in VV. LL. e Lysiæ Peroratione de Public. Bonorum Niciæ fratris, Καὶ παρακαλούμενος δὲ μετέχειν τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τῶν συμβουλευόντων τῷ πλήθει. [Gl. Consilio, Suadeo, Auctor sum, Censeo, Consulo. Συμβουλεύει· Persuadet, Consulit, et Consultat. Συμβουλεύεται· Consilium quærit. Consulo aliquem, Herod. 7, 237. Συμβουλευομένου τε, ἂν συμβουλεύσειε τὰ ἄριστα. " Xen. Mem. 1, 1, 6. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. Wessel. ad Herod. 27. 152. 615. 666. Plut. Mor. 1, 911. Ind. Xen. Mem. ad Charit. 503. Callim. Ep. 37. ad Diod. S. 2, 351. 364. 562. Schueider. ad Xen. K. A. 125. Thom. M. 819. Delibero, Toup. App. in Theocr. 33. Suadeo, Theogn. 38. Ammon. 132. Insidior, ad Charit. 241. De act. et med., Larcher Herod. 5, 410. Herod. 666. Kuster. V. M. 140. Steph. Dial. 18. Lucian. 3, 63. 64. Xen. K. A. 2, 1, 17.; Schneider. ad p. 53. Heindorf. ad Plat. Phædr. 220. De constr., Diod. S. 2, 478. Cum infin., ibid. et 524." Schæf. Mss. " Med., Consilium posco, Jambl. 70." Wakef. Mss. * Συμβουλευτέος, α, ον, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως.] Συμβούλευσις, (ἡ,) i. q. συμβουλή, sed parum usitatum. Et Συμβούλευμα, (τὸ,) Consilium, quod datum est, Consiliatio, a Consilio, quo utitur Horat., et q. d. Consiliamentum. Xen. (Ἱπ. 9, 12.) Κάλλιστον δὲ συμβούλευμα τὸ ἄγαν θυμοειδῆ ἵππον μὴ κτᾶσθαι εἰς πολέμους. Συμβουλευτής, vide Βουλευτής. [Plato de LL. 2. p. 921. Dio Cass. 930.] Συμβουλευτικὸς, ή, όν: ut λόγος, Oratio, quæ consilium dat. Vel, Oratio ad consilium dandum apta. Vel Oratio suasoria, s. bortativa. Apud Aristot. Rhet. 1. Τρία γένη τῶν ῥητορικῶν λόγων, sc. συμβουλευτικὸν, δικανικὸν, ἐπιδεικτικόν. Et ap. Hermog. ἰδέα. Lat. Genus deliberativum dicunt, voce vicinam signif. habente. [Gl. Consultus, Suasorius. Συμβουλευτική· Suasoria. Συμβουλευτικόν· Deliberativum. " Philostr. 206. Boissonad." Schæf. Mss.] Et Συμβουλευτικῶς, J. Poll. (4, 26.) * νουθετικῶς, Dando consilium, Hortative.

[* Ἀσυμβούλευτος, ὁ, ἡ, Gl. Insuasus. App. ad Basil. M. Opera, Or. 21. p. 161. * Δυσσυμβούλευτος, Artemid. 4, 56.]

[* " Ἀντισυμβουλεύω, Stob. Ecl. Eth. p. 40." Kall. Mss.] Ἀποσυμβουλεύω, Dehortor, Dissuadeo. Contr. τῷ συμβουλεύω, ut ἀποσπεύδω contrar. τῷ σπεύδω et alteri comp. ἐπισπεύδω. Citatur e Phalar. Ep. [Ind. Epict. Hippocr. 409, 10. " Phal. Ep. 122." Wakef. Mss. * Ὑποβουλεύω, falsa lectio pro ἐπιβ.]

ΒΟΥΣ, οὸς, ὁ, ἡ, ET ΒΩΣ, Dor. Bos, Vacca. Il. Ψ. (30.) Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Od. K. (410.) βοῦς ἀγελαῖαι: O. (235.) ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. || Synecdochice partem pro toto in fem. capi pro Pelle bovina, Eust. tradit, i. e. δέρμα, βύρσα, τὰ ὠμοβόεια, βοέη: ut ἐλέφας pro Osse elephantino, h. e. Ebore: indeque ap. Hom. βοῦς τυκτὰς et βοῦς αὔας dici Clypeos e bubulo corio, ἀσπίδας ἐκ βοείας βύρσης τετεχνιτευμένας. Il. M. (105.) Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι: H. (239.) Οἰδ' ἐπὶ δεξιά, οἰδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Ἀζαλέην. Unde et Hesychio est μάστιξ, Flagellum, sub. e bubulo corio factum: quo sensu et Boves a Plauto usurpatum tradunt nonnulli. || Metaph. dicitur de Homine stupido et ἀναισθήτῳ, ut Eust. docet, dicens inde esse βοίδης ap. Menandr. pro πρᾷος, εὐήθης, simile comico vocab. ἀμνοκός: unde et βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται, Proverb. ἐπὶ ἀχρηστίας. || Est et Piscis nom., quem Bovem Plin. etiam appellat, referens eum inter pisces planos s. cartilagineos, i. e. inter σελάχη, quemadmodum Aristot. quoque H. A. 5, (4, 2.) 6, (11, 1.) || Item πέμματος species, Eust. unde ἕβδομος βοῦς, qui post sex σελήνας, i. e. Placentulas latas rotundasque, septimus conficiebatur, cornua habens in modum novæ lunæ. Aliter vero exp. βοῦς ἕβδομος habes ap. Suid. et Camer. || Olim erat etiam Numisma Atticum, bovis nota percussum, Didrachmum alio nomine dictum: unde ἑκατόμβοια arma ap. Hom. et βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν, Proverb. in eos, qui pecunia corrupti, aut metu mulctæ, dicenda reticent: de quibus Bud. de Asse, et J. Poll. 9. || Et χυτρόπους ap. eund. J. Poll. βοῦς dicitur. || Item in vestibus Suturarum commissuras, s. τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ῥαφῶν συμβολὰς, βοῦς vocatas fuisse, idem auctor testatur. || " Hesychio βῶς est etiam βύρσα, " ἀσπὶς, πέλτη: ut βῶν quoque dixerat esse non solum " βοῦν, sed etiam ὅπλον. Rursum Hesychio teste βῶς " est Piscis quidam, ut βοῦς quoque." [Greg. Cor. 82. 752. Glossæ: Boš, Vacca. B. Γερμανός· Uror. B. ἐγκύμων· Forda. B. στεῖρα· Taura. Βόες ἀρόσιμοι· Triones. Βόες, ἀρχαίως· Triones. Βοῶν * σιτευτής· Saginator. Βόας σιτεύω· Sagino. Greg. Cor. 662. Scutum, 271.: Γέρρα λευκῶν βοῶν. Lex. Polyb. Ind. Epict. Fischer. Ind. Palæph.: Piscis, Opp. A. 1, 103. 2, 141. 165. 3, 139. 144. Ælian. H. A. 1, 19. Pancrat. ap. Atben. 322. Pbile de Anim. c. 85. Gal. Lex. Hippocr. 448. Fr. " Βοῦς, ad Xen. Œcon. 1, 14. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 21. Eran. Philo 164. ad Herod. 542. Gesner. Ind. Orph. Zeun. ad Xen. K. Π. 440. Thom M. 169. Phrynich. Ecl. 200. Diod. S. 1, 197. Jacobs. Anth. 7, 306. Taurus, ad Il. N. 703. Vacca, Koppiers. Obs. 67. Tergum bovis, Toup. Opusc. 2, 97. Cattier. 44. Heyn. Hom. 5, 348. Scutum, 6, 292. 297. 515. 7, 245. Placenta, ad Lucian. 1, 340. Valebat aliquid ultra dimidium talenti, ad Charit. 286. De genere, Brunck. Aristoph. 3, 26. Heyn. Hom. 4, 284. 5, 390. Schueider. ad Xen. K. A. 87. Ἡ β., Bruuck. Lectt. in Anal. 103. Verh. ad Anton. Lib. 300. ad Diod. S. 1, 324. De declin., ad Mœr. 110. Herodian. 456. Pierson. Wessel. Obs. 133. Schneider. Præf. ad Xen. K. A. xviii. Βοῦ gen., Brunck. Soph. 3, 506. De dat. βοσὶ, Jacobs. Anth. 9, 59. Βόα, 8, 91. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 399. Βόα, βῶ, Heyn. Hom. 5, 347. Βῶν, ib. 724. Βόων, Aristoph. Fr. 257. Βόας, Callim. 1, 431. 565. Soph. Trach. p. xvi. Erf. Jacobs. Anth. 11, 416. Βόες, βόας, Zeun. ad Xen. K. Π. 4. 330. B. θαλάσσιος, Schneider. zu Ulloa 1, 229.; ξυλοφάγος, Anton. Lib. 148. Verh.; στεῖρα, Valck. Adoniaz. p. 314. Gillie's Hist. 1, 11.; Τραγική, Valck. Diatr. 201.; Κύπριος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 236. Βόες ἄγριοι Pæoniæ, Jacobs. Anth. 7, 343. B. ἐπὶ γλώσσῃ, ad Lucian. 1, 280. Οὐδ' εἰ β. φθέγξαιτο, Bergler. Alciphr. 247. Βοὸς ποὺς, Ammon. 31. B. ἐν αὐλίῳ, Villoison. ad Longum 276. B. ἑκούσιος ἐπ' ἄροτρον, Bentl. ad Callim. 314. B. ἐν πόλει, Bast Lettre 96. Βῶς, Wessel. Herod. 122." Schæf. Mss. " Βοῦς, Mulier, Pind. Π. 4, 253. Herba quædam, Mel. 1, 42." Wakef. Mss.]

Βουάγωρ, ορος, ὁ, Armenti ductor, ἀγελάρχης. Et Βουαγετὸν, τὸ, ὑπὸ βοῶν εἰλκυσμένον ξύλον: ut tradit Hes., dicens Laconica hæc duo vocc. esse. [Inscr. ap. St. Croix des anciens Gouvern. fédératifs p. 462. * Βοάγου, τοῦ.] " Βουβίλιξ, Hesychio * σιτα- " ποχία, Abstinentia a cibo." " Βουβὸς, ὁ, Mutus," [Gl. Mutus.] Βουβόσιον, τὸ, Locus, ubi boves pascuntur: ut Callim. Schol. exp. ad H. in Apoll. (49.) Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον. Strabo, Χώραν ἀρίστην βουβοσίοις, Solum pasceudis armentis peraccommodatum. [Strabo 12. p. 848. " Ad Diod. S. 2, 484."

Schæf. Mss. " Arat. D. 388." Wakef. Mss. * Βουβότης, ὁ, Pind. N. 4, 84. I. 6, 45. " Wakef. Trach. 1108." Schæf. Mss.] Βούβοτος, ὁ, ἡ, Bovibus pascendis aptus. Od. N. (246.) de Ithaca, Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, καὶ βούβοτος. [" Ilgen. Hymn. 199. Lennep. ad Phal. 77. Samius 1." Schæf. Mss.] Βουγενὴς, ὁ, ἡ, E bove genitus s. ortus. Apibus hoc epith. tribuitur, ut refert Hes., quod e bovinis ossibus nascantur. Bacchum etiam Βουγενῆ et Ταῦρον vocari tradit Plut. Hell., quærens cur Eleæ mulieres eum βοέῳ ποδὶ ad se venire precentur. [Βουγενὴς, * Βουγόνη, * Βούγονος, * Βουγονεία, * Βουγονία, omnino v. Barker. Ep. ad Boissonad. 228-33. " Βουγενὴς, Callim. 1, 524. Wakef. Trach. 223. Bianor 15." Schæf. Mss.]

Βούγλωσσος, (ὁ,) Boum linguæ similis herba, ut Plin. docet. Diosc. neutr. βούγλωσσον vocat, ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. Linguam bubulam quidam appellant, Marcellus Borraginem. || Item Piscis, quem Lat. Soleam e Plin. et Lingulacam e Plauto, et Varr. quidam vocant, Hermol. a βου particula epitatica dictum scribit. [Gl. Solea. Βούγλωσσον· Solea, Olia. " Βούγλωσσον μέγα, Cirsium, Diosc. 470." Boissonad. Mss. " Βούγλωσσος, ad Callim. 2, 7. Schol. Aristoph. Π. 874." Schæf. Mss.] Βουδάκη, ἡ, Buprestis, Hes. Βουδέψιον, τὸ, Bovinum corium, [a Schneidero non agnoscitur. * Βουδόκος, ὁ, ἐχῖνος β., i. q. λέβης, Etym. M. v. Ἐχῖνος. " Callim. 1, 530." Schæf. Mss.] Βουδόρος, ὁ, ἡ, Boves excorians: βούδορος autem pass. signif. habet, Eust. βούδορα ἤματα ap. Hesiod. exp. Dies, in quibus boves et, e parte totum intelligendo, quævis animalia excoriantur. Hesiod. Ἔ. (2, 122.) κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα, i. e. ἀναιρετικὰ τῶν ζώων, ut Schol. exp. Hes. vero βουδόρῳ exp. μοχλῷ ᾧ βόες δέρουσι, vel, secundum alios, ἀσκῷ. At βουδόρῳ νόμῳ ap. Suid. de Iis, qui, ut in modum boum excorientur, digni sunt. || Βούδορος s. Βουδόρας est et Fluvii nom., prope Cerinthum Euboicam civitatem: at Βούδορον Promontorium ap. Thuc. Salamini oppositum. [" Βούδορα, Heyn. Hom. 7, 795." Schæf. Mss. " Βουδόρος, Diog. 3, 66." Wakef. Mss. * Βουδύτης, ὁ, Avis nom., Opp. Ixeut. 3, 2. * " Βουεργέτης, (i. q. πολυπράγμων,) Schol. Il. N. 824." Wakef. Mss.] Βούζυγον, τὸ, Boum jugum. || At Βουζυγία, ut scribunt VV. LL., appellabatur Athenis familia quædam sacerdotio prædita, sic dicta a Buzyge quodam heroe, qui omnium primus junctis bobus arasse terram creditur; de quo ap. Hes. At Βουζύγιον, Locus, qui et Peltis vocatus, ubi Athenienses esse dicebant tertiam sacram arationem: ut ead. VV. LL. tradunt e Plut. Nupt. [* Βουζυγὴς, Suid. Hes. Obs. Misc. 5, 81. * " Βούζυγος, Const. Manass. Chron. p. 124." Boissonad. Mss. " Epimen. ap. Hesych. cf. Fabric. B. G. 1, 1." Kall. Mss. * " Βουζύγιος, Clem. Alex. Str. 503." Routh. Mss. " Plut. Mor. 1, 567. * Βουζύγειος ἀρὰ, Schol. Soph. Antig. 256. Valck. Phœn. p. 492. ad Herod. 614. Βουζύγης, Brunck. Aristoph. 1, 31." Schæf. Mss.] Βουθερὴς, ὁ, ἡ, Qui a bobus depascitur: ὑπὸ βοῶν θεριζόμενος τοῖς ὀδοῦσιν, h. e. * βους τρέφων: s. a βου partic. intens. πολυφόρος καὶ * πολυθερὴς, h. e. πολλάκις θεριζόμενος, ut Soph. Schol. exp. Trach. (188.) Ἐν βουθερεῖ λειμῶνι: quod Hes. exp. ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. " Βούθεροι, Hes. dici innuit " pro οὗ αἱ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. Nisi potius " βουθερεῖ aut βουθέρει scripsit, respiciens ad Soph. " (l. c.)" [* Βουθήλεια, ἡ, Geop. 17, 2. * " Βουθήρας, Voss. de Hist. Gr. 75. * Βουθόη, Musgr. Baccb. 1331." Schæf. Mss.] Βουθοίνης, s. Βουθοίνας, ὁ, Boum vorator, Herculis epith. βουθοίνην Ἡρακλέα, in Epigr. Greg. Ὁ βουθοίνας τὸν γεωργὸν τυραννήσας καὶ τὸν ἀρότην βοῦν λαφύξας, καὶ τὴν κλῆσιν λαβὼν ἐκ τῆς πράξεως. [Anal. 3, 211. Greg. Naz. in Julian. 42. 63. 78. 140. " Jacobs. Antb. 9, 356. 12, 41." Schæf. Mss. * Βουθόρος, ὁ, Æsch. Suppl. 314. * " Βουθρέμμων, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 3. 124(=2=6. Meurs.)" Boissonad. Mss. Theod. Prodr. Ep. p. 43.] Βουθύσιος, ὁ, ἡ, Ad boum mactationem pertinens: βουθύσιον νύκτα, Noctem, in qua boves mactati sunt. Unde Βουθυσία, ἡ, Boum immolatio s. mactatio. Buthysia, ut Suet. etiam vocat: h. e. Sacrificium magnum et solenne. Athen. 4. Ὅταν δὲ τοῖς ἥρωσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται, καὶ ἑστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων. [" Bibl. Crit. 2, 1, 86. Wessel. ad Diod. S. 1, 57." Schæf. Mss. * Βουθύσιον, τὸ, sub. ἱερὸν, Apoll. R. 1, 515. i. q. βουθυσία.]

Βουθύτης, ὁ, Qui boves mactat. Athen. (660.) Οἶδε γὰρ μαγείρων καὶ βουθυτῶν ἐπεῖχον τάξιν: sic enim ibi Bud. legit pro βουτύπων. [Gl. Bucola.] At Βούθυτος, ὁ, ἡ, dicitur esse i. q. βουθύσιος: ut βουθύτοισι προστροπαῖς ap. Eur. (Alc. 1159.) et βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις. Hinc Βουθυτέω, Boves macto et immolo, Æschin. (64.) Πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος, καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. De quo Cic. Tusc. 4. Æschines in Demosthenem invehitur, quod is septimo die post filiæ mortem hostias immolasset. Athen. l. c. Ἕδρων δε οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες. || Abusive pro Sacrificare capitur, ut Aristoph. Π. (819.) ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ Ὑν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος. At βουθυτῶ ἐπινίκια, quod e Phalar. affertur, simile est Dem. τὰ ἐπινίκια θύειν, Victimas post s. ob partam victoriam immolare: nisi quis ad Lucian. ἐπινίκια εἱστιῶντο referre velit. [Gl. Victimo. Lex. Polyb. " Βούθυτος, Eur. Ion. 664." Seager. Mss. " Bergler. Alciphr. 239. Brunck. Œd. C. 1493. Eur. Hel. 1490. Βουθυτέω, Wessel. ad Diod. S. 1, 58. Wakef. Ion. 1050." Schæf. Mss.] Βουϊερεύω, σω, i. q. βουθυτέω, Boves sacrifico: βουϊέρευσεν, βοῦν ἔθυεν, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.] Βουκάπαι, αἱ, Boum præsepia, τῶν βοῶν αἱ φάτναι, Hes. [* " Βουκάπηλος, J. Poll. 7, 145." Kall. Mss.] Βουκάρδιος, ὁ, ἡ, λίθος, Bucardia gemma, Bubulo cordi similis, ut tradit Plin. Βουκέντης, ὁ, Qui boves stimulo impellit, i. q. βοηλάτης: ut Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ γε γῆς ἀροτῆρες. [Βουκέντης, μύωψ, Gl. Tabanus. " Boum agitator, Diog. 7, 86. Hes." Wakef. Mss.] At Βούκεντρον, τὸ, Stimulus, quo boves punguntur et impelluntur. [" Jacobs. Anth. 9, 91." Schæf. Mss.]

Βούκερως, ὁ, ἡ, Bubulis præditus cornibus; ut βούκερων ἄγαλμα ap. Herod. (2, 41.) || Βούκερως, et Βούκερας, et Βουκέραος dicitur etiam Fœnumgræcum. Plin. 24, c. ult. Nec fœnogræco minor auctoritas, quod τῆλιν vocant, alii κάρφος, alii βούκερας, alii αἰγόκερας, quoniam corniculis semen est simile: nos Siliciam. Colum. Siliquam vocat, quia, ut siliqua arbor, siliquatur. Nicander A. (425.) Ἄλλοτε, βουκέραος χιληγόνου, ὄρρα κεραίας Εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑπηνεμίοισιν ἀέξει. Ex hoc autem βουκέραος per contract. βούκερως factum est. [" Βούκερως, Fœnum Græcum, Diosc. Notha 444." Boissonad. Mss. Trigonella fœnum Gr. Linn.: Theophr. H. P. 8, 8. τῷ βουκέρῳ. Æsch. Pr. 588. παρθένου βούκερω. Lycophro 730. 1407. Βουκέραος, Nonn. D. 10, 209. " Βούκερως, Herod. 123. et n.: ad Diod. S. 1, 233. Wakef. Trach. 11. Brunck. Soph. 3, 489." Schæf. Mss. " Βούκερας, Bovinis cornibus, Nonn. 280, 27. Βουκέραος, D. 14, 319." Wakef. Mss.]

Βουκέφαλος, ὁ, dictus Alexandri equus, sive ab aspectu torvo, s. ab insigni taurini capitis armo impressi; ut tradit Plin. Qui Βουκεφάλας etiam Dor. vocatur, auctore Camer. Unde Bucephala dicta urbs, Asenorum caput, ap. Steph. B. Βουκεφάλεια, a Bucephalo ibi sepulto, ut idem Plin. docet: cujus Incolæ Βουκεφαλῖται. [" Βουκέφαλος, Tribulus, Diosc. 463." Boissonad. Mss. " Aristoph. Fr. 220. Equus Alexandri, Plut. Alex. 14. 40. Schm.: ad Diod. S. 2, 234." Schæf. Mss. * " Βουκεφάλειος, ὁ, ἡ, Bovis caput referens, Lysias Fr. T. 2. p. 15. ap. Athen. (210.) Ἔστι γὰρ συνθετὴ, καὶ σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βουκεφάλεια." Seager. Mss.] Βουκινέω, ήσω, τὰς βοῦς ἐξελαύνω, Varin. [a Schneidero non agnoscitur.] Βούκλεψ, (ὁ, ἡ,) Qui boves furatur, [a Schneidero non agnoscitur. * " Βουκλόπος, Porphyr. A. N. 18." Wakef. Mss.]

Βουκόλος, et Βωκόλος, Dor. ὁ, Bubulcus, Armentarius, a βοῦς et κόλον, i. e. τροφὴ ap. vett., ut tradit Eust. ex Athen. 6. Philostr. Ep. 38. Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος. Dicitur etiam nonnunquam ἐκ περισσοῦ, ut Eust. annotat, βουκόλος βοῶν. Unde Βουκόλιον, τὸ, Armentum boum. Philo, Βουκόλια γὰρ

καὶ αἰπόλια, καὶ ποίμνια μεγάλα διεφθείροντο. Philostr. Ep. 77. Ἐρυθρῷ ῥάκει τὰ βουκόλια διετάραξε. PRO QUO Βουκολία etiam fem. citatur ex Apoll. R. (1, 627.) βουκολίαι βοῶν. At ap. Hesiod. Θ. 346. Βουκολίας τ' ἀγέλας, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, dubitatur an sit adj. quasi a βουκόλιος. [Athen. 235.] "Βουκόλεα, Hesychio ἀγέλη βοῶν, Grex boum, Ar- "mentum, quod et βουκόλιον dicitur. Βουκολεῖον, "(τὸ,) Locus et sedes boum. Βουκολίη, Hesychio "κακολογία." ET Βουκολικὸς, (ἡ, ὸν,) Pastoralis; Pastoritius, Cic. Pastorius, Varr. PRO QUO Βωκολικὸς, Dor. Theocr. 1, (64.) Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς: et alibi, Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε. ET Βουκολὶς, ίδος, ἡ, quod idem esse videtur cum βουκολική, adj. In VV. LL. exp. Bobus pascendis apta. ET Βουκολέω, ήσω, Boves pasco; quod Bubulcitarier Plautus dicit. Il. Φ. (448.) Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βους βουκολέεσκες: quod Ion. est pro ἐβουκόλεις: additumque habet βοῦς κατὰ ταυτολογίαν, ut et οἶνον οἰνοχοεῖν dicitur. Ἀκυρολόγως autem accipitur simpl. pro Pasco, Alo. Sic Philostr. B Her. dixit βουκολεῖσθαι ἵππον αὐταῖς, Equitatum ab eis pasci. Cui simile citat Varinus e quodam Poeta, [Il. Υ. 222.] τρισχίλιαι ἵπποι ἐβουκολοῦντο. Unde comp. Ἱπποβουκόλοι, Eur. (Phœn. 28.) Aristoph. Σ. (10.) Τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον: ubi Schol. exp. τρέφεις. || Unde metaph. capitur etiam in ea signif., qua Lat. Pasco et Lacto. Quo pertinet id, quod Hes. annotat, βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσιν, Pasci bona spe: ut Ovid. spes est, quæ pascat amantes, Virg. vana spe lactat amantem. || Item pro Demulceo, Delinio: item et Decipio. Lucian. (2, 440=5, 301.) Ἀλλότριοι κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν, Mitigant et leniunt. Aristoph. Εἰρ. (153.) Μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν, Ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται, i. e., ut Schol. exp., ἀπατήσεται. ["Mihi signif. videtur Pascet se, Pascetur. De scarabæo enim loquitur Aristoph., quod insectum libenter merdis vescitur: vide 4. 9. 21. seqq." Seager. Mss.] Philostr. Ep. 62. Οἴμοι βεβουκόληται ὁ δείλαιος. UNDE Βουκόλημα, τὸ, Lenimen, Lenimentum, Solatium, i. e. θέλγητρον, ut Suid. in h. l. exp. Ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. ET Βουκόλησις, ἡ, Delinitio, Deceptio. Plut. (9, 202.) Αἱ δὲ τοιαῦται * τιθασσεύσεις τῶν ὄχλων, οὐδὲν ἀλόγων ζώων ἄγρας καὶ βουκολήσεως διαφέρουσι. ET Βουκολητὴς, ὁ, Deceptor, ἀπατεὼν, Hes. [Βουκόλος, Gl. Armentarius, Bubsequa. Βουκόλιον· Bucola. Βουκόλια· Armenta. Βουκόλειον· Armentum. Βουκολῶ· Bubulcio. Βουκόλος, Greg. Cor. 864. Fischer. Ind. Palæph. Βουκολικὴ τομή, Draco 126, 7. 23. Βουκολικὸν μέτρον, 139. 140. Βουκόλος, Æsch. Suppl. 566. πτερόεις, i. q. βουτύπος et μύωψ. "Const. Manass. Chron. p. 3." Boissonad. Mss. Dionys. H. 1. p. 29. 30. Βουκόλιον, Heliod. 2, 5. Deuteron. 7, 13. Theocr. 25, 13. Βουκολικὸς, Diod. S. 4. p. 197. "Βουκόλος, Heyn. Virg. I. p. clxxvi. Toup. Opusc. 1, 416. Valck. Callim. 75. Jacobs. Anth. 7, 189. κατ' ἐξοχήν, Theocritus, Toup. Add. in Theocr. 401.: Theocr. ἐν Βουκόλοις laudatur, ibid. 9. ἵππων, Valck. Phœn. p. 14. D Callim. 75. Brunck. Soph. 3, 456. Βουκόλιον, Fischer. Ind. Palæph. v. Βοῦς, Valck. Herod. 237. (Spes, Lenimen,) Antip. S. 94. Longus 55. Villoison.: ad Dionys. H. 1, 215. Βουκολία, T. H. ad Aristoph. Π. p. 56. Βουκολικὸς, Villoison. ad Longum 60. Heyn. Virg. I. p. clxxvi. Wessel. Herod. 112. Βουκολὶς, Dionys. H. 1, 93. 98. * Βουκολίσκος, Theocr. xx. Valck. Callim. 75. Βουκολέω, Thom. M. 157. Alciphro 288. 332. ad Xen. Eph. 182. Heyn. Virg. 2, 83. Wyttenb. Select. 380. ad Callim. 1, 180. Toup. Emendd. 1, 102. ad Lucian. 1, 346. ad Charit. 498. Wakef. Eum. 78. Jacobs. Anth. 6, 150. 9, 328. Porson. Phœn. 28. Brunck. Aristoph. 2, 8.; Pace 153. Boissonad. Philostr. 349. De equis, 258. Diod. S. 1, 318. Heyn. Hom. 8, 54. Pasco capras, Valck. Phœn. p. 14. Fallo, ad Theocr. x. Id. p. 145. Toup. Opusc. 1, 67. Plut. Mor. 1, 48. Ammon. 31.; Valck. Animadv. 45.; Hipp. p. 182.; Musgr. 153. Βουκόλημα, Toup. l. c. Plut. l. c. Valck. ad Theocr. x. Id. l. c. Βουκόλησις, Wyttenb. Select. 380." Schæf. Mss. "Βουκόλιον, Plut. 9, 202. Βουκόλησις, Orig. c. Cels. 110." Wakef. Mss.] "Ἐπιβουκόλος, (ὁ,) i. q. βουκόλος, va- "cante hic præp. Od. X. βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, "ubi nota et βοῶν pleonasticum esse." [Theocr. 25, 1. "Ad Od. M. 131. Υ. 235. Heyn. Hom. 6, 14. 457. Cattier. 79." Scbæf. Mss. * Οἰκοβουκόλος, Æsch. Suppl. 317. ubi al. * Οἰοβουκόλος. Βουκολέω, Porson. ad Eur. Phœn. 28. Æsch. Ag. 678. Ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος: Eum. 78. Καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος Πόνον: 191. Χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι, i. q. φθείρεσθε ἐντεῦθεν. Dionys. P. 193. cf. Callim. 3, 101. "Decipio, Aristoph. Ἐκκλ. 81." Seager. Mss.] "Βουκολίνη, Hesychio "Cinclus avis: procul dubio, quoniam boves in mo- "dum pastoris consectatur." ["Muncker. ad Anton. Lib. 63. Verh." Schæf. Mss. * Ἀβουκόλητος, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 943.]

[* Ἀναβουκολέω, Cyrill. Alex. c. Jul. 4. p. 124. "Wyttenb. Select. 381." Schæf. Mss. * Ἀντιβουκολέω, Just. M. ad Zen. et Seren. 510.]

Ἀποβουκολέω, Abgrego, A grege abduco, Aberrare et evagari facio: proprie Aberrare facio a grege. Sed capitur etiam generaliter pro Aberrare facio. Volunt autem quidam ἀποβουκολεῖν proprie dici bubulcum scabiosos boves a grege s. armento abducentem: ἀποπλανῶ, ἀφίστημι. Unde et Ἀποβουκολοῦμαι, pass. Abgregor, Abducor a grege, Aberro a grege. Lucian. (3, 250.) Ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ, Ne aberret a grege, Ne abgregetur, Bud. Idem ait ἀποβουκολῶ signif. Ex alieno grege elicitum abduco: citans Lucian. (2, 807.) Ἡ στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. Capitur autem hic grex metapb. Apud Eund. (2, 415=5, 273.) ἀποβουκολεῖν cum accus. et gen. simpl. exp. Abduco, Ἐπειδὰν δὲ καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε. || In errorem induco, Decipio: nam exp. etiam ἀπατῆσαι: ut ap. Varin. ex incerto Auctore, Φθάνει τις ταῖς ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολῶν: unde ἀποβουκόλημα, Impostura, Deceptio; C ut paulo post docebitur. In VV. LL. annotatur ἀποβουκολεῖν sumtum etiam pro Mitigare s. Lenire, ut in h. l. Ἀλλοτρίοις κόσμοις τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς ἀποβουκολεῖν, [Lucian. sed vide Βουκολέω,] et Fallere itidem Lat. aliquando id signif., ut in h. l. Horat. Jam vino quærens, jam somno fallere curas. [Abigo, Longus 1. p. 25. Sch. Τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας ἀπεβουκόλησεν: Xen. K. Π. 1, 4, 13. "Zeun. Ind., Acta Traj. 1, 255. Wyttenb. Select. 380. ad Callim. 1, 180. Thom. M. 157." Schæf. Mss. "Suid. 3, 591." Wakef. Mss.] Ἀποβουκόλημα, τὸ, Impostura, Deceptio, proprie tanquam abducendo ex alieno grege: sed capitur pro Quolibet imposturæ genere. Damasc. de V. Maria, Ἡ δὲ μνηστεία, φυλακή τε τῆς παρθένου ὑπῆρχε, καὶ τοῦ τὰς παρθένους ἐπιτηροῦντος ἀποβουκόλημα, i. e. Per id velamentum in errorem abductus est diabolus, Bud.

Διαβουκολέω, Permulceo, Delinio, Decipio. Lucian. (1, 345.) Διαβουκολεῖ αὐτὸς καὶ ἐπελπίζει, Lactat ipsos et vana spe pascit: [2, 141. Διαβουκολεῖται D Ἀριστοτέλει καὶ Θεοφράστῳ, Themist. Or. 21. p. 255. "Valck. ad Ammon. 46. Thom. M. 158." Schæf. Mss.] "Καταβουκολέω, Decipio, aliis Irrideo, De- "ludo." [Schneidero susp.: Il. Υ. 222. Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Θήλειαι. "Heyn. Hom. 8, 54." Schæf. Mss. "Callim. H. in Del. 176." Wakef. Mss.. * Παραβουκολέω, Euseb. H. E. 5, 20. p. 211. ex Œnomao, Lycophro 1094. παρβουκολίζει, ubi al. παραιολίζει. "Wyttenb. Select. 381." Schæf. Mss.]

¶ Βουκολίζω, ίσω, i. q. βουκολέω, Eust. (Od. 1416, 39.) UNDE Βουκολισμὸς, ὁ, Pastoralis cantilena, Pastoritium carmen, ἡ τῶν βοσκόντων ᾠδή. [Vide Βουκολιασμός.] Ἀποβουκολίζω, i. q. ἀποβουκολέω. Suid. ἀποβουκολίσας exp. ἐξαπατήσας, item ἐκβαλὼν, item ἀποδιώξας, item ἀποπλανήσας, subjungitque exemplum hoc, Οἱ δὲ τοὺς ἁλώσοντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον. [Theophyl. Simoc. 3, 7.]

Βουκολιάζω, et Βωκολιάζω, Dor. άσω, s. άξω, Pastoritium carmen modulor: βουκολικὴν φωνὴν λέγω.

Theocr. (5, 44.) Ἀλλὰ γὰρ ἔρῳ' ὧδ' ἔρπε, καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς. In pass. eand. signif. retinet; ut (9, 1.) Βωκολιάσδεο, Δάφνι, τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. "Βωκολιάσδω, Dor. pro βουκολιάζω dicitur: unde "Theocr. βωκολιάσδεν et βωκολιασδώμεσθα, pro βου- "κολιάζου et βουκολιαζώμεθα, Bucolice s. Pastorum "more cane, Bucolice canamus." ["Fut. Βουκολιάξω, Valck. ad Rov. 61." Schæf. Mss.] UNDE Βουκολιασμὸς, ὁ, Pastoritii carminis modulatio. Genus, ut scribunt VV. LL., modulandi pastoritium, quod perficiebatur tibiæ cantu et tripudio. [Athen. 618-9. ubi al. βουκολισμός.] ET Βουκολιαστὴς, ὁ, Qui ejusmodi carmen modulatur. Theocr. (5, 68.) ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων Βωκολιαστάς ἐστι. ["Fischer. ad Weller. G. G. 1, 184." Schæf. Mss.] "Βω- "κολιαστὰς, Dor. itidem pro βουκολιαστὴς dicitur: "h. e. Bucolici carminis cantator: vel etiam Bubul- "cus, Pastor. Quintum Theocr. Id. inscribitur Βω- "κολιασταὶ, quoniam in eo introducit duos pastores "περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντας." [Vide Argum. * "Βωκο- λιάκτας, Valck. Adoniaz. p. 280.; ad Rov. p. xxxiv." Schæf. Mss.]

"Βοκόρυζος, Admodum mucosus, ideoque Stoli- "dus, Hesychio ἀναίσθητος, ἀσύνετος, ut βλεκέμυξος," [quod vide. * Βουκόρυζα, ἡ, exhibet Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. "T. H. ad Lucian. Dial. 28. * Βουκόρυζος, ibid. Toup. Emendd. 2, 579." Schæf. Mss. "Hes. * Βουκορυζάω, Suid." Wakef. Mss.] Βούκρανον, τὸ, Caput bubulum, ap. Procl. de Sphæra. Item Galea facta e capite bovis, VV. LL. [Soph. Tr. 11. ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ * Βούκρανος. Strabo 703. Iuscr. Murator. 333. "Brunck. ibid. Wakef. ibid. 223. Callim. 1, 516. Jacobs. Anth. 12, 47. Musgr. Or. 1378. Βούκρανον, Wessel. ad Diod. S. 1, 15." Schæf. Mss. "Βούκρανος, Plut. 2, 358. Empedocles in Ælian. N. A. 903." Wakef. Mss.] AT Βουκράνιον, τὸ, inquit Gorr., dicitur a quibusdam ἡ ἄμπελος μέλαινα, Diosc. (475.) Scribit autem Gal. τὸ ἀντίῤῥινον sic etiam appellari. [* Βούκρημνος, Callim. Fr. p. 281. 287. a Schneidero non agnoscitur. * Βουκτασία, ἡ, Greg. Naz. Epigr. 217. * Βούλυσις, ἡ, Cic. ad Att. 15, 27. "Boissonad. Philostr. 658." Schæf. Mss.] Βουλυτὸς, ὁ, Tempus pomeridianum s. vespertinum, quo boves solvuntur, et a laborum onere liberantur, ut tradit Eust., seu, ut Hes. ἡ δειλινὴ ὀψία. Il. Π. (779.) Ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε. Arrian. Γίνεται μάχη κρατερὰ ἔστε ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχώμαλος. Lucian. (1, 621.) Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι. ["Βουλυτὸν λέγει τὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν οἱ βόες λύονται, Theo ad Arat. 52." Gataker. Mss. Philostr. Her. 20. Τὰ ζευγάρια ἐκ βουλυτοῦ ἥκει. "Boissonad. 657. ad Lucian. 1, 621. Heyn. Hom. 7, 268. Mœr. 97. et n." Schæf. Mss. * Βουλύσιος, ὁ, ἡ, Arat. D. 93. 387. ὥρα: cf. Ἀροτήσιος.] Βούμαστος, (ὁ, ἡ,) Bumastus, ut Cato, Colum. et Plin. vocant: et Virg. in Georg. tumidis bumaste racemis. Genus est uvæ crassioris instar mammæ cujuspiam, quam Cam. Uvam bumammam interpr. [Sub. ἄμπελος.] "Βουμανὲς, Hesychio Herbæ "species: forsan cujus amore boves veluti insani- "unt; nisi forte sit, quæ bobus iusaniam inferat, ut "τὸ ἱππομανὲς equis." [A Schneidero non agnoscitur.] Βουμέλιος, (ὁ,) et Βουμελία, ἡ, Bubula fraxinus, ut Gaza interpr. Fraxini quædam species est a Macedonibus sic appellata. Theophr. H. P. 3, 11. Μείζων δὲ καὶ μακροτέρα ἡ βουμελία: 4, 9. Πλείστη δὲ μελία καὶ βουμέλιος ἐν τῷ Νείλῳ πέφυκεν. Plin. 4, 9. de Fraxino, Bumeliam vocant in Macedonia amplissimam lentissimamque. Βουμολγὸς, ὁ, Bumulgus, Qui vaccas mulget, [Anal. 2, 295. "Jacobs. Anth. 9, 354." Schæf. Mss.] Βούμυκοι, οἱ, q. d. Bomugi. Voces quædam mugitum taurorum imitantes, unde et illæ pro tauris deo sacris habentur, quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur. Aristot. Probl. 25, (2.) ET Βουμυκαὶ, αἱ, φωναὶ μυκηθμῶν, Hes. [* "Βούνευρον, τὸ, Bentl. Opusc. 78." Schæf. Mss. Vide supra 58. a. et n.] Βούνομος, ὁ, ἡ, A bobus depastus: ut Aristoph. Schol. exp. B. (1383.) Σπερχειὲ ποταμὲ, βούνομοί τ' ἐπιστροφαί: addeus, ex Æsch. Phil. desumtum hoc esse. Sed Βουνόμος cum accentu in penult. est βοῶν θρεπτικὸς, Bobus pascendis accommodus; ut Soph. Schol. declarat, El. (180.) ὁ τὰν Κρίσαν Βουνόμον ἔχων ἀκτάν. At ἀγέλαις βουνόμοις, quod VV. LL. ex eod. Soph. (Œd. T. 26.) afferunt, signif. tantum, si bene locus citatur, Boum gregibus, vel Boum more pascentibus gregibus. "Apud Hes. legitur et "Βουνόμαι, exp. ἑλώδεις." ["Wakef. Eum. 788." Schæf. Mss.] Βούπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Bovis filius, Bove natus, i. q. βουγενὴς supra. Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις Τύμβος Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι, quoniam e tauris apes, ex equis vespæ nascuntur. [Gl. Catulester, Catulaster. Βούπαιδες· Puberes. Omnino v. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 224—8. ubi fuse agitur de hac et similibus vocibus. "Thom. M. 673. Huschk. Anal. 25. Jacobs. Anth. 8, 38. 9, 363. 10, 126. Brunck. Soph. 3, 516. Heyn. Hom. 6, 515. Ruhnk. Ep. Cr. 86. Mœr. 97. et n. Wessel. Obs. 271. Ammon. 35. 109.; Valck. Animadv. 52. 53. Græv. Lectt. Hes. 626." Schæf. Mss. * "Φιλοβούπαις, Strato (94.) ap. Pierson. ad Mœr. 97." Kall. Mss. Barker. l. c. 227.]

"Βούπαλις, (ἡ,) Multam luctam habens, (Anal. 3, "194.) ἀεθλοσύνης βουπάλεως, Certaminis multæ lu- "ctæ, Certaminis, in quo maximopere luctandum "est. At Βουπαλιδες, Hesychio περισκελίδες, tibia- "lia. || Βούπαλος quoque, siguif. videtur Magnum "luctatorem. Hes. tamen βούπαλον generalius exp. "μέγα: at Suid. βούπαλον interpr. ὄνον, in h. l. A- "ristoph. (A. 360.) εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων "τις ἢ δὶς ἢ τρὶς Ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν "οὐκ ἂν εἶχον. Cui l. subjungit et hunc Hipponactis, "Λάβετέ μου θοιμάτιον, κόψω βουπάλου τὸν ὀφθαλ- "μόν. Possis et Bovis modo stupidum interpr., "ut βουβάραν. At Βουπαλίων est Nom. propr." ["Toup. Opusc. 2, 174." * Βουπάλειος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 9, 209. Callim. 1, 460." Schæf. Mss.] Βουπάμμων, ονος, ὁ, ἡ, Boum possessor, Dives pecoris, [Anal. 1, 238. "Jacobs. Anth. 7, 108. 124. * Βουπάμων, Valck. ad Ammon. 190." Schæf. Mss.] Βουπελάτης, (ὁ,) q. d. Qui accedit prope boves, Bubulcus: βουκόλος, παρὰ τὸ πλησιάζειν ταῖς βουσὶ, καὶ κολλᾶσθαι αὐταῖς: ut exp. Schol. Nicandri A. (39.) βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες. Apoll. R. (4, 1342.) Δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι, Βουπελάται τε βοῶν: ubi βοῶν ταυτολογικὸν est. ["Opp. K. 1, 533." Wakef. Mss. * "Βουπλανόκτιστος, ὁ, ἡ, Lycophro (29.) λόφος, ubi secundum Tzetz. τὴν Τροίαν λέγει, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν, ᾗ εἵπετο ὁ Ἴλος, βοῦν." Gataker. Mss.] Βουπλάστης, ὁ, Qui boves fingit, [Anal. 1, 497.] Βούπλευρον, τὸ, Bupleurum, quod Plin. 22, 22. inter sponte nascentia olera a Græcis numerari scribit: cujus ibi descriptionem habes. Nicander Θ. (585.) Σπέρματα βουπλεύρου τε, καὶ Ἰδαίης κυπαρίττου. [* Βουπληθὴς, ὁ, ἡ, Bobus abundans, Euphorio ap. Eust. ad Dionys. P. 558. p. (80.) 105. ἐξ Ἐρυθείας. "Junii Animadv. p. 82." Schæf. Mss. "Villois. Anecd. Gr. 1, 214." Wakef. Mss.] Βουπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Boves feriens aut pungens, i. e. Ipse stimulus, quo boves punguntur: βούκεντρον, ἢ πέλεκυς βοῶν ἀναιρετικὸς, ἢ μάστιξ γινομένη ἀπὸ τμήματος βύρσης: ut Eust. exp. Il. Z. (135.) ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. ["Securis, Quint. Sm. 1, 158. (262.) Opp. K. 1, 154." Kall. Mss. Lucian. Philopatr. 4. "Musgr. Iph. T. 224. Jacobs. Anth. 9, 91. 294. Timo Phlias. 39. Heyn. Hom. 5, 209. Etym. M. 371. Valck. Adoniaz. p. 340. ad Thom. M. 24." Schæf. Mss.] AT Βούπληγες, accentu in antepen., A bobus percussi, VV. LL. ET Βούπληκτρον, τὸ, i. q. βουπλὴξ, citatur ex Epigr. [* Βούπληκτρος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 44. ἄκαινα. Cf. Βούκεντρον. "Agath. 30. ad Charit. 240." Schæf. Mss. * "Βουποίητος, (ὁ, ἡ,) Strato (88.) ap. Gronov. ad Ælian. H. A. 1063." Kall. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 230. Cf. Βουγενής. "Jacobs. Anth. 10, 121." Schæf. Mss.] Βουποίμην, ενος, ὁ, Boum pastor, ["Jacobs. Anth. 7, 108. Antiphil. 30." Schæf. Mss.] Βουπόλος, ὁ, Qui circa boves versatur, Bubulcus, [* Βουπολέω, Leon. Tar. 51. ὁ βουπολέων, ubi al. βουπαλέων.] Βουπόρος, ὁ, ἡ, Ad boves transfigendos aptus. Herod. (2, 135.) Ὀβέλους βουπόρους σιδηρέους, E ferro verua ad boves torrendos. Eur. (Andr. 1135.)

βουπόροι σφαγεῖς: [ἀμφὶ βουπόροισιν ὀβελοῖσι, Cycl. 301. Xen. K. A. 7, 8, 14. " Wessel. Herod. 169." Schæf. Mss.] Βούπρηστις, εως, ἡ, Buprestis, animal, ut scribit Plin. 30, 4. simillimum scarabeo longipedi: quod fallit inter herbas bovem maxime, unde et nom. invenit, devoratumque, tacto felle ita inflammat, ut rumpat. Etym. autem h. v. tradit Nicander A. (344.) Ἡ καί που δαμάλεις, ἐριγάστορας ἄλλοτε μόσχους, Πίμπραται, ὁππότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται· Τούνεκα τὴν βούπρηστιν ἐπικλείουσι νομῆες. De symptomatis, quæ ejus haustum consequuntur et item remediis, idem Nicander tradit. Diosc. et ceteri Medici tum Gr., tum Lat. || Est et Oleris sylvestris species, ut Gal. Hippocr. Gloss. tradit, cujus et Theophr. meminit H. P. 3, 8. Quod non intelligens Plin. 22, 22. scribit Buprestin magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere, iidemque remedia tanquam contra venenum prodiderunt. Et ipsum nom. indicio est boum certe venenum esse, quos dissilire degustata fatentur. [" Epiphan. Hær. 38. fin." Routh. Mss. * " Βουπρόσωπος, Wakef. Trach. 12. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss. Vide Βούπρωρος.] Βούπρωρος, ὁ, ἡ, Qui bovem in prora habet: βουπρόσωπος, Hes. βούπρωρος θυσία, ut docet Eust., ap. antiquos τριττύα quoque dicebatur, quod e tribus constaret, duabus ovibus et bove, secundum Epicharm., aut bove, capra et ove: aut apro, ariete et tauro: βούπρωρος autem dicta, quod taurus eis, ut in navi prora, præiret. Hes. tradit Sacrificium esse centum ovium et bovis unius, qui tanquam prora illarum esset. Quo pertinere videtur ἑκατόμβη βούπρωρος, Plut. Symp. 4, [4. Soph. Tr. 11. Cf. Βούκρανος. Strabo 10. p. 703. " Wakef. Trach. 12. Brunck. Soph. 3, 506. Jacobs. Anth. 12, 47. * Βούπρωρον, Casaub. ad Athen. 10." Schæf. Mss.] " Βουπρίονες, Hesychio κρημνοὶ μεγάλοι καὶ " λόφοι, Præcipitia magna et colles. Sed scr. for- " san βουπρηῶνες." [A Schneidero non agnoscitur. * " Βουρραίστης, Hesych. 2, 1097. n. 10." Dahler. Mss.] " Βούρυτος, Hesychio ποταμὸς μέγα ῥεῦμα " ἔχων, nimirum παρὰ τὸ βοῦ ῥέειν, Quoniam vehe- " menti et magno cursu fluat." [A Schneidero non agnoscitur. * Βουσκαφὴς, ὁ, ἡ, unde * Βουσκαφέω, Lycophro 434. * Βουσσόος, ὁ, ἡ, Callim. Fr. 46.] Βούσταθμον, τὸ, Boum stabulum, Bubile: οὗ οἱ βόες ἵστανται. J. Poll. I. q. βοαύλιον. [Æsch. Pr. 658. " Eur. Iph. A. 76. Hel. 29. * Βουσταθμὸς, (ὁ,) 363." Seager. Mss.] Et Βούστασις, ἡ, [Gl. Bovile, Schol. Apoll. R. 3, 1288.] Et Βουστάσιον, [Gl. Bovile, Bovilium, Bustra, Bubile.] Et ap. Suid. Βουστάδιον, τὸ, pro eod. [* Βουστασία, ἡ, Lucian. 474. * " Βουστὰς, Toup. Opusc. 2, 83. Brunck. Soph. 3, 533." Schæf. Mss. " Hes. v. Χερσεύει." Wakef. Mss.] " Βουστάνη, (ἡ,) Stabulum boum, Bubile, Hesychio " βουστασία, ἡ τῶν βοῶν στάσις: item μάστιξ, et " πληγή: ut βουτάνη quoque ei est μάστιξ." [* Βούστροφος, ὁ, ἡ, Lycophro 1436.: ἀκροσίδηρος, Anal. 2, 170. i. q. βούκαινα, Stimulus; 215. δεσμὰ τενόντων βούστροφα. " Antiphil. 4. Jacobs. Anth. 9, 157." Schæf. Mss. " Eust. 234." Wakef. Mss.] Βουστροφηδὸν, Vertendo et flectendo se more boum arantium. Ἐπὰν ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βουσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιῇ τις. Hes. [" Fischer. ad Weller. G. G. 1, 23." Schæf. Mss. * Βουσφαγὴς, ὁ, ἡ, unde * Βουσφαγέω, Eur. El. 627. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἓν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο. * Βουσφαγία, ἡ, exhibet Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] " Βούταλις, Butalis, Æsop." [77. p. 214. Ed. Genev. 1628.] " At Βουταλίων, Nom. propr." [" Βούταλις, Bentl. Opusc. 78." Schæf. Mss.] " Βου- " τάνη, (ἡ,) Hesychio μέρος τι τῆς μακρᾶς νεὼς, nimi- " rum πρὸς ὃ τὸ πηδάλιον δεσμεύεται, Pars navis " longæ, ad quam gubernaculum religatur. Item " μάστιξ, et * τάνυσις τῆς βοείας, Scutica et bovinæ " pellis tensio. Signif. vero et ἀηδίαν, teste Eod." [A Schneidero non agnoscitur.] " Βούταρος, Hesy- " chio ὁ ταχὺς ἢ ὁ παχύς." Βουτελέειν, Bovem immolare, θύειν, Hes. βουθυτεῖν. [A Schneidero non agnoscitur.] Βούτιμος, ὁ, ἡ, Bovis pretium æquans, βώνητος, Hes. [cf. Ἀλφεσίβοιος.] Βούτορος, ὁ, ἡ, Boves penetrans et transfigens, s. Bobus penetrandis et transfigendis aptus, i. q. βουπόρος. Suid. citat h. l. adesp. Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα. " Βούτορον, Hes. exp. etiam. ὁδὸν, ἀτραπὸν, Viam, " Semitam." [* Βουτράγος, ὁ, Philostr. V. A. 6, 24. p. 265.] Βουτρόφος, ὁ, Qui boves alit et pascit, Bubuleus. " Βούτρωκτον, (τὸ,) Hes. esse dicit ὄροβον, " forsan quia bubus comedendus apponitur." [A Schneidero non agnoscitur.] Βούτυπος, (ὁ, ἡ,) Bovem cædens, Qui boves mactat. Athen. 14. Μαγείρων καὶ βουτύπων ἐπεῖχον τάξιν. || Hesychio est etiam εἶδος ζώου καλουμένου ἐμπίς. [Βούτυπος, ἤγουν κυνόμυια, Gl. Tabanus. Apoll. R. 2, 91. Porphyr. de Abst. 2, 30. p. 75. " Ad Diod. S. 1, 258." Schæf. Mss. * " Βουτυπέω, Const. Manass. Amat. 2, 11." Boissonad. Mss. Athen. 14, 23.] Βούτυρον, τὸ, Butyrum. Spuma lactis, ut scribit Plin., concretiusque quam serum: inde dictum, quod e bubulo lacte plurimum fiat. [" Hippocr. 508." Wakef. Mss.] Unde Βουτύρινος, (η, ον,) E butyro factus; ut βουτύρινον μύρον, Butyrinum unguentum, Diosc. 1, 66. " Βούτυρος, " Herbæ genus, ut Hes. tradit e Dionysio." [" La forme masc. n'a point été notée; elle se trouve dans Galien (Opp. 2, 50.) Les Grecs modernes emploient également ces deux formes." Corai. Mss. Athen. 395. Ὄζει ὁ τόπος τό, τε βούτυρον, Plut. adv. Colot. 4. Τὴν μὲν τὸ μύρον, τὴν δὲ τὸ βούτυρον δυσχεράνασαν.] Βούφαρος, ὁ, ἡ, A bobus aratus. " Apud Hes. legitur: " Βουφάρας· γεφύρας." Βούφθαλμον, τὸ, Buphthalmos herba, similis boum oculis, Plin. alibi scribens Aeizoon majus buphthalmon et zoophthalmon aliis nomm. vocari, Lat. Sedum magnum et oculum. [Gl. Calta. Βούφθαλμον, ἄνθους εἶδος· Caltum. * " Βούφθαλμος, Sideritis, Diosc. 464." Boissonad. Mss. " Βούφθαλμον, Jacobs. ad Meleagr. 14." Schæf. Mss. " Βούφθαλμος, Piscis, Fabric. B. G. 1, 15." Wakef. Mss.] Βουφόνος, ὁ, Qui boves cædit, Qui boves mactat et immolat: ita dicebantur quidam sacerdotes. Paus. Att. Τότε πρῶτον βοῦν ἔκτεινεν ὁ βουφόνος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ πολιέως Διός. Sed Athen. (173.) Διονύσου βουφόνον θεράποντα exp. πέλεκυν. [" Ad Diod. S. 1, 258. Ilgen. Hymn. 403. Jacobs. Anth. 6, 267." Schæf. Mss.] Hinc Βουφόνια, τὰ, Boum cædes s. mactationes: Festum ap. Athenienses antiquum et celebre. De quo Aristoph. N. (985.) Q. in l. plura de hoc Schol. annotat, et Suid. [" Heyn. Hom. 5, 388. Brunck. Aristoph. 2, 105." Schæf. Mss.] Et Βουφονέω, Boves macto, i. q. Βουθυτέω. Il. II. (466.) Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο. [" Ilgen. Hymn. 403. Heyn. Hom. 5, 388." Schæf. Mss.] Βουφορβὸς, (ὁ, ἡ,) Qui boves pascit, Bubulcus. Plato Polit. de βουκόλῳ loquens, Ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβὸς, αὐτὸς ἰατρὸς, αὐτὸς οἷον νυμφευτής: [Gl. Armentarius. " Valck. Diatr. 184." Schæf. Mss.] Unde Βουφόρβια, (τὰ,) Armenta, Eur. [" Alc. 1034. Iph. T. 301. Melanipp. Fr. p. 454. Beck." Seager. Mss. Dionys. H. 2, 103. " Valck. Diatr. 183. Huschk. Anal. 192. Dionys. H. 1, 237. An 1, 210.?" Schæf. Mss.] Et Βουφορβέω, Boves pasco. Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβουφόρβουν ξένῳ, [Eur. Alc. 8. " Valck. Diatr. 184." Schæf. Mss.] " Βουφόρτων, " (Anal. 2, 41.) pro πολυφόρτων: ap. Suid. βουφόρ- " των κοίρανοι εἰκοσόρων, Onustarum valde gravibus " sarcinis." [" Jacobs. Anth. 8, 117." Schæf. Mss.] " Βουχανδὴς, (ὁ, ἡ,) Bovis capax, βοῦν χωρῶν. Suid. " ex Epigr. (Anal. 1, 197.) ὁ λέβης. Hes. βουχανδέα " generalius exp. * πολυχώρητα: quæ enim bovem " capere possunt, eadem et multa capere. Apud " Eund. legitur: Βουχάνδα· τὸν μέγαν λέβητα. Sed " vereor ne mendose pro βουχανδέα." [" Jacobs. Anth. 6, 423." Schæf. Mss. * Βούχιλος, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 547.: Anal. 2, 107. Ἀρκαδία. " Toup. Opusc. 2, 237. Jacobs. Anth. 8, 280." Schæf. Mss.]

" Βοοβοσκὸς, ὁ, Boum pastor, Bubulcus, Suid." [" Toup. Opusc. 2, 66." Schæf. Mss.] Βοόγληνος, ὁ, ἡ, Bubulas pupillas habens, i. e. pulcras: bubuli enim oculi pulcri censentur. Nonn. (J. 123, 7.) ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου: [" D. 7, 260." Wakef. Mss. * Βοοδμητὴρ, ρος, ὁ, Quint. Sm. 1, 522. 585. * Βοοδμητὴς, ὁ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * " Βοοειδὴς,

(ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. 52. 62." Kall. Mss.] Βοοζύγιον, τὸ, Boum jugum. [* Βοοζυγὴς, ὁ, ἡ, Suid. Hes., Misc. Obs. 5, 81.] Βοοθύτης, ὁ. Qui boves immolat, βουθύτης. [* Βοόκλεψ, Hermanni Lexicographus 221. i. q. βοῦκλεψ, et βοΐκλεψ. * Βοοκλόποι, ὁ, ἡ, i. q. βοόκλεψ, Orph. Arg. 1055. Porphyr. A. N. * Βοόκραιρος, Nonn. D. 13. p. 370.; 38. p. 968. " 41, 242. 43, 15. 44, 159. 45, 91. 250." Kall. Mss. " Wakef. Trach. 12. ad Diod. S. 1, 241." Schæf. Mss. * Βοόκρανος, i. q. βούκρανος, Callim. Fr. 203. R. B. p. 387.] Βοοκτασία, ἡ, Boum cædes s. mactatio, Epigr. [Apoll. R. 4, 1724. " Jacobs. Anth. 7, 108. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss. * Βοόκτιτος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 25. p. 666. * Βοονόμος, Phav. 159. i. q. βουνόμος. " Fischer. Ind. Palæph. v. Βουκόλος. * Βοόπρεμνος, * Βοόπρυμνος, Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss. * " Βοοπρόσωπος, Porph. 250." Wakef. Mss. * Βοορραίστης, ὁ, Tryphiod. 361. " Wakef. Georg. 90." Schæf. Mss. * Βοοσκόπος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 31, 225.; 33, 311. p. 796. * Βοοσσόος, Quint. Sm. 5, 64. κέντρα, Nonn. D. 4, 31. 11, 149. 304.] " Βοοσσώω, " Hesychio μάστιγι et βούτῃ: uterque enim illorum " agitat boves." [* Βοόστασις, ἡ, Callim. H. in Del. 102. * Βοοστασία, ἡ, Gl. Bovile. * Βοοστάσιον, τὸ, Gl. Bovilium. " Schol. Callim. (l. c.)" Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 554." Schæf. Mss. * Βοόστικτος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 5, 281. * Βοόστολος, 1, 66. " Diod. S." Kall. Mss.] Βοοσφαγία, ἡ, Boum mactatio, Epigr. [i. q. βουσφαγία.] Βοοτρόφος, ὁ, (ἡ,) Qui boves nutrit s. pascit, i. q. βουτρόφος. [" Dionys. P. 558." Wakef. Mss. * Βοότροχος, Nonn. D. 14, 377. p. 408.] " Βοοσκέρας, Hesychio τὸ περιτιθέμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας " κατὰ τὸ ἄγκιστρον: sed addit, alios dicere τρίχα." [* " Βουσπόρος, Wakef. S. C. 5, 20." Schæf. Mss. " Opp. A. 1, 617." Wakef. Mss.]

Βοάγριον, τὸ, Clypeus e boum agrestium pellibus, Eust. Od. Π. (296.) δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάγρια χέρσιν ἐλέσθαι. Etym. exp. τὰ ἐκ βοῆς, ὅ ἐστι μάχης, ἀγρευόμενα λάφυρα, Manubiæ, Spolia. Ατ Βοάγριος, Stultus, Stupidus. || Item Fluvius Locrorum. Il. B. [533. Vide supra 736. d—7. b. Lobeck. ad Phryuich. Ecl. 382.] Βοάνθεμον, τὸ, Gal. ap. Hippocr. exp. βούφθαλμον, dicens χρυσάνθεμον quoque appellari. [Nicander. * Βοάνθρωπος, ὁ, Tzetz. Chil. 1. p. 10.] Βοαρμία, ἡ, epith. Minervæ, παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ ἄροτρον βόας. [Lycophro 520. cum Schol. * Βόαυλος, ὁ, Theocr. 25, 108. * Βόαυλον, τὸ, Apoll. R. 3, 1288.] Βοαύλιον, τὸ, Boum stabulum, Bubile, i. q. βούσταθμον et βούστασις, J. Poll. [1, 249. Orph. Arg. 436. * " Βοεργάτης, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno, e Theodoro Grapto 166. Combef." Boissonad. Mss.] Βοηγενὴς, ὁ, ἡ, Bove prognatus, i. q. βουγενής. Epigr. βοηγενέεσσι μελίσσαις. [" Jacobs. Anth. 6, 120. 10, 121." Schæf. Mss. * Βοήγια, τὰ, i. q. * ταυροκαθάψια, Chisbull. Antiq. Asiat. 94.]

Βοηλασία, ἡ, Boum abactio. Il. A. (671.) Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη Ἀμφὶ βοηλασίην. Ετ Βοηλάτης, ὁ, ἡ, Qui boves abigit: ut in Anthol. βοηλάτης Mercurius dicitur pro Boum abactor: signif. etiam Qui boves agitat, [Gl. Bubulcus.] Cujus fem. est βοηλάτις, ιδος, Boum abactrix vel agitatrix: βοηλάτιν ῥάβδον, Epigr. i. e. βουπλῆγα. Unde Βοηλατικὴ, ἡ, Ars agitandi boves, s. Bucolica; ut a Ficino exp. scribunt VV. LL. Ετ Βοηλατέω, ήσω, Boves agito s. impello: quod J. Poll. citat ex Aristoph. [Βοηλάτης, Æsch. Suppl. 320. οἶστρος, i. q. βουτύπος, Pind. O. 12, 25. διθύραμβος, sic Athen. 456. βουφόνος δ. " Lysias 277." Seager. Mss. Plato Pol. 2, 261. " Jacobs. Anth. 6, 236. Philippus 41. Heyn. Hom. 6, 516. ad Thom. M. 91. Plaustrarius, ad Mœr. 76. Βοηλάτις, Abresch. Lectt. Arist. 193." Schæf. Mss. " Mosch. Epigr." Wakef. Mss. Βοηλατικὸς, Plato Euthyphr. 1, 13. Βοηλατέω, Aristoph. ap. J. Poll. 7, 187. Lycophro 815. Opp. K. 4, 64. Ὄφρα λινοστατέωσι βοηλατέωσί τε πάντη Αὔραις ἀντιάσαντες. " Eichst. de Dram. Satyr. 13." Schæf. Mss. Βοηλασία, Anal. 3, 235. " Epigr. adesp. 398. Heyn. Hom. 6, 237." Schæf. Mss. * " Βοηλαύνη, Suid. v. Βουνίτης." Wakef. Mss.]

[* Βοηνόμος, ὁ, ἡ, Theocr. 20, 41. et * Βοήνομος, i. q. βουνόμος et βούνομος. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 681. " Valck. Callim. 76." Schæf. Mss. * Βοήροτος, Bobus aratus, Nicander in Steph. B. 424. i. q. Ἀσπαλάθεια. * " Βοολέτης, (ὁ,) Herodian. Epimer. 211." Boissonad. Mss.] Βοώνης, ὁ, Boum emtor. Hoc nomine appellatus fuit Magistratus quidam Athenis, fortasse qui hostias emebat, Bud. Dem. (570.) Μυστηρίων ἐπιμελητὴν καὶ ἱεροποιόν ποτε, καὶ βοώνην, καὶ τὰ τοιαῦτα δή. Ατ Βοώνητος, ὁ, ἡ, Bove s. Bovis pretio emtus; βοώνητα Hes. exp. ἐπὶ ὠνῇ βοῶν δοθέντα, [Paus. Lacon. 12. p. 235. " 1, 380. ubi vide Kuhn. Βοώνης, Thom. M. 654. * Βωνία, Valck. Adoniaz. p. 352." Schæf. Mss.] Βοώπης, ὁ, Bubulos oculos habens, i. e. μεγαλόφθαλμος, Eust. Alii exp. εὐόφθαλμος, et καλὴ, quod boum oculi pulcri videantur: alii μελανόφθαλμος. Fem. est βοῶπις. Il. A. (551.) βοῶπις πότνια Ἥρη. Frequenter ap. Hom. deabus hoc epith. tribuitur, cui Eust. simile esse dicit εὐρώπη. Ατ Βόωψ vide in Βόαξ. [" Βοῶπις, Heyn. Hom. 5, 311. Clark. et Ernest. ad Il. A. 551. Valck. ad Amnion. 166. Græv. Lectt. Hes. 626. De vocat., Heyn. Hom. 7, 15. 488." Schæf. Mss. Ultimam producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 82.] Βοώτης, ὁ, i. q. βοηλάτης, Boum agitator, Bubulcus: nam bubulcus a Paulo Jurisc. dicitur etiam qui bobus arat. || Est item Signum cœleste, quod Arctophylax etiam dicitur et a quibusdam Auriga: Arat. Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Lat. quoque Bootes. [Gl. Bubulcarius. Lycophro 263. Cf. Βούτης. " Jacobs. Anth. 9, 48. Fischer. ad Anacr. p. 13. Valck. Callim. 172." Schæf. Mss. * Βωτέω, Hesiod. Ἔ. 391. " Jacobs. Anth. 9, 48." Schæf. Mss. * Βωτία, ἡ, i. q. γεωργία, Crito in Geticis ap. Suid.]

[* Βώδης, ὁ, ἡ, Etym. M. 206. Apollon. Lex. 246.]

Βοίκλεψ, (πος, ὁ,) i. q. βούκλεψ, [et βοόκλεψ,] Boum fur. Athen. (409.) a Soph. Mercurium sic appellari scribit: quo sensu in Epigr. βοηλάτην dictum paulo ante docui. [" Brunck. Sopb. 3, 506." Schæf. Mss.]

Βόσπορος, ὁ, Bosporus: q. d. Bovis trajectus. Duo freta sunt, quorum alterum Bosporus Thracius, alterum Cimmericus dicitur: hac causa Bospori vocati, ut scribit Ammian. Marcell. 22., quod per eos quondam Inachi filia mutata, ut poetæ loquuntur, in bovem, ad mare Ionium permeavit. Quod et Æsch. Pr. (732.) indicat. Apoll. R. 2, (168.) Πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο. Unde Βοσπόριος, Bosporius: Soph. (Aj. 885.) Βοσπορίων ποταμῶν Ἴδρις. [" Βόσπορος, τῆς Ἰοῦς ἐπώνυμος, ἣν βοῦν ὁ Ζεὺς ἐποίησεν, Euseb. Chron. 1." Gataker. Mss. " Kuster. Bibl. Chois. 73. Longus 26. ad Diod. S. 1, 273. Βοὸς πόρος, Wakef. Trach. 657. Βοσπόριος, Agath. 88. Epigr. adesp. 185. * Βοσπόρειος, Brunck. Soph. 3, 461. * Βοσπορίτης, 439." Schæf. Mss. * Βόσπορον, τὸ, Planta, Diod. S. 86. " Βόσπ., * Βόσμορον, ad 1, 149." Schæf. Mss. * Βοσποριανὸς, ἡ, ὸν, Draco 16. * Βοσπόριχος, Nom. propr., Decretum Byzant. ap. Dem. pro Cor. 325. Bast. ad Greg. Cor. 291.]

Ἀβούτης, ὁ, Bobus carens. Hesiod. Ἔ. (2, 69.) κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω. || Etym. vero exp. ἀκτήμων, ἄπορος, deducitque a βοτόν: ac si esset ἄβοτος, Egenus, Non habens unde pascatur, s. Non habens βοτὰ, Pecora. Cui contr. Πολυβούτης, ὁ, Multas boves s. Multa pecora habens. Il. I. (154.) Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται, i. e. πολυθρέμμονες. Ατ Πόλυβος Od. Θ. (373.) Sutor quidam dictus, quod multas βοῦς, i. e. βύρσας, s. Pelles bovinas, haberet, Eust. " Πολυβοτραφεῖ νάματι, He" sycbio τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον." [* Πολυβώτης, Gigas Artemidoro. " Πολυβούτης, Græv. Lectt. Hes. 552. Fischer. ad Palæph. 83." Schæf. Mss.]

" Ἀντίβοιον, Hes. affert e Soph. Meleagro pro ἰσό" βοιον, Bovis pretium æquans, Pretio cum bove cer" tans: seu, inquit, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον, Quod " loco bovis consecratur." [" Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss.] Δεκάβοιος, ὁ, (ἡ,) Decem boum, i. e. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Plut. (1, 52.) Ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα, βοῦν ἐγχαράξας, ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μίνωος στρατηγόν· ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας παρακαλῶν· ἀπ' ἐκείνου δέ φασι

τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον ὀνομασθῆναι. Quo referendum est et quod e Draconis legibus citat J. Poll. ἀποτίνειν δεκάβοιον. SIMILE huic est Δωδεκάβοιος, Duodecim boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. [ATQUE * Δυωδεκάβοιος, Il. Ψ. 703. Hes. Phav. " Heyn. Hom. 8, 497." Schæf. Mss.] ET Εἰκοσίβοιος, SIVE Ἐεικοσάβοιος, per pleonasm. του ε, et τροπῇ τοῦ ι εἰς α, Viginti boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Od. A. (431.) ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν: ubi Eust. exp. σταθμός τις ὕλης μεταλλικῆς, δι' οὗ εἴκοσι βόας ἦν ὠνήσασθαι. ET Ἑκατόμβοιος, Centum boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Bud. de Asse, ubi de βοῦς Monetam quandam signif. tractat: Quare ἑκατόμβοιον, inquit, dictum quicquid duabus minis Atticis æstimabile esset, i. e. ducentis drachmis. Inde Hecatombœa arma, Il. Z. (236.) ut quidam volunt. B. (449.) ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, i. e. ἑκατὸν βοῶν, i. e. ζώων, ἄξιος, Eust. Et Φ. (79.) ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον: ubi exp. idem Eust. σταθμοῦ τι εἶδος, quam exp. pleniorem habes in Ἐεικοσάβοιος. [" Heyn. Hom. 5, 238." Schæf. Mss.] ET Ἐννεάβοιος, Novem boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Il. Z. l. c. Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων, i. e., ut in Pandectis archetypis legitur, Aurea æreis, centenaria novenariis. [" Heyn. Hom. 5, 238." Schæf. Mss.] ET Τετράβοιος, Quatuor boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Cujusmodi et alia reperiri poterunt aut fingi. [* Τεσσαράβοιος, Il. Ψ. 705. " Heyn. Hom. 8, 497. ad Charit. 286." Schæf. Mss. * Μυριόβοιος, " Erycius 4. (αὔλια.)" Schæf. Mss.] Ἐπίβοιος, ὁ, ἡ, ut ἐπίβοιον θῦμα, Sacrificium post s. præter bovis immolationem factum: ap. Lycurg. π. τῆς Ἱερείας. De quo Harpocr. e Philochoro 2. Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖον ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ οἶν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. " Apud Etym. est et ἐπίβοιον et ἐπι-" βόϊον θῦμα, afferentem et ἐπιβοΐον pro τὸ ἐπὶ τῇ " θυομένῃ βοῖ θυόμενον. Ἐπίβοον, Suidæ ἡ ἐκ τοῦ βοὸς " θυσία." [" Ἐπίβοιον, Valck. Diatr. 289." Schæf. Mss.] Ἐχέβοιον, τὸ, Lorum aratro bovem adjungens et applicans. J. Poll. 2. Ὁ δὲ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ * παρακαθαπτόμενος, ἐχέβοιον ἢ μεσόβοιον καὶ μεσάβοιον καλεῖται. [* Ἰσόβοιος, vide Ἀντίβοιος.] Μεσόβοιον, ET Μέσαβον, poet., τὸ, Medium inter boves junctos lignum, ut Suid. exp.; ut alii, ἡ τοῦ ζυγοῦ γλυφή, ἔνθα αἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται: ut alii, λῶρον τὸ παρὰ τῷ ζυγῷ, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστοβοεὺς, Lorum, quo temo jugo alligatur. J. Polluci vero (1, 252.) i. q. ἐχέβοιον, ut modo ex eo annotavi. Hesiod. Ἔ. (2, 87.) βοῶν ἐπὶ νώτου ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ. Ubi Tzetz. Μέσαβοι δὲ, οἱ λῶροι, οἱ μέσοι ὄντες τοῦ ζυγοῦ, καὶ συνδέοντες τὸν ῥυμὸν τῷ ζυγῷ. UNDE Μεσαβόω, quod Varin. proprie esse dicit Jungo boves, βοῦς ζευγνύω, abusive vero ad alia quoque animalia transferri. " Μέσσαβον, Hes. exp. τὸν ἱμάν-" τα, ᾧ τὸν ἱστοβοέα πρὸς μέσον τὸ ζυγὸν προσδέουσι, " quod nonnulli ἐχέβοιον." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 195. 236. Lycophro 817. ὑπὸ ζεύγλῃσι μεσαβοῦν. " Μέσαβον, Græv. Lectt. Hes. 559. 563." Schæf. Mss.]

Ἱστοβόη, ἡ, ET Ἱστοβοεὺς, ὁ, Lignum aratri longius, quod inter utrumque bovem medium est, et cui boves quasi assistunt, Temo; quod enim in curru et ἀπήνῃ est ῥυμὸς, id in aratro est ἱστοβοεὺς, ut tradit Eust. addens, barbare dici * σταβάριον quasi ἱστοβοάριον. J. Polluci est τὸ μετὰ τὴν γύην, sc. ξύλον. At Tzetzi ἱστοβοεὺς, ἔνδρυον, et ῥυμὸς, idem sunt. Hesiod. Ἔ. (2, 48.) cum docuisset πρίνινον γύην eligendum esse, eumque firmissimum atque solidissimum, addit, Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας, Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι. [Græv. Lect. Hes. 559. Cf. Κορώνη. " Toup. in Schol. Theocr. 220. Sensu obscœno, Rubnk. Ep. Cr. 221. Valck. Diatr. 275. Ἱστοβόη, Huschk. Anal. 221. Philippus 14." Schæf. Mss. " Ἱστοβοεὺς, τὸ αἰδοῖον, Sibyll. Orac. in Paus." Wakef. Mss.]

Ἑκατόμβη, ἡ, Sacrificium centum boum, quale Cono Lacedæmoniis devictis ap. Cuidum, obtulisse diis scribitur, s. pecorum: partem capiendo pro toto; nam in ἑκατόμβῃ Hom. complectitur etiam ἄρνας et αἶγας: quomodo et Pind. dixit, πάντα ἑκατὸν θύειν. Alii intelligunt θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βάσεων, i. e. ποδῶν, in qua immolarentur animalia quadrupeda viginti-quinque, quorum pedes centum numero. Alii finitum numerum pro infinito acceperunt, ut ἑκατόνζυγον ναῦν pro πολύζυγον, et similia. Unde Eust. et χιλιόμβην fingit. Jul. Capitol. in V. Maximi et Balbini Impp. paulo aliter describit: Hecatombe autem, inquit, tale sacrificium est: Centum aræ uno in loco cespititiæ extruuntur, et ad eas centum sues, centum oves mactantur: nam si imperatorium sacrificium sit, centum leones, centum aquilæ, et cetera hujusmodi animalia centena feriuntur. [Herod. 4, 179. Ἐσθέμενον ἄλλην τε ἑκατόμβην, καὶ δὴ καὶ τρίποδα χάλκεον. Ἑκατόμβη, Collyrium, Trall. 2. p. 49. " Heyn. Hom. 4, 35. 572. 5, 386. Casaub. ad Atheu. p. 10. Kuhn. Ind. Ælian. Wessel. Herod. 23. ad Lucian. 1, 525. Soph. Trach. 762. Ἐκ. ὠῶν, Valck. Phœn. p. 14." Schæf. Mss.] UNDE Ἑκατόμβαια, τὰ, Festum, quo hecatombe peragebatur, celebrari solitum antiquitus in Laconica singulis anuis, eo quod ἑκατόμπολις esset, Eust. ET Ἑκατομβαιὼν, ῶνος, ὁ, Mensis cujusdam nomen ab istis sacrificiis fieri tum solitis denominati, quem Hippodromium Bœotis, Macedonibus Loum vocari scribit Plut. Etym. Κρονίωνα ante appellatum fuisse: Gaza vero solstitium æstivum in hunc incidisse, primumque Atticorum fuisse, auctor est. Interpretum Plut. alii Maium et Aprilem, alii Junium, quidam et Augustum dixeruut.

[* Εὔβους, οος, ὁ, ἡ, et * Εὔβως, Hymn. in Apoll. 54. ubi v. Hermann.]

[* " Μεγαλόβοος, (ὁ, ἡ,) Eust. ad Hom. 562. * Μελάμβοος, et * Πολύβοος, ibid." Kall. Mss.]

Βοάριον, τὸ, Ad boves pertinens, Boarium, VV. LL. [Dionys. H. 1, 223. Ἐν ἀγορᾷ τῇ καλουμένῃ * Βοαρίᾳ.]

Βόειος, (α, ον, et ὁ, ἡ,) ET Βοεος, poet. Bubulus, Bovinus. Od. Ξ. (24.) δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus absolute βόεια etiam, sub. κρέα, Alex. Aphr. dixit. Et metaph. ap. Aristoph. (B. 924.) βόεια ῥήματα, pro μεγάλα καὶ κτύπου πλέα, ut Schol. exp. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα, Grandia verba, Sesquipedalia. Il. Ψ. (324.) βοέοισιν ἱμᾶσιν, Bubulis loris, i. e. ἡνίοις. Nonn. (J. 196, 24.) βοέης μίμημα γενέθλης Ἄνδρα θυηπολέων, Hominem ut bovem mactans: βοέῃ ἀγέλῃ, Armenta bucera, Ovid.; Bucera secla, Buceriosque greges, Lucr. At quod Eleæ mulieres Bacchum precabantur, ut βοέῳ ποδὶ ad se veniret, Plut. exp. μεγάλῳ: cujus l. exp. fusiorem ap. eum in Probl. Hell. reperies. HINC Βοεία, sive Ion. Βοείη, ET poet. exemto ι, Βοέη, sub. δορὰ, Bubula pellis: item Clypeus e bubulo corio factus. Il. X. (359.) ἐπεὶ οὔχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην: ubi Eust. exp. ἢ τὴν βύρσαν τοῦ τοιούτου βοὸς, ἢ τὴν ἀσπίδα. At in Od. X. (364.) βοὸς δ' ἀπέδυνε βοείην, περισσῶς additum fuisse βοὸς, idem Eust. annotat, ut in βουκόλος βοῶν, βουπελάται βοῶν: Υ. (96.) Καμμὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ'. HINC COMP. [* Ἀργιβόειος, Ælian. H. A. 12, 36. Εὔβοια, cf. Λευκόκρας. ET] Ἑπταβόειος, ὁ, ἡ, E septem bubulis pellibus factus: * ἑπτάβυρσος, * ἑπτάπτυχος, Eust. Il. H. (222.) σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον. Metaph. capitur pro Impenetrabilis et infractus: quo modo Aristoph. B. (1017.) θυμοὺς ἑπταβοείους dixit, i. e. μεγάλους. [Ovid. Met. 13, 2. 346. " Acta Traj. 1, 232. Græv. Lectt. Hes. 600. Boissouad. Philostr. 561. Heyn. Hom. 6, 205." Schæf. Mss.] PRO QUO Ἑπτάβοιος ap. Soph. (Aj. 576.) reperitur, a βοῦς signif. βύρσαν, ut supra docui: ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος. [ATQUE * Πενταβόεια σάμβαλα, Sappho ap. Hephæst. p. 23. ubi πεντεβόεια, " Osann. Anal. Cr. 76." Boissonad. Mss. ET * Πολυβόειος, Quint. Sm. 3, 238. ἀσπίδα. ADDE * Τετραβόειος, Callim. H. in D. 52. " Quint. Sm. 6, 547." Wakef. Mss.] ET Ὠμοβόειος, s. Ὠμοβόεος, s. Ὠμοβόϊος, s. Ὠμοβόϊνος, E crudo bovis corio factus. Anthol. Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα, Cum miscueris mihi tres cyathos multo crudiores: metaph. enim hic pro Crudus accipitur. Herod. (3, 9.) ὠμοβοέων δερμάτων, Bubularum pellium crudarum. Ὠμοβοΐους vero et ὠμοβοΐνους metaph. vocari Eos, qui in prima

jam senectute sunt, tradunt VV. LL. Ὠμοβοέη autem subst. sc. δορὰ, pro Cruda bovis pelle citant ead. Lexx. ex Herod. sicut et Ὠμοβοΐνας Suid. exp. βύρσας. ["Herod. 4, 65. 7, 91. Xen. K. A. 5. et ex eo Athen. 151. memorat σάλπιγγας ὠμοβοείους, s. ὠμοβοΐνας, Tubas e crudo boum corio confectas." Schweigh. Mss. Anal. 2, 332.: * Ὠμοβοεὺς, ὁ, 3, 185. ἐμβάδες. " Ὠμοβόειος, ad Herod. 542. 547. Matth. ad Gloss. Min. 45. ad Diod. S. 1, 198. Jacobs. Anth. 9, 485. Ὠμοβοέη, ad Herod. 310. 547." Schæf. Mss. " Ὠμοβόειος, Suid. v. Γέρρον." Wakef. Mss.] Et deriv. Βοειακὸς, et Βοεικὸς, (ἡ, ὸν,) E bubula pelle factus: item simpl. Bubulus. Thuc. 4, (128.) ζεύγεσι βοεικοῖς, Jugis boum. Item βοεικὸν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας, ut ὑεικὸν, Bubula, Suilla, Bud. [Βόειος, Gl. Bubulus. Βόειον· Bubal. Βόειον κοπεον λιπαρὸν, τῇ τῶν Γάλλων γλώττῃ· Omasum. Βόεια· Bubula. Βοεία· Pellis bovina. Ἡ βοεία, contr. βοῆ, Hymn. in Apoll. 487. sic Lat. Boia. Lex. Polyb.: Βοεικὸς, Ælian. H. A. 15, 24. " Βόειος, Ammon. 31. Græv. Lect. Hes. 626. Thom. M. 865. Holsten. ad Porphyr. 31. Βόειος κεφαλὴ, de Mortuis, Heyn. Hom. 4, 509. Βόεος, Wessel. ad Herod. 131. ad Diod. S. 1, 234. Βοεία, Heyn. Hom. 7, 364. 559. 8, 273. Musgr. Hel. 1363. Βοέη, ad Herod. 547. Heyn. Hom. 7, 364. Βοεικὸς, Toup. Opusc. 2, 161. ad Diod. S. 1, 126. Thom. M. 655. 865. 875. ad Dionys. H. 3, 1782." Schæf. Mss. " Xen. K. A. 539. Βόεος, Plut. 2, 299. Βοεία, Scutum, Quint. Sm. 6, 233. Tympanum, Nonn. 184, 17. 292, 10." Wakef. Mss.]

Βοεὺς, ἑως, ὁ, Lorum e bubulo corio factum: βόειος ἱμὰς, ut Hom. etiam vocat. Od. B. (429.) Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, i. e. τοῖς ἐκ βοείων δερμάτων κάλωσι, Eust. ["Ernest. ad Hymn. Hom. 25.; Ilgen. 329." Schæf. Mss.]

Βοϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Bubulus, ut et βοεικός. [Gl. Vaccinus. Draco 38, 19. Dionys. H. 1, 549. Diod. S. 17. p. 599. " ad 1, 126. ad Dionys. H. 3, 1782. Aristoph. Fr. 225. Thom. M. 865." Schæf. Mss. *" Βοϊκῶς, Porphyr. de Abst. 111. (219.)" Boissonad. Mss. " Holsten. p. 31." Schæf. Mss. * Βοΐνος, η, ον, Gl. Bubulus. * Βοΐος, α, ον, Gl. Buculus, Bubulus. " Βοΐνος, Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss.]

Βοΐδιον, et Βοϊδάριον, τὸ, Bucula, Virg. Buculus, Colum. Athen. (551.) θύουσιν ἤδη βοΐδια Λεωτρεφέους λεπτότερα. In Epigr. Βοΐδιον etiam reperitur tribus syll. [Gl. Buculus, Bucula. Βοΐδιον, βοΐδιον, * βούδιον, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 87. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 129-31. Βοΐδιον, Dem. Ol. 2. p. 103. Mount. Lucian. 87. 182. Aristot. H. A. 3, 21. Dionys. H. 1, 138. Eust. Od. 33, 35. Βοϊδάριον, Aristoph. O. 585. " Βοΐδιον, ad Mœr. 276. Kuster. Aristoph. 195. Porson. Hec. p. li. Ed. 2. Jacobs. Anth. 11, 395. Βοΐδιον, Βοΐδ., 6, 351. 9, 175. Βοϊδάριον, Ammon. 149. Βοιδάριον, Porson. l. c. Aristoph. Fr. 224." Schæf. Mss.] " Βῳδιον, Bucula, per synæresin pro βοΐδιον, Hes."

Βούβελα, Bubulæ carnes, κρέα βόεια, Hes.

Βούβαλος, ὁ, [Gl. Urus, Bos sylvestris. Opp. K. 2, 300. " Fischer. Ind. Palæph. ad Diod. S. 1, 163." Schæf. Mss. Lex. Polyb. " Joseph. 338, 28." Wakef. Mss.] Et Βούβαλις, ἡ, Bubalus. Æsch. * Λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίτερον. Soph. γηγενῆ βούβαλιν. Eust. (1625.) Βουβάλων δὲ νεογνὰ, πῶλοι. De hoc animali Aristot. H. A. 3. et Herod. || Hesychio est etiam ἀστράγαλος. [Βούβαλις, Opp. A. 4, 625. "Koen. ad Greg. Cor. 225. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss. " Βουβάλιον, Pudendum muliebre: et Cucumis " sylvestris ap. Hippocr. teste Hes. Apud Gal. vero " Lex. Hippocr. legitur Βουβάλιος, σίκυς ἄγριος. Citat " Gorr. et Diosc. (4, 154.) || Βουβάλια, J. Poll. " numerat etiam inter τὰ περικάρπια et Brachialia " ornamenta, ut Etym. quoque refert βουβάλιον " esse κόσμον χρυσοῦν περιτιθέμενον τῷ καρπῷ, affe- " rens hunc Diphili senarium, Βουβάλια καρπῶν, παρ- " θένου φρονήματα." [Liban. 4, 835. Clem. Alex. 245=212.]

Βούτης, ὁ, Bubulcus, βουκόλος, βουνόμος, Suid. Adj. vero capitur βούταν φόνον, quod tragice [Eur. Hipp. 537.] dici posse pro ἑκατόμβη tradit Eust. i. e. Bubulam cædem, s. Boum mactationes et immolationes. || Est etiam Nom. propr. " || Hes. βούτας exp. " non solum βουκόλους, sed etiam βοσκήματα. Eid. " βούτης, non tantum ὁ βουκόλος, verum etiam ὁ τοῖς " Διϊπολίοις τὰ βουφόνια δρῶν. || Βούτας, Dor. pro " βούτης dicitur. Suidæ est * βοονόμος, Bubulcus: " ut Hesychio quoque βοῦται sunt βουκόλοι, νομεῖς, " βοτῆρες. || Est alioqui et Nom. propr. cujusdam, " qui Athenis τὴν ἱερωσύνην ἔσχε: cujus nepotes et " posteri dicuntur Βουτάδαι et Ἐτεοβουτάδαι, quasi " ἀληθινοὶ Βουτάδαι: nam τὸ ἐτεὸν signif. ἀληθὲς, Ve- " rum. Suid. ex Harpocr." ["Valck. Hipp. p. 226.; Diatr. 132.; Callim. 76. Beck. ad Eur. l. c. p. 269. Jacobs. Anth. 7, 219. 9, 48. Huschk. Anal. 233. Θᾶττον ἢ Β., Valck. Hipp. p. 289. Ἐτεοβουτάδαι, Bergler. Alciphr. 284. ad Diod. S. 1, 84. 380. Taylor. Præf. ad Dem. c. Mid." Schæf. Mss. " Βούτης, Dionys. P. 994. Eust. Il. 481." Wakef. Mss. Eur. Hec. 642.]

Βοῦκος, et Βουκαῖος, idem. Theocr. (10, 1.) Ἐργατίνα βουκαῖε. Nicander Θ. 5. βουκαῖος ὀρειτύπος, i. e. ἄγροικος, Eust. Βῶκος Dor. dicitur pro eod. i. e. Bubulcus, Messor, ap. eund. Theocr. (10, 38.) " Apud Hes. divisim βουκάϊος, exp. itidem βουκόλος: " secundum alios autem θεριστής." [Cf. Βουγάϊος. " Βουκαῖος, Harles. ad Theocr. 165. Heyn. Hom. 6, 515. Βῶκος, Harles. ad Theocr. 175." Schæf. Mss.]

Βωνίτης, ὁ, Bubulcus, Rusticus, Hes. " Etym. quo- " que βωνίτην signif. ait βουκόλον, afferens Callim. " (1, 583.) Οἴους βωνίταισιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες." [Zonar. 413.] " Βουνίτησι, ap. Suid. in Ms. etiam " Cod. legitur expositum τοῖς βουκόλοις, τοῖς βοηλά- " ταις, Bubulcis, Boum agitatoribus." [" Jacobs. Antb. 8, 205. Kuster. Aristoph. 74." Schæf. Mss.]

Βοΐδης, ὁ, πρᾷος, εὐήθης. Eust. e Menandro. Βοῦς enim metaph. pro Homine stupido et ἀναισθήτῳ accipi supra declaravi. [* Βοΐδης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 87. " Βοΐδης, Jacobs. Anth. 10, 96." Schæf. Mss.]

[* Βοὼν, ὁ, Gl. ὁ τόπος, Bubile. Tab. Heracl. 228. Bast. ad Greg. Cor. 225. Lex. Vocc. Peregr. h. v. " Etym. M. 203." Schæf. Mss.]

[* Βοϊστὶ, Porphyr. V. P. 24. p. 31. Holsten. (p. 124. Kiessl.) λαλεῖν, ad Greg. Cor. 92. Barker. ad Etym. M. 1083. et Epist. Cr. ad Boissonad. 283. " Valck. Adoniaz. p. 385." Schæf. Mss.]

[" Ἀποβόομαι, i. e. εἰς βοῦν μεταβάλλομαι, Eust. in Il. 278." Corai. Mss.]

¶ Βου quoque particula cum nomm. multis et verbalibus comp. ubi non Bovem signif., sed potius signif. ejusmodi dictionum auget: ut in Βουβάρας, Qui instar bovis gravis, i. e. tardus et stupidus, est, μέγας καὶ ἀναίσθητος, quemadmodum Eust. ex Herodiano exp. Et βούβαρα, μεγάλα, ap. Hes. Ab Eod. exp. etiam * μεγαλοναύτης: deducit enim a βᾶρις, quod pro Navi ap. Herod. sæpe usurpatum reperitur. Hujusmodi sunt Βούβοσις, Βούβρωστις, Βουγάϊος, Βουκόρυζος, Βούλιμος, Βούνεβρος, Βούπαις, Βούπαλις, Βούπεινα, Βούτομον, Βούφαγος. [" Harles. ad Theocr. 166. Heyn. Hom. 6, 615." Schæf. Mss.]

ΒΟΩ, ὄσω, et ὥσω, Eust. deducens inde βόσις et βοτὴρ, item βώτωρ, Pasco. Th. inusitatum, pro quo in usu est βόσκω. Βόσις, εως, ἡ, Pastus, Cibus. Il. T. (267.) Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσι. ["Heringa Obs. 271. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 59. Villoison. ad Longum 133. Heyn. Hom. 7, 666." Schæf. Mss. " Opp. K. 3, 174. Quint. Sm. 1, 327." Wakef. Mss.] Unde Comp. Βούβοσις, ἡ, Voracitas, πολυφαγία. Hes. et Εὐβοσία, ἡ, Pabuli bonitas s. ubertas, Bonum nutrimentum, εὐτροφία. Theophr. H. P. 1, 18. Ὅσα δὴ φέρει δι' εὐβοσίαν καὶ χώρας ἀρετὴν ἀθρόους τοὺς καρπούς. [" Δία τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας, Athen. 527." Strong. Mss. " Ad Lucian. 1, 288. Leon. Alex. 3." Schæf. Mss. " Theocr. 6, 7." Wakef. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 521.] Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, Pastor, νομεύς. Od. O. (503.) Soph. (Aj. 232.) βοτὰ καὶ βοτῆρες ἱππονόμους. Plut. Camillo, Ποιμένων καὶ βοτήρων. Idem Soph. ibid. (297.) κύνας βοτῆρας adj. usurpavit

pro Pastoritiis canibus, s. ποιμενικοῖς. [" Brunck. Œd. T. 80. Abresch. Æsch. 2, 22. Wakef. Herc. F. 422. Brunck. Soph. 3, 391. Dionys. H. 1, 237. Adj., Brunck. Apoll. R. 182. Lobeck. Aj. p. 265." Schæf. Mss. " Eunap. 43." Wakef. Mss.] HINC Βότειρα, ἡ, Eust. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 122." Schæf. Mss.] A QUO [* Λαοβότειρα, Orph. Λ. 18, 73.] ET Πουλυβότειρα, Quæ multos pascit s. alit. Il. Φ. (426.) ἐπι χθονὶ πουλυβοτείρῃ. " Πολυβότειρα, Multos pa- " scens s. alens, Terræ epith. ut Alma, Suid. Hes." [" Heyn. Hom. 6, 256." Schæf. Mss.] Βοτηρικὸς, (ἡ, ὸν,) Pastoralis: βοτηρικὴ ἑορτὴ, Pastorium festum. [Suid. 1, 443. ex Anthol.: Phav. 159. " Jacobs. Anth. 9, 30." Schæf. Mss.] Βοτεῖρες, Casæ pastorum, Gurgustia. Plut. (1, 88.) Βοτεῖρες, καὶ καλύβαι, καὶ σταθμοὶ νομέων, Gurgustia pastorum, armentariorumque stabula. Sed mendi suspecta est illa scriptura. [* Βοτὴς, ὁ, Eur. Herc. F. 424.] " Βότις, Piscis ap. Athen. 7." Βοτὸς, τροφὴ, s. Βοσκὴ, Suid. AT Βοτὸν, τὸ, Pecus, i. q. βόσκημα: proprie Pecudes, quæ pascuntur. Soph. Aj. (144.) ὀλέσαι Δαναῶν Βοτὰ καὶ λείαν. Aristoph. (N. 1427.) ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί. Sic Poëta quidam βοτὰ πόντου dixit. [" Βοτὸν, Eur. ap. Athenag. Leg. 22. p. 105." Routh. Mss. " Plato Menex. §. 7." Boissonad. Mss. " Βοτὸν, Musgr. El. 92. Wakef. Trach. 200.; Eum. 910.: Stanl. 453. 910. Heyn. Hom. 7, 539. ad Diod. S. 1, 163. Βοτὰ, Oves, Ruhnk. Ep. Cr. 143. Toup. Opusc. 1, 67. Eur. Hipp. 75. Hymn. Hom. 106. ad Herod. 754. ad Charit. 350. Esculenta, Toup. Opusc. 2, 204.; Emendd. 3, 73. Ilgen. Hymn. 419." Schæf. Mss. " De piscibus, Dionys. P. 597. Βοτὸν, Pecus, Opp. A. 4, 309. De magna avi, 630." Wakef. Mss.] " Hes. βοτὰ exp. βοσκήματα, dici annotans κατὰ πάν- " των καὶ χερσαίων, καὶ πτηνῶν, καὶ ἐνυδρων, καὶ " ἀγρίων ζώων. Βοτέω, Pasco; Hes. enim βοτεῖν af- " fert pro βόσκειν." [Cf. Βοτάνη. " Wakef. Georg. 132." Schæf. Mss. " Etym. M. Med., Nicander Θ. 395." Wakef. Mss.]

[* Ἀγρόβοτος, ὁ, ἡ, Strabo 12. p. 814. perperam pro ὀναγρόβοτος.] Αἰγίβοτος, Capris pascendis aptus. Od. N. (246.) Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος. Diod. Sardian. Αἰγιβότου Σκύροιο λιπὼν πέδον. [Supra 1543. a.] "Ἄβοτος, Pascuis carens, In quo pecudes " nasci nequeunt; etiam Qui depastus non est. Hes. " ἄβοτοι affert pro αἱ μὴ κατανενεμημέναι βοτάναι: " vel αἱ μὴ φέρουσαι καρπὸν, Non depastæ, vel Quæ " fructum non ferunt et steriles sunt. Ἄβοτις au- " tem, Urbis nom. est ap. Steph. B. cujus ἐθνικὸν est " Ἀβοτίτης s. Ἀβοτιεύς." [* Γερανόβοτος, UNDE * Γερανοβοσία, ἡ, seu * Γερανοβοτία, Plato Politico 8. (2, 264.) ubi Ms. * Γερανοβωτία, cf. * Χηνοβωσία. Omnino v. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 521. " Ad Mœr. 404. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 201." Schæf. Mss. * Δουλόβοτος, ὁ, ἡ, Philostr. V. S. 1, 21, 4. * Δρακοντόβοτος, Nonn. D. 4, 356.: 44. p. 1144. 1188. * Ἐλεφαντόβοτος, Nonn. D. 39, 26. p. 992.] Εὔβοτος, Pascuus, Pascuis abundans, Pascendis pecoribus aptus. Od. O. (405.) ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, Εὔβοτος, εὔμηλος, i. e. εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεία, ut Didym. exp. Plut. (1, 528.) Θρέμμασιν εὔβοτος χώρα, Pecoribus pascendis peraccommodata regio. ‖ Item, Bene pastus: εὐτραφής. Theocr. 5, (24.) ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε. [" Method. Conv. 114." Routh. Mss. Dionys. P. 502. λιπαρὴ καὶ εὔβ.: 241. εὔβ., εὐλείμων. " Eur. Cresph. Fr. 14. p. 437. Κατάρρυτόν τε μυρίοισι νάμασι, Καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 90., ad Callim. 1, 177. Bast Lettre 21. 233." Schæf. Mss. * Εὐβοτέω, Bovis pascuis abundo, Strabo 2. p. 412. S.=764. Πεδία εὐβοτούμενα.] Ζάβοτος, Admodum abundans pascuis, Abundans pecoribus, πολύφορβος, * πολύκτηνος. Hes. Θηρόβοτος, A feris depastus, Feris pascendis aptus, [Anthol. Phalar. Epist. 76. " Ad 357.; Valck. p. xiv. Lennep. 77." Schæf. Mss. * Ἰχθύβοτος, Opp. A. 2, 1. νομαί: cf. 3, 18. Nonn. J. 259, 12. ἠθάδος. * " Καλλίβοτος, Nonn. D. 35, 59." Kall. Mss. * Κρεόβοτος, Æsch. Suppl. 302. al. κρεόβρωτος. * Λαόβοτος, i. q. λαοτρόφος, Hes. * " Μακρόβοτος, Hes. v. Ἑκάτοιο." Kall. Mss. * Μεγαλόβοτος, Apollon. Lex. 367. * Μυριόβοτος, Anthol. * Οἰόβοτος, i. q. μηλόβοτος. " Jacobs. Anth. 6, 427." Schæf. Mss. * Πάμβοτος, Æsch. Suppl. 565.] Περισσόβοτος, Pastu s. Cibo superabundans; ut περισσόβοτος τράπεζα, Nonn. [J. 72, 12.] Πολύβοτος, Multis pascendis aptus, πολλοὺς τρέφων, λιπαρὸς, Suid. [Æsch. S. c. Th. 780. αἰὼν βροτῶν, Dionys. H. 1. p. 29. (1, 92.) " 5, 203. Simmias Ovo, et Jacobs." Schæf. Mss.] Σύμβοτος, Compascuus, [ἀγρὸς, Hes.]

Ἀγροβότης, ὁ, Qui in agris pascit. Soph. (Phil. 214.) Ὡς ποιμὴν ἀγροβότας. [" Brunck. ibid. Musgr. Cycl. 54. ad Herod. 410." Schæf. Mss.] Αἰγιβότης, Caprarum pastor. Seu adj. Capras pascens, ut in Leon. Epigr. ὅς τε τὸν αἰγιβότην Πὰν κατέχεις σκόπελον. [* Ἀαλοβαρυοπαραμελορυθμοβότας, Athen. 617.] Οἰοβότης, Solus seorsum ab aliis pascens. Soph. Aj. (615.) Νῦν δ' αὖ φρενὸς οἶο—Βότας, φίλοις μέγα Πένθος εὕρηται, i. e., ut Schol. exp., αὐτὸς ἑαυτοῦ διάνοιαν βόσκων, μόναρχος ὢν τῷ λογισμῷ, καὶ μηδενὶ πειθόμενος: s. ἐσθίων αὐτοῦ φρένα, ut simile sit (Il. Z. 202.) Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων: s. ἐκτὸς φρενῶν διάγων καὶ ἀποπλανηθεὶς, metaph. sumta ab ovibus, quæ huc illuc vagantur, et solæ seorsim pascuntur. [" Wakef. S. C. 2, 18. ad Herod. 410. Brunck. Aj. l. c. Lobeck. p. 313." Schæf. Mss.] " Ὀρφοβόται, Nutricii et altores orphanorum, Hesy- " chio ἐπίτροποι ὀρφανῶν: afferenti itidem Ὀρφοβο- " τία, (ἡ,) pro ἐπιτροπὴ, sc. ὀρφανῶν." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 521. * Οὐρεσιβότης, Soph. Phil. 1148. al. * Οὐρεσιβώτας. * Συμβότης, Hesychio * συνομόται.] Ὑοβότης, ὁ, Qui sues pascit, Subulcus.

Βοτάμια, τὰ, Pascua. Thuc. (5, 153.) ὑπὲρ βοταμίων, Pascuorum nomine. [" Ad Diod. S. 1, 553." Schæf. Mss.]

[Βωτὴρ, Plut. 2, 871=3, 81. Cor. " Wakef. Herc. F. 422. Lobeck. Aj. p. 255." Schæf. Mss.] " Βω- " στῆρες, Hesychio νομεῖς, Pastores: qui Βωτῆρες po- " tius dicuntur." Βώτωρ, ορος, ὁ, Pastor, i. q. βοτήρ. Od. Ξ. (102.) Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες: [P. 201. " Heyn. Hom. 6, 327. Leon. Tar. 6." Schæf. Mss. * Παμβώτωρ, Stasinus ap. Schol. Il. A. 5. γαῖαν. " Wassenb. ad Hom. 135. Valck. ad Herod. 158." Schæf. Mss.]

Βώτης, ὁ, Pastor, [Theocr. 1, 80.] Βῶτις, ἡ, Eust. [53, 39. " Valck. ad Theocr. p. 24." Schæf. Mss. * " Βωτέω, Schol. Od. P. 219." Wakef. Mss.] Παμβῶτις, ἡ, Omnes pascens, Omnium altrix: simile Homerico πουλυβότειρα. Sopb. Phil. (391.) Ὀρεστέρα παμβῶτι γῇ, i. e. πάντας τρέφουσα, πολυτρόφε: [" Wakef. ibid. ad Lucian. 1, 346. ad Herod. 429." Schæf. Mss. * Ἀγροβώτης, Eur. Cycl. 54. ubi v. nott. " Ad Herod. 410. Brunck. Phil. 214." Schæf. Mss. * Ἐριβώτης, Buttmann. Lexil. 147. * " Οὐρεσιβώτης, Wakef. Phil. 1148." Schæf. Mss.]

¶ Βόσκω, ήσω, a βοσκῶ, Pasco. Od. Ξ. (102.) αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν Βόσκουσι ξεῖνοι. Item Alo, sub. more pecudum; ut Od. (P. 559.) σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον Γαστέρα βοσκήσεις. Cui simile est Λ. (364.) οἷά τε πολλοὺς Βόσκει γαῖα μέλαινα: i. e., ut Eust. exp., βόσκει ὡς ἄνδρας ἀλογίστως ζῶντας κατά τινα βοσκήματα. Aristoph. N. (333.) ἄνδρας μετεωροφένακας, Οὐδὲν δρῶντας, βόσκουσ' ἀργούς. In pass. quoque frequenter usurpatur in iisdem signiff. Od. Φ. (49.) ἤϋτε ταῦρος Βοσκόμενος λειμῶνι. Soph. (Aj. 559.) Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου. Aristot. de Mundo, Ζῶα τὰ ἐν ἀέρι, καὶ ἐπὶ γῆς, καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα. [Gl. Pabulo, Pasco. Βοσκηθεὶς· Pastus. Βόσκεσθαι, Med., Pascere, de ovibus, Palæph. 19, 4. Eust. Od. 479, 31. Dionys. H. 1. p. 49. 193. Aristoph. Λ. 260. 1205. Herod. 6, 39. Lucian. 972. 998. * Βοσκηθεὶς, Nicander Θ. 34. " Toup. Opusc. 1, 389. 2, 302. Musgr. Hipp. 367. Ilgen. Hymn. 208. ad Lucian. 1, 346. Wakef. Phil. 313. Huschk. Anal. 294. Parmenio 10. Jacobs. Anth. 9, 328. 10, 258. 11, 132. 198. Wakef. Georg. 107. Brunck. Soph. 3, 475. Conf. cum τρέφω, Boissonad. Philostr. 290. De spe, Valck. Phœn. p. 147. ad Lucian. 1, 346. B. ἀοιδὰς, Ilgen. Hymn. 198." Schæf. Mss. " Fut. * βόσω, Etym. M. Βοσκέω, unde Βοσκέων, Hes." Wakef. Mss.]

Βοσκὸς, ὁ, Pastor, νομεὺς, VV. LL. [Gl. Pastor, " Anal. 2, 107. παρὰ βοσκοῖς προβάτων, Diosc. Notha 470." Schneider. Lex. Pseudo-Herodian. Epimer. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 22. " Fischer. Ind. Palæph. v. Βουκόλος, Myrinus 3." Schæf. Mss. " Schol. β'. Æsch. Pr. 570. Hes. v. Βουκόλος." Wakef. Mss.] Βοσκὴ, ἡ, Pastus, Pabulum: τροφὴ, Hes. (Æsch.) ap. Athen. (600.) ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον δημήτριον. [Gl. Pastio, Pabula, Pascua, Pabulum. Æsch. Eum. 261. Eur. Hel. 1347. ἑλίκων. Schol. Par. Apoll. R. 3, 1085. Οἱονεὶ ἐπιτήδειον πρὸς βοσκὴν, ubi Schæf.:—" Sic hæc vox vulgo scribitur. Thom. M. 628. Valck. Diatr. 52. Musgr. ad Eur. l. c. Sed mihi analogia poscere videtur, ut scribamus βαρυτόνως, βόσκη: nam est i. q. βόσκησις." " Wakef. Eum. 266." Schæf. Mss. " Pastus, Geop. 1, 43.: Etym. M. 447, 9. Aristot. de Anim. 9, 40." Wakef. Mss.] Βοσκὰς, άδος, ἡ, Pascens, Pastui indulgens, Nicander Θ. (782.) φορέει δέ τε βοσκάδα νηδὺν Εὐρείαν: (A. 293.) βοσκὰς ὀρταλὶς, i. e. νομὰς ὄρνις, Schol. UNDE Βοσκάδιος, (α, ον,) Pascua carpens, Altilis: sic enim interpr. quidam ap. Eund. (A. 228.) βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα. || Βοσκὰς est et Avis marina s. palustris, similis anati, minor tamen; ut scribit Aristot. H. A. 8, 3. quam videtnr intelligere Colum. 8, 15. scribens, Clausæ pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similesque volucres, quæ stagna et paludes rimantur. [Gl. Quercedulus.] || Est etiam Picis aridæ species quædam, de qua Diosc. 1, 98. Γίνεται δ' αὐτῆς ἡ μέν τις ἰξώδης, βοσκὰς καλουμένη· ἡ δὲ, ξηρά. " Βοσκὶς, ίδος, ἡ, exp. Avis al- " tilis ap. Colum. 8, 15. Clausæ pascuntur anates, " querquedulæ, boscides, phalerides, similesque vo- " lucres, quæ stagna et paludes rimantur. Sed ve- " reor ne ibi scr. sit boscades: a βοσκάς."

Προβοσκὶς, Promuscis, ut Plin. vocat. Cic. Elephantorum manum appellat. Gr. προνομαία alio nom. dicitur. Aristot. Μυκτὴρ, ᾧ τὴν τροφὴν προσάγεται, καθάπερ χειρὶ χρώμενος, πρὸς τὸ στόμα. Aret. Εὖτε οἱ πρῶτοι προβοσκίδα τήνδε καλέουσι· ἐπίπροσθεν γὰρ τοῦ ζώου τῇδε βόσκεται. Tribuitur et Muscis, item Sepiis, Loliginibus, et Loliis piscibus ab Aristot. H. A. 4. [P. A. 4, 9. Lex. Polyb. Cf. Ἐπιβοσκίς. " Thom. M. 741." Schæf. Mss.]

[* Ἀβοσκὴς, ὁ, ἡ, Non pastus, Jejunus, Nicander Θ. 124.]

[* " Γηβοσκὸς, Allium, Diosc. 446." Boissonad. Mss. * Ἱερακόβοσκος, Ælian. H. A. 7, 9. Sic Schneider. Lex.; at rectius Bast. ad calcem Scap. Oxon. —ός. " Ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss. * Ἱπποβοσκὸς, ὁ, Gl. Mango, Suid. 1, 443. i. q. ἱπποφορβός. " Ælian. H. A. 319." Wakef. Mss. * " Κραιπαλόβοσκος, ὁ, ἡ, δίψη, Sopater ap. Athen. 4, 224. Schw." Schneider. Lex. Rectius, —ός. * Ὀρνιθοβοσκὸς, ὁ, UNDE * Ὀρνιθοβοσκεῖον, τὸ, quæ voces extant in Schneideri Lex. ἁμαρτύρως. * Πολυβοσκὸς, ὁ, ἡ, Pind. O. 7, 115. " Æsch. S. c. Th. 78." Routh. Mss. * " Προβοσκὸς, ὁ, ap. Herod. 1, 113. intelligitur Subulcus, Qui vice bubulci fungitur." Schweigh. Mss. " Πρόβοσκος, (sic,) Toup. Opusc. 2, 66. Valck. et Wessel. ad Herod. 57." Schæf. Mss. * Συμβοσκὸς, Gl. Subulcus. * Χιονοβοσκὸς, Æsch. Suppl. 575.]

Βόσκημα, τὸ, Pecus, Animal quod pascitur. Xen. Ἐ. 4, (6, 6.) Ἔλαβεν παμπληθῆ καὶ βουκόλια, καὶ ἱπποφόρβια, καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα. Et βοσκήματα θαλάσσης ap. quendam Poet. [Βοσκήματα, Pecudes, Palæph. 2, 8. Æsch. Suppl. 635. " Cibus, Soph. El. 364." Seager. Mss. " Brunck. ibid. Musgr. Cycl. 56. 187. Wakef. S. C. 3, 143. Alciphro 350. Wakef. Alc. 1162.; Eum. 302. 910." Schæf. Mss. * " Εὐβόσκημα, Greg. Nyss. in Wolfii Anecd. 3, 145." Kall. Mss. * " Προβόσκημα, Wessel. ad Herod. 57." Schæf. Mss. " Philo J. 993." Wakef. Mss.] UNDE Βοσκηματώδης, ὁ, ἡ, ut βοσκηματώδης ἄνθρωπος, Eust. et quod VV. LL. interpr. Pecuarius: [" Const. Manass. Chron. p. 107." Boissonad. Mss. Strabo 5. p. 343. Theophyl. 3. p. 721. " Hes. v. Ἐρέψιμον. Belluinus, Jambl. Protr. 145. Gal. 1, 6. 34. Aristid. Quint. 72." Wakef. Mss.] Βόσκησις, ἡ, Pastio, [Gl. Pabulum. Phav. 159.]

Βοσκητέον, Pascendum, Aristoph. [O. 1359.]

[* Βοσκητὸς, ἡ, ὸν, unde " ap. Eust. Il. B. 633. * Ἀβόσκητος, (ὁ, ἡ.)" Kall. Mss. * " Βοσκητήριον, (a * Βοσκητὴρ, ὁ,) Hes. v. Βουσία." Wakef. Mss.]

[* " Βοσκήτωρ, (ὁ,) Jacobs. Anth. 6, 424. Etym. M. 205." Schæf. Mss. Idem ad Schol. Apoll. R. p. 256. " Schol. Il. M. 302." Wakef. Mss.]

[* Ἀμφιβόσκω, Lucian. Tragop. 31. p. 956. Aristid. " Ἀμφιβόσκομαι, Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. * Ἀναβόσκω, unde * Συναναβόσκω, Plut. 409= 7, 610.] Ἀποβόσκομαι, Depasco, Aristoph. [O. 1066. * " Ἀποβοσκέω, Etym. M." Wakef. Mss. * Διαβόσκω, Alo. Harpocr. v. Ἀγελαίων habet, Ῥύδην καὶ ἀγεληδὸν διαβόσκεσθαι. Epist. Socrat. 29. Τὰ ὄντα ἡμᾶς διαβοσκήσει. Philostr. V. A. 1. p. 18. " Alciphro 294." Wakef. Mss.] Ἐκβόσκω, Depasco, Absumo. Alex. Aphr. Ἐκ πολλῆς ὑγρότητος, ἐκβοσκησάσης τὰ ὑγρὰ γίνεται ἡ δίψα. In pass. quoque ead. signif. usurpatur ap. Eund. Ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος, i. e. διεσθίων, ἐκβιβρώσκων, Exhauriens. [Cum accus., Nicander Θ. 803. " Schol. Il. Φ. 341. Clem. Alex. 75." Wakef. Mss. * Ἐνβόσκεσθαι, Theophr. C. P. 2, 13. perperam pro ἐκβ. * " Ἐμβόσκω, Wessel. Diss. Herod. 131. ad Herod. 382. 694." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 473." Wakef. Mss.] Ἐπιβόσκω, Pasco, s. Pasco super. Hom. Batr. (54.) Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, Non pascor betis virentibus. In pass. capitur etiam pro Depasco, Absumo. Herodian. 1, (14, 9.) Πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο. [" Abresch. Lectt. Arist. 197. ad Callim. 1, 117. 2, 10." Schæf. Mss. " Nicander 931. Med., Mosch. 2, 82." Wakef. Mss.] UNDE Ἐπιβόσκησις, ἡ, Depastio. Theophr. C. P. 5, (17.) Χαλεπαὶ δὲ καὶ ἐπιβοσκήσεις, ὅτι * συνεπικάουσιν ἅμα τῇ τομῇ καὶ ἀφαιρέσει. ET Ἐπιβοσκὶς, ίδος, ἡ, Promuscis: ut tradunt VV. LL. ex Aristot. de Part. Anim. 4. [1, 5. ubi al. προβοσκίς.] ET Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, i. q. βώτωρ et βωτὴρ, Pastor. Od. N. (222.) νέῳ ἐπιβώτορι μήλων. [" Jacobs. Anth. 6, 424." Schæf. Mss. " Opp. K. 4, 51." Wakef. Mss.] Καταβόσκω, et Καταβόσκομαι, Depasco. [Callim. H. in Dian. 125. " Valck. Adoniaz. p. 405. Ruhnk. Ep. Cr. 218. ad Callim. 1, 117. 2, 10. Longus 44. Villois. Markl. Iph. p. 260. Heyn. Hom. 5, 32. 62." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 5, 299. * Καταβοσκέω, LXX." Wakef. Mss. * Μεταβόσκω, Basil. 3, 500. * Παραβόσκω, i. q. παρατρέφω, Athen. 642.] Περιβόσκομαι, Circumpascor. Item Circumhabito, Dionys. P. [Nicander A. 391. Θ. 391. 611. * " Συμβόσκομαι, Una pascor, Chrys. Hom. 98. T. 5. p. 647. Συμβοσκηθήσεται λύκος μετὰ ἀρνοῦ." Seager. Mss. * " Συμβοσκέω, LXX." Wakef. Mss.]

BPΩΣΚΩ, ET Βεβρώθω, ET Βιβρώσκω, ώσω, Comedo, Depasco. Il. X. (94.) Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός. Pro quo Virg. coluber mala gramina pastus. Callim. H. in Jov. (49.) ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. Il. Δ. (35.) Ὤμον βεβρώθοις Πριάμου, Πριάμοιό τε παῖδας. Unde pass. βεβρωμένα, Comesa, Adesa. [Βρώσκω, Gl. Voro. Βρωθέντων· Comestis. " Βρώσκω, ώσω, ώξω, (sic διδάσκω διδάξω,) βιβρώσκω, (cf. βάω, βιβάσκω,) βορὰ, βορέω, (βόρω, Voro,) βορόω, βορόσκω, βρώσκω, βρώθω, βεβρώθω, βρώκω, βρύκω." Schneider. Lex. Βρώσομαι, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 347. Βιβρώσκω, Lex. Polyb. " Ad Charit. 786. Wakef. Phil. 7., S. C. 4, 15. Cum gen., ad Mœr. 165. Βέβρωκα, Apoll. Dysc. 103. Βεβρὼς, (pro βεβρωκὼς, quod male citat Scott. in Append. v. Ἀνδροφθόρος,) Soph. Antig. 1022. Βρώξω, Jacobs. Auth. 9, 329. Monum. Byz. 17. Ἔβρωξε, Wakef. S. C. 3, 157. Βρώσομαι, Phrynich. Ecl. 114. 154. Thom. M. 265. * Βρῶμι, Alberti Peric. Cr. 80." Schæf. Mss. " Βρώσκω, Nicauder A. 118. Θ. 207. Βρώξω, Lycophro 678. Polyæn. 4." Wakef. Mss.]

Βρῶμα, τὸ, Cibus, Edulium, Esca. Xen. K. Π. 4. Παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα: (Ἀπ. 4, 7. 9.) Βρωμα καὶ πόμα. Athen. 7. Ἑκάτης βρώματα καλεῖ τὰς μαινίδας. || Item Quod exesum et erosum est. Diosc. 1, 142. Καὶ πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ, ἐντιθέμενον εἰς τὸ βρῶμα. [Gl. Esca, Cibus. Fischer. Ind. Palæph. " Athen. 1, 4. Thom. M. 174. Wakef. Trach. 700. νεκύων, Casaub. ad Athen. 144." Schæf. Mss. * Βρωματομιξαπάτη, ἡ, Anal. 3, 51. " Jacobs. Anth. 6, 83. 8, 6. 11, 86." Schæf. Mss. * " Πολυβρώματος, (ὁ, ἡ,) Opp. A. 2, 221." Wakef. Mss.] Βρώ-

μη, ἡ, Cibus, τροφή, Od. K. (460.) Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. ["Cattier. 22. Posidippus 15." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 8, 389. Opp. K. 2, 352." Wakef. Mss.] Ἔμβρωμα, τὸ, Jentaculum, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ut quidam exp. || Item Erosio, s. Idipsum, quod erosum est, ut ἐμβρώματα ὀδόντων, Diosc. Cavernæ dentium. ["Eust. 183, 33." Seager. Mss. Athen. 11. τὸ πρωϊνὸν, Suidæ ἀκράτισμα. "Athen. 1, 18. Heyn. Hom. 5, 541. 8, 616." Schæf. Mss.] Βρωματίζω, et COMP. Ἐμβρωματίζω, Cibum do, σιτίζω. Greg. de Cbristo, Ὄξος ποτίζεται, χολὴν βρωματίζεται. [Ἐμβρωματίζει, Gl. Rumat. Eust. Od. p. 1675, 31. "Βρωματίζεσθαι, Const. Manass. Chron. p. 74." Boissonad. Mss. Greg. Naz. "Suid. 3, 706. Eust. Od. 649, 19. Ἐμβρωματίζω, Etym. M. v. Ψίξ." Wakef. Mss. * "Βρωματισμὸς, (ὁ,) Herodian. Epimer. p. 10. Const. Manass. Cbron. p. 4. 75. (=62. 78.)" Boissonad. Mss. "9. 141. Meurs." Schæf. Mss. * Βρωμάτιον, τὸ, Athen. 1, 27.]

Βρῶσις, ἡ, Cibus, et Ipsa comedendi actio. Od. O. (489.) παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε. Hesiod. Θ. (797.) Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσσον Βρῶσιος. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 15.) Περὶ μὲν δὴ βρώσεως καὶ πόσεως οὕτως κατεσκευασμένος ἦν. || Item Adesio et Erosio; ut Matth. 6, (19.) Σὴς καὶ βρῶσις, ubi exp. Tinea et ærugo. [Gl. Βρῶσις, ἡ τροφή· Esca, Cibus. Βρῶσις, ἡ σῆψις· Tiuiara, Robico, (leg. Tinea, Rubigo.) Lex. Polyb. "Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 174. Wakef. Eum. 806.; S. C. 4, 15. Cattier. 22." Schæf. Mss.] UNDE Βρώσιμος, ὁ, ἡ, [η, ον,] Edulis, Esculentus, Qui comedi potest: τὰ βρώσιμα, Edulia, Esculenta. [Βρώσιμος, Gl. Edulis, Esculentus. Βρώσιμον· Edulium, Edibile. "Valck. Hipp. p. 223." Schæf. Mss.] ET Βρωσείω, Esurio, Edere cupio: βρωτικῶς ἔχω, s. ἐφίεμαι βρώσεως, Eust. exp. [33, 5. 122, 33. Callim. Fr. 435. "Pierson. ad Mœr. 14. Toup. Addend. in Theocr. 395." Schæf. Mss.] Ἀβρωσία, ἡ, Cibi penuria, ἀσιτία, J. Poll. [6, 39.]

Βούβρωστις, ἡ, Magna fames. Item, Tristitia, Acerbus dolor. Il. Ω. (532.) Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. Nicander Θ. (785.) Τοίη οἱ βούβρωστις ἐνέσκληκε. Eust. annotat esse et Dæmonis cujusdam nom. ap. Iones. At VV. LL. pro Quadam volucri a Nicandro accipi testantur. ["Heyn. Hom. 8, 707. Jacobs. Anth. 11, 106." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 410. Opp. A. 2, 208." Wakef. Mss.] "Οὐβρῶστις, Hesychio λιμὸς, vel potius μεγάλος λιμὸς, quæ et βούβρωστις et βουλιμία."

Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. Comestor, Qui comedit; ut βρωτῆρες ὀδόντες ap. Nicandr. [A. 421. Gl. Tinea. Orph. A. 15, 90. "Wakef. Eum. 806." Schæf. Mss. "Qui edit, Stob. 487, 46." Wakef. Mss. Dicitur et * Βρωστὴρ, teste Schneider. Lex. * Βρώτης, ὁ, i. q. βρωτὴρ, Gl. Edax.]

[* "Βρωτέος, (α, ον,) Athan. 2, 69." Kall. Mss. "Edendus, Euseb. P. E. 304. Lucian. 2, 846. Stob. 167." Wakef. Mss.]

Βρωτὸς, (ὴ, ὸν,) Qui comedi potest, Vescus, Edulis, Esculentus. Poeta quidam ap. Athen. 7. de salpa, βρωτὴ δὲ μάλιστα Ἐστὶ θεριζομένου σίτου. Βρωτὸν vero frequentissime neutr. pro Edulibus s. Esculentis capitur. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 1.) Ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ. Pythag. Aur. Carm. (67.) Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν. [Gl. Βρωτὰ καὶ ποτά· Penusa. Meleager 1, 30. "Anal. 1, 2. Markl. Suppl. 1110. Diod. S. 2, 630. Βρωτὸν, Apollod. 155." Schæf. Mss.] UNDE Βρωτικὸς, (ὴ, ὸν,) Edax, Cibi avidus. ["Βρωτικαὶ δυνάμεις, Medicamenta appetitum excitantia, Cbrysipp. ap. Athen. 335. ibique not.: 186. legebatur olim vitiose βρωτικῆς ἐστὶν ἀναισθησίας, ubi nunc ex Epit. ἀρυτικῆς legitur. Jacobs. vero Βοιωτικῆς corrigendum censet." Schweigh. Mss. "Casaub. Athen. 1, 57." Schæf. Mss. "Plut. 2, 352. * Βρωστικὸς, Schol. Soph. Phil. 313. * Βρωστικῶς, Apoll. Lex." Wakef. Mss. * Βρωτικῶς ἔχω, i. q. βρωσείω, "Toup. Addend. in Theocr. 395. Callim. 1, 573." Schæf. Mss. Vide Βρῶσις.] ET Βρωτὺς, ύος, ἡ, Cibus, Esca. Od. Σ. (406.) καὶ οὐκ ἔτι κεύθετε θυμῷ Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. Il. T. (205.) Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. ["Herodian. Epimer. p. 10, 2." Boissonad. Mss. Anal. 2, 412. "Jacobs. Anth. 10, 214. Heyn. Hom. 7, 650." Schæf. Mss.] AT Βρωτίμη, quod Athen. (114.) pro Pane furfuraceo, i. e. ἀντὶ πιτυρίου ἄρτου a Philemone poni scribit, quem εὔκονον s. τεύκονον Amerias et Timachidas vocent, hujus loci non est. [Al. * Βρωμίτης: vide nott.]

Ἄβρωτος, ὁ, ἡ, Non exesus, vel Qui exedi non potest, aut non solet, Cariem et teredinem non sentiens. Diosc. Ut autem ἀβρὼς fit a βέβρωσαι, ita hoc a βέβρωται. || Non esculentus, Non aptus esui, In cibos non admittendus. Plut. (8, 925.) Πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν. || Ἄβρωτος, pro ὁ νῆστις e Sopb. citat J. Poll. 6. [Ἄβρωτον, Gl. Irrosum, Inesum. Lex. Polyb. "Esui ineptus, Bergler. Alciphr. 171. Plut. Mor. 1, 546.: ad Charit. 538. 731. 767. Brunck. Soph. 3, 491." Schæf. Mss. "Artemid. 113." Wakef. Mss. * Ἄβροτος, Manetho 4, 255.] Ἄβρυστος, aut Ἀβροστὸς, ἡ, ὁ βιβρωσκόμενος. Sic ap. Hes. non sine manifesto mendo. Crediderim leg. ὁ μὴ βιβρωσκόμενος, Qui non comeditur. Et nisi præcederet ἄβρυστος, putarem ἄβρωστος scr. [* Δύσβρωτος, ὁ, ἡ, Plut. Q. S. 4, 4. Ἄχαρις γίνεται τροφὴ πᾶσα καὶ δύσβρωτος, Scbneidero susp. "Suid. 2, 399." Wakef. Mss.] Εὔβρωτος, Qui comedi facile potest, Vescus, Edulis, Athen. 3. Εὔβρωτος πρὸς * ξηροφαγίαν. Ἡμίβρωτος, Semiesus, Semiadesus; ut χῆνες, Xen. A. 2. [9, 14. "Ad Charit. 248. 538. 767. Jacobs. Antb. 9, 221." Schæf. Mss. "Opp. A. 2, 293. * Ἡμίβροτος, idem, Nicander Θ. 920." Wakef. Mss. * "Καμπόβρωτος, Const. Manass. Amat. 8, 14." Boissonad. Mss. * Κελαινόβρωτος, Æsch. Pr. 1033. * Κρεόβρωτος, Æsch. Suppl. 302. al. κρεόβοτος. * "Κυνόβρωτος, Diog. L. 9, 4." Boissonad. Mss. * Νεόβρωτος,] "Νεώβρωτον, "Hesychio teste pro νεόβρωτον dicitur." [* "Ὀρνεόβρωτος, Ab avibus comestus, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 275. Ὁ εἷς μὲν αὐτῶν ὀρνεόβρωτος ἐγένετο." Seager. Mss. "Suid. 2, 672." Wakef. Mss. * Παιδόβρωτος, Lycophro 1199. θοίνα. * Πολύβρωτος, Nonn. D. 5, 502.] "Σητόβρωτος, A tinea adesus vel "Comestus. Jacob. 5, 2. ἱμάτια." [Job. 13, 28. "Sibylla ap. Theopb. ad Autol. 2, 52." Routh. Mss. * Φθειρόβρωτος, Absumtus a pediculis, Hesych. Miles. 40.] Ὠμόβρωτος, Qui crudus comeditur. Nicander A. (428.) ἄλλοτε δ' αὐτὴν Νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλξαι. [Active, Eur. Herc. F. 887. λύσσα. "Wakef. et Musgr. ibid." Schæf. Mss.]

Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, Non exesus, Non adesus, (Anal. 3, 92.) Fit a βέβρωσαι 2 sing. præt. pass. τοῦ βρώω, eod. modo, ut opinor, quo ἀτρὼς a τρώω, præfixo illic, ut hic, α priv. ["Jacobs. Auth. 11, 170. Bast Lettre 234." Scbæf. Mss. * Βαρυβρὼς, Soph. Phil. 694. "Brunck. et Wakef. ibid." Scbæf. Mss.]

Ἡμιβρὼς, Semiesus, Semiadesus, Epigr. [Antiphanes ap. Atben. 262. ἄμητας. Dicitur et * Ἡμίβρωτος, teste Schneider. Lex. et * "Ἡμίβροτος, Nicander Θ. 920." Wakef. Mss. * Κρατοβρὼς, Lycophro 1066. "Valck. Diatr. 142. Brunck. Sopb. 3, 403." Schæf. Mss.] Νεοβρὼς, Modo pastus, Qui non ita dudum cibum sumsit, VV. LL. ex Hippocr. [de Affect. 16. * "Παιδοβρὼς, Eust. 86, 13 (=64, 46.)" Seager. Mss. Lycophro 1199. "Valck. Phœn. p. 534." Schæf. Mss. * "Σαρκοβρὼς, Eur. (Moschio) ap. Stob. Phys. (1, 1.) p. 242." Schneider. Lex. "Brunck. ad Æscb. Pr. 446." Schæf. Mss. * Ὠμοβρὼς, Eur. Troad. 436. Soph. Fr. in Villoisoni Anecd. Gr. 2, 94. "Musgr. Troad. l. c. Wakef Herc. F. 889. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 7, 224. Brunck. Soph. 3, 403. Wakef. S. C. 1, 165." Scbæf. Mss.]

Ἀναβρώσκω, pro quo et Ἀναβιβρώσκω dicitur, Corrodo, Exedo. Fut. ἀναβρώσω tanquam ab ἀναβρώω: ut et βρώσω dicitur, tanquam a βρώω. Hes. ἀναβρώσκων exp. κατεσθίων. || Ἀναβρώσκομαι, vel Ἀναβιβρώσκομαι, Exedor, Corrodor, ἐσθίομαι: unde et ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicuntur a Gal., qui et κατεσθιόμενοι. [Trall. 7. p. 97. Nicander Θ. 134. "Ἀναβρώσκω, Wessel. Herod. 252. Ἀναβιβρώσκω, ad Thom. M. 45. Valck. ad Ammon. 225." Schæf. Mss. "Nicander ap. Schol. Eur. Or. 480." Wakef. Mss.] Ἀνάβρωσις, ἡ, Corrosio, vel Exesio, ut Gaza, Alex. Aphr. Ἀνάβρωσιν ἐργάζεται. Fit ab ἀναβέ-

βρωσαι, 2 sing. præt. ab ἀναβρώομαι inusitato pro ἀναβρώσκομαι. Ἀναβρωτικὸς, (ὴ, ὸν,) Corrosivus, Exesivus, Corrodendi s. Exedendi vim habeus; ut ap. Alex. Aphr. Ἀναβρωτικὸς καρκῖνος, Corrosivus cancer, Gaza. [* Ἀντιβρώσκω vel * Ἀντιβιβρώσκω, Athen. 343. " Eust. Il. 1274." Wakef. Mss.] Ἀποβρώσκω, Comedendo absumo, Abedo. Unde Ἀποβρωθεὶς, Exesus, Erosus, [" Tull. Laur. 2." Schæf. Mss. * Ἀπόβρωμα, τὸ, Pallad. de Brachm. p. 38.] Διαβρώσκω, s. Διαβιβρώσκω, Peredo, ut Cic. et Virg. loquuntur. Unde pass. διαβεβρῶσθαι, Peresum esse. [Διαβεβρωμένος, Gl. Peresus. Schol. Soph. Phil. 7. Hippocr. 469, 14. Lucian. 864. Plato Tim. 3, 83.] A QUO [* Διάβρωμα, τὸ, Strabo 13. p. 906. ET] Διάβρωσις, ἡ, Peresio, Erosio, i. e., ut Gorr. definit, Exulceratio a re acri et mordaci facta. Fit tum intrinsecus a vitioso succo, tum extrinsecus medicamentis valentibus aut igni. Aet. Ἡ δὲ διάβρωσις ἐκ δακνώδους γίνεται ποιότητος. ET Διαβρωτικὸς, (ὴ, ὸν,) Peredendi s. Erodendi vim habens; ut διαβρωτικὰ φάρμακα, Erosiva medicamenta, media inter ἐκφρακτικὰ et καυστικά. [Chrys. ad Hebr. 10. T. 4. p. 533. " Ammon. 74." Schæf. Mss. * Ὑποδιαβρώσκω, Hippocr. 269, 12. * Ἐκβρώσκω, vel * Ἐκβιβρώσκω, Gl. Ἐκβεβρωμένη· Exesa. Soph. Tr. 1055. σάρκας ἐκβέβρωκε. " Jacobs. Anth. 8, 96." Schæf. Mss. " Geop. 1, 182. Galei Myth. 180." Wakef. Mss.] " Ἔκβρωμα, τὸ, Edulium, Quod editur. Sed a Soph. Tr. " (703.) p. 356. Scobs s. Scobes metaphorice dici- " tur πρίονος ἔκβρωμα, q. d. Edulium serræ, vel Esca " serræ, s. Quod serra comedit: quoniam serra sco- " bem ejiciendo, eam velut edere videtur: ὥστε πρί- " ονος Ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. Ubi " Schol. Θαυμαστῶς δὲ ἐκβρώματα πρίονος εἶπε τὰ " πρίσματα· τρόπον γάρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, " ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει." [" Wakef. Trach. l. c." Schæf. Mss.] Ἐπιβρώσκω, [vel Ἐπιβιβρώσκω,] Insuper comedo, Præterea comedo. Callim. H. in Jov. (49.) ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως: potest enim ibi esse tmesis, vel ἐπὶ seorsum accipi. Καταβρώσκω, s. Καταβιβρώσκω, Devoro, Deglutio. Hyperid. Τὰ ὄντα καταβέβρωκε. Apud Athen. Οἱ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας. Simile est quod Bud. pouit, Καταβεβρωκὼς τὰ πατρῷα, Qui patrimonium voiarat, Helluatus erat. [Fischer. Ind. Palæph. Mss. Κατέβρως, Hymn. in Apoll. 127. Καταβρώξειε, Dionys. P. 604. " Brunck. ad Bacch. 415. Thom. M. 511. Καταβιβρώσκω, Phrynicb. Ecl. 186. Huschk. Anal. 15. Jacobs. Anth. 10, 230. Καταβέβρωκα, Mœr. 221. et n., ubi omnino de h. v." Schæf. Mss. " Dio Cass. 439." Wakef. Mss.] UNDE Κατάβρωμα, τὸ, Esca, Cibus, [Schneidero susp. " Eust. 183, 20." Seager. Mss. * Κατάβρωσις, ἡ, Schleusner. Lex. in V. T.] Περιβρώσκω, [vel Περιβιβρώσκω,] Circumcirca adedo, Circumrodo, Hor. Unde pass. περιβεβρωμένος, Exesus, Erosus, [Gl. Ambesus, Exesus. Diod. S. 2. p. 65. Athen. 7, 19. " Plut. adv. Stoic. 1059." Kall. Mss.] A QUO Περίβρωσις, ἡ, Erosio in ambitu, Circumrosio. [* Περίβρωτος, ὁ, ἡ, Schneider. Lex. ἁμαρτύρως.] " Προβιβρώσκω, Ante comedo: unde Προβρωθεὶς, " Ante comesus, In cibo præsumtus." [Προβρώσκω, Diosc. 1, 168. " Aret. 17. Geop. 880." Wakef. Mss.] Ὑποβρώσκω, [vel Ὑποβιβρώσκω,] q. d. Subedo, Aliquantulum adedo. Unde pass. ὑποβέβρωται, Subrosus est. [" Diod. S. 1, 211. Quint. Sm. 9, 381." Wakef. Mss.]

¶ Βρωμάομαι, Escam appeto, Esca indigeo. Vel potius, Escam appetens et famem sentiens rudo. Aut brevius, Præ fame rudo; de asinis enim proprie dicitur. Vide Paus. ap. Eust. vide et Etym. Suid. Schol. Aristoph. (Σ. 616.) At in VV. LL. legitur Βρωμῶμαι esse Fœteo, Rudo; et proprie de leonibus et hircis et similibus male olentibus dici. [Aristot. H. A. 6, 29. Βρωμᾶται, ὥσπερ οἱ τράγοι. Omnino v. Schneider. Lex. " Mœr. 98. et n.; Koppiers. Obs. 110. Acta Traj. 1, 221. Ammon. 145.; Valck. Animadv. 228. 231. Thom. M. 173." Schæf. Mss.] Βρώμησις, (ἡ,) Ruditus, J. Poll. ET Βρωμήεις, (εσσα, εν,) Nicander (A. 409.) Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην, q. d. Ruditoris, i. e. Asini. Alibi (485.) de femina dicit βρωμήεντος γάλα. AT Βρωμηστὴς, ὁ, q. d. Ruditor, ap. Etym. habetur. PRO eod. et Βρωμήτωρ dicitur ab eod. Nicandro [Θ. 357. " Βρώμησις, * Βρώμημα, ad Mœr. 98. Βρωμήεις, Jacobs. Anth. 9, 130. * Βρωμητὴρ, Βρωμήτωρ, Thom. M. 173." Schæf. Mss. * Ἐπιβρωμάομαι, Callim. H. in Del. 56. pro βρωμάομαι ἐπί τινι. Nicet. Ann. 20, 3. γυναιξὶν * ὀνηδὸν, sic * ἐπιχρεμετίζω, 19, 4.]

¶ Βρῶμος, ὁ, Graveolentia, Fœtor, ap. Diosc. Idem signif. et in h. l. Cyrilli, Οἱ δίκαιοι ἅλας θεῖον, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος καὶ δυσωδία. [Gl. Quadra. Arat. D. 289. ἐπειγόμεναι βρώμοιο, Ad pastum festinantes. " Ad Thom. M. 135. Phrynich. Ecl. 60." Schæf. Mss. " Diosc. 398. Virus, Schol. Nicandri A. 518." Wakef. Mss.] ET Βρωμέω, Fœteo. Idem Cyrill. Πῶς βρωμοῦσι τῶν ἀκαθάρτων τὰ στόματα ἐκ τῆς λαγνείας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. ET Βρωμώδης, interdum vero et Βρομώδης cum ο in prima syll. Graveolens, Virus redolens, Fœtidus, Diosc. (3, 42.) sæpe: item ap. Athen. cum alibi, tum (88. 91.) sed cum ω. In VV. LL. Βρωματώδης etiam affertur pro ead. signif., e Diosc. [4, 147. Xenocr. c. 20.] SED ET Ἄβρωμοι ἰχθύες, Athen. 136. qui opp. τοῖς βρωμώδεσι. Item θάλασσαν Diosc. ἄβρωμον γίνεσθαι dicit pro Virus deponere et salsuginem, ut Bud. interpr. h. l. Ἀποτεθεῖσα δὲ ἡ ἀκέραιος θάλασσα καὶ ἀμιγὴς ποτίμου ὕδατος, ἄβρωμος γίνεται. Ceterum in VV. LL. Phrynich. βρῶμον pro Fœtore dici negat. Quod autem in iisdem annotatur, βρωμᾶσθαι proprie de leonibus, et hircis, et similibus male olentibus dici, huc pertineret, si adespoton non esset: manente tamen alioqui dubitatione de hujus signif. origine. Adespoton vero est et quod ibid. legitur, βρῶμον dici Sonitum intestinorum præ fame crepitantum. ET Βρῶμος pro Quadam avenæ specie, [" Ægilops, Diosc. 472." Boissonad. Mss.] sed rectius βρόμος. [" Intestinorum crepitus et veluti mugitus haud dubie βρόμος, non βρῶμος. Est etiam βρόμος, Avena, Athen. 478. e Polemone. Cf. Hes. et ibi Interprr. n. 10. Alias βόρμος, quod vocab. vide ap. Hes." Schweigh. Mss. Schneider. Lex. v. Βρωμάομαι. Βρόμος, βρῶμος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 156. ubi et βρομώδης. * Βρωμολόγος, ὁ, ἡ, Lucian. Pseud. 896.] " Βρομέον, Hesychio ὀζόμε- " νον. Sed perperam forsan pro Βρομόεν." " Ἄβρωμος, Athen. 90. 355." Wakef. Mss.] " Ἄβρομον, " (τὸ,) Hesychio ὀρίγανον, Herbæ nom. Alioqui adj. " est et signif. σιγηρὸν, ἄψοφον, Silens s. Tacitum, " Strepitu et fremitu carens, teste Eod." " Ἀγρι- " βρὸξ, Eid. ὀρίγανον." " Ὑπόβρωμος, (ὁ, ἡ,) q. d. " Subvirosus, ut ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, Qui est odore " subviroso, Putidiusculus odore, Graviusculus odore, " VV. LL." [Diosc. 1, 77. * " Φιλόβρωμος, Timario, Notit. Mss. 9, 242." Boissonad. Mss.]

ΒΡΑΒΕΥΣ, ἑως, ὁ, Qui dat præmium certaminis, Judex certaminis, vel Arbiter et moderator: βραβεὺς, inquit Bud., pro Judice certaminum. Plato de LL. 12. Γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτας καὶ βραβέας. Soph. (E. 690.) ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς Δρόμων, κ. τ. λ. Transfertur autem ad Eum, qui aliarum rerum sit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum det præmia. Eur. Or. (1650.) δίκης βραβεῖς, q. d. Causæ rectores, i. e. Judices. Idem ibid. (1065.) Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς, Καὶ κατθανόντων εὖ περίστειλον δέμας. Volunt autem Gramm. a ῥάβδος derivari h. v.: fit certe a Plut. Antonio γυμνασιαρχικῶν ῥάβδων mentio. Quinetiam βραβευτὴν et ῥαβδοῦχον pro eod. poni a Plat. Protag. scribit Bud. Ab h. autem v. sunt Gall. Brave et Braver. [Pro ἄρχων, Æsch. Pers. 307. μυρίας ἵππου βραβεύς. " Ad Mœr. 93. 103. 239. Burgess. Præf. ad Dawes. M. C. p. xxxiii. Thom. M. 170. Eur. Hel. 710. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss.] Βράβης, i. q. βραβεύς: ut in Epigr. antiquo ap. Demosth. (de Cor. s. 89. p. 322.) οὐκ ἐσάωσαν Ψύχας, ἀλλ' ἀιδὴν κοινὸν ἔθεντο βράβην. [Cf. 187. Anal. 3, 284.: * Βράβη, ἡ, et Βράβης, ὁ, exhibet Schneider. Lex. " Valck. ad Ammon. 142. Jacobs. Anth. 6, 226. 12, 214." Schæf Mss.]

Βραβεύω, Præmium do certaminis, Certaminis sum arbiter et moderator, ἐπιστατῶ, J. Poll. Cum accus. ἅμιλλαν junxit Plut. (10, 5.) Παρέσχομεν οὐκ ἄμουσον

——ἄμιλλαν, ἣν σήμερον, ὡς ἔοικε, βραβεύσομεν. Bud. βραβεύειν pro Præmium distribuere citat ex Œcum. in Acta. Et e Greg. π. * Φιλοπτωχίας, cum dat., Βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ, Utrisque suum jus tribuens. Paul. ad Col. 3, 15. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, quod Erasm. ad præmium refert: alii autem interpr. Regat et moderetur. Nam βραβεύω generaliter ponitur pro Moderor, Dispenso, sub. more eorum, qui brabeutæ dicuntur, vel Moderator sum et dispensator, Sum arbiter, Sum præses. Synes. de Amoribus loquens, Οἷς δὲ ὁ ἐφεστὼς βραβεύει θεὸς, Bud. interpr. Quorum Deus arbiter est et moderator dispensatorque. Isocr. Areop. Ἐν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, i. e., inquit Bud., Statuere pro suo arbitrio, Arbitrari. At in VV. LL. redditur Distribuere præmia. Cum accus. Dem. (36.) Ἐξὸν ἡμῖν καὶ τὰ οἰκεῖα ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et Athen. Εἰ μὴ ἄρα ἡ φύσις, οἱονεί τι δαιμόνιον, δικαίως βραβεύουσα τῶν πραγμάτων, Dispensans, Regens, Bud. Et βραβεύειν τὴν δίκην, Idem e Plut. Pompeio, et in Cic. pro Judicio præsidere s. præesse, Causæ judicem esse. Ex eod. Plut. (1, 94.) affertur, Βραβεῦσαι τὴν ἔριν ὄρνισι pro Dijudicare litem avibus. Item (1, 231.) Πολέμους ἐβράβευε καὶ στάσεις κατέπαυε. Bud. βραβεύειν ibid. poni testatur pro Dispensatorem esse. Et pass. Βραβεύεσθαι, Dispensari, Regi tanquam a brabeute. Polyb. Οὐ δὲ μὴν πᾶσαν ὀλιγαρχίαν, ἀριστοκρατίαν νομιστέον, ἀλλ' ἥτις ἂν κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τῶν δικαιοτάτων καὶ φρονιμωτάτων ἀνδρῶν βραβεύηται. Plut. Camillo, Τῶν δ' ἀρχαιρεσίων βραβευθέντων ὑπὸ Καμίλλου. [Gl. Intercedo. "Aristo ap. Theoph. ad Autol. 3, 5." Routh. Mss. "Ad Charit. 206. 404. 494. 512. 556. Alciphro 100. ubi v. Bergl. Wyttenb. Select. 314. Lennep. ad Phal. 134. Jacobs. ad Anth. 1, 28. Thom. M. 170. Wakef. S. C. 4, 155. Eur. Hel. 1002. 1079. Wakef. Trach. 516. ad Diod. S. 1, 583. 693. Heyn. Hom. 5, 340. Dionys. H. 2, 1105." Schæf. Mss. * Βράβευμα, τὸ, Nicet. Ann. 21, 3. * "Βράβευσις, Hes." Wakef. Mss.] Βραβευτὴς, (ὁ,) i. q. βραβεύς. Et metaph. ut Aristot. Rhet. 1, (16, 4.) Ὅτι δικαίου βραβευτής ἐστιν ὁ δικαστής: q. d. Juris moderator. Vult autem Etym. vocari βραβευτὰς, τοὺς τὰς βασιλικὰς ῥάβδους κατέχοντας. [Gl. Intercessor. "Isæus 251." Seager. Mss. "Lennep. ad Phal. 134. Wakef. Trach. 516. ad Diod. S. 1, 693. Brunck. Soph. 3, 506." Schæf. Mss. * "Αὐτοβραβευτὴς, Manetho 5, 262. ad Charit. 716." Kall. Mss. * "Θεοβράβευτος, Saracenica Sylb. 65." Boissonad. Mss.] Βραβεία, (ἡ,) Actio ipsa moderandi certamen et de eo statuendi. Exp. et Dijudicatio s. Disceptatio, ex Eur. Phœn. (453.) Ὅπως κλυοιμί σου Κοινὰς βραβείας: quod redditur in VV. LL. Tuas de communi jure decisiones. Βραβεῖον, τὸ, Victoriæ præmium: 1 Cor. 9, (24.) Πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον. || Item, Sceptrum regium, si Etym. credere dignum est. [Gl. Barbium, (leg. Brabium,) Palma. "Thom. M. 170." Schæf. Mss. "Βραβήϊον, Opp. K. 4, 196." Wakef. Mss. * "Διαβραβεύω, Planudes in Vers. Ovid. Met. 14, 805." Boissonad. Mss. * Ἐμβραβεύω, Theod. Prodr. Amic. Exul. 84. * "Ἐπιβραβεύω, Monum. Eccl. Ed. Coteler. 2, 205." Boissonad. Mss.] Καταβραβεύω, q. d. Sententiam adv. quempiam fero, qua brabio indignum pronuntio, cum tamen alioqui dignus sit. Nulla enim aptior ad exprimendam vim τοῦ κατὰ, in mentem mihi venit interpr.; alioqui brevius reddi potest, Debito brabio privo. Vel, Debito brabio fraudo. Paul. ad Col. 2, 18. Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω: ubi h. v. alias interprr. varias vide in annot. Erasm. et Bezæ. Sic autem pass. Καταβραβεύομαι, pro Debito brabio fraudor, &c. sequendo analogiam interpr. activæ. Sed generalius interdum utraque vox usurpatur: unde καταβραβευθέντα Bud. simpl. vertit Damnatum, ut Hes. καταβραβεύεται exp. κατακρίνεται, ap. Dem. (544.) Καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἐπιστάμεθα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα, καὶ παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἀτιμωθέντα. Sed male in vett. Edd. omissa hic est præp. παρά. ["Concil. Antioch. Euseb. H. E. 7, 30." Routh. Mss. Schol. Ven. Il. A. 399.] Παραβραβεύω, idem esse Hesychio scribit Erasm., cum tamen ille secus exp. Ego certe eund. esse b. v. sensum crediderim, sed sonare perinde ac si quis dicat, In brabio conferendo aliquem præterire. [Lex. Polyb. Theophyl. Hist. 2, 8. Suidæ διακρίνω, διορίζω: vide 3, 26. Plut. 535. "Everto, Corrumpo, Tatian. ad Gr. 135." Wakef. Mss. * Συμβραβεύω, 3 Esdr. 9, 14. "Una ministro, Suid." Wakef. Mss.]

ΒΡΑΔΥΣ, (εῖα, ὺ,) Tardus, quod opp. Celeri, Od. Θ. (330.) κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν: (104.) βραδέες δέ τοι ἵπποι. Plato Apol. (29.) Βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. Apud Xen. ποδωκέστατοι et βραδύτατοι contr. Item, Βραδὺς, Tardus, i. e. Segnis: cui opp. ὀξύς. Thuc. 8. Διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν, ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Et τὸ βραδὺ pro Segnitie ap. Eund. 1, (84.) Καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, Segnitiem et cunctationem. || Item, Tardus ingenio. Suid. ex Aristoph. A βαρὺς quidam deduxerunt, ut docebo in Βάρδιστος. || Βραδύτερος, Βραδύτατος, vide Βραδέως. [Gl. Serus, Tardus, Brucus, (leg. Brutus; Bruta tellus, Horat.) Segnis, Bardus. Βραδεῖα· Sera, Remoratrix. "Toup. Opusc. 1, 183. Jacobs. Specim. 28. Wakef. Herc. F. 236. Conf. c. Βραχὺς, Lobeck. Aj. p. 336. Opp. ἀγχίνους, Plato Phædr. 225. Βραδὺ, cum gen. temporis, Valck. ad Ammon. 78.; ad Eran. Phil. 172. Βραδύτερος, Phrynich. Ecl. 36. Thom. M. 171. Aristoph. Fr. 255. * Βραδύστερος, Thom. M. 171. Βραδίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 432. Lucill. 11. ad Lucian. 3, 573. Βραδίων, Βραδύτερος, Mœr. 93. et n. Βράδιστος, Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss.] "Βραδὺ, Tardum. Τὸ "βραδὺ subst. interdum pro ἡ βραδυτὴς, Tarditas, Cun- "ctatio, Mora, Thuc. Plato de LL." [Leg. βραδύτης.] Βραδέως, Tarde, Sero. Item Segniter, Cunctanter, * μελλητικῶς, Hes. βουλεύεσθαι βραδέως, [Isocr. π. Δημόν. 4.] Bud. interpr. Lente et remisse, Aristot. Ethic. 6. Καί φασι πράττειν μὲν δεῖν ταχὺ, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως. Thuc. (1, 78.) Βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων: quod Gall. dicitur Pensez-y à loisir. Compar. βραδύτερον, Superl. βραδύτατα, sicut a nom. sunt βραδύτερος et βραδύτατος, ut βραδύτερον ἕλκειν, ap. Plat. Ep. 7. Lentius trahere; sed additur βράδιον, licet τοῦ βραδίων non itidem exemplum afferatur, ex Hesiodo, βράδιον δὲ φαείνει. Et ex Alex. Apbr. Βράδιον πολιοῦνται. Plut. (1, 700.) Τάχιον μὲν, ἢ ἐγὼ προσεδόκων, βράδιον δ', ἢ αὐτὸς ἐσπεύδε Μινούκιος, κ. τ. λ. Quidam tamen ap. Lucian. reprehendens eum, qui hoc βράδιον usus erat, dixit, Οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ τάχιον. Et Βράσσων, ονος, Il. K. (226.) pro βραδίων, vel secundum alios, βραχίων, et ex alterutro factum. Habes tamen et aliam exp. ap. Hes. et Eust. hujus βράσσων. [Βραδέως, Gl. Sero, Tarde. Βραδύτερον· Serius. Βράδιον· Serius. * Βραδυτέρως, Æneas Poliorc. 1667. Βράδιον, Anal. 2, 319. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 101. * Βραδιότερος, (βραδειότερος, Wakef. in Mss.) Manetho 2, 407. * Βραδίως, Greg. Cor. 576. Vide Βρόσσομος. "Βράσσων, Heyn. Hom. 6, 44. Βραδέως, ad Timæi Lex. 226. Βράδιον, Phrynich. Ecl. 26. 36. Thom. M. 171. Βραδύτερον, Βράδιον, Herod. Philet. 436. et n." Schæf. Mss. "Βραδέως, de die, Diog. L. 160. Βράσσων, Themist. 171." Wakef. Mss. "Βράδιστος, Tardissi- "mus, irregul. superl. e βραδὺς, pro βραδύτατος. "Poetæ pro eod. et βάρδιστος dicunt, metri causa "trajectis literis." [Vide Βάρδιστος infra.] Βραδυτὴς, ῆτος, ἡ, Tarditas. Item, Segnities. Il. T. (411.) ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. Herodian. 3, (4, 15.) Μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος δοὺς δίκας. [Gl. Mora, Remora, Seritas, Tarditas. Βραδυτὴς exhibet et Schneider. Lex.; sed omnino leg. βραδύτης, ητος. Lex. Polyb. "Boissonad. Philostr. 336. Thom. M. 475. 552." Schæf. Mss.] Βράδος pro eod. ut dicitur τάχος. Xen. Ἱπ. (11, 12.) Μήτε τῷ ἄγαν τάχει, μήτε τῷ ἄγαν βράδει. ["Hes. v. Παρέλκυσις." Wakef. Mss.]

Βραδύνω, Tardo, Cunctor. Philostr. Ep. Ἐν οὐμέλλουσι μέλλων καὶ βραδύνων ἐπ' ἀπιουσι. Herodian. 2, (1, 16.) cum ἐπὶ, et cum πρὸς, sed diversa ratione: Ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον βραδύνοντα: 3, (7, 10.) Ὁ δὲ πατὴρ ἐπὶ πολὺ νοσῶν καὶ πρὸς τὸν θάνατον βραδύνων. [Gl. Tardo, Moror, Cesso, Immoror, Remo-

ror. Βραδῦναι· Diutare. Soph. Œd. C. 1628. τἀπὸ σοῦ βραδύνεται, El. 1497. ἡ ὁδὸς, Æsch. S. c. Th. 609. χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται Παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ. " Ad Charit. 343. 585. Jacobs. Animadv. 94.; Anth. 8, 55." Schæf. Mss. * " Βραδυσμὸς, (ὁ,) Theod. Prodr. Rhod. 133, 1." Boissonad. Mss. * Ἀντιβραδύνω, Schol. Thuc. 3, 12.] Ἐμβραδύνω, Immoror; ut ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo, pro Morari in ludo. [Mathem. Vett. 128. " Schol. Æsch. Pr. 53. Schol. Apoll. R. 2, 74." Wakef. Mss.] Ἐπιβραδύνω, Immoror, Ultra moror. Lucian. (1, 160.) Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προκεκλήσῃ με, Te interimam, nisi hinc cito abieris, Bud. [" Cyr. Theod. Amic. Exul. 84." Kall. Mss.]

¶ Βάρδιστος pro βράδιστος, et hoc ipsum pro βραδύτατος, Tardissimus; Il. Ψ. (310.) ἵπποι βάρδιστοι θείειν. Est autem metathesis in hoc βάρδιστος: ad quam tamen recurrendum non fuerit si cum Etym. βραδὺς a βαρὺς derivari dicamus. [Greg. Cor. 337. Vide Ἀφάρτερος. " Βάρδιστος, * Βαρδύτερος, Valck. Adoniaz. p. 393. Koen. ad Greg. Cor. 157. Heyn. Hom. 8, 418." Schæf. Mss. Theocr. 29, 30.]

[* " Βράδινος, Valck. Callim. 239. * Βραδίνω, T. H. ad Plutum p. 257." Schæf. Mss.]

ΒΡΑΖΩ, item Βράσσω, Ferveo, Bullio. Hes. enim βράσσω exp. ζέω. Sed ἔβρασεν in quodam l., quem Suid. affert, de mari dictum, signif. Æstuando expulit, aut, Vi æstus et agitationis ejecit. Sic et βέβρασται Anthol. ὀστέα δ' αὖτε Βέβρασται ψυχρῇ τῇδε παρ' ἠϊόνι. Schol. Nicandr. βράττειν interpr. ταράσσειν. Sed ap. Apoll. R. 2, (323.) ὕδωρ βρασσόμενον redditur Effervescens. Bud. βράσσεσθαι interpr. Agitari, Jactari, Concuti, Basil. 333. Θάλασσαν ἀγρίαν καὶ βρασσομένην τῷ κλύδωνι: et in h. l. Greg. Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλοις: ubi eum de vita quasi de pelago loqui admonet. Id. Βρασσόμενός τε πηθοισι καὶ ἀργαλέαις μελεδῶσι. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Risu concuti, vel quati; ut, Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἤλγει τὴν γαστέρα: quod Bud. e Luciano (2, 359=5, 213.) affert. Vide Βρασματώδης γέλως. Sciendum est autem pro Ferveo dici potius βράζω. " Βράττειν, Hesychio πλη-" θύνειν, βαρύνειν. Attice etiam dicitur pro βράσ-" σειν." [Βράζω, Gl. Scaturio. Βράζει· Scaturit, Succutit. Βράσσω, τὸ λικνίζω· Vomo, Vanno. Βράσσει· Fervet. Βράσσοντα· Undantia flammis. J. Poll. 5, 58. Cf. Βράχω et Βρυάζω. Βράζω, βράττω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 241. Βράζω, Pallad. Hist. Laus. c. 3. " Jacobs. Anth. 6, 430. 9, 227. Theodorid. 1. Tull. Laur. 2. Antip. Th. 61. ad Timæi Lex. 64. 243. Toup. Opusc. 2, 173. Bernard. Reliq. 31. ad Charit. 268. Βράσσω, Leon. Tar. 57. Jacobs. Anth. 9, 227. 12, 478. Aristoph. Fr. 244. Lucian. 2, 959. Βράττω, ad Timæi Lex. 64. 243." Schæf. Mss. " Agito, Dio Chrys. 1, 667. Opp. A. 1, 779. Ejicio, Nicander A. 137. 358. Mulgeo, Etym. M. 212, 38. Βράζω, Macrob. 361. Ejicio, Nicander A. 25. De dapibus lautis, Heliod. 226. Furfur vel paleam separo, Addæus 1. Evello, Derado, Decortico, Nicander A. 118." Wakef. Mss. * Βραστέον, Geop. 3, 7." Boissonad. Mss. " Βραστέος, Cribro purgandus, 1, 241." Wakef. Mss.] Βράσμα, (τὸ,) Βρασμὸς, (ὁ,) Ebullitio, Fervor. Item Agitatio, velut aquæ bullientis, Bud. subjungens e Greg. Νόσος δὲ ἦν οἷον βρασμός τις καὶ ζέσις αἵματος. Et ex Eod. Οὐδὲ γέλωτος Ἀκρατέες, σαρκὸς βράσματα δυσμενέα. Hinc Βρασματώδης, ut Greg. Naz. Stelit. (2. p. 98.) Γέλωτες ἀκρατεῖς τε καὶ βρασματώδεις, Risus immodici, quibus ita conentimur, ut venter doleat, sicut modo dictum fuit in Βράσσω. [Gl. Βράσμα ὕδατος ἀπὸ γῆς· Scatebra. Βρασμός· Scaturigo, Concussio, Cachinnatio. " Clem. Alex. Pæd. 227." Routh. Mss. Orph. H. 46, 3. γαίης. Joseph. B. J. 1, 19. 4. p. 1002. χθόνιος. Heliod. 9. p. 413. " Bernard. ad Synes. 142. Wessel. ad Diod. S. 1, 10." Schæf. Mss.] " Βρασμαίας, (ὁ,) Qui fit cum " βράσματι, aut Βράσματι similis: ut σεισμοί." " Βρά-" σται σεισμοί, Aristoteli de Mundo sunt οἱ ἄνω ῥι-" πτοῦντες καὶ κάτω κατ' ὀρθὰς γωνίας. Pro quibus " Bud. Sursum vero deorsumque ad angulos rectos

A " jactantes, βράσται vocantur, a similitudine aquæ " effervescentis. Iidem et βρασματίαι dicuntur, quia " βρασμάτων modo fiunt." [" Βρασματίας, Eust. Il. 845, 28. Diog. L. 464. Galei Myth. 459. Βράστης, Strabo 277." Wakef. Mss. * Βραστὴρ, ὁ, Gl. ἤγουν λίκνον· Vannus. * Βραστὸς, ἡ, ὸν, unde * Βροντόβραστος, Tonitru concussus, Vide Ἀστραπόφρικτος. * Βραστικὸς, ἡ, ὸν, Stob. Ecl. Phys. 724. δύναμις.]

Ἀναβράζω, act. Fervefacio, Bullire facio. Diosc. 1. Καὶ ἀνάβρασον ὑποκαίων, Et bullire facito, igne succenso. Pass. ἀναβράζομαι, unde particip. ἀναβρασθεῖσα, Apoll. R. 2, (566.) ὤρτο δὲ πολλὴ Ἅλμη ἀναβρασθεῖσα: ubi ἀναβρασθεῖσα exp. Æstu et fervore maris elata. [Gl. Bullio. " Schol. Nicandri Θ. 306. Schol. Opp. 3, 459. Schol. Pind. Π. 4, 213. Schol. Exod. 16, 20." Wakef. Mss.] Ἀναβράσσω et Att. Ἀναβράττω, Fervefacio, Bud. ex Aristoph. B. (510.) κρέα Ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, [Elixavit: A. 1004. Εἰρ. 1196. κίχλας, Eust. 1429, 49. Aristot. Meteor. 2, 8. Τὰ ἐν τοῖς λίκνοις ἀναβραττόμενα. Ἀναβράσσουσιν, Suidæ

B ἀναδιδοῦσιν. " Ad Timæi Lex. 243." Schæf. Mss. " De maris fluctibus, Schol. Theocr. 6, 12. Dio Cass. 1095." Wakef. Mss.] " Ἀνάβρασις, ἡ, Æstuatio, " Ebullitio, Aquæ æstuantis s. ferventis subsultatio, " h. e. Cum aqua fervens ebullit et subsultat, quod " ἀμβολάδην ζεῖν Herod. vocat. Idem in mari dici-" tur ἀνάχυσις." [Strabo 1, 374. S. =206. * Ἀνάβρασμα, (τὸ,) Nomoc. ap. Coteler. s. 426. * " Ἀναβρασμὸς, (ὁ,) Synes. de Febr. 142. 214." Kall. Mss. " Schol. Pind. II. 4, 213." Wakef. Mss.] " Ἀνάβρα-" στος, ὁ, ἡ, Fervefactus, ut ὕδωρ, Diosc.: κρέα, Ari-" stoph. B. (553.) Carnes elixæ, coctæ ebulliendo." [Athen. 269. κίχλαι: 384. " Kuster. Aristopb. 69. Porson. Med. p. 10." Schæf. Mss.] Ἀποβράσσω, vel Ἀποβράττω, et secundum quosdam etiam Ἀποβράζω, ut ἐκβράζω, Fervendo s. Æstuando expuo, s. eructo, Per æstum expuo. Bud. interpr. etiam Exæstuo ex Justino. Ἀποβράσσομαι pass. Per æstum expuor, s. evomor: aut simpl. Ejicior. Philo de Mundo, Ὅσα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι, i. e., inquit Bud.,

C Ab æstu ejici in littora, q. d. Exspumari, uno verbo: sicut et ἀπόβρασμα Spuma exp. Greg. Εἰ δέ που πλεονάσαν τύχοι καὶ δυσκάθεκτον, των κόλπων ἀποβρασθέν. || Pro Defervesco etiam capitur, Bud. teste. || Ἀποβράσσω, secundum Hes., est etiam διΐστημι πυροὺς ἢ ἄλευρα ὀθόνῃ: ubi διΐστημι quidam exp. Discerno vel Secerno. Callim. (Fr. 232.) οὐδὲν ἀπέβρασε φαυλον ἀλετρίς. Hinc Ἀπόβρασμα, τὸ, Furfur tritici. Ἀποβράσματα, inquit Hes., τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν. Suid. ponit simpl. τὰ πίτυρα. || Item Spuma. [Gl. Defersus. * Ἀποβρασμὸς, ὁ, Sext. Emp. 575.: Alciphro 1, 23. Μετὰ τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμύ. Hippocr. de Nat. Puer. c. 11. Ἐς τρὶς ἀποβράσσεται ἡ γονή. " Ἀποβράζω, Bergler. ad Alciphr. 97. ad Timæi Lex. 64. Ἀπόβρασμα, ibid. Matth. ad Epist. Cathol. p. 237." Schæf. Mss. " Ἀποβράζω, Exspuo, Philo J. 2, 174. Exæstuo, Schol. Pind. Π. 4, 213." Wakef. Mss.] Ἐκβράζω, potius quam Ἐκβράσσω, Bullire facio s. Fervere facio. Ἐκβράζομαι, Ebullio, Effervesco, Chrys. Εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξεβράσθησαν. || Ἐκ-

D βράσσω, Æstus impetu ejicio, s. expuo. Unde Ἐκβράσσομαι: Chrys. Νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους. Diosc. Τῇ του ποταμοῦ ῥύμῃ ἐκβράσσεται εἰς τὰς ἠϊόνας. Athen. Ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτήν. [" Chrys. de Sac. 268." Routh. Mss. " Alio sensu, de foliis, Geop. 2, 6." Kall. Mss. Dio Cass. 388. Herod. 7, 188. Apollod. 1, 6. Πολλὴ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη. Ælian. H. A. 6, 15. Ἑαυτὸν ἐς τοὺς αἰγιαλοὺς ἕλκων ἐξέβρασε. Glossæ: Ἐκβράσαι· Ebullire. Ἐκβρασθεὶς, ἐκριφθείς· Expulsus. Ἐκβράσσω· Evomo. Ἐκβράσσει τὸ σῶμα ἡ θάλασσα· Respuit corpus. " Ἐκβράζω, Jacobs. Anth. 6, 176. Julian. Æg. 53. ad Diod. S. 1, 696. Villois. ad Longum 215. Thom. M. 622. Alberti Glossar. 264. Bergler. ad Alciphr. 41. Toup. ad Longiu. 369. Ammon. 97.; Valck. Animadv. 156. Lennep. ad Phal. 53. ad Lucian. 1, 416. Ἐκβράσσω, Toup. ad Longin. 368. ad Herod. 594. ad Diod. S. 1, 695. 2, 461." Schæf. Mss. " Surgo, Germino, Pullulo, Geop. 1, 102. Ἐκβράζω, de mari, Dionys. H. 1, 2364. Josepb. 419.

Ælian. H. A. 325. Ebullio, Apollod. p. 21. Cum vi emitto, Strabo 84. Dio Cass. 563. Suid. vv. Ἀμυκλᾶν, et Ἐκζέω. De vermibus, Idem v. Ἡρώδης." Wakef. Mss.] Ἐκβρασμὸς, (ὁ,) Ebullitio, ἔκζεσις, Suid. Ἔκβρασμα, (τὸ,) Quod erumpit quasi ebulliendo. Unde Ἐκβράσματα pro Papnlis ardentibus, e Gal. et Ægin. ‖ Ἐκβρασμὸς, Ipsa ejiciendi actio, quæ fit ab æstu. Ατ Ἐκβράσματα θαλάσσης e Tacito redditur Ejectamenta maris. Sed ap. Diosc. 5. Αὐτομάτως γίνεται οἱονεὶ ἔκβρασμα ὂν Ἰνδικῶν καλάμων, redditur, Spumæ modo erumpens. [Gl. Papulæ, Excrementa. "Ἐκβρασμὸς, Bernard. ad Synes. 142. *Ἔκβρασις, Heyn. Hom. 7, 558." Schæf. Mss. "Ebullitio, Suid. 2, 233. Etym. M. 494." Wakef. Mss. * Συνεκβράζω s. * Συνεκβράσσω, Lycophro 898. * Ἐμβράζω s. * Ἐμβράσσω, Schneidero susp.; sed extat ap. Aquil. Gen. 40, 6. * Περιβράζω s. * Περιβράσσω, Nicet. Ann. 21, 3. Γέλωτι ἠδεῖ περιβρασσόμενοι: cf. Συμβράσσω. "Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 6, 407." Boissonad. Mss. * Προσβράζω s. * Προσβράσσω, Plut. 8, 687= 675. "Pass., Mari tundor, Zenob. 4, 38." Wakef. Mss. * Συμβράζω s. * Συμβράσσω, Nicet. Ann. 10, 9. * Καχασμῷ ἀτάκτῳ συνεβράσσοντο. Sic Coucutior risu. 2 Macc. 5, 8. * Ὑπερβράζω s. * Ὑπερβράσσω, Anal. 2, 156. Πίσσα πυρὸς φλογὶ—βρασθεῖσα. "Bianor 9." Schæf. Mss.]

ΒΡΑΧΥΣ, (εῖα, ὺ,) Brevis, Parvus, Exiguus. Proprie autem Brevis: unde βραχύτης ap. Plat. opp. μήκει. Sic βραχέα ξίφη dicuntur Lacones habuisse, Breves enses. Et ap. Athen. 14. Agesilaus perhibetur fuisse βραχὺς τὸ σῶμα. Sed Thuc. 1. βραχεῖαν et μεγάλην πρόφασιν opp.; 4. πλέονος et βραχυτέρας γῆς. Apud Eund. 3. ἐκ βραχέος, sub. διαστήματος: Ὥστε ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι: quod exp. Ut brevis trajectus esset. Sic ab Eod. dicitur διὰ βραχέος. Item, Βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης. Item, 1. Ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας. Utuntur enim sæpe in brevitate temporis significanda, ut cum Hippocr. scribit, Ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρά. Dicunt autem ἐν βραχεῖ et πρὸ βραχέος, sub. χρόνῳ et χρόνου. Chrys. Πρὸ βραχέος ἀποστὰς τῶν βιωτικῶν φροντίδων, Qui ante breve tempus curis secularibus valedixit, i. e. Paulo ante, Non ita pridem: ἐν βραχεῖ autem ap. Lucian. exp. Brevi tempore, item Paulo momento, Subito, Repente. Sed ἐν βραχεῖ sæpius ponitur pro Eo quod Lat. dicunt Paucis, sub. verbis: ut ap. Eund. Anachars. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ. In quo loquendi genere sub. posse existimo λόγῳ: at in h. l. Eurip. et similibus, ἐν βραχεῖ συνάπτω λόγον, dat. βραχεῖ subst. accipio, nisi quis aliud subst., quod commode sub. possit, ostendat. Dicitur itidem plur. ἐν βραχέσι, sed rarius, pro Paucis. Et ἐν βραχυτάτοις, Synes. Τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν ὡς ἐν βραχυτάτοις οὕτως ἔχει, Ut brevissime complectar. At διὰ βραχέων non minus frequens est, quam ἐν βραχεῖ. Dem. Διὰ βραχέων δεῖξαι. Lucian. Ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων ὡς οἷόν τε. In quibus ll. sub. ῥημάτων: cum, Ἐκ βραχέων ῥημάτων δεῖξαι, alicubi dicat Dem. Alioqui et aliud quodpiam subst. huic synon. sub. At βραχὺ præfixa præp. κατὰ, redditur adv. Paulatim, Sensim, sicut et κατὰ μικρὸν, ut κατὰ βραχὺ μαλάττεσθαι. Gal. ad Glauc. 1. Thuc. tamen in VV. LL. Πλὴν κατὰ βραχύ τι τεῖχος ἀπετετέλεστο, pro Præter aliquantulum spatii. Redditur autem illa v. Lat. et cum compar., ut, Βραχεῖ γέ τινι πλείω, Plato de Rep. Aliquanto vel aliquantulo plura. Et βραχὺ, item βραχύ τι, Aliquantum, Paulum. Thuc. 1. Βραχὺ μέν τι προῆλθον ὡς βοηθήσοντες. Greg. Βραχύ τι τὸν λόγον ἀναγαγών. Et de tempore, ut, Βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plut. Galba, pro Paulo ante crepusculum. Interdum et Paulisper, ut Acta 5, (34.) Nonnunquam vero βραχὺ adv. positum per Parum redditur, ut βραχὺ φροντίζειν, Aristophani et Dem. Parum curare, pro Non curare. Dicitur denique βραχὺ Quod est parvum, i. e. parvi momenti, s. parvi pretii: unde βραχέος ἄξιος ap. Plat. de LL. pro Contemnendo. Dixit autem Thuc. Βραχύ τι εἶναι καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Sed 3, (58.) βραχὺ, Parvum, i. e. Parvi laboris: Βραχὺ γὰρ τὸ τὰ ἡμέτερα σώματα διαφθεῖραι, ἐπίπονον δὲ τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι. ‖ Βραχέα, τὰ, Brevia; ut Virg. In brevia et syrtes. Ετ Βράχεα tanquam a βράχος, ut Plut. de Anim. Sol. Ὅπως οὐκ ἐνσχεθήσεται βράχεσιν, οὐδὲ εἰς τέναγος. Et Polyb. Τὰ τοῖς βράχεσι περιπίπτον: ita enim scribit Bud., non βραχέσι, licet ex alio ejusdem l. afferens βραχέα. Idem Bud. scribit βράχη ab J. Poll. nominari inter navigandi offendicula, et subjungit ex Herod. (2, 102.) Ἐπικέσθαι ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλωτὴν ὑπὸ βραχέων. "Βραχύτατος, Brevissimus, Xen. Ἐν βραχυτάτῳ sc. λόγῳ δηλοῦν dicit pro Brevissimis verbis declarare."

[Βραχὺς, Gl. Paulus, Parus, Brevis. Βραχὺς, ὁ μικρός· Brevis. Βραχύ· Paulum, Breve. Διὰ βραχέων πάνυ· Breviter, Brevissime, Pauco. Διὰ βρ. διηγούμενος· Breviarius. Πάνυ διὰ βραχέων· Brevissime. Παρὰ βραχύ· Paulum minus, Paulo brevius. Πρὸ βραχέος· Nuper. Ἐν βραχεῖ· Propediem. Ἐπὶ βραχύ· Paulisper. Κατὰ βραχύ· Paulatim, Parumper. Μετὰ βραχύ· Paulo post Βράχος· Breve. Βράχεα, Βράχη· Vada. Βράχη θαλάσσης· Vada. Βραχὺς, ἐν βραχεῖ, Greg. Cor. 34. 685.: Conf. cum Βαρὺς, 601. Βραχεῖα συλλαβὴ, Draco 5. "Βραχέα, τὰ, Epiphan. Hær. 28. c. ult." Routh. Mss. "Τὰ βράχεα scr., ut constanter ap. Polyb. Vide Lex. Polyb. A sing. τὸ βράχος derivat Etym." Schweigh. Mss. * Βράγος, Hesychio ἕλος. "Ego sic judico et statuo (de adjj. in υς,) Græcos sub hac conditione terminationem mutasse, si nom. subst. subjaceret aptum fingendo adj.; sin, adj. simplicis exitum reliquisse. Hinc ἄθηλυς———. Ad subst., si quod esset, recursum esse clarissime apparet ex eo, quod vett. ἀγλευκὴς, quam ἀγλυκὴς dicere maluerunt, Weisk. ad Longin. Fr. 8, 8. et Nott. ad Xen. locum ab eo citatum, quorum hoc in Schol. Nicandri A. 171. prioris interpretamentum et a Librariis sæpe substitutum est, H. Steph. Thes. 1, 851. Hoc si ita esset, consequens videtur, ut nom. βράχος, a quo διβραχὴς duceretur, aut non in usu fuisse ap. vett., aut propter similitudinem verbi βρέχω non idoneum habitum credamus, a quo adjj. componerentur, aut denique, quod mihi quidem veri simillimum videtur, in ea signif. inclusum esse, quæ cum pedum mensuris nihil commune habet. Non antiquum esse vocab. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 343. censet:—' Vett. scriptt. βραχέα ὕδατα dixerunt Vada, sequiores contraxerunt βραχῆ, et fuerunt, qui hinc sing. βράχος efficerent, veluti Procop. (B. V. 2, 1. Βράχος ποιοῦσα οὐχ ἧσσον.) Falsi igitur sunt, qui βράχεα scribunt, quod in Polybio fecit Schweigh.' Τὰ βράχη τοῖς βάθεσιν opponuntur ap. Diod. S. 13, 78. p. 369. eodemque accentu Dio Cass. 42, 4. p. 307. 49, 4. p. 572. Ælian. H. A. 1, 23. J. Poll. 1, 115. Incertus ap. Suid. v. Εἰκός. Apud Strab. contra, et Ælian. l. c. 9, 49. 10, 17. hoc sensu βραχέα scribitur, in Periplis utroque modo; quæ ambiguitas ipsius Thuc. Codd. invasit, in cujus L. 2, 91. Ἐς βραχέα ὤκειλαν mirabilis est lectt. discrepantia: βράχη Cod. Steph.; βράχεα, ut semel ap. Dion. Chr. Or. 5. p. 190. et in Arriani Ind. sæpissime scribitur, tres alii cum vett. Edd., quod accentum substantivi, adjectivi terminationem habet. Singulare τὸ βράχος nemo magis frequentat Procopio B. G. 1. 309. H. T. 1. 19. 58. sed idem etiam alii, Auctor Peripli in Bibl. Matrit. 486. Steph. B. v. Βραχία p. 181.: Διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα· ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. Sed quid multa colligam, qua de re nemo dubitare potest? Sive Gr. novitiorum error, ut Schneidero placebat, adj. in subst. transmutavit, s. iidem, qui τὸ βάθος, τὸ δάσος, τὸ τάρφος, τὸ τάχος etc. usurparunt, etiam τὸ βράχος asciverunt, nunquam certe alia, quam Vadi signif. hoc nomen venit." Lobeck. ad Phrynicb. Ecl. 536. Unde * Βραχώδης, ὁ, ἡ, Gl. Vadosus, Suid. v. Γάδειρα, "et v. Ὠκεανὸς," Boissonad. Mss.: Hesychio τραχύς. "Nonn. Ms. in Epitaph. Basil. M. Hist. 20. Περὶ τῶν Γαδείρων—διὰ τὸ εἶναι (τὴν θάλασσαν) βραχώδη καὶ σκοτεινήν. Dicitur τραχώδης a τραχὺς." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[" Βραχὺς, Bergler. Alciphr. 138. 172. ad Herod. 541. Markl. Suppl. 566. Wakef. Trach. 1131., S. C. 5, 13. Jacobs. Anth. 7, 130. Infirmus, Inops, Musgr. Heracl. 613. Non profundus, ad Diod. S. 1, 699. I.

q. μικρὸς, ad Artemid. 261. I. q. εὐτελὴς, Brunck. (Ed. C. 294. De mari, Is. Voss. ad Pomp. Mel. 659. Gron. II. Ἐν βραχεῖ, ad Lucian. 1, 174. Greg. Cor. 13. et n.: Heyn. Hom. 7, 82. Παρὰ βραχὺ, ad Mœr. 43. Παρὰ βραχὺ φεύγειν, Alciphro 288. et n.: Κατὰ βραχὺ, Xen. Eph. 113. ad Charit. 265. 315. Athen. 1, 54. Phrynich. Ecl. 176. Thom. M. 800. Philodem. 12. Mahne de Aristox. p. 16. Lucian. 3, 373. Heindorf. ad Plat. Phædr. 188. Ἐπὶ βραχὺ, Jacobs. Anth. 7, 315. Βραχὺ, cum gen., Paus. 3, 115. Βραχύς τις, Boeckh. in Plat. Min. 156. 165. Ἀπὸ βραχείας γνώμης, Bibl. Crit. 3, 2. p. 30. Βραχὺ, Xen. Eph. p. 29. mox βραχὺν χρόνον. Πρὸ βράχέος, Toup. Emendd. 1, 61. ad Diod. S. 2, 556. Διὰ βραχέων, Alciphro 448. Πρὸς βραχὺ, Jacobs. Anth. 6, 166. Philostr. 70. Boissonad. Heindorf. ad Plat. Phædr. 198. Heyn. Hom. 7, 85. Βραχεῖς, Pauci, Tzetz. Chil. p. 128. 158. (ubi male vertitur.) Ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 318. An compar. Βραχίων? Markl. Suppl. 478. Superl., Brunck. Soph. 3, 506. Βραχέα, τὰ, Toup. Opusc. 1, 50. ad Herod. 359. Is. Voss. ad Pomp. Mel. 659. Gron. II. Βράχη, Thom. M. 805. T. H. ad Aristoph. Π. p. 413. Sing. Βράχος, Abresch. Æsch. 2, 84." Schæf. Mss. "Βραχὺς, Paucus, Dio Chrys. 1, 388. Exiguus, de oculo, Ælian. H. A. 463. Vadosus, de fluvio, Athen. 334. De aqua minima, Theod. 4, 393. Πρὸς βραχὺ, Pene, Philostr. 683. Gen. βραχῆος, Fabric. B. G. 2, 646." Wakef. Mss.]

Βραχέως, Breviter, Paucis. Exp. et Modice, Leniter, Gal. ad Glauc. 2. Βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι. [Lex. Polyb. Xen. Ἐ. 1, 7, 3. "Diod. S. 2, 336. Ἵνα βρ. εἴπω, Dionys. H. 5, 323." Schæf. Mss. * Βραχυτάτως, Gl. Brevissime.]

"Βραχυλὸν, Hesychio βραχυτελῆ, μικρὸν, Brevem." [Schneidero susp. Saltem scr. βραχύλος.]

Ἀμφίβραχυς, (ὁ, ἡ,) Utrimque brevis, Utraque e parte brevis. Pes in carmine sic appellatus a Gr., quod primam et ultimam babeat brevem, longam autem mediam. Huic opp. ἀμφίμακρος: nam βραχὺς est Brevis, ut μακρὸς, Longus. [Draco 129, 5. Dionys. H. 2, 29. (de Comp. Verb. 221.) Eust. 60, 51.] Ατ Τριβραχυς, Pes in carmine tribus brevibus syll. constans. [* "Τρίβραχος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 283." Schæf. Mss. * Δίβραχυς et * δίμακρος, Draco 59. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 536. qui et * Πολυβραχὺς ex Eust. 422. affert. * "Ἑξάβραχυς, Schol. Soph. Ant. 1245. 1302. Osann. Anal. 76." Boissonad. Mss. "Schol. Eur. Phœn. 298." Kall. Mss. * "Τετράβραχυς, Scbol. Aristoph. O. 238. 1382. "886." Boissonad. Mss.]

"Ἔμβραχυ, Suidæ ἐλάχιστον, μικρόν: in his ll., "Μαρτύρεται ὁ θεὸς, ὅτι μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύναται "ἔμβραχυ. Item, Καὶ οὐδὲ ἓν εἴς τινα ἔμβραχυ ἀγα- "θὸν, ὃ μὴ ἐκείνου κατέτεινε τὴν ψυχὴν, Ne minimum "quidem. Sed exp. etiam adverbialiter ἁπλῶς, ὅλως, "συντόμως, Prorsus, Ut uno verbo dicam, καὶ οἷον ἐν "βραχεῖ. Aristoph. Schol. tradit Attice usurpari "pro βραχὺ, vacante ἐν, ut ἐμφαγεῖν pro φαγεῖν, ἐν- "δυστυχεῖν pro δυστυχεῖν: Σ. (1120.) Ἀλλά μοι δοκεῖ "τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ, Ὅστις ἂν μὴ ἔχῃ τὸ "κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον. Apud Hes. scriptum "ἐμβραχεῖ, exp. itidem μικρὸν, item καθόλου, ὅλως, "συντόμως, ἁπλῶς." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 414. Aristoph. Θ. 390. "Plato 356. Bas. 1." Seager. Mss. "Lysias 510. Καθ' ὅσον ἔμβραχυ ἕκαστος δύνηται, al. ἂν βραχὺ, Ælian. V. H. 3, 47. Οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἔμβραχυ, al. ἐν βραχεῖ." Schneider. Lex. "Plato Theag. s. 9. et ibi Schol. (88.) qui Cratini versum affert hocce modo, Ἔδει παρέχειν ὅ,τι τις εὔξαιτο ἔμβραχυ. Leg. ὅ, τι ἄν τις εὔξαιτ' ἔμβραχυ." Boissonad. Mss. Sic conjecerat et Blomf. ad Æsch. Pr. 795. "Valck. Phœn. p. 276. Timæi Lex. 99. et n.: Toup. Opusc. 1, 108.; Emendd. 1, 165. Brunck. Aristoph. 1, 102. 2, 244., Kuster. 219. Boissonad. Philostr. 332. Ruhnk. Hist. Or. 46. Heindorf. ad Plat. Gòrg. 36." Schæf. Mss.]

"Ἐπιβραχὺ, s. Ἐπὶ βραχὺ, Ad breve tempus." [* Παραβραχὺ, i. q. παρὰ μικρὸν, Peu s'en faut.] "Καταβραχέως, e Plat. Tim. affertur pro Paulatim. "Ετ Καταβραχὺ itidem pro Paulatim, necnon Haud "ita multo post. Sed et divisim scribitur κατὰ βρα- "χὺ," [Gl. Paulatim, Parumper. * Καταβραχὺς, Thuc. 7, 2. Ἤδη ἐπετετέλεστο τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὸν μέγαν λιμένα διπλοῦν τεῖχος πλὴν κατὰ βραχύ τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν, ubi Schol. Κατὰ βραχύ τι βαρυτόνως τινὲς ἀναγινώσκουσι, ὡς μὴ τὸ ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ πετρῶδες ἀκούηται. "Quæ Baver. scripsit, uugatoria sunt. Mihi illud signif. videtur, aliquos, utroque conjuncto, πλὴν καταβραχύ τι, scripsisse, Excepto loco quodam vadoso eodemque scruposo, nisi pro πετρῶδες ille πηλῶδες scripsit, quæ res fere conjunctæ esse solent: Plato Tim. 9. p. 297. Πηλοῦ καταβραχέος, (a * καταβραχὴς, al. κάρτα βραχέος, notante Schneider. Lex.) Apud Strab. 5, 4, 5. p. 190(=374.) nunc e Cod. Vat. legitur, Κόλπον * προσβραχῆ καὶ πολύν: Cod. Ven. * προβραχῆ: Edd. vett. * προβραχύ. Sed προσβραχὴς, 6, 6. p. 298. et sæpius legitur, et videtur hæc forma signif. nominis τὸ βράχος clarius ostendere." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 540. "Καταβραχὺς, Gesner. Orph. p. 449. Καταβραχὺ, Bast Lettre 55." Schæf. Mss. "Jambl. p. 2. * Ὑποβραχὺς, Ælian. H. A. 209." Wakef. Mss.]

Βραχύτης, ητος, ἡ, Brevitas. Schol. Thuc. est etiam ἀσθένεια. [Gl. Brevitas, Parvitas, Breviarium. "Epiphan. Hær. 70, 1." Routh. Mss. Thuc. 1, 138. Diod. S. 2. p. 83. Dionys. H. 2, 24. 25. Hippocr. 312, 20.]

Βραχύνω, Breve reddo, Corripio. Apud Gramm. syllabam βραχύνεσθαι et ἐκτείνεσθαι contraria sunt, ut Lat. Corripi et Produci. [Gl. Brevio. Hippocr. 47, 39. 390, 29. 480, 1. 506, 39. 508, 4. "Valck. Diatr. 217." Schæf. Mss. * Βράχυνσις, ἡ, unde] "Βραχυντικὸς, (ἡ, ὸν,) Breviandi s. Abbreviandi vim "habens."

"Βράχιστος, Brevissimus, interdum et Minimus," [Aristoph. A. 716.]

¶ Βραχίων, ονος, ὁ, Brachium, Lacertus. Eur. Hec. (15.) οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα, Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. Etym. vult dici quasi βραχυκίων, vel quod sit βραχίων i. e. βραχύτερος, τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν. Quid autem proprie vett. βραχίονος appellatione comprehenderint, docent Gorr. et Cam. e vett. [Gl. Brachium. Βραχίων ἡ τῆς χειρός· Brachium, Lacertus. Βραχίονος μῦς· Lacertus. "LXX. in Deut. c. pen. v. 20. Hippol. in Genes. p. 31." Routh. Mss. Draco 30, 23. 85, 25. Ind. Epict. "Xen. Eph. 4. Jacobs. Exerc. 1, 85. Valck. Phœn. p. 43. Markl. Suppl. 478. Musgr. ib. Ἡ βρ., Heyn. Hom. 6, 647." Schæf. Mss. * Βραχιονίζω, unde * "Περιβραχιονίζω, quod verbum Asio restituit Naek. ad Choeril. 74." Dindorf. Mss. * "Βραχιολάβος, (ὁ, ἡ,) Cocchii Chirurg. 28. (Σφενδόνη ἡ βρ.)" Kall. Mss. Humerum complectens.] Hinc Λευκοβραχίων, ὁ, ἡ, Candida brachia habens, pro Pulchra, a parte totum, eod. modo, quo dicitur λευκώλενος, [Schol. Il. A. 55. * "Μεγαλοβραχίων, Const. Manass. Chron. p. 95. * Στερροβραχίων, 104(=202.)" Boissonad. Mss.] Item Βραχιονιστὴρ, [ὁ, Gl. Armilla, Plut. Rom. 16. (1, 112.) Tzetz. Chil. 13. p. 246.] et Βραχιόνιον, ac Περιβραχιόνιον, Xen. K. Π. 6, (4, 1.) Ornamentum brachii, Armilla. [Gl. * Βραχιάλιον· Veriola. Trall. 1. p. 30. Dicitur et * Βραχιάριον, ("Aquila 2 Reg. 1." Wakef. Mss.) et * Βραχιόλιον, Schleusner. Lex. in V. T. Περιβραχιόνιον, J. Poll. 533. Dionys. H. 1, 633. Xen. K. Π. 6, 1, 51. "Ad Charit. 447." Schæf. Mss. * Περιβραχιόνιος, α, ον, Plut. Demosthene 4, 437.]

"ΒΡΑΧΩ, v. ὠνοματοπεποιημένον, signif. ἠχῶ, So- "no, Sonitum s. Crepitum edo, teste Etym. Frequenti "ap. poet. in usu est aor. 2 βράχε pro ἔβραχεν, i. e. "ἤχησεν, ἐψόφησεν. Hesiod. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύ- "χεα: pro quo et ἀράβησε dicunt ead. in re. Il. E. "(838.) μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βριθοσύνῃ, Cre- "puit gemuitque sub pondere. Inde infin. βραχεῖν: "quem Hes. exp. ἠχῆσαι, ψοφῆσαι, Sonare, Strepi- "tare, Crepitare. Ἀβραχεν, Hesychio ἤχησεν, Sonuit "s. Sonitum dedit: pro quo alioquin ἔβραχεν repe- "ritur a βράχω." [Apoll. R. 2, 573. 4, 642. Omni-

no v. Schneider. Lex. " Heyn. Hom. 4, 632. 5, 159. 7, 221. 301. 804. 8, 189." Schæf. Mss.] " Βραχα-
" γέω, Resono, Strepo, VV. LL." " Βράχαλον, He-
" sychio χρεμετισμὸν, Hinnitum, forsan παρὰ τὸ βρα-
" χεῖν," [al. χρεμετιστικὸν, Schneider. Lex. v. Βρά-
χω.] " Βραχμάζουσαι, Hesychio χρεμετίζουσαι, Hin-
" nientes." [* Βράχος, Stridor, Athen. 14, 12. "Etym. M." Wakef. Mss.] " Ἀνάβρεχε, Hesychio ἤχησεν,
" ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε, Insonuit, Crepitum dedit:
" quo sensu et Ἀνέβραχε dicitur, Aor. 2. Nam βρέ-
" χω facit fut. 2. βραχῶ, verso ē in ā, ut et in aliis.
" Il. T. (13.) τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα." [Apoll. R. 1, 1147. διψάδος ὕδωρ. Il. T. 13.; Od. Φ. 48. καλὰ θύρετρα. " Heyn. Hom. 7, 599. 804." Schæf. Mss. * Ἐπιβράχω, Tzetz. Hom. 105. ἐπέβραχεν. Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 203. " Apoll. R. 4, 642." Schæf. Mss. " Orph. Arg. 993. Quint. Sm. 5, 497. 8, 408." Wakef. Mss. * Ὑποβράχω, Quint. Sm. 2, 494. 5, 393. 6, 335. 10, 72. Spitzner. l. c.]

ΒΡΕΜΩ, Fremo, Murmuro. Il. (Δ. 425.) κῦμα θα- B
λάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον, μεγάλα βρέμει: B. (210.) βρέμεται pro eod. Sic autem Lat. Fremere, et frequentius etiam fremitum de mari resonante dicunt, sicut et Murmurare. Transitive ap. Nonn. πολύστομον ἔβρεμον ἠχὼ, q. d. Vocem cum fremitu edebant. Quin et propter πολύστομον non dubitem reddere Multifremam vocem edebant. [Cf. Ἐπιβρέμω.] || Fremo, i. e. Fremebunde minor: ut Bud. interpr. in Greg. Τούτῳ βρέμοντι κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ λεόντειον βρυχωμένῳ, ὁ γεννάδας εἰσάγεται. Item in ejusd. Epitaph. Patris, Παρῆν γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων Χριστιανοῖς. " Reperitur et pass. Βρέμομαι. Hes. enim βρέ-
" μεται affert pro ἠχεῖ, ψοφεῖ: addens etiam προσρή-
" σεται." [Apoll. R. 2, 323. αἰθὴρ, 567. 666. ἀϋτμὴ, 4, 1302. Pind. N. 11, 8. λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά: cf. 9, 19. βρομίαν φόρμιγγα: O. 6, 55. βρέμει ἄφαντον. Frendit præ invidia: Apoll. R. 1, 1247. Æsch. Pr. 424. στρατὸς βρ. ἐν αἰχμαῖς. Βρ. et βρέχω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 101. " Huschk. Anal. 108. Wakef. Alc. 767., Eum. 891. Valck. Phœn. p. 40, Jacobs. Exerc. 1, 130. 150. * Βρεμεαίνω, Heyn. Hom. 8, 14." Schæf. Mss. " Βρέμομαι, med., Æsch. S. c. Th. 356." Wakef. Mss. * Θρασυβρέμων, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 22." Boissonad. Mss.] " Βρεμεῖ,
" Hesychio ἠχεῖ, φωνεῖ, σίζει: item ἀπειλεῖ et πα-
" τάσσει: a th. Βρεμέω." [Unde " Βεβρέμηκα, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Βαρυβρεμέτης, ὁ, Soph. Ant. 1127. * Βαρυβρεμετὴρ, ὁ, unde * Βαρυβρεμέτειρα, ἡ, Orph. H. 9, 25.] Ἐριβρεμέτης, q. d. Grandifremus, Grandistrepus, ut Jupiter ἐριβρεμέτης, Hesiod. Magno cum strepitu s. fragore tonans, [Il. N. 624. Pind. I. 4, 77. λέων, Aristoph. B. 826. Dicitur et * Ἐριβρεμὴς, ad Dionys. H. de Comp. Verb. 307. " Huschk. Anal. 201. Ἐριβρεμέτης, Archias 4. Brunck. Aristoph. 1, 187. Valck. Adoniaz. p. 351." Schæf. Mss. " Orph. Dionys. P. 578. Nonn. D. 23, 276." Wakef. Mss. * Μεγαβρεμέτης, Orph. Arg. 747. * Μεγαλοβρεμέτης, Quint. Sm. 2, 508.] Ετ Ὑψιβρεμέτης, idem Jupiter ab eod. Hesiodo et Hom. dicitur, q. d. Altifremus, D
Altistrepus. Redditur et Altitonans; est enim ὑψιβρεμέτης, Qui ab alto s. in alto strepit tonando. Significantius tamen est ὑψιβρεμέτης, quam Altitonans: [Gl. Altisonans. Lucian. 7, 13. ἀνήρ. " Clark. ad Il. A. 43. Heyn. Hom. 4, 154." Schæf. Mss.]

[* Εἰσβρέμω, Orph. Arg. 462.] Ἐμβρέμω, et pass. Ἐμβρέμομαι, Infremo, [Il. O. 627. " Heyn. Hom. 7, 395." Schæf. Mss.]

Ἐπιβρέμω, q. d. Adfremo. Sed in Il. P. 739. Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἷς ἀνέμοιο, act. sumitur de flamma, quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere s. stridere facit. [Ἐπέβρεμον ἄσπετον ἠχὼ, Nonn. Jo. 228, 8. Musæus 193. οὔασιν ἠχὴ, Aristoph. B. 690. χελιδὼν ἐπιβρέμεται τοῖς χείλεσιν: 1580. Eur. Bacch. 151. " Ἐπιβρέμω, * Ἐπιβρεμῶ, Heyn. Hom. 7, 395." Schæf. Mss. " Ἐπιβρέμω, Opp. K. 4, 170. Quint. Sm. 14, 457." Wakef. Mss. * Καταβρέμω, Anacr. 6, 5. ubi v. nott.] " Περιβρέμεται, Circumfremit, Dionys. P." [131. 475. Opp. K. 2, 67. Apoll. R. 2, 323. Orph. Arg. 687. " Ruhnk. Ep. Cr. 221. Wakef. S. C. 2, 133. * Περιβρέμετος, Ruhnk. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss. * Συμβρέμω, Dio Cass. 1095. * Ὑποβρέμω, i. q. ὑπηχέω, Æsch. Pr. 432. " Ruhnk. Ep. Cr. 221." Schæf. Mss. " Med., Nicander A. 290." Wakef. Mss.]

Βρόμος, (ὁ,) Fremitus, Ingens sonitus, Fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. Οὐκέτι κοιμίσσαις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χαλάζης. Aristot. de Mundo, Εἰληθὲν δὲ πνεῦμα ἐν νέφει παχεῖ τε καὶ νοτερῷ βρόμον καὶ πάταγον ἀπειργάσατο μέγαν. Idem de terræ motu βρόμον et μύκημα, Mugitum, pro eod. dixit, Bud. Sic autem Mugientem fremitum dixit Catull. De ignis etiam crepitu dicitur, atque adeo hanc propriam esse signif. vult Suid.; quod si verum esset, de βρέμω quoque, unde illud deducitur, dicendum idem foret, atque ita utitur Strabo, de fremitu ignis ἐκ τῶν ἀναφυσημάτων τῆς Αἴτνης, et similium, cum alibi, tum p. 121. Bud. [Gl. Fœtor, Odor, Fremitus, Sonor, Crepitus, Quadra, Crepitans ignis, Rumos ignis. Βρόμος, ὁ καρπός· Avena. Cf. Βρωμος. Cribas. 42. Matth. Pind. O. 2, 45. κεραυνοῦ. Alcæus ap. Schol. Soph. Œd. T. 151. Ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός. " Wakef. Herc. F. 1214., Musgr. ib. Jacobs. Anth. 6, 271. 10, 189. Huschk. Anal. 109. Wakef. Georg. 49. Heyn. Hom. 6, 602. 7, 395. Ruhnk. Ep. Cr. 65. Jacobs. Exerc. 2, 145. Ilgen. Hymn. 585. ad Diod. S. 1, 250. 336. αὐλῶν, Ruhnk. Ep. Cr. 61." Schæf. Mss. " Proprie de igne, Schol. Il. A. 354. De tibiis, Hom. H. in Merc. 451." Wakef. Mss.]

Ἄβρομος, ὁ, ἡ, Fremitum vel Strepitum magnum edens, Valde perstrepens. Item Valde vociferans, Multum clamans, Clamosus, Tumultuosus: ut sit a βρόμος, præfixo α intens. Il. N. (40.) Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔπροντο, Ἄβρομοι, αὐϊαχοι, i. e. * πολύβρομοι καὶ * πολύηχοι, ut habetur in Schol. At Eust. exp. ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. Sic et Porphyr. in Quæst. in Hom. Hesychius quoque in Ἀ-
βρωμούντασχοι, q. v. depravate conflata est ex Hom. C
ἄβρομοι, αὐϊαχοι, aut ego fallor, vult esse pro * ὁμόβρομοι, ut ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις: aut pro πολύβρομοι, q. d. Multifremi: ut α sit intens., sicut initio dixi. || Fremitum s. Strepitum nullum edens, Non vociferans, Non tumultuosus. Sic Hes., ap. quem habetur et Ἄβρομον, Origanum. UNDE Ἀβρομία, ἡ, Tenebræ, Hes. Pono autem post Ἄβρομος, quod suspicer tenebras ita vocatas, quia nox strepitu carere solet, et omnia in ea conticescunt. " Ἀβρωμούντασχοι, inquit
" Hes. οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ, οἷον μετὰ κραυγῆς μιᾶς,
" ut sit pro * ὁμόβρομοι, Qui unanimi voce clamorem
" tolluut, οἱ ὁμόφωνοι κεκραγότες: ā hic idem signif.
" quod ὁμοῦ, ut in ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις. Vel etiam
" * πολύβρομοι, b. e. * πολυτάραχοι: βρόμος enim
" est ποιὰ κραυγὴ, κατὰ μίμησιν. Quibus subjungit,
" καὶ Ἀνάχοι, μετὰ ἰσχύος μεγάλης, ὡς Ἀναχὲς λέγε-
" ται τὸ μεγάλως κεχηνὸς, τοῦ ν πλεονάζοντος. Sed
" videtur hoc ἀβρωμούντασχοι corruptum esse ex Ἄ-
" βρομοι, αὐϊαχοι, quod legitur Il. N. 41. Ἕκτορι
" Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο, Ἄβρομοι, αὐϊα-
" χοι. Ubi Schol. itidem exp. * πολύβρομοι, * πο-
" λύηχοι, subjungens, a poeta solere introduci Tro-
" janos θορυβώδεις, sicut et Γ. 2. Τρῶες μὲν κλαγγῇ
" ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς." ["Ἄβρομος, Wakef. Herc. F. 175. Heyn. Hom. 6, 378. Pierson. Veris. 34. Dawes. M. C. 183." Schæf. Mss.]

Βαρύβρομος, ὁ, ἡ, Gravifremus, Gravistrepus, sed Latinius, Horrisonus. Aristoph. (N. 284.) πόντον κελάδοντα, βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ, Lucian. (1, 99.) poetico epitheto jocose utentem. [Gl. Terricrepus. " Const. Manass. Chron. p. 129." Boissonad. Mss. Eur. Hel. 1321. 1367. Phœn. 190. Bacch. 156. " Toup. Opusc. 1, 272. ad Lucian. 1, 324. Ruhnk. Ep. Cr. 61. Kuster. Aristoph. 56. Jacobs. Anth. 6, 271. 9, 265. Wakef. Phil. 694. ubi et * Βαρυβρόμως." Schæf. Mss. " Noun. D. 14, 404. alibi, Plato Ep. 23. Suid. v. Θωῦσσω." Wakef. Mss. * Βαρυβρομήτης, ὁ, Anal. 2, 233. Schneidero susp. " Jacobs. Anth. 9, 203." Schæf. Mss. * Ἐγχείβρο-

μος, Pind. O. 7, 78. Apud Schneider. Lex. perperam —βρόμος. " Ad Charit. 517." Schæf. Mss.] Ἐρίβρομος, i. q. ἐριβρεμέτης, q. d. Grandifremus, [Pind. Π. 6, 3. 11. O. 11, 21. " Dionys. P. 576." Wakef. Mss. * Μεγαλόβρομος, Orph. Arg. 461. * Νυκτίβρομος, Auctor Rhesi 552. al. νυκτιδρόμος. " Pierson. Veris. 34. Wakef. Georg. p. 88." Schæf. Mss. * Ὀμόβρομος, Phav. 3. * Ὀρίβρομος, Osann. Philem. p. xxxiv. * Πολύβρομος, Schol. Il. N. 41. * Ὑψίβρομος, Orph. H. 18, 1. " Pierson. Veris. ubi et de * Ὑψίδρομος." Schæf. Mss.]

Βρομέω, i. q. βρέμω, Fremo. Apoll. R. 2, (597.) αἱ δ' ἑκάτερθε Σειόμεναι βρόμεον. [Gl. Feror. " De aqua vel jure fervente, Nicander ap. Athen. 126. Ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον." Schweigh. Mss. Greg. Cor. 272. " Ruhnk. Ep. Cr. 65. Jacobs. Anth. 7, 320." Schæf. Mss. * Ἀναβρομέω, Athen. 126. " Ad Charit. 785." Schæf. Mss. " Nonn. 45, 330." Wakef. Mss. * Ἐνιβρομέω, Athen. 11, 13.] " Ἐπι-" βρομέω, i. q. ἐπιβρέμω, Opp. K. 3, (35.) Πουλὺς " δ' ἐν Λιβύῃ ἐριβώλακι διψάδι γαίῃ Ὄχλος ἐπιβρο-" μέει βριαρὸν βρύχημα λεόντων, Rugitum edit." [" Ruhnk. Ep. Cr. 221. Heringa Obs. 81." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 221. Orph. Arg. 1154." Wakef. Mss.] Et Περιβρομέω, i. q. περιβρέμω, Circumfremo, Apoll. R. [4, 17. Dionys. P. 420. * Ὑποβρομέω, i. q. ὑποβρέμω, Nicander A. 287.]

¶ Βρόμιος, Bacchus, Dionysus: a βρόμος enim deducit Etym., at Suid. a βορά: vide utrumque. Et βρομία χάρις adj. ex Aristoph. (N. 311.) affertur pro οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ad verbum, Dionysia certamina. [" Orph. ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 724." Routh. Mss. Eur. Hel. 1380. βρομίων βακχεύουσα κόμη, pro βάκχων. Pind. N. 9, 18. φόρμιγξ. " Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 346. ad Horat. p. 46. Zeun.: Eur. Phœn. 1740. ubi v. Musgr. p. 236. Chardon in Millin. Magazin T. V. 2me an. p. 486. 491. ad Diod. S. 1, 250. Jacobs. Anth. 6, 77. Eur. Hel. 1324. Musgr. Herc. F. 890. Scolion 8. Simmias 6. Antiphanes 3. Philippus 45. Eur. Phœn. 1765. Vinum, Ruhnk. Ep. Cr. 117. Toup. Opusc. 1, 499. Βρόμιαι Νύμφαι, Valck. Phœn. p. 30." Schæf. Mss. " Βρόμιος, Adj., Suid. 3, 226. Diana, Orph. H. 35, 2." Wakef. Mss. * Βρομιὰς, ἡ, πηγὴ, pro βρομία, Athen. 449. " Ad Bacchum pertinens, Eust. Il. 810, 38." Wakef. Mss. * " Βρομιαῖος, (α, ον,) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 124. Combef." Boissonad. Mss. * Βρομιώδης, Anal. 3, 120. πηλὸν, " Harduin. ad Plin. 2, 722." Kall. Mss. " Toup. Emendd. 1, 306. Jacobs. Auth. 11, 235." Schæf. Mss. * Βρομιώτης, ὁ, unde * Βρομιῶτις, ἡ, Opp. K. 4, 298. 340. Cf. Θιασῶτις.] Et Βρομιάζομαι, pro Bacchor, [Anal. 2, 347. Βάκχη. " Valck. ad Rov. p. 79. Koppiers. Obs. 141. Jacobs. Exerc. 2, 7., Animadv. 30. Glaucus 3. 4." Schæf. Mss.] " Ἀβρόμιος, " affertur pro Abstemius, ἄοινος, quia nimirum Bac-" chus nominatur Βρόμιος," [Antip. S. 59.]

BPONTH, (ἡ,) Tonitrus, vel Tonitru. Il. Φ. (199.) Δεινήν τε βροντήν. Aristoph. N. (583.) βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. Et βρονταί plur. ap. Eund. item ap. Xen. et ceteros. [" Musgr. ad Eur. p. 511. Valck. Hipp. p. 291., Musgr. 1201. Kuster. Aristoph. 122. Equus, Valck. Phœn. p. 592. Βρ. et ἀστραπὴ, Brunck. Soph. 3, 446. Βρ. νερτέρα, Eur. El. 748." Schæf. Mss. " Aliud ac κεραυνὸς, Quint. Sm. 14, 448. Theogn. 504. Diod. S. 1, 388. Max. Tyr. 366. Vide Musgr. in Eur. Bacch. 599. Βρ. κεραυνοῦ, Artemid. p. 90." Wakef. Mss.] " Βροντάζων, Hesychio βρον-" τῶν, Tonans." Βρονταῖος Ζεὺς, q. d. Tonitrualis Jupiter, Tonitruum auctor, [Gl. Βρονταῖος· Toniptabilis, ubi VV. DD. corrigunt, Tonitruabilis. Βρονταίη ἠχὼ, Nonn. Jo. 163, 14. Orph. H. 14, 9. 20, 3. " Ad Lucian. 1, 209." Schæf. Mss. * Βροντιαῖος, quod adj. a Schneidero non agnoscitur. " A κρύφα κρυφαῖος, a κρύφιος porro * κρυφιαῖος, a μύχιος μυχιαῖος, et, si hoc minus tutum videbitur, ab ὁ σκότος σκοταῖος, Obscurus, a τὸ σκότος, vel ἡ σκοτία, σκοτιαῖος, Nocturnus, (ut a σποδιὰ, * σποδιαῖος,) quod temere solicitat Jungerm. ad J. Poll. 1, 69.: v. Lex. Xen. 4, 57. In hanc temporis signif. cadunt etiam * ὀπωριαῖος et βροντιαῖος. Βροντιαῖον ὕδωρ cur dixerit Hippocr. Id, quod inter tonitrua decidit, Epid. 7. 494. T. 9. (1180.) et Gal. Comm. 495-7. ratio in promtu est, alteri formæ βρονταῖος alia notione subjecta. Verum tamen hanc rationem voluntariam magis esse quam necessariam, patet ex eo, quod Aquæ, quæ inter fulgura cadunt, ἀστραπαῖα dicuntur ὕδατα, Plut. Symp. 4, 2." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 552. * Ἐμβρονταῖος, Diod. S. 8. τὸ ἐμβρ. Bidental. " Ad 2, 549." Schæf. Mss.] Βροντησικέραυνοι νεφέλαι, Aristoph. (N. 265.) q. d. Tonitrufulminantes nubes. [Derivanda est h. v. a βροντάω, —ήσω. * Βροντογενὴς, ὁ, ἡ, Theophil. Hom. 40. p. 286. * Βροντοειδὴς et contr. * " Βροντώδης, Const. Manass. Chron. p. 16. (380.)" Kall. Mss. " p. 36. Meurs." Schæf. Mss. Paul. Sil. 74, 52. * Πολυψόφους, βροντώδεις, Agath. Hist. 5. p. 208. Schneider. Ecl. Phys. * " Βροντοειδῶς, In morem tonitrus, Greg. Thaum., in Chrys. 7, 661." Seager. Mss. * Βροντόπαις, Cæsarius Quæst. 29. p. 54.] Βροντοποιὸς, Qui tonitrum facit, [Lucian. Philop. 1119. 1127. * Βροντόφωνος, Schneidero susp. sed v. Menolog. ap. Suicer. Thes. " Theod. Prodr. Epist., in Lazer. Misc. 1, 36." Boissonad. Mss. * " Βροντόχιος, Montfauc. Palæogr. 67." Kall. Mss.]

Ἐλασίβροντος, (ὁ, ἡ,) A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus; ut ἐλασίβροντα ἔπη, Aristoph. (I. 626.) exp. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα. [" Kuster. Aristoph. 110." Schæf. Mss. * Καρτεροβρόντης, Pind. ap. Athen. 191. * Κεραυνοβρόντης, Fulminator, Aristoph. Εἰρ. 376.]

Βροντεῖον, τὸ, q. d. Tonitruarium, Tonitrus officina, Machina in scena tonitrum edens, i. e. Fragor tonitrum imitans; conjiciebantur enim in ænea vasa lapides, ut in VV. LL., in quibus tamen βροντεῖον dicitur fuisse Locus in scena, in quo strepitus ille edebatur, annotatum habes ex J. Poll. et Schol. Aristoph. (N. 293.) quos vide; item Eust.

Βροντία, Lapis quidam a tonitru nomen habens, Plin.

[* Βροντέας, ὁ, Tzetz. Exeg. in Il. 68. Ταντάλου δὲ καὶ Εὐρυανάσσης Πέλοψ, Βροντέας, Νιόβη: 132. * Θεοβόων δέ τις υἱὸς * Βρόντωνος.]

Βροντάω, ήσω, Tono. Od. Ξ. (305.) Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. Et βροντᾷ impers. Tonat, VV. LL. Item Βεβροντῆσθαι pro Attonitum esse; qua tamen signif. dicitur potius ἐμβεβροντῆσθαι. [Gl. Tono, Tonitruo. Βροντᾷ· Tonat. " Kuster. Aristoph. 121. Toup. Opusc. 1, 280." Schæf. Mss.] " Βρόντημα, (τὸ,) Hesychio ὁ ἐμβρόντητος, Attonitus," [Æsch. Pr. 993. " Musgr. Hipp. 1201. T. H. ad Lucian. Dial. 92." Schæf. Mss. * " Βροντητικὸς, (ἡ, ὸν,) Eust. 106, 49." Seager. Mss. * " Ἀβρόντητος, (ὁ, ἡ,) Amphiloch. p. 7. cf. not. Combef." Kall. Mss. * " Ἀναβροντάω, Amphiloch. p. 18. cf. not. Combef." Kall. Mss. Trypbiod. 116.] Ἀντιβροντάω, Contra tono, Obtono, Adversus tonantem tono, ut Salmoneus ap. Lucian. dicitur ἀντιβροντᾷν ipsi Jovi. Dat. habet, sicut ἀντιβοᾷν, et cetera hujus generis. [" Ad Lucian. 1, 330." Schæf. Mss. " Scbol. Od. A. 234." Wakef. Mss. * Ἀποβροντάω, Gl. Detono. * Ἐκβροντάω, Æsch. Pr. 362. J. Poll. 1, 118.] Ἐμβροντάω, Attonitum reddo: intelligo Attonitum in propria signif. Unde Ἐμβεβροντῆσθαι dicitur Qui redditus est attonitus. Et ap. Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, Attonitum esse, i. e. Stupidum, quasi Fulmine stupefactum. Bud. Apud Lucian. (2, 778.) Εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. [Ἐμβροντηθεὶς, Gl. Attonitus. Heliod. 4. p. 192. Dem. 413. " Ad Lucian. 1, 323. T. H. ad Lucian. Dial. 91. Boissonad. Philostr. 456." Schæf. Mss. " Minor insania, Plato 39. Obstupesco amore mulierum, Philostr. 214." Wakef. Mss.] Hinc Ἐμβροντησία, (ἡ,) Stupor, quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis est attonitorum. Unde pro vesania ponitur. Hesychio μανία et φρενοβλαβία. [Plut. 13, 174. H. Philostr. 619.] Et Ἐμβρόντητος, Attonitus. Item, Vesanus. Dem. (308.) Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λεγεῖς; [Gl. Attonitus, Debilitatus. Conf. cum * ἐμβρόντιστος, Greg. Cor. 429. " Ad Lucian. 1, 235. 323. T. H. ad Lucian. Dial. 91." Schæf. Mss. " Adamant. 329. Cyr. Lex." Wakef. Mss.] Ἐπιβροι-

τάω, [Gl. Intono. J. Poll. 1, 118. unde ἐπιβρόντητος, Soph. (Aj. 1386.) i. q. ἐμβρόντητος. Exp. etiam Vecors, Vesanus. " Proprie ita dicitur ὁ ἐκτραπεὶς τῶν " φρενῶν ὑπὸ ἤχου βροντῆς, ut Lat. Attonitus, Is, cui " tonitrua mentem perculere." Καταβροντάω, Adversus aliquem tono, vel Tonitru obstupefacio, s. Attonitum reddo. [Vide Καταστράπτω. " Wakef. Trach. 437." Schæf. Mss. " Synes. 115. Longin." Wakef. Mss.]

" ΒΡΕΝΘΟΣ, (ὁ,) Hesychio Avis quædam, quam " nonnulli κόσσυφον vocant. Sunt qui Anatem esse " putent, Plin. fortassis secuti. Is enim Aristot. H. " A. 9, 8. Ἐπι οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, πολέμιοι " ἀλλήλοις· οἷον βρένθος καὶ λάρος: sic vertit, 10, 74. " Dissident inter se aquaticæ, anates et gaviæ. " || Dicitur etiam ὁ τύμβος, ut est ap. Hes.: vel potius ὁ τύφος, Fastus, Arrogantia; nam Eust. 695 " (=962, 30.) τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας accipi ap. " Comicum tradit: indeque βρένθειον dici μύρον τι " περιαδόμενον. Sic sane is etiam usurpavit, qui ap. " Athen. (611.) dicit, Ἀπομνημονεύσω δ' ἐγὼ, εἰ καὶ " πολλά ἐστι τὰ λεχθέντα, διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν " πολὺν, ὦ φιλόσοφοι, Ob fastum et arrogantiam vestram: taxantur enim multi philosophi ἐπὶ τύφῳ καὶ " ἀλαζονείᾳ. Indeque EST Βρενθινῷ, quod Hes. exp. " ἀνθινῷ, Florido. Sed Βρενθινὰ esse dicit * ῥιζάριά " τινα, οἷς ἐρυθραίνονται αἱ γυναῖκες τὰς παρειὰς, Radiculas quasdam, quibus mulieres ruborem conciliant genis pallidioribus, ut sunt anchusa et φῦκος, " Fucus. Etym. habet Βρενθία. ITEM Βρένθιον esse " tradit μύρον τι, ὡς βάκκαρις: nonnullis ἀνθινὸν μύρον, " Floridum s. Floreum unguentum: pro quo supra " ex Eust. Βρένθειον. ET VERB. Βρενθύεσθαι, Fastuosum et arrogantem esse, Superbire: ut Hes. quoque " βρενθύεται exp. ὑπερηφανεύεται, μέγα φρονεῖ, ἐπαίρεται. Aristoph. N. (363.) Ὅτε βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει, i. e. ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ σχήματι, Schol. Fastuose incedis, " Superbe te infers, Superciliosa gravitate te infers. " Cujus l. meminit et Plato Symp. fin. Ibi enim " Alcibiades dicit sese Socratem ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου " φυγῇ κάλλιστα θεάσασθαι: nam illic cum Lachete, " insidentem equo, fuisse ἔμφρονα ac animosum: deinde, inquit, Ἔμοι γε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν " δὴ τοῦτο καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, " βρενθυόμενος καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων, ἠρέμα " παρασκοπῶν καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος " ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν, ὅτι εἴ τις ἅψεται τούτου " τοῦ ἀνδρὸς, μάλα ἐρρωμένως ἀμυνεῖται. Rursum Aristoph. Εἰρ. (26.) τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος Βρενθύεταί " τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Ubi possis etiam interpr. " Ira tumet, Indignatur: nimirum superborum more, " quibus facile κραδίη οἰδάνεται χόλῳ, putantibus injuste se læsos et contemtos fuisse: ut Hes. quoque " βρενθύεσθαι exp. θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, δυσχεραίνεσθαι: addens etiam προσποιεῖσθαι. Videtur vero " et Fremitus quandam ac murmuris signif. habere: " ut Erasm. quoque ap. Lucian. βρενθυόμενός τι vertit Magnum quiddam secum murmurans: atque " adeo in VV. LL. exp. non solum Superbio, Extollor, sed etiam Fremo, Graviter mecum immurmuro, " et Minabunde irascor. || Rursum Hes. βρενθυόμενοι exp. ἐναβρυνόμενοι, τρυφῶντες: Eust. autem " βρενθύεσθαι, κατατρυφᾷν * ἀλαζονικῶς. Meminit " Etym. quoque harum h. v. signiff.: βρενθύεται enim " exp. non solum μεγαλοφρονεῖ et ἐπαίρεται, sed " etiam θρύπτεται: addens e Bisantini Χρηστομαθίᾳ, " βρένθιον esse Unguentum quoddam: quoniam autem οἱ ἀλαζόνες καὶ τρυφεροὶ solent μύρῳ χρίεσθαι, " factum esse, ut inde ἁπλῶς βρενθυόμενοι dicerentur " οἱ ἐπὶ παντί τῳ θρυπτόμενοι. Addit et hæc, βρενθύεσθαι esse τὸ διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ὀργίζεσθαι, " θυμοῦσθαι, δυσχεραίνειν· παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, " ὅ ἐστιν ὁρμᾷν. Apud Hes. rursum legitur etiam " Βρενθύνεται, exp. ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται, σεμνύνεται: " a tb. Βρενθύνομαι, i. q. βρενθύομαι. Βεβρενθυόμενον, Idem ex Hipponacte affert pro ὀργιζόμενον, " quod et βρενθυόμενον dicitur demta initiali syll. " βε." [Greg. Cor. 275. Plut. de Nobil. s. 8. Πότερον ἐκεῖνος τοσοῦτον προὐπηλάκισε τὴν εὐγένειαν ὅσον σὺ βρενθύεις. T. H. ad Lucian. 2, 452. Βρένθειον, s. Βρένθιον, Pherecr. ap. Athen. 690. Schol. Aristoph. A. 887. " Βρένθος, ad Lucian. 1, 697. Βρένθιον, ibid. ad 1, 368. T. H. ad Lucian. Dial. 54. Βρενθινὸς, (quod vocab. a Schneidero non agnoscitur,) Thom. M. 263. Βρενθύομαι, Brunck. Aristoph. 1, 58. 3, 120. Jacobs. Anth. 10, 231. 11, 90. ad Lucian. 1, 122. 261. 367. 435. 697. Mœr. 105. et n.: Timæi Lex. 64. et n.: Acta Traj. 1, 221. Valck. ad Ammon. 226. Toup. Emendd. 2, 139. Lennep. ad Phal. 48. Koen. ad Greg. Cor. 126. T. H. ad Lucian. Dial. 54. 120. Wakef. S. C. 2, 45." Schæf. Mss. * Ἐμβρενθύομαι, Gl. Ἐνβρενθυόμενος· Infreudens. * Καταβρενθύομαι, Theophyl. Hist. 1, 3. " Ad Lucian. 1, 369., T. H. ad Dial. 56." Schæf. Mss. " Suid. 1 455." Wakef. Mss.] " Βρενὸς, Hesychio πυθμὴν, " Fundum: item τύμβος: et Avis, quæ et βρένθος " nominatur."

ΒΡΕΧΩ, Madefacio, Intingo, Macero. Item Irrigo: ut Antiphan. arbores quæ sunt παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις dicit die nocteque βρέχεσθαι, Irrigari. || Item Bibo, Athen. ex Antiph. Δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. Et ut Lat. Madidus dicitur, qui est appotus, s. qui plusculum se invitavit, sic et βεβρεγμένος usurpatur, ad verbum Madefactus. Nonnulli autem βεβρεγμένος Ebrius interpr. perperam, cum Hes. quoque non exp. μεθύων, sed * ὑπομεθύων, q. d. Subebrius. || Pluo, ap. Matth. Luc. Jac. constr. diversa. Et Apoc. (11, 6.) Ἔβρεξεν ὑετός. [Βρέχω, Gl. Udo, Mado, Pluo, Madefacio, Rigo, Proluo. Βρέχομαι· Madeo. Βρέχεται· Imbricitur. Βεβρεγμένος· Madidus, Humigatus. Βεβρεγμένη γῆ· Inundata terra, Irrigata terra. Βεβρεγμένον· Udum. Ἐπὶ τοῦ ὕειν, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 291.: βεβρεγμένος, Athen. 23. Uvidus Horatii 4, 5, 39. Arrian. Ep. 1, 6. Eur. El. 326. Lex. Polyb. Schol. Pind. O. 10, 58.: Ὅταν βρέχῃ pro ὕῃ. Pind. O. 6, 91. ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν Σῶμα. " Thom. M. 171. Musgr. El. 326. Jacobs. Exerc. 2, 91. Valck. Diatr. 52. Wakef. S. C. 2, 60. 3, 21. Toup. Opusc. 1, 270. Emendd. 4, 460. Pro πίνω, Athen. 23. Casaub. 66. Cf. Plut. Mor. 1, 601. Βρεχθῆναι, Βραχῆναι, Valck. Phœn. p. 357. Anacr. p. 11. 15. Fischer. Βρεχθῆναι, Jacobs. Anth. 11, 413. Βραχεὶς, Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 63." Schæf. Mss. " Βεβρεγμένος, Ebrius, Eust. Il. 845." Wakef. Mss. * " Βρεκτέον, Geop. 3, 7, 8." Kall. Mss. * Βρέξις, ἡ, i. q. βροχὴ, Xen. de Hipp. 5, 9.] Ἄβρεκτος, ὁ, ἡ, i. q. ἄβροχος: ut ἄβρεκτος παλάμη, Nonno (Jo. 19, 13.) Manus non madefacta; a βέβρεκται 3 sing. præt. τοῦ βρέχομαι, præfixo α priv. [Schol. Aristoph. Θ. 1056. Schol. Pind. N. 8, 109. " Musgr. Andr. 1260." Schæf. Mss.]

Ἀρτιβρεχὴς, (ὁ, ἡ,) Nuper madefactus, Nuper irrigatus, Epigr. [" Philippus 53. Jacobs. Auimadv. 314." Schæf. Mss. " Meleager 60." Wakef. Mss. * Διαβρεχὴς, Lucian. Tragop. 303=956. * Ἐλαιοβρεχὴς, Gal. Comp. Med. per Gen. 3, 2. * Ἐλαιοβραχὴς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 576. * Εὐβρεχὴς et * Εὐβραχὴς, Lobeck. l. c. Nicander A. 297.] " Ἡμιβραχὴς, Dimidiata e parte rigatus, Semi-madidus, " Theophr. C. P. 3, 28.: Ἡμιβρεχεῖς θέρμους, ead. " signif." [Anal. 2, 388. Theophr. H. P. 8, 6. ἡμιβρεχέσι, al. ἡμιβρόχοις, Lobeck. l. c. " Ammon. 20." Wakef. Mss. * Θαλασσοβραχὴς, Antyllus Oribasii 183. Matth. * Οἰνοβρεχὴς, Meleager. 123. " ad Hesych. 2, 730. n. 20." Dahler. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 137." Schæf. Mss. * Ὠοβραχὴς, P. Ægin. 6. Cf. Ἐλαιοβρεχής.]

Βροχὴ, (ἡ,) Madefactio, Pluvia. [" Clem. Alex. 728." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 290—1. " Heyn. Hom. 7, 35." Schæf. Mss. " Æsch. Fr. Clem. Alex. 66." Wakef. Mss. * Βροχὶς, ἡ, Anal. 2, 52. susp.]

Ἄβροχος, ὁ, ἡ, Non madidus, Non madefactus, Siccus. Athen. 2. Λυπεῖ δὲ ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων. Sic ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, Lucian. (1, 717.) Anchora adhuc sicca,

nondum madefacta. Huic opp. διάβροχος. || Significat etiam interdum ἄνομβρον, Imbre s. Pluvia carentem: quod βρέχειν pro Pluere ponatur aliquando. [Ἄβροχον, Gl. Insudum. " Eur. Hel. 1500. πεδία, Æschin. 207. ὁλοσχοίνω." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 5. Toup. Opusc. 2, 176. Wakef. ad Mosch. 7, 5. Musgr. Andr. 1260. ad Timæi Lex. 249." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 339. Musæus 215. Callim. H. in Jov. 19." Wakef. Mss. * Ἀβρόχως, Schol. Lycophr. 124. Liban. 1, 52. Theod. Prodr. Ep. p. 13. " Sicce, Sine madefactione, Chrys. Hom. 124. T. 5. p. 816." Seager. Mss. " Wessel. Probab. 235." Schæf. Mss.] ET Ἀβροχία, ἡ, Siccitas, Humoris penuria, aut imbrium, [Gl. Siccitas, Aritudo. " Etym. M. v. Εὐδία." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 291. " Joseph. 378." Wakef. Mss.] Ἀμφίβροχος, ὁ, (ἡ,) Undique madefactus, Omni e parte madidus. [" Brunck. ad Eur. Bacch. 924." Schæf. Mss.] || Dicitur etiam, Undique madidus, i. e. Vino madens; ut Lat. quoque Madidi dicuntur qui sunt ebrii. (Anal. 2, 26.) Ἡδὺ μέθυ βλύζων, βεβρεγμένος εἵματα βάκχῳ. Suid. ET Δίβροχος, Bis madefactus, intinctus, immersus. ET Ἡμίβροχος, Semimadefactus, [" ad Charit. 767." Schæf. Mss. * Μυρόβροχος, Pallad. de Brachm. 52.] " Νεόβροχοι, Re" cens irrigati, Hesychio ἔγκυοι." [* Παράβροχος, Gl. Παράβροχον· Salamen.] ET Πολύβροχος, Multum madefactus, [Diosc. 1, 186. Eur. Hec. 1035. " Wakef. Herc. F. 1011." Schæf. Mss.] ET Ποντόβροχος, Mari madefactus, In mare immersus, Item, In mari submersus, e Macc. 3. [Suid. 3, 152. Phav. 617.]

Ἀναβρέχω, Madefacio, VV. LL. [Aristot. Probl. 21, 6.] Ἀποβρέχω, Perfundo, Madefacio, Intingo, Imbuo, Macero, ut, Ἐὰν μὴ τὴν γλῶτταν εἰς νοῦν ἀποβρέξας διαλέγῃ. Pass., Perfundor, Madefio, Aqua diluor, vel maceror. Unde ἀποβεβρεγμένος et ἀποβραχεὶς, Madefactus, Dilutus. Diosc. 1, 152. Ἀποβραχεὶς δὲ ἐν ὀμβρίῳ ὕδατι αἱμοπτοϊκοὺς ὠφελεῖ πεινόμενος. [" Dionys. Al. ap. Euseb. H. E. 6, 47." Routh. Mss. Τὸν κάλαμον εἰς νοῦν, Suid. v. Ἀριστοτέλης, Isidor. Orig. 2, 27. Calamum in mente tingebat. " Ænigma 35." Schæf. Mss. " Diosc. 31. Nicander A. 276. Diluo, Philostr. 347." Wakef. Mss.] Ἀπόβρεγμα, τὸ, Dilutum. Bud. e Plin. Est, inquit, aqua ea, qua aliquid perfusum est vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit, aut innatarit; ut in Hippiatr. Ἡ τροφὴ δὲ αὐτοῦ χλωρὸς ἔστω χόρτος, ἢ ἐρέβινθοι· ἢ καὶ ἀποβρέγματι ἐρεβίνθων περιχριέσθω. Frequens est h. v. ap. Diosc. et variis modis redditur; ut ἀπόβρεγμα σμύρνης, Myrrhæ dilutum, Maceratæ vel Madefactæ myrrhæ liquor, Aqua, in qua myrrha madefacta vel macerata fuit: sic ἀπόβρεγμα θέρμων ap. Eund. item ἀπόβρεγμα φύλλων. [" Plato Theæt. 157." Routh. Mss. " Geop. 1, 183. Strabo 1122. Phot. Bibl. 1358. Hes. v. Κυρηβία." Wakef. Mss. * " Ἀπόβρεξις, (ἡ,) Aquila Symm. Num. 6, 3." Kall. Mss.] Ἀποβροχὴ, ἡ, Perfusio, Madefactio. Citatur e Gal. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς pro Perfusione capitis. [Diosc. 1, 53.] Ἐναποβρέχω, ut ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Rosas in oleo macero. [" Geop. 885. Diosc. Hippocr. 893. Pass., Schol. Nicandri A. 249." Wakef. Mss.] " Προαποβρέχω, Prius irrigo et hu" mecto, Gal. ad Glauc. 1." [" Geop. 14, 9." Kall. Mss. * Συναποβρέχω, Diosc. 1, 57.] Διαβρέχω, i. q. ἀποβρέχω. In Geop. σῖτος διαβραχεὶς, quod Colum. vocat Maceratum far. [Διαβρέχω, Gl. Humido. Διαβρέχεσθαι· Perpluere. " Aqua diluo, Æsch. ap. Athen. 67." Schweigh. Mss. Hippocr. 1221. " Ad Lucian. 1, 274." Schæf. Mss. " Heliod. 255. Ælian. H. A. 29." Wakef. Mss. * Διάβρεξις, ἡ, Erotian.] ET Διαβροχὴ, i. q. ἀποβροχή. ET Διάβροχος, (ὁ, ἡ,) opp. τῷ ἄβροχος, Madidus, Uvidus, Madefactus, [Gl. Humidus, Madidus. Διάβροχος δάκρυσι, Nonn. Jo. 55, 5. Thuc. 7, 12. νῆες. " Plut. Themistocle 231. HSt." Seager. Mss. Eur. Bacch. 1049. ὕδασι, El. 503. ὄμμα, Phœn. 1390. Diouys. H. 1. p. 47. 337. Lucian. 618. Lex. Polyb. " Ruhnk. Ep. Cr. 152. ad Xen. Eph. 158. Wakef. Georg. 84." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 585. Rimosus, de nave, Aristid. 1, 372. De lumine, Nonn. D. 6, 247." Wakef. Mss.] Ἐμβρέχω, q. d. Im-

A madefacio, Immergo. Bud. ἐμβρεχόμενα μύρα, ap. Diosc. interpr. Inspersa unguenta. [Gl. Humecto, Impluo. Il. 15, 627. " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 6." Schæf. Mss. " Med., Nicander A. 237." Wakef. Mss.] " Ἔμβρεγμα, τὸ, Id, in quo aliquid tingitur " et madefit; vel etiam Quod in liquore aliquo ma" defactum parti affectæ applicatur. Ἔμβρεγμα, " SIVE Ἐμβροχὴ, inquit Gorr., auxilii genus est, cum " locis affectis liquore aliquo humectatis perfusisque " lanam deinceps aut linteum eodem liquore imbu" tum imponimus. Differt ἀπὸ τῆς καταιονήσεως, " quod hæc τῆς ἐμβροχῆς pars et principium tantum " sit, cum ἡ ἐμβροχὴ præter τὴν καταιόνησιν adhibeat " loco affecto remedium, quod perpetuo insideat: " adhibetur, ubi cataplasmata non conveniunt, in " capite, in præcordiis inflammatis, fracturis et con" tusionibus. Ἐμβροχὴ, ἡ, Irrigatio: quæ sc. fit in" tingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. " Vide Ἔμβρεγμα. Gal. Ἐμβροχὴ δι' ἐλαίου καὶ ἀψιν" θίου. Bud. ex Hippiatr. affert pro Fomentum: B " addens, vocari et ἐπιβροχὴν et ἐπάντλησιν, κατάν" τλησιν, καταιόνησιν. Hæc tamen simplicem potius " Irrigationem s. Perfusionem signif., illud præterea " tincti et madefacti in aliquo liquore lintei aut alius " rei impositionem." [Gl. Humectatio, Intritum, Fomentum. Lucian. 5, 190. Παρέλυσα τῆς ἐμβρ. Nexu solvi. " Burm. ad Phædr. p. 74. Mit.: ad Lucian. 2, 334." Schæf. Mss. " Plut. 2, 42." Wakef. Mss. * Ἐμβροχὰς, ἄδος, ἡ, Mergus, Geop. 4, 3. ubi v. Niclas. * Ἔμβροχος, ὁ, ἡ, agnoscit Schneider. Lex., sed ἀμαρτύρως affertur.] Ἐπιβρέχω, Perfundo; ut, Ἐπιβρέχειν τὸν θώρακα μηλίνῳ ἢ ῥοδίνῳ. Sic Diosc. Ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. || Ἀμαρτωλοῖς, Pluo super peccatores, Naz. Πυρ * Σοδομιτικὸν πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ἐπιβρέχει. [Theophr. H. P. 5, 8. Simpl. ad Epict. 347. Ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ. " Thom. M. 171. ad Lucian. 2, 263." Schæf. Mss. * Ἐπίβρεγμα, τὸ, Athen. 692.] ET Ἐπιβροχὴ, (ἡ,) Perfusio, Gal. Καταβρέχω, itidem ut ἐπιβρέχω, Perfundo. Item, Mergo. Theophr. Δρὺς δὲ κατορυττομένη καὶ ἐν ὕδατι καταβρεχομένη, ἀσαπής. [" Eumath. 114. C 117. 162. 281." Boissonad. Mss. Glossæ: Καταβρέχω· Delibuo. " Ad Xen. Eph. 158. Casaub. ad Athen. 1, 15. Thom. M. 172. Wakef. Phil. 328." Schæf. Mss. " Arrian. Ep. 36." Wakef. Mss.] " Κα" ταβραχεὶς, Madefactus s. Commadefactus." [* Κατάβρεξις, ἡ, Gl. Delibutus. * Καταβροχὴ, ἡ, Theod. Proverb. 3, 8. * Ἐγκαταβρέχω, Demergo in, Geop. 13, 1, 7.] Προκαταβρέχω, Ante perfundo. [* " Περιβρέχω, Const. Manass. Amat. 4, 9. 9, 52." Boissonad. Mss.] Προβρέχω, Præmadefacio, Prius macero. Unde Προβραχεὶς, Præmadefactus, Ante maceratus. [Athen. 500. Hippocr. 681, 9. " Geop. 1, 184. Rei Accipitr. 65." Wakef. Mss.] " Προσβρέχω, Insuper irrigo, s. " Madefacio," [Hippocr. 403, 7. * " Συμβρέχω, Geop. 13, 3." Boissonad. Mss. * " Ὑπερβρέχω, Andr. Cret. 316." Kall. Mss. " Chrys. 7, 897." Seager. Mss. " Heliod. 31." Wakef. Mss.] " Ὑποβρέχω, q. d. Submadefacio, Aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo: unde ὑποβεβρεγμένος dicitur Imbutus leniter vino, Ali- D quantulum appotus. Bud. e Luciani Symp. [T. H. ad Lucian. 2, 324. " Notione reciproca, Me irrigo, Poto, s. Post cœnam bibo, cf. Ὑποπίνω: Alexis ap. Athen. 1, 28." Schweigh. Mss. " Casaub. p. 66. Abresch. Lectt. Arist. 289. ad Lucian. 1, 274. Ὑποβεβρεγμένος, Villoison. ad Longum 141. Epigr. adesp. 448." Schæf. Mss. " Heliod. 31. 143." Wakef. Mss.]

¶ Βρεχμὸς, ὁ, Et Βρέχμα, item Βρέγμα, (τὸ,) Sinciput. Il. E. (586.) Κύμβαλος ἐκ κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' εἱστήκει. Ubi Eust. scribit hanc partem ita vocari, quod in infantibus sit non solum tenera, sed et valde humida, ut videri quodammodo possit βεβρέχθαι, Madefacta esse. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἐπὶ τῶν φαλακρῶν τὸ μὲν βρέγμα ψιλοῦται, οἱ δὲ κρόταφοι δασύνονται. [Βρέχμα, Βρέγμα, Gl. Sinciput. Τὸ βρέγμα· Calvaria. Aristot. H. A. 1, 7.: Βρεχμὸς, Nicander Θ. 219. Diod. S. 3, 32. παλιούρων βρέγμα, i. q. ἀπόβρεγμα. * Βρεγμὸς, Suid. Hes. " Βρέγμα, Βρεγμὸς, Crinagor. 35. Heyn. Hom. 5, 110. 604. Thom. M. 245. Jacobs. Anth. 7, 344. Βρέγμα, ad Charit. 622. Jacobs. Emendd. 30. Ber-

gler. Alciphr. 441. Aufguss, ad Diod. S. 1, 198. Βρέγμα. Βρεχμὸς, Thom. M. l. c. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 5, 110. Wakef. S. C. 3, 113. Bergler. l. c." Schæf. Mss.] "Βροχμὸς, Hesychio τὸ βρέγμα. Βρο-"χμώδης, (ὁ, ἡ,) e Democrito affert pro ἡ νοτερὰ καὶ "ἁπαλὴ, Humida et tenera: humecta enim teneriora "sunt; duriora, quæ arida." [Cf. Lycophr. 704. "Βροχμὸς, Etym. M. 285." Wakef. Mss.]

[* Βροχετὸς, ὁ, Gl. Pluvia, Anal. 3, 185. βροχετῶν ἀρωγός. Cf. Βρούχετος. "Jacobs. Anth. 11, 390." Schæf. Mss. * Βροχετώδης, ὁ, ἡ, Gl. Pluvialis.]

¶ Βρύχιος, (α, ον,) Submersus, Suid. Sed ap. Apoll. R. (1, 1310.) βρυχίης ἁλὸς exp. βρυχώδους, q. d. Submersorii maris: [4, 946. Opp. 'Α. 2, 588. βρύχα νεάτην, a * Βρύξ, χὸς, ἡ. "Βρύχιος, Jacobs. Anth. 9. 86. 260. ad Mœr. 69. Toup. Opusc. 2, 124. 216. Ilgen. Hymn. 394." Schæf. Mss. * Περιβρύχιος, Soph. Antig. 336. οἶδμα, i. q. ἠχώδης, et καλύπτων, et κυματίζων τὴν ναῦν, Schol.] Et Ὑποβρύχιος, i. q. βρύχιος, sed usitatius. Apoll. R. 2, (1217.) Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης. Ex Herod. ὑποβρύχιον φέρειν, pro Submergere. [Gl. Submersus. Ὑποβρύχιον λίνον, Nonn. Jo. 255, 21. Polyb. 1, 37. Ὑποβρύχια ἐγένετο τὰ πλοῖα. Opp. 'Α. 1, 49. 5, 159. Lucian. Dips. 3. Τὰ μὲν ὑποβρύχια φωλεύοντα ἐν μυχῷ της ψάμμου, τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα. Plato Phædro 248. "Jacobs. Animadv. 133., Anth. 9, 86. 260. Christod. Ecphr. 185. Paus. 328. ad Lucian. 2, 331. Apollod. 281. Ruhnk. Ep. Cr. 34. Heringa Obs. 58. ad Herod. 562." Schæf. Mss. "Hippocr. 963. Quint. Sm. 13, 312. Dionys. H. 1, 271. Aquatilis, Greg. Nyss. 3, 618." Wakef. Mss.] Et Ὑποβρεχὴς, Ὑποβρυχὴς pro eod. At Ὑπόβρυχα sunt qui adverbialiter positum putent Od. E. (319.) Τὴν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. Vide Eust., qui et per onomatopœiam factam esse h. v. scribit, probans ex Il. P. (264.) ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε. [Ibi legitur, Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον κ. τ. λ.] Sed ego hic Etym. sequi malui a βρέχω deducentem: alioqui certe βρύχιον dici putarem quasi βύθιον a βυθός. [Herod. 7, 130. Θεσσαλίην γενέσθαι ὑπόβρυχα. Arat. 425. Opp. 'Α. 1, 145, 3, 599. 4, 39. Quint. Sm. 13, 485. 14, 618. "Ὑπόβρυξ, Ὑπόβρυχος, ad Herod. 562." Schæf. Mss.]

ΒΡΟΧΩ, Sorbeo, Deglutio, Voro. Inusitatum th., sicut et comp. ἀναβρόχω et καταβρόχω, cum tamen ἀναβρόξειε et καταβρόξειε reperiantur ap. Hom., ut mox docebo. [* "Βροχάω, Aster. Hom. p. 8. Ruben." Boissonad. Mss. "Βρόχω, Brunck. Apoll. R. 169. Jacobs. Anth. 9, 329." Schæf. Mss. "Eust. ad Dionys. P. 604." Wakef. Mss.] Ἀναβρόχω, ξω, Idem, vel potius Resorbeo. Od. M. (240.) Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Ibid. ἀναβρόξασα χάρυβδις, i. e. καταπιοῦσα, Eust. Λ. (585.) Ὀσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχὲν, i. e. ἀναποθὲν, ἀναῤῥοφηθὲν, ut exp. Schol. Apud Hes. habetur simplex ῥοφηθέν: sed malim ἀναῤῥοφηθέν: ut ἀναβροχὲν ὕδωρ sit Aqua resorpta. Eust. ait in ἀναβροχὲν aut abundare præp. ἀνὰ, aut signif. eand. actionem sæpius repetitam. Sed quomodo ἐξεμέσαι et ἀναβρόξαι Charybdin ap. Hom. sint vertenda, docet Ovid.: Quæque vomit totidem fluctus totidemque resorbet: nam quin ad Hom. respexerit, mihi non est dubium. Est autem th. inusitatum ἀναβρόχω, ut ait Eust., a quo formatum etiam ἀναβέβροχεν exp. καταπίνεται. [Apoll. R. 4, 826. "Brunck. 169. Heyn. Hom. 7, 301. 792. Ἀναβέβροχεν, ibid. 300." Schæf. Mss.] Καταβρόχω, Idem. Od. Δ. (222.) Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη. [Καταβροχθεὶς, Lycophro 55. cf. 742. "Heyn. Hom. 7, 792. Καταβρόξειεν, Brunck. Bacch. 921." Schæf. Mss. "Eust. ad Dionys. P. 604." Wakef. Mss.]

¶ Βρόχθος, ὁ, Guttur. Theocr. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. Et βρόχθος pro Lagena, ex Anthol. ["Jacobs. 11, 342. Wakef. Trach. 1093. Brunck. Apoll. R. 169. Thom. M. 157." Schæf. Mss. "Schol. Nicandri Θ. 366. * Βροχθέω, unde * Ἀναβροχθέω, Hes." Wakef. Mss.] Βροχθίζω, Sorbeo, Glutio, Voro, Helluor, Bud., subjungens ex Aristot. A βροχθίσαι pro Sorbere, Probl. (27, 3.) Σημεῖον δὲ τὸ μὴ πίνειν πολὺ, ἀλλὰ καὶ βροχθίσαι. Quas autem addit signiff. sequenti comp. (Καταβροχθίζω) magis conveniunt. [Cf. Clem. Alex. 186. "Βροχθίζειν, διὰ τοῦ βρόχθου προάγειν, Eust. Od. M." Gataker. Mss. Clearchus ap. Athen. 623. n. Γόγγρῳ τε λευκῷ πᾶσί τε κολλώδεσι βρόχθιζε. "Brunck. Apoll. R. 169." Schæf. Mss. * "Βροχθισμὸς, (ὁ,) Nilus Narrat. 5. p. 67." Boissonad. Mss.] "Ἀποβροχθίζω, Deglu-"tio, Devoro, Per guttur dejicio, ut Hes. quoque "ἀποβρόχθισον exp. κατάπιε." Dicitur et Καταβροχθίζειν pro Deglutire, s. Vorare: Gallice Engueuler, pro quo tamen pronuntiatur potius Engouler, q. d. Ingutturare. Lucian. (1, 193.) Ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισε. Sic ap. Athen. θερμόν ποτε καταβροχθίσας ἰχθύν. ["Aristoph. Ὀ. 503. Ἰ. 357." Seager. Mss. Athen. 270. Schol. Hesiod. p. 274. a. "Ad Phalar. 253. Casaub. Athen. 397." Schæf. Mss. * Καταβροχθισμὸς, ὁ, Clem. Alex. Pæd. 185.] At Βροχθώδης λίμνη Nicandri Scholiastæ (Θ. B 366.) est Cava vel Sicca, aut Parum aquæ habens: unde, inquit, βρόχθος signif. etiam ὀλίγον πόμα. Quasi vero, ut idem illi, sicut et Etym., βρόχθος hoc quoque signif., βροχθώδης prius esse possit, quam βρόχθος. ["Pierson. Veris. 253." Schæf. Mss. * "Ἐρίβροχθος, (ὁ, ἡ,) Quint. Sm." Kall. Mss.]

¶ Βρόγχος, ὁ, Guttur. Gal. tradit Hippocrati βρόγχον esse vel Totam asperam arteriam, vel Guttur duntaxat. Etym. ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit; sed, cum Eust. ponat th. βρόχω, et ab eo deducat βρόχθος, malui et hoc, quod ejusd. est signif., et o itidem retinet, ab eod. derivare. Geopouicωn auctor βρόγχον appellat in hirco, quod Varro Gurgulionem. Scribit enim Varro, Hircns sit cervice et collo brevi, gurgulione longiore. Pro quibus legitur in Geop. Τῶν τράγων ἐκκρίνουσιν αὐχένα καὶ τράχηλον βραχὺν ἔχοντας, βρόγχον δὲ μακρότερον. [Gl. Guttur, Gluttus, Bucca. Ind. Epict. Trall. 7. p. 101. "Wakef. Herc. F. 151., Trach. 1093. Heyn. Hom. 8, 308. 309. Schol. Il. 22. p. 38. Valck.: ad Thom. M. 129. Brunck. ad Theogn. C 1057. ad Il. X. 325. Raucedo, ad Mœr. 95." Schæf. Mss.] Hinc Βρογχοκήλη, (ἡ,) Tumor in gutture s. Aspera arteria exoriens; quo qui laborat, Gutturosus Ulpiano. Celsus 7, 13. At in cervice inter cutem et asperam arteriam tumor increscit: βρογχοκήλην Græci vocant. [* Βρογχοκηλαι· Gutturosi. * "Βρογχοκηλικὸς, (ἡ, ὸν,) Diosc. Notha 470." Boissonad. Mss. * Βρογχοπαράταξις, ἡ, Athen. 298.] Et Βρόγχια, demin. forma, Asperæ arteriæ cartilagines pene circulares in totum pulmonem divisæ. Gorr. In VV. LL. Pulmonis concavitates, ex Alex. Aphr. Ὁ χυμὸς εἰς τὰ βρόγχια ἐνεχθεὶς τοῦ πνεύμονος, καὶ πληρώσας τὴν τοῦ μορίου οὐσίαν, γεννᾷ τὸ πάθος. Invenitur et Βράγχια pro Βρόγχια. [Epict. Diss. 3, 12, 17. "Βρόγχιον, Aret. 45." Wakef. Mss. * Βρογχία, ἡ, Arteria cartilaginosa, Schneidero susp.: sed extat in Hippocr. 54, 30. * Ἐξεχέβρογχος, ὁ, ἡ, et * Ἐξεχέγλουτος, Hippocr. 484, 12. 492, 20. 508, 28. * Στενόβρογχος, Angusta fauce, Arrian. Epist. 3, 9. ἀγγεῖα, al. στενόστομα. * Βρογχίζω: unde * Καταβρογ-D χίζω, Schneidero susp., Hippocr. Coac. 221.] Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, Vestimenti apertura, qua collum inseritur inter induendum. Sic VV. LL. ex Josepho A. J. (3, 7, 4.) Λαγαρὸν δὲ παρέχων τὸν βροχωτῆρα τοῦ αὐχένος: ubi reponitur βρογχωτῆρα. "Βρογχιά-"ζει, Hesychio καταπίνει, Deglutit, Devorat; ad "verbum, Per guttur dejicit s. transmittit."

¶ Βράγχος, ὁ, vel τὸ, Raucedo, Raucitas, quod faucibus accidat. Aristot. Probl. Βράγχοις ἁλίσκονται. At Alex. Aphr. Probl. 1. Τοῖς ἡβάσκουσι παιδίοις γίνεται ἡ τῆς φωνῆς τραχύτης, ὃ προσαγορεύεται βράγχει τραγᾷν. [Gl. Raucus. "Βράγχος, τὸ, Dio Cass. 755." Wakef. Mss. Opp. 'Α. 1, 160. Ὅσοι γε βράγχῃ, στόματος πτύχας, ἀμφὶς ἔχουσιν.] "Hes. esse dicit "suis νόσημά τι τῶν ἐν τῷ σώματι γιγνομένων, ὅταν ὑς "μάλιστα διαφθείρηται." [Cono 33. * Βραγχὸς, ἡ, ὸν, Anal. 3, 57. 86. Unde in Gl. corrigendum βραγχὸς pro edito βράγχος. Schneider. Lex. Eædem Glossæ: * Βραγχάς· Raucus. Ubi f. l. Βραγχός. Vide Nostrum v. Λάρυγξ. "Βράγχος, Thom. M. 171. Wakef. Georg.

p. 120. ad Mœr. 94. Toup. Emendd. 1, 154. Villoison. ad Longum 273. Βραγχὸς, Jacobs. Anth. 11, 96. 160." Schæf. Mss. * Βραγμὸς, ὁ, Quintil. 11, 3, 53. Est interim et longus, et plenus, et clarus satis spiritus, non tamen firmæ intensionis, ideoque tremulus, ut corpora, quæ aspectu integra nervis parum sustinentur. Id Græci βραγμὸν vocant: ubi al. βράγχον. * Βραγμώδης, Hippocr. Epid. 7, 11. Vide Schneider. Lex.] " Βράγχη, " ἡ, est πάθος περὶ τὰς ῦς γινόμενον, estque μέρους τι- " νὸς τοῦ σώματος, quo malo correptis suibus περιτέ- " μνουσι τὰ σεσηπότα τῶν σαρκιδίων, Suid. v. Διάῤῥοια. " Hes. id βράγχος vocat." [A Schneidero non agnoscitur.] " Βραγχεία, (ἡ,) Hesychio ἡ * περιτράχηλος " ἀλγηδὼν, nimirum Raucedo s. Raucitas," [a Schneidero non agnoscitur.] Hinc Βραγχώδης, (ὁ, ἡ,) Raucus. Et φωνὴ βραγχώδης, Alex. Aphr. [" Aristot. de Part. Anim. 4, 8." Kall. Mss.] Et Βραγχαλέος, i. q. βραγχώδης, [Hippocr. 405, 48=383, 32.] Item Βραγχάω et Βραγχιάω, Raucesco. Aristot. Probl. Διὸ καὶ οἱ βραγχιῶντες διαφθείρονται τὰς φωνάς. Apud J. Poll. autem βραγχᾶν. At Βραγχιάζεσθαι Hesychio πνίγεσθαι. [Βραγχιάζω, Gl. Irraucio, Raucio. Βραγχιῶ· Raucor, Raucus sum. Βραγχειᾷ· Raucit. Βραγχειῶν· Raucus. Βραγχεῶν· Raucus. Ubi leg., —ιᾷ, ιῶν. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 80. Sallier. et Pierson. ad Mœr. 94. Dio Cass. 63, 26. Sic * λιθάω et λιθιάω, notante Schneider. Lex.] " Βράγχω, La- " queis irretitus captusque hæreo. Hes. enim βράγ- " χοντος exp. βρόχοις ἁλόντος." [" Glossam silentio præterierunt VV. DD., quæ tamen procul dubio gravi vulnere laborat: quod ita sanamus: Βραγχῶντος· βράγχοις ἁλόντος, sic Aristot. (l. c.) vel βρόγχοις. Etym. M. 215. Ἡ μὲν σύνήθεια βρόγχον καλεῖ, οἱ δὲ ἀρχαῖοι βράγχον, ἔνθα καὶ βραγχιᾷν." Pierson. l. c. " Βραγχάω, Βραγχιάω, Thom. M. 171. Toup. Opusc. 1, 101. ubi et de forma Βραγχιάζω." Schæf. Mss. " Βραγχάω, Porph. 232. Dio Cass. 1045." Wakef. Mss. * " Βραγχίδαι, T. H. ad Aristoph. Π. p. 357. ad Diod. 8. 2, 387. Wessel. Herod. 47. 76. 182." Schæf. Mss.] " Βραγχίδες, Branchilæ, Raucæ, VV. " LL." [* Ὑπόβραγχος, ὁ, ἡ, Hippocr. 415, 34.] Βράγχια, Branchiæ, quibus pisces spirant, Bud., quæ et illis sunt loco pulmonis datæ, ut scribit Aristot. de Respir. 378. Apud Theocr. (11, 54.) Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα. ‖ Apud Aristot. et pro Faucibus porci, Bud. Qui et βραγχίων πνεύμονος ὀτενουμένων, ap. Plut. interpr. Intestinis pulmonis fistulis coarctatis. " Βραγχίον, Hesychio τῆς " καταφράκτου νεὼς τὸ κύτος. Habes proparoxytonon " βράγχιον ap. Theophr., quem in Κατακρεμάν- " νυμι attuli, una cum Plinii interpr., sed id susp." [" Clem. Alex. Str. 848." Routh. Mss. Ælian. H. A. 16, 12. πτέρωμα. " Jacobs. Anth. 6, 179." Schæf. Mss. * Βράγχιος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 12, 45. θῆρες. " Epith. Apollinis, Ruhnk. Ep. Cr. 269." Schæf. Mss.] Et Βραγχιοειδὴς, ὁ, ἡ, Branchiis similis. [Aristot. H. A. 4, 2, 7. p. 139. Schn.=816. 817.] " Ἀμφιβράγχια, (τὰ,) Loca circum tonsillas. " Gal. enim Lex. Hippocr. ἀμφιβραγχίων exp. τῶν " περὶ τὰ παρίσθμια τόπων: quia βράγχια dicuntur " Fauces: (561.) Νοσέει δὲ ἢ ὑπὸ κυνάγχης, ἢ ὑπὸ " σταφυλῆς, ἢ ὑπὸ τῶν ἀμφιβραγχίων ἐμπύων γενομέ- " νων:" [at p. 57. * Ἀντιβράγχια. * Ἐμβράγχιος, ὁ, ἡ, Geop. 20, 46.]

¶ Βρόχος, (ὁ,) Laqueus. Thuc. 2. Βρόχους τε περιβάλλοντες. Sed proprie esse volunt Laqueum signif. restim ad suspendium, quia circumponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. Od. X. (472.) ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν: Λ. (277.) Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Herodian. 7. Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον, ἐν βρόχῳ του βίου ἀνεπαύσατο. Bud. exp. etiam Transenna, Tendicula. Idem βρόχον ex J. Poll. interpr. Maculam retis quatuor nodis constantem: et ap. Xen. βρόχους Maculas. [Gl. Laqueus, Pedica, Ansula. Βρόχος ἐν ἀφετηρίαις τεταμένος· Transenna. " Plato Crit. 119." Routh. Mss. Lex. Polyb. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 357. " Ad Charit. 383. 494. Musgr. Herc. F. 728. Jacobs. Animadv. 32., Anth. 8, 80. Villoison. ad Longum 166. ad Mœr. 81. 124. Jacobs. Exerc. 1, 148. Valck. Hipp. 247. 249. Brunck. ad Theogn. 1057. ad Lucian. 1, 416.; T. H. ad Dial. 112." Schæf. Mss.] Hinc Βρόχιος μόρος, q. d. Laquearis mors, ap. Nonn. (Jo. 103, 5.) θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον. [* Βροχεῖον, τὸ, Neophro ap. Schol. Eur. Med. 1387. Βροχεῖον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρη, pro ἀγχόνειος βρόχος, sed nobis susp. Glossæ: * Βρόχιον· Laqueus.] Et Βροχὶς, ἴδος, ἡ, in Epigr. i. q. βρόχος. [Heliod. 5. p. 295=231.; at Anal. 2, 52. βροχὶς a βρέχω, Schneidero susp. " Jacobs. Anth. 8, 163. 11, 391. Bergler. Alciphr. 58." Schæf. Mss. " Opp. Ἀ. 3, 595. K. 2, 308." Wakef. Mss. * Δεσμόβροχος, Manetho 5, 133.] " Ἐμ- " βροχοι, Illaqueati, Laqueis implicati." " Εὔβροχον " ἄμμα, pro Laqueo, ad verbum Nexus multos habens " laqueos, Epigr." [" Archiæ 8. Toup. Opusc. 2, 186." Schæf. Mss. * " Πεδόβροχος, Theod. Prodr., Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 185." Boissonad. Mss. * " Ὑποβρόχιος, (ὁ, ἡ,) Phot. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 98. (Ὅλως γίνεται θήραμα τοῦ πονηροῦ, καὶ πρὸς πασαν κακίαν ὑποβρόχιος φέρεται.)" Kall. Mss.]

[* " Βροχίζω, Hes. v. Ἀλαῶν." Kall. Mss. Glossæ: Βροχίζω· Laqueo, Pedico. * Βροχισμὸς, ὁ, Epiphan. Hær. 66, 33. (1, 649.) * Ἀναβροχίζω, Auctores Medici 388. * Ἀναβροχισμὸς, ὁ, P. Ægin. 6, 13.: ap. Gal. * Ἀναβρογχισμός.] " Ἀποβροχίζω, Illaqueo, " Laqueis implico. Affertur enim ἀπεβρόχισε pro " Illaqueavit, ex Epigr." [Anal. 2, 281. λαιμὸν, Polyæn. 8, 63. Ἑαυτὰς ἀπεβρόχιζον, Chirurg. vett. 157. " Jacobs. Anth. 9, 315. Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * Ἐμβροχίζω, Illaqueo, Apollod. 2, 5. 4. " p. 115. 122." Wakef. Mss.] " Καταβροχίζω, " Præcipito, VV. LL." [" Euseb. H. E. (8, 8.) p. 308." Kall. Mss.]

" ΒΡΙΖΩ, ἴσω, ἴξω, Post cibum somno gravatus " dormio aliquantillum: proprie enim βρίξαι esse tra- " dunt τὸ μετὰ βάρους τροφῆς ἀπονυστάξαι, generalius " autem καθεύδειν. Il. Δ. (223.) Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα " ἰδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, i. e. νυστάζοντα, καθεύδον- " τα, Hes. qui βρίζει tamen exp. non solum καθεύδει, " sed etiam ἐσθίει, πιέζει, κύει. Affert Idem et pass. " βρισθεὶς pro ὑπνώσας: et βρίζω pro κηδεύω: si ta- " men non καθεύδω potius scripsit. Inde Βριζὼ di- " citur ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, Athen. 8.: quoniam, inquit, " βρίζειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν. E Semo " Delio, Ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ, προσφέρουσιν αὐτῇ " σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων. Etym. " esse dicit θεὰν δι' ἐνυπνίων μαντευομένην. Item " Βριζομάντις hinc dicitur, Hesychio * ἐνυπνιομάντις, " Qui e somniorum interpretatione aut visione futura " prædicit." [Auctor Rhesi 825. ἔβριξα. Dio Chr. Or. 35. p. 70. Ἀπὸ ζώων τινῶν καὶ φυτῶν καρπούς ξύλων βρίζοντες. Glossæ: Βρίζω· Post cibum denuo impetum facio. Βρίζα· Sica. (Ubi Mss. Sicca.) * Βριζία· Tebanum. " Βρίζω, Barnes. Rhes. l. c. Heyn. Hom. 4, 600. Bibl. Crit. 3, 42. Toup. ad Longin. 330. Bergler. Alciphr. 131. Bernard. Reliq. 77. Βριζὼ, Jacobs. Anth. 7, 208." Schæf. Mss. " Ἀβρίξαι, Suidæ " τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι ἢ κοιμηθῆναι, A cibo aliquan- " tillum dormire. Idem igitur fuerit cum βρίξαι s. " βρίζειν, et ᾱ fuerit περισσόν." [Auctor Rhesi 730. et n.] " Ἀβρὶξ, Hesychio ἐγρηγορὼς, Vigilans, i. q. " seq. voc. ejusdemque originis." [Cf. Rhes. l. c.] " Ἄβρικτος, Hes. et Suidæ δύσκωφος, ἐκ μέρους ἀκούων, " Surdaster. Varino præterea ἄγρυπνος, * ἀνύστα- " κτος, Vigil, Insomnis. In qua posteriori signif. est " ex ᾱ priv. et βρίζω comp. Id enim signif. καθεύδω, " Dormio." [A Schneidero non agnoscitur.] " Ἀπο- " βρίζω, A cibo dormio: vel A pastu aliquantillum " dormio, ut Hes. ἀποβρίξαντας exp. μετὰ βορὰν " ἀπονυστάξαντας, expresso simul etymo, quod in " Βρίζω affertur. Opp. K. 3, (515.) οὔ ποτε γὰρ δὴ " Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἀπόβρίξαντες ἕλοντο. Epigr. " ἀποβρίζει ὕπνον. Suid. ἀπέβριξεν exp. ἀφύπνωσεν, " Edormivit." [Od. I. 151. M. 7. " Callim. Epigr. 17." Boissonad. Mss. " Wakef. Ion. 519. Jacobs. Anth. 7, 208. 307." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 5. fin." Wakef. Mss. * Ἐπιβρίζω, Nonn. D. 8, 331. 20, 347. * Καταβρίζω, unde] " Καμβρίζοντα, He- " sychio ἀμελοῦντα, Negligentem." [" Bibl. Crit. 1,

3, 42. Toup. ad Longin. 330. Καταβρίζω, Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss.]

ΒΡΙΘΩ, σω, (et ξω,) et Βρίθομαι Sum gravis, Ingravesco, Onustus sum. Item Deorsum vergo præ pondere, Propendeo. Hesiod. Ἔ. (2, 84.) Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν, i. e. βαρύνεσθαι, Tzetz. Il. Π. (384.) Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βεβριθε χθών: ut scribit Eust. πολλὴν ἐπομβρίαν signif. ὡς βαρυτέρας τηνικαῦτα γινομένης τῆς γῆς. Bud. autem vertit, Cum terra grandine procellosa obtecta est et obruta. In prosa quoque locum aliquando habet h. v. Philo V. M. 3. Ἅπασα εὐθὺς βλαστοὺς ἐξέφυσε, καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν, Ingravescebat. Synes. de Ins. Ὥστε καὶ βρῖθον ὑπὸ κάκης συγκατασπᾷ τὴν ἐφεῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν. Et pro Deorsum vergo, Inclinor. Aristot. Probl. 15. Ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Philo de Mundo, Τὸ μὲν δὴ πυρῶδες συνανέλκον γῆν, ὑπὸ τοῦ περὶ αὐτὴν νευστικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, Deorsum vergere, vel Pessum ire. Sed adjungitur sæpe κάτω, cum Vergo sigmf. Lucill. Ep. Οὐχὶ κάτω βρῖσεν βαρύς. Philo V. M. 1. Ὁπότε δὲ κάτω βρίσειαν (αἱ χεῖρες,) ἴσχυον οἱ ἀντίπαλοι. Greg. Ὅσον τὰ ὑπερουράνια ἡμῶν ὑπεραίρει τοῦ συνθέτου, καὶ ταπεινοῦ, καὶ κάτω βρίθοντος κράματος. || Interdum autem βρίθω non simpl. est Inclino, sed cum impetu, ideoque redditur Incumbo, Ingruo, Impressionem facio: atque ita Bud. in Plut. (4, 249.) Οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν. Videtur autem hæc signif. profecta esse ab Il. P. (233.) οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν Δούρατ' ἀνασχόμενοι. Ubi crediderim βρίθειν tale quid esse, quale ap. Virg. Magna se mole ferre. Qui dixit alibi, densaque ad muros mole feruntur. || Interdum exp. etiam Onustus sum, Plenus sum, Abundo, Il. Σ. (561.) Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν: Od. T. (112.) βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ. Sic Dionys. P. βεβριθὸς ἀμάλλαις. Et βέβριθεν ὁλκὰς Epigr. Ibid. ναοῖς βρίθοντι. Ibid. βεβριθὼς ἡνορέῃ metaph., quod fortasse dictum est ead. forma, qua a Virg. Pietate gravem ac meritis. Admittit autem alicubi βρίθω utramque exp., sc. et pro γέμειν et pro βάρος ἔχειν, quemadmodum et in hh. ll., ubi gen. jungitur: Od. I. (219.) Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον: nam Eust. vult βρῖθον esse vel ἔγεμον, vel βάρος εἶχον, ut sit βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν. Sic Od. O. (333.) ἐΰξεστοι δὲ τράπεζαι Σίτου, καὶ κρειῶν, ἠδ' οἴνου βεβρίθασι. De h. l. enim, ut opinor, intelligens Hes. βεβρίθασι exp. duobus modis, vel βεβαρημέναι εἰσὶ vel πεπληρωμέναι. Utuntur autem et pass. in iisdem signiff. et cum utraque constr., Il. Θ. (307.) Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι. Et, νηδυῖ βριθομένη δάμαλις Epigr. Gravida. Hesiod. A. (290.) πέτηλα Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν. Chrys. quoque βρίθεσθαι dixit pro Iugravescere et propendere: cujus l. et alios vide ap. Bud. 360. Idem Chrys. Ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην. Ceterum βρίθω a βαρὺς deductum esse arbitror, ut e βαρύθω factum sit βρύθω per sync., deinde βρίθω, mutata vocali υ in ι. Quoniam autem primitivum non esse puto, lineolam illi præfixi: quod si ab omnibus receptum iri putassem illud etym., post Βαρὺς h. v. posuissem. || Metaph. Polleo, ut Lat. Pondus habere tali metaph. dicitur; Soph. Aj. (130.) Μήδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον Ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. " || Hes. βρίθει exp. etiam " διατρέφει, αὔξει, θαρρύνει, εὐθύνει." [Draco 30. Pind. N. 6, 70. μέγα βρίθει, Multum prævalet; 8, 30. Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔ-Βρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ; cf. Π. 3, 189. Ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται, Ὃς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἕπηται, Æsch. Pers. 345. Τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ. Eur. El. 305. Dionysii Epit. 16, 1. Ἐπὶ γῆν βρίθειν. Orph. Arg. 253. Εἶδ' ἄγε νῦν στερρόῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωσι Βρίσαθ' ὁμορροθέοντες, Incumbite funibus. Alciphro 3, 67. Βριθῆναι τοῖς πόθοις. Hesiod. A. 160. Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβριθυῖα. * " Βριθέομαι, Const. Manass. Chron. p. 68. (481.)" Kall. Mss. " Βρίθω, Wakef. Eum. 928., S. C. 3, 25. 4, 251. Jacobs. Animadv. 99. 292., Anth. 6, 283. 7, 116. 8, 161. 9, 165. 11, 419. 12, 38. Bacchyl. 9. Hadrian. 6. Menses Roman. Leon. Tar. 44. Posidipp. 7. Archias 34. Philippus 30. Brunck. Soph. 3, 501. Epigr. adesp. 292. Heyn. Hom. 4, 609. 701. 5, 319. 6, 338. 7, 204. 327. 8, 189. Lobeck. Aj. p. 236. ad Od. Z. 159. Græv. Lectt. Hes. 562. Diod. S. 1, 153. Mitsch. H. in Cer. 219. 273. Theocr. 1, 46. H. in Cer. 478., Ruhnk. ad 455. Eur. Phœn. 1551. Gesner. Ind. Orph. Valck. Adoniaz. p. 373. Wyttenb. Ep. Cr. 48. 53. ad Timæi Lex. 152. Toup. Opusc. 2, 41., Emendd. 1, 444. Ilgen. Hymn. 233. 563. Jacobs. Exerc. 2, 132. Valck. Diatr. 169. Βέβριθα, Valck. Diatr. 159. * Βεβριθέω, Ruhnk. Ep. Cr. 11." Schæf. Mss. " Βρίθω, Deorsum vergo præ pondere, Plut. 3, 25. Philo J. 636. In re suavi, Anthol. 452. Grave, Od. Z. 159. Fut. Βρίξω, Nonn. 47, 686." Wakef. Mss.] " Βεβριθῶς, Hesychio * Βαρουμένως, Gravate, quod " adv. originem habet e præt. med. Βέβριθα, βεβαρη- " μένος εἰμὶ, a th. βρίθω, e quo et partic. præt. pass. " βεβρισμένος."

Βρίθος, τὸ, [Schneidero Βρῖθος,] Pondus, Gravitas, Aristot. ET Βριθοσύνη, Idem, Il. E. (839.) M. [460. Draco 29. 64. 86. 100. " Βρῖθος, Jacobs. Animadv. 99. Lobeck. Aj. p. 236. Βρίθος, Timo Phlias. 2." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 353." Wakef. Mss.]

Βριθὺς, (εῖα, ὺ,) Ponderosus, Gravis. Il. E. (746.) ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. [* Βριθύκερως, ω, ὁ, ἡ, Opp. Ἁ. 2, 290.] ET Βριθύνοος, (ὁ, ἡ,) Apollo, Gravem mentem, i. e. Prudentem, faciens, ex VV. LL. (Anal. 2, 518.) ET Βριθυσινωπίτης, ut Βριθυσινωπίτου Διογένευς ῥόπαλον, Diogenis Sinopensis severi philosophi s. Severam quaudam gravitatem præ se ferentis, Epigr.

Ἀβριθὴς autem, (ὁ, ἡ,) sicut Ἐμβριθὴς, et Ὑπερβριθὴς, cum η, non υ, [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 532—41.] Est autem Ἀβριθὴς, Pondere s. Gravitate carens, Levis, Eur. [Suppl. 1125.] " Διαβριθοῦς, Hesychio ἰσχυρᾶς, Robustæ, Validæ.", ["Cyr. p. 191." Wakef. Mss. * " Ἐκβριθὴς, Gravis, Ponderosus, Plut. Quæst. Plat." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Ἐμβριθὴς, Ponderosus, Gravis; ut Plut. de Orac. Def. Τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. Idem (1, 143.) Ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης ἀναθυμίασις. De animi etiam rebus dicitur, sicut Lat. Gravis: ut Plato Ep. 7. Ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, Mores natura graves. Et Plut. (4, 11.) φρόνημα ἐμβριθέστερον: [Alex. 4. ἐμβριθὲς φρόνημα:] An Seni administr. Resp. Οὕτως οὐδέν ἐστι δόγμα γεροντικὸν οὐδὲ βούλευμα τεταραγμένον, ἀλλ' ἐμβριθῆ πάντα καὶ καθεστῶτα. In VV. LL. legitur et ἐμβριθὴς ἡλικία. Sed et personæ tribuitur, sicut Plut. Demetrio, ubi a Bud. redditur Gravis, item Constans: Καὶ πάθος οὐ μειρακίου παθὼν, ἀλλ' ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ, κεχρημένου πραγμάτων μεταβολαῖς. Idem Plut. alibi, Ὅθεν ἐμβριθέστερος ταύτῃ καὶ μεγαλοπρεπέστερος ὁ Δημοσθένης τοῦ Κικέρωνος. At Politian. ap. Herodian. 3, (11, 1.) Ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν interpr. Ferocem et audacem juvenem. Apud Philon. autem, Ἐμβριθεστέρας ἐπαναστάσεως ἐδέησε, redditur, Asperius insurgendum fuit. [Gl. Truculentus. Æsch. Eum. 967. " Phrynich. Ecl. 92. 124. Thom. M. 301. Brunck. Soph. 3, 472. Lobeck. Aj. p. 236. ad Mœr. 70. Diod. S. 1, 216." Schæf. Mss. " Serius, Synes. 39." Wakef. Mss.] ET Ἐμβριθῶς, Ponderose, Cum pondere. Item metaph. Cum gravitate, Graviter, Constanter. Item, Aspere. Herodian. 4. Ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε: quod interpr. Polit. Cuncta asperius ferociusque gerebat. [Philostr. 487. Ἦθος ἐμβριθῶς ἐγκείμενον.] ET Ἐμβρίθεια, (ἡ,) Gravitas, Ponderositas. Item metaph. Gravitas, Constantia. [" Eust. 176, 24." Seager. Mss. " Thom. M. 302. Phrynich. Ecl. 92. 124." Schæf. Mss. " Julian. 453." Wakef. Mss.]

[* Ἐπιβριθὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Eum. 963. " Abresch. Æsch. 2, 130." Schæf. Mss. * Ἐριβριθὴς, Valde gravis, Opp. Ἁ. 5, 636. * Καρποβριθὴς, Nicet. Ann. 21, 9. * Κρεωβριθὴς, 17, 6. * Ὀπισθοβριθὴς, Æsch. ap. Hes. v. Σαυροβριθής. * Περιβριθὴς, Orph. Fr. 38. " Ad Diod. S. 1, 565. Boissonad. Philostr. 542." Schæf. Mss. " Valde gravis, Synes. 15." Wakef. Mss. * Πυριβριθὴς, Oracula ap. Procl. in Plat. Alcib. p. 26. ubi cf. Creuzer. Orac. Chald. 36. Cleric. " Jacobs. Anth. 10, 289." Schæf. Mss. * Σαυροβριθὴς, Hes. * Σθενοβριθὴς, Polyæn. 4, 7, 12. al. * στενο-

βριθὴς, et * στερνοβριθής.] Ὑπερβριθὴς, Præponderosus, Gravissimus. Soph. (Aj. 951.) ὑπερβριθὲς ἄχθος, Gravissima molestia. [" Lobeck. p. 375." Schæf. Mss. * Χθονοβριθὴς, Pondere terræ onustus, Synes. H. 4, 289. p. 342.]

[* " Ἀντιβρίθω, Contra gravo, Philo de Mose (2, 170.) 3, 687." Kall. Mss.] " Ἀποβρίθω, Degravo, " vel Præ pondere et gravitate devergo, ut βρίθω " quoque act. et neutr. usurpatur. Διαβρίθω, Gravo, " Onero. Hes. enim διαβρίθει exp. βαρύνει." [* " Ἐκβρίθω, Anthol. 3, 22. p. 372." Kall. Mss. " Jacobs. 10, 330." Schæf. Mss. * Ἐμβρίθω, Anal. 2, 473. ἄθροον ἐμβρίσαντος ἀήματος, i. q. ἐμπεσόντος. " Jacobs. Anth. 10, 330. ad Charit. 768." Schæf. Mss. " Nicander 868. Isid. 3." Wakef. Mss.] Ἐπιβρίθω, Ingruo magno cum pondere: Il. E. (91.) ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Apoll. R. 2, (1126.) πόντῳ ἐπιβρίσασαι ἄελλαι. Rursum Il. H. (343.) Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item, Impressionem facio, Bud. interpr. in Appiani B. C. 4. Ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἷς ἀπέθανε, πολλοὺς ἀποκτείνας, Multis autem una impressionem facientibus oppressus. || Act., Degravo, Prægravo. Chrys. Νεωτερικαῖς αὐτὴν ἐπιβρίθων φαντασίαις. [Gl. Ingravesco. Apoll. R. 3, 343. Opp. K. 1, 392. Εἴαρι γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυθέρεια. " Abresch. Æsch. 2, 130. Matth. Anecd. 1, 32. Jacobs. Anth. 12, 120. Heyn. Hom. 6, 324. 7, 327. Valck. Phœn. p. 20." Schæf. Mss. " Julian. 36. cum dat.: Cum accus., Opp. Ἁ. 2, 468. Quint. Sm. 3, 325. Aor. 1. Ἐπέβρισα, Opp. K. 4, 349. Ἐπιβρίξω, Nonn. 47, 686." Wakef. Mss.] Καταβρίθω, Ingravesco. Item, Onustus sum: unde καταβεβρίθασι, Hesiod. (Ἔ. 1, 232.) οἵτε μαλλοῖς καταβεβρίθασι. Sed βρίθω exp. etiam act., Onero, Degravo. [Theocr. 17, 95. Ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας, ubi al. perperam καταβεβρίθει. * " Περιβρίθω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566. Const. Manass. Chron. p. 26. 71. 129." Boissonad. Mss. Nicander Θ. 851. A. 143. " Cattier. p. 86." Schæf. Mss. " Arat. D. 317." Wakef. Mss.]

Βρισάρματος, (ὁ, ἡ,) Currum gravans, exp. ap. Hesiod. A. (441.) Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὔλιος Ἄρης Κεκληγὼς ἐπόρουσε. [* Βρισαύχην, Hesych. ap. Schneider. Lex. * Βρισόμαχος, i. q. βαρύμαχος, Etym. M.]

ΒΡΙ pro βριθὺ et βριαρὸν ab Hesiodo dici, sicut κρὶ pro κρίμνον Hom. dixit, Soph. ῥᾷ pro ῥᾴδιον, auctor est Strabo. Eust. autem vult ex hac particula βρι, quam ἐπιτατικὴν appellat, esse non solum βριαρὸν, sed et ὄβριμον: item βριμοῦσθαι s. βριμᾶσθαι, atque alia. Ego, quamvis non minus verisimilem existimem nominis βριαρὸν deductionem a βία, ut dicatur βριαρὸν quasi βιαρὸν, et ceterorum quoque aliam afferri derivationem sciam, illum tamen hic sequi statui, ut ad unum eundemque locum diversa illa vocabb. referre possim. [" Cattier. 94. Jacobs. Anth. 9, 312. Heyn. Hom. 6, 465." Schæf. Mss.]

¶ Βριάω, Robustum reddo, Robur indo: item Robustus sum, Robore polleo. Vel, Potentem reddo, item, Potens sum. Utramque autem signif. habet Hesiod. Ἔ. (1, 5.) Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Sed Θ. (447.) βριάειν dixit pro Auctius reddere, sicut Lat. Vim magnam de magno numero dicunt, cum proprie vis robur signif.: Ἐξ ὀλίγων βριάει, κἀκ πολλῶν μείονα θῆκεν, ubi redditur, E paucis multiplicat. [Opp. Ἁ. 5, 96.]

Βριαρὸς, (ὰ, ὸν,) Robustus, Validus. A βία fieri βιαρὸς tradit Etym., e quo fit βριαρός: sed debuit potius e βία deducere βριάω, e quo deinde fiat βριαρὸς, ut ex ἰσχύω fit ἰσχυρός. [Gl. Fortis. "Tryphiod. 19." Routh. Mss. " Thom. M. 862. Jacobs. Anth. 7, 172. Cattier. p. 94. Heyn. Hom. 7, 569. * Βριαρῶς, Brunck. Soph. 3, 506. * Βριερὸς, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * " Βριαρότης, Casaub. Athen. 705." Wakef. Mss.] Hinc Βριαρόχειρ, (ρος, ὁ, ἡ,) Robustus s. Validus manibus, Cujus manibus robur inest. [" Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 69. Nicet. Eugen. 3, 114. 9, 37. Const. Manass. Chron. p. 12. 26. 78. 116." Boissonad. Mss. Eust. 586, 2=445, 35. Opp. Ἁ. 5, 96. κάρτος. T. H. ad Thom. M. 862.: * Βριαρὴς, ὁ, ἡ, Nicander Θ. 659. * Βριάρεως, ὁ, Gl. Deus marinus, Buttmann. Lexil. 230. " Heyn. Hom. 4, 678. * Βριαρεὺς, Wolf. ad Hesiod. 118." Schæf. Mss.]

¶ Βρίμη, ἡ, Robur, Potentia. Etym. ex Apoll. R. (4, 1677.) Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου. Hesychio autem βρίμη est ἀπειλὴ, item ἡ γυναικεία ἀόρητοποιΐα. [" Jacobs. Anth. 9, 312. Ruhnk. Ep. Cr. 77." Schæf. Mss.] Et Βριμὰ eid. Hes. ἰσχυρὰ, Valida. Item βριμὸς est μέγας et χαλεπός. [* Βριμόβρυχος, Terrore frendens, vide Ἀστραπόφρικτος. * Βριμόθυμος, ὁ, ἡ, Panyasis ap. Clem. Alex. Protr. p. 30. Ἄρης, Anal. 3, 328. * Βριμώδης, Hermes ap. Stob. Ecl. 1, 52, 41. p. 986.]

¶ Ὄβριμος, vel Ὄμβριμος, (ὁ, ἡ,) Robustus, Validus, Prævalidus. Item, Impetuosus. Il. N. (294.) ὄβριμον ἔγχος, ut et Lat. Valida hasta: Δ. (453.) ὄβριμον ὕδωρ, Impetuosa aqua, vel Rapida. Sed in malam partem sæpe ponitur pro Violento, s. Eo, cujus violenti sunt et furentes impetus; ita enim e Cic. apte reddi posse existimo. Hesiod. Θ. (148.) Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὀβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Ubi legitur et ὄμβριμοι. Sic autem passim tam ap. eum, quam alios poet., ac præsertim ap. Hom., quædam exemplaria ὄβριμον, quædam ὄμβριμον habent: quæ varietas itidem in compp. invenitur. Eust. certe a βρῖ deducens, ὀβριμος dicit per pleonasmum et παραγωγὴν fieri, alterius scripturæ nullam mentionem addens. At ego memini me alicubi legere deductionem τοῦ ὄμβριμος ab ὄμβρος, quam sequendo non dubium est, quin potius scr. ὄμβριμος cum μ. Verum ego in antiquioribus et fide dignioribus diversorum poet. exemplaribus scriptis ὄβριμος potius quam ὄμβριμος observasse mihi videor. [" Ὄβριμος, Heyn. Hom. 4, 523. 640. 651. 6, 39. 179. 465. 8, 335. Ruhnk. Ep. Cr. 77. Brunck. ad Gnom. 328., ad Æsch. S. c. Tb. 796. Wassenb. ad Hom. 124. Toup. Opusc. 1, 462. Il. Γ. 357. Wolf. Δ. 529. Ilgen. Hymn. 471. Jacobs. Anth. 8, 36. 304. Brunck. Apoll. R. 135., Aristoph. 3, 48. Ὄμβριμος, Ruhnk. Ep. Cr. 77. Brunck. ad Æsch. l. c. Wassenb. l. c. Toup. l. c. Jacobs. Anth. 8, 36. Brunck. Apoll. R. 135., Aristoph. 2, 188. 3, 48. Gesner. ad Orph. 370. ad Dionys. H. 5, 99. Heyn. Hom. 4, 523. 640. 651. 5, 497. 6, 39. 179. 197. 465. 8, 335. * Ὄμβριμη, (sic,) Masomedes 1." Schæf. Mss. " Ὄβριμος, Schol. Lycophr. 452. var. lect." Wakef. Mss.] " Ὀβριμόγυιος, (ὁ, ἡ,) Validos artus habens, " Ceti epith. ap. Opp." [Ἁ. 1, 169. 5, 316. * " Ὀμβριμόγυιος, Const. Manass. Amat. 4, 30." Boissonad. Mss. * Ὀβριμόεθνος, Tzetz. Posth. 738.]

Ὀβριμοεργὸς, Qui aliquid per violentiam facit, Effrænata violentia utens, vel Cujus est effrænata violentia. Utor autem et hic Cic. verbis, cum effrænatam violentiam dico. Il. E. (403. X. 418.) Observa autem, in hoc comp. posteriorem signif. τοῦ ὀβριμος retineri. [" Const. Manass. Chron. p. 133." Boissonad. Mss. Manetho 5, 177. " Heyn. Hom. 8, 335." Schæf. Mss.] " Ὀμβριμοεργὸς, Suidæ ὁ μεγάλα " ἔργα ποιῶν, Magna et ardua facinora edens." [Strabo 14. p. 598. " Heyn. Hom. 8, 335." Schæf. Mss.] Ὀβριμόθυμος, Animo violento præditus, Magnanimus, Hesiod. [* Ὀβριμόπαις, Nonn. D. 10, 277.: 25. p. 664.] Ὀβριμοπάτρη, Minerva ap. Hom. Prævalidum patrem habens, s. Præpotentem. [Il. E. 747.] Od. Γ. (135.) Μήνιος ἐξ ὅλοης χλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης. Apud Hesych. est etiam Ὀβριμοπάτηρ et Ὀβριμόπατρις. At in VV. LL. Ὀβριμόπατρος ponitur, a quo sit illud ὀβριμοπάτρη. [" Ὀβριμοπάτρη, Brunck. Aristoph. 3, 48., Kuster. 115. Heyn. Hom. 5, 140. 484. Wakef. S. C. 4, 248. ad Lucian. 1, 359. * Ὀμβριμοπάτρη, Jacobs. Animadv. 251. Brunck. l. c. Kuster. l. c." Schæf. Mss. * Ὀβριμόφωνος, Tzetz. Hom. 267. * Ὀβριμόεις, 247. * " Ὀμβριμαῖος, (α, ον,) Herod. Epimer. 100." Boissonad. Mss.]

Ὀβρίκαλα, quasi ὄβριμα καὶ καλὰ, Leonum catuli, Æsch. (Ag. 147.) Secundum quosdam autem et Luporum catuli, ut addit Eust. Et Βρίκελα, vel Βρίκελοι, Larvæ. Vide eund. Eust. [Vide Blomf. ad Æsch. l. c., Eust. Il. 288, 36. Od. p. 26, 24. 350, 14.] " Ὄβρια et Ὀβρίκαλα sunt qui dicant esse λεόντων " καὶ λύκων σκυμνία, Leonum et luporum catulos,

" Eust. Idem alibi (350.) scribit Erinaceorum et si-
" milium animantium catulos ὀβρια et ὀβρίκαλα no-
" minari: ut Hes. ὀβρικάλοις generaliter exp. τοῖς τῶν
" θηρίων ἐκγόνοις. J. Poll. (5, 15.) habet ὀμβρίκια."
["Ὀβρια, Ælian. H. A. 7, 47. " Valck. Diatr. 200."
Schæf. Mss. "Eur. Pel. 8." Wakef. Mss.] "Ὀμβρίας
" et Ὀμβρίκια, Poetæ vocant τὰ πάντων τῶν ἀγρίων
" τέκνα, Omnium ferarum catulos, auctore J. Poll.
" (5, 15.): Eust. habet ὀβρίκαλα et ὀβρια." [Her-
mann. Gr. Gr. 21.]

¶ Βριμόομαι, Fremo ira, Excandesco. Xen. K. Π. 4, (5, 5.) Ἐνταῦθα δὲ ἐβριμοῦτο τῷ τε Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις, τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι, i. e., inquit Bud., Excandescebat, Fremebat ira in Cyrum: et quod postea dicitur ὠργίζετο. Hæc Bud. Sed, quamvis de ead. re sequatur ὠργίζετο, multo tamen significantius esse constat βριμοῦσθαι. Paus. autem dicit βριμοῦσθαι esse μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν, et Æl. Dionys. exp. ἀπειλεῖν. Cum autem τοῦ βρέμειν signif. h. v. retineat, fortasse et deductum ab eo videri possit. Ego tamen, uti dixi, Eust. sequi volui. || Βριμᾶσθαι etiam dici, e quorundam sententia refert Eust. [Βριμῶμαι, Gl. Frendo. Aristoph. I. 855. Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο. Ubi Schol. Ὀργισθείης. Βριμᾶσθαι γὰρ, τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν· παρὰ δέ τισι καὶ τὸ ἦχον ἀποτελεῖν, ὡς τὸ, Ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλάνθανεν. Sic Schneider. Lex., sed in Kusteri Ed. editum est ἐλανθάνετο.] UNDE Βριμηδὸν ET Βρίμημα deducere malo, quam ab altero. Signif. autem Βριμηδὸν Cum fremitu, et q. d. Fremebunde, Nonn. (Jo. 147, 16.) Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς οἶκτον ἀνέλκων. At Βρίμημα ab Hes. exp. ἐπίπληξις. ["Βριμόομαι, Acta Traj. 1, 225. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Wakef. S. C. 4, 41. Jacobs. Anth. 9, 312. Βριμάω, Acta Traj. l. c. Βριμάομαι, Brunck. Aristoph. 3, 38. Βρίμημα, Ruhnk. Ep. Cr. 77. Jacobs. Anth. 9, 312." Schæf. Mss. " Βριμάομαι, Arrian. Eq. 855." Wakef. Mss.] " Βραμέομαι, Irascor, Per iram clamo, Mu-
" gio ut unda maris, VV. LL. Sed sine ullius Au-
" ctoris testimonio." [* Διαβριμάομαι, Valde fremo, Themist. Or. p. 261. * Ἐκβριμάομαι, unde * Ἐκβρίμησις, (ἡ,) Aquil. Symm. Hos. 7, 16. Ps. 37, 4. Aquil. Ps. 75, 7. Ezech. 21, 31." Kall. Mss.] Ἐμβριμᾶσθαί τινι, q. d. Fremere in aliquem, Matth. (9, 30.) Marc. (1, 43.) illam Comminationis signif. inclusam habet, quam a Paus. et Æl. Dionysio dari τῷ βριμοῦσθαι modo dictum fuit. Vet. Interpr. Comminari vertit, Beza Graviter interminari. At Jo. 11, (33.) Ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, vertitur Infremuit. Ego hic aliquam horroris signif. eo includi existimo. ["Euthym. Zigab. in Lectt. Mosq. Matth. 1, 10." Boissonad. Mss. " Lucian. 317. Ed. Salmur. Schol. Apoll. R." Seager. Mss. " Gale ad Hermiam 220. Wortb. Acta Traj. 1, 225. Lucian. 1, 484. * Ἐμβριμόω, Acta Traj. l. c." Schæf. Mss.] " Etym. et Suid. ἐμβριμᾶσθαι exp. μετ' αὐστη-
" ρότητος ἐπιτιμᾶν: Hes. ἐμβριμώμενος, μετ' ἀπειλῆς
" ἐντελλόμενος. Verum et act. ἐμβριμῆσαι memine-
" runt Hes. et Suid.: hic exp. μετ' ὀργῆς λαλῆσαι,
" ille, ἐπιτιμῆσαι, προστάξαι μετ' ἐξουσίας. Rursum
" ap. Suid. in Ms. etiam Cod. legitur particip. ἐμ-
" βριμούμενος, h. in l.: Καὶ ἅμα γενόμενοι μανιώδεις
" καὶ ἐμβριμούμενοί, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν.
" Est porro inde VERBALE Ἐμβρίμημα, (τὸ,) Suidæ
" τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα: Indignatio, Irata reprehen-
" sio, vel Comminatio cum austeritate. Hes. tamen
" ἐμβριμήματι exp. κινήματι." [Nicet. Ann. 2, 2. * Ἐμβρίμησις, ἡ, Basil. 1, 366. Epiphan. 1, 1020. * Ἀντεμβριμάομαι, Nicet. Ann. 9, 16. * Ἐπεμβριμάομαι, Schneider. Lex. v. Ἐμβριμάομαι. " Insuper increpo, Schol. Æsch. Pr. 73." Wakef. Mss. * Προσεμβριμάομαι, Biel. Thes. * Ἐπιβριμάομαι, Gl. Infrendo, Callim. H. in Del. * " Καταβριμέομαι, Corinna ap. Hephæst. 108. (Κατὰ μὲν βριμούμενοι.)" Boissonad. Mss. Ubi Ms. βριμόμενοι, sed * καταβρίμομαι, pariter ac καταβριμέομαι, sunt verba nihili: leg. βριμώμενοι. * Προσβριμάομαι, Sirach. 13, 4.]

Βριμὼ, (όος, ἡ,) Proserpina, ἀπὸ τοῦ ἐμβριμᾶσθαι ita dicta, ut tradit Etym. Eustathio autem βριμὼ est πεπλασμένον δαιμόνιόν τι φοβερόν. [Draco 117. " Ruhnk. Ep. Cr. 232. ad Lucian. 1, 484. Pierson. Veris. 103." Schæf. Mss. * Ὀβριμὼ, Lycophro 698. " Ruhnk. Ep. Cr. 232. Pierson. Veris. 103." Schæf. Mss. " Proserpina, Lycophro 1177." Wakef. Mss.]

Βριμαίνω, et ap. Hes. Βριμαίνομαι, Excandesco, βριμοῦμαι, [" Toup. Opusc. 1, 554. Valck. ad Ammon. 226. Jacobs. Anth. 9, 312." Schæf. Mss.] Βριμάζω, Leonis voce utor. Item, ὀργῶ εἰς συνουσίαν, Cypriorum lingua, Hes.

" ΒΡΥΚΩ, Dentibus collisis strido. Hes. enim
" βρύκων exp. συνερείδων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, et
" βρύκειν esse dicit τρίζειν τοὺς ὀδόντας: exp. tamen
" etiam λάβρως ἐσθίειν et μασσᾶσθαι, Avide vorare,
" Mandere: itidemque βρύξαι afferens pro δακεῖν et
" καταπιεῖν. Ac pro δάκνειν s. τρώγειν ἢ μασσᾶσθαι,
" Mordere, Rodere, Mandere, accepit Aristoph. O.
" (26.) Βρύκουσ' ἀπεδέσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους.
" Athen. 3. Ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει,
B " βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, Mandentem s. Mor-
" dentem dentibus. Pro Devorare autem, s. Deglu-
" tire et κατεσθίειν, ap. Eund. 7. Μειράκιον ἐρῶν πά-
" λιν, τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ: 8. Βρύκει γὰρ
" ἅπαν τὸ παρόν. Eust. βρύκειν esse dicit ταχέως καὶ
" μετὰ ἤχου ποιοῦ ἐσθίειν." [Nicander A. 226. βρύκον στόμα, i. q. μεμυκός. Schneider. Lex. Ælian. H. A. 5, 3. " Thom. M. 173. Wakef. Trach. 987., Phil. 745. et Brunck. Jacobs. Anth. 7, 108. 413. 8, 324. 9, 86. 359. 12, 110. Brunck. Aristoph. 1, 25. Heyn. Hom. 6, 445. 7, 788. Philippus 77. Musgr. Cycl. 358. 371. Mœr. 99. et n. Toup. Opusc. 1, 192. 2, 184. Ammon. 32." Schæf. Mss. " Hippocr. in Etym. M. Nicander A. 419. Θ. 271." Wakef. Mss. Aristoph. Λ. 301. Εἰρ. 1315.] " Βρυ-
" κεδανὸς, Hesychio πολυφάγος, Edax, Vorax: a
" βρύκω. Sed addit, quosdam exp. μακρὸς, Lon-
" gus." [A Schneidero non agnoscitur.] " Βρυκετὸς,
" i. q. βρυγμὸς, teste Eod.: qui etiam addit, Dores
" pro eod. dicere βρυκθμός: nisi forte scr. βρυγ-
C " θμός. Βρύκος, Eid. κήρυξ, Præco: afferenti paulo
" post et Βρύοχον pro κήρυκα, sed addit, quosdam
" exp. βάρβαρος: alios ἀττέλεβος, de qua posteriore
" exp. vide Βροῦκος. Βρουχὸς, ὁ, Præco, VV. LL.
" pro quo Βρύοχος, Hes. Βροῦχος, vide Βρούκος."
[Gl. Βροῦχος· Bruchus.] " Βρόκοι, Hesychio ἀττέλε-
" βοι, ἀκρίδες. At Βροκὸς, Eidem μωρὸς, Ἕλλη-
" Aliquanto post ap. Eund. Βρόκων, ἀμαθὴς, ἀταί-
" δευτος." [Vide Βρυχός. " Βροῦχος, Heyn. Hom. 5, 595." Schæf. Mss.] " Βρύττω, i. q. βρύκω, Edo, De-
" voro: s. Cum sonitu quodam labiorum et dentium
" collisorum voro. Hes. βρύττειν simpl. exp. ἐσθίειν.
" Itidemque Etym. || Βρύττοντες, teste eod. Etym.
" et Lex. meo vet., Athenis dicebantur οἱ πυρέττον-
" τες: unde βρυχετὸς, ὁ πυρετός. Sed addit Etym.,
" in Rhet. Lex. exp. etiam ὀρύττοντες." [Schneider. Lex. * Βρυκτικὸς, ἡ, ὄν, Antiphanes ap. Athen. 483. τὴν γραῦν—τὴν βρ., ubi v. nott. et Schneider. Lex.]

" Ἀποβρύκω, Demordeo, vel Abedo, Eubul. Co-
" micus ap. Athen. 13. de meretricibus ἀκόσμοις et
D " inscitis, τῶν πράσων ποιούμεναι Τολύπας, ἕκαστον
" τὰς γνάθους, καὶ τῶν κρεῶν Ἀπέβρυκον αἰσχρῶς."
[" Jacobs. Anth. 7, 147. 9, 360. ad Mœr. 101." Schæf. Mss. " Leon. Tar. 95." Wakef. Mss. * Ἐμβρύκω, Nicander A. 337. Θ. 824.—χθεῖσα. " Thom. M. 173. ad Lucian. 1, 197." Schæf. Mss. * Ἐπιβρύκω, Anal. 1, 505. ὀδόντα. * " Ἐπιβρύχω, Anthol. Steph. 202. ubi tamen Mss. duo, quos inspexi, habent ἐπιβρύκω." Brunck. Mss. Ἐπιβρύκων, ἀντὶ τοῦ ἐπιβρύχων, Tzetz. Exeg. in Il. 78. " Jacobs. Anth. 7, 413. 8, 307. Toup. Opusc. 1, 192." Schæf. Mss. " Suid. v. Βρύκοντα." Wakef. Mss.] " Καταβρύ-
" κω, Commando, Comedo, Hipponax ap. Athen.
" 14. λαγώς." [" Jacobs. Anth. 7, 108. 9, 360. Toup. Opusc. 2, 174. 184." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 676. Leon. Tar. 51." Wakef. Mss. * " Παραβρύκω, Parasitor. Unde * Παραβρύκων, οντος, ὁ, Parasitus, idemque vocab. per jocum fingebatur Propr. fuisse nom. hominis cujusdam parasiti, Athen. 1, 4. Καλλιφάνης ὁ τοῦ Παραβρύκοντος κληθεὶς, Qui Pa-

rabrychontis, i. e. Parasiti, filius vocatus est." Schweigh. Mss. "Sicut παράσιτος et παραμασήτης, 242. Convivam denotat invocatum, qui absque symbola ad convivium venit; sic nom. παραβρύκων, a βρύκω, Mordeo, Rodo, Deglutio, eand. habet signif." Schweigh. ad loc. * Συμβρύκω, Jambl. V. P. 8. 194. τοὺς ὀδόντας. "Ad Lucian. 1, 197." Schæf. Mss.]

ΒΡΥΧΩ, Frendo, Strideo dentibus; ut βρύχειν τοὺς ὀδόντας, Frendere dentibus. Acta 7, (54.) Ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. At Epigr. cum siug. θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. Sed ap. Apoll. R. 2, (831.) βεβρυχὼς absolute pro Frendens. [Βρύχει, Gl. Stringit. Draco 117. Soph. Phil. 745.] "‖ Pass. βρύχεται, "Hes. exp. μαίνεται, Furit, Insanit." ["Βρύχω, Thom. M. 172. Wakef. Trach. 1072., Phil. 745. Jacobs. Anth. 7, 108. 413. 11, 158. 12, 110. ad Diod. S. 2, 232. Heyn. Hom. 6, 445. 7, 204. 225. 301. 788. Ruhnk. Ep. Cr. 102. Mœr. 99. et n.: Voss Myth. Br. 1, 104. Ammon. 32. Brunck. Trach. 1073., Phil. 745. ad Lucian. 1, 290. Musgr. Cycl. 358. 371." Schæf. Mss. "Frendo præ dolore, Opp. K. 2, 273." Wakef. Mss.] "Βρύγδην, affertur pro Strictim, Strin-"gendo. Videtur tamen potius esse Compressis den-"tibus, s. Cum stridore dentium," [Anal. 2, 175. "Jacobs. Anth. 9, 55." Schæf. Mss.] Hinc Βρυγμὸς, (ὁ,) Suidæ, Stridor dentium, [Gl. Stridor.] "Hesychio non solum τρισμὸς ὀδόντων, sed etiam "* ἀκόνησις μύλων: item * κατανάλωσις καὶ νόσος, "ἀπὸ τοῦ βρύχειν, quod est τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα "ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει." [Anal. 2, 275. Nicander Θ. 716. "Thom. M. 173. 245. Wakef. Phil. 745. Heyn. Hom. 6, 445. Græv. Lectt. Hes. 570. ad Mœr. 100. T. H. ad Lucian. Dial. 39." Schæf. Mss.] "Βρύγμα, τὸ, Morsus, δῆγμα, Nican-"der Θ. (483.) Ἔνθα καὶ οὐτιδανοῦ περ ἀπεχθέα βρύ-"γματ' ἔασσι Ἀττελάβου: nisi malis Rosiones." [* "Ἐριβρυγμὸς, (ὁ,) Quint. Sm. 2, 170." Kall. Mss.] "Βρυχμοὶ, Hesychio ψόφοι, Strepitus. Apud Ni-"candr. βρυχμὸς legitur etiam usurpatum pro βρυ-"γμὸς s. βρύγμα, h. e. δηγμὸς s. δῆγμα, Morsus aut "Rosio, Θ. (716.) Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο "φάλαγγος, Σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσι." ["Const. Manass. Chron. p. 90. (521.)" Kall. Mss. "Thom. M. 245." Schæf. Mss. * Βρυχμὴ, ἡ, i. q. βρυχηθμὸς, Quint. Sm. 4, 241. * "Ἀμφιβρύχω, Od. E. 412." Kall. Mss. "Quint. Sm. 5, 375." Wakef. Mss. * Ἐμβρύχω, Nicander Θ. 824. Glossæ: Ἐμβρύχειν· Infrendere. Leg. Ἐμβρύχειν. * Ἐπιβρύχω, cf. Aristid. 2, 394. "Jacobs. Anth. 7, 413. 8, 307. ad Diod. S. 2, 232. Ruhnk. Ep. Cr. 67. ad Lucian. 1, 354." Schæf. Mss.] Καταβρύχω pro βρύχω de Leone dictum in Epigr. ["Jacobs. Anth. 7, 108." Schæf. Mss.] Περιβρύχομαι, in VV. LL. Circumfrendo, [Schneidero susp. "Bas. Hom. 9. p. 87." Wakef. Mss. * Συμβρύχω, Jambl. V. P. 161. "Thom. M. 173." Schæf. Mss. * Ὑποβρύχω, Ælian. N. A. 4, 34. "Polemo 245. Quint. Sm. 7, 470. Ὑποβεβρυχμένος, Hes." Wakef. Mss.] ‖ Βρύχειν, aut cum Etym. βρύττειν, Athenienses dicebant eos, qui febricitabant. Et hinc Βρυχετὸς, (ὁ,) Febris. Apud Hes. est βρυχετὼ, πυρετόν. Fortasse autem occasionem huic signif. præbuit dentium crepitus, quem rigore febris correpti edunt: "Βρυχετὼ, Hes. exp. πυρετὸν, Fe-"brem. Forsan, quoniam in horrore s. rigore fe-"brili βρύχουσι τοῖς ὀδοῦσι." ["Hinc fors, γραῦς * βρυκτική, Antiphanes ap. Athen. 485. Anus febricitans." Schweigh. Mss.]

"Ἐριβρύχης, (ὁ, ἡ,) Valde mugiens, Hesiod. Θ. "832. Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἄσχετον. Dicitur "etiam Ἐρίβρυχος, ut ἐρίμυκος, Suid. (ex Anal. 2, 8.) "ἐριβρύχων πανσαμένη κελάδων, quod exp. * πολυή-"χων," [Opp. K. 3, 129. Ἀ. 1, 476. 709. "Ilgen. Hymn. 394. Ruhnk. Ep. Cr. 34. Antip. Sid. 11. Lobeck. Aj. p. 269." Schæf. Mss. "Ἐριβρύχης, Eust. Ism. 5. Ἐρίβρυχος, Quint. Sm. 3, 170. 633." Wakef. Mss. * Μεγαλόβρυχος, 5, 188.]

[* "Βρύχιος, α, ον, Strepens, Schol. Apoll. R. 1, 1310." Wakef. Mss. Æsch. Pr. 1090. * "Ὑπερβρύχιος, Ruhnk. Ep. Cr. 34." Schæf. Mss. * Ὑποβρύχιος, Hom. H. in Merc. 116. al. ἐρίβρυχος, Voss Myth. Br. 1, 104. "Ilgen. Hymn. 393. ad Hom. V. p. 40. Rubnk. Ep. Cr. 34. Heyn. Hom. 7, 301." Schæf. Mss.]

¶ Βρυχάομαι, Rugio, proprie de leonibus, sed dicitur et de nonnullis aliis feris, [Gl. Βρυχῶμαι· Fremo. * Βρυχοῦμαι· Rugio. "De hominibus, Soph. Œd. T. 1265. ὁ δὲ, Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς, τάλας, Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην." Seager. Mss. "Ammon. 145., Valck. Animadv. 32. 228. 231. Alciphro 154. ad Lucian. 1, 290. Brunck. Trach. 1073. Aj. 322. Valck. Oratt. 343. Wakef. Trach. 805. 1072., Phil. 11. Heyn. Hom. 6, 445. 7, 686. Lobeck. Aj. p. 269. * Βρυχέω, Thom. M. 173." Schæf. Mss. "De cervo, Nonn. D. 5, 336." Wakef. Mss.] Βρύχημα, Rugitus, [τὸ, Plut. Mario 2, 507. Alex. 4, 71. "p. 125. Schm. Valck. Hipp. p. 245. Toup. Opusc. 1, 292. 2, 51. Wakef. Phil. 400. Lobeck. Aj. p. 269." Schæf. Mss. "Morientis gemitus, Plut. 4, 118. De leone, Nonn. D. 2, 251. Opp. K. 1, 303. 3, 36. De fluvio, 4, 165." Wakef. Mss.] Et Βρυχηθμὸς, [ὁ, Gl. Fremitus. "Valck. ad Rov. p. xliii. Wakef. Trach. 1072." Schæf. Mss.] Et Βρυχὴ, (ἡ,) Apoll. R. 2, 83. ["Opp. K. 3, 145. Quint. Sm. 5, 392." Wakef. Mss.] Et Βρυχηδὸν, Cum rugitu; Cum fremitu, Epigr. [Anal. 3, 239. ὀδοῦσι μάρψε, i. q. βρύγδην. Apoll. R. 3, 1372. ἐδήϊον. "Valck. Phœn. p. 259. Epigr. adesp. 417." Schæf. Mss. "Nonn. D. 29, 309." Wakef. Mss.] Et Βρυχαλέος, (α, ον,) Rugiens. [* Βρυχητὴς, ὁ, "Jacobs. Anth. 7, 413. 11, 158." Schæf. Mss. * Βρυχητικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Lycophr. 729. * Βρυχητίας, ὁ, Nicet. Ann. 18, 4. cf. Τολμητίας, "Const. Manass. Chron. p. 90(=75. 494.)" Boissonad. Mss.]

"Ἀναβρυχάομαι, Infremo, Fremitus s. Rugitus "edo, i. q. βρυχάομαι. Apud Suid. accipitur pro "Cum fremitu et rugitu defleo s. deploro, in h. l. "Ἀλλ' ἦσαν παραπλήσιοι καθήμενοί τε καὶ ἀναβρυχώ-"μενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θέᾳ κυνηγεσίων κατακεκλει-"σμένοις θηρίοις." [Plato Phæd. 1, 117. Schol. Soph. Aj. 318. * Ἀντιβρυχάομαι, Schol. Lucian. Paras. 51.] "Ἐκβρυχάομαι, Rugio, vel potius Vehementer "rugio, ut præp. ἐκ vim significationi addat," ["Eur. Iph. T. 1390. Hel. 1573." Seager. Mss. * Ἐπιβρυχάομαι, Aristid. 2, 394=3, 673. "Nonn. D. 2, 243." Wakef. Mss. * "Καταβρυχάομαι, Eust. Ism. (11. p. 445=)300." Kall. Mss. * Ὑπερβρυχάομαι, Tryphiod. 310. * Ὑποβρυχάομαι, Schneidero susp. "Nonn. D. 43, 321. 42, 240." Kall. Mss. "Adamant. 428." Wakef. Mss.]

[* Βρυχάζω, i. q. βρυχάομαι, Schneidero susp. Æsop. Fab. 246.]

Βρυχανάομαι, Nicander (A. 221.), ap. quem Schol. exp. Ejulo. "Βραυκανᾶσθαι, Hes. dici scribit ἐπὶ τῶν "κλαιόντων παιδίων, ὡς μίμημα φωνῆς, Lat. Vagire." [Dicitur et * Βραυχανάομαι, cf. Philostorg. H. E. 11, 6. Schneider. Lex. v. Βραυκανάομαι.] "Βρυκανήσο-"μαι, Hesychio βοήσομαι, Clamabo, Vociferabor."

ΒΡΥΩ, Scateo, Scaturio, Pullulo. Item, Abundo, Circumfluo, Diffluo. Aristot. de Mundo, Ἑῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, Scatens, Bud. Ut autem hic dicitur terra βρύειν πηγαῖς, ita etiam dicuntur φυτὰ βρύειν et πηγαί: ut βρύουσιν αἱ πηγαὶ, Basil. Item cum dat. Βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo casu signif. et Circumfluo, Diffluo, Plenus sum: ut exp. ap. Aristoph. (N. 45.) βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις. Sic, Πόλει ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ, Liban. ad Basil. Et Chrys. Τοῖς πολυτιμήτοις καρποῖς τῆς εὐσεβείας βρύειν. Sed et in vet. Proverbio, quod a Plut. et Gal. aliisque multis refertur, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Sic autem et Lat. v. Scatere utuntur. Sed et accus. junctum reperitur βρύω: ut Greg. Εἰ λέπραν ἔβρυες τέως τὴν ἄμορφον πονηρίαν, ἀπεξέσθης δὲ τῆς κακῆς οὐλῆς. Sic in Jac. Ep. 3, (11.) Πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ, sicut et Lat. Mano accus. interdum habet: ποιητικώτερον tamen. Absolute etiam ponitur βρύειν, ut, cum βρύειν terra dicitur, germina emittens, ex interpr. Bud. in Xen. (K. 5, 12.) Ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσι. Et βρύουσα ἄμπελος, Diosc. Pubescens vitis:

item φυτὸν βρύον, Planta pullulans. Sed βρύειν proprie dici de florente olea, e quorundam sententia tradit Eust. Vult autem et J. Poll. βρύειν dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν. [Gl. Scaturio, Germino, Affluo. "De vite, ficu, et olea, Theopomp. ap. Athen. 77." Schweigh. Mss. "Βρύων τὸ ἀγαθὸν, Vir bonitate scatens, Greg. Naz. Ep. 45." Strong. Mss. Lucian. Tragop. 117. Πτελέας ἄνθος βρύει. Themist. Or. 21. Βρύοντα ἐκ τῆς ἀγορᾶς πλοῦτον. Alciphro 3, 31. Ἡ ὑπήνη βρύει θριξί. Anal. 1, 417. Δόμος στεφάνων ἔβρυεν. Fischer. Ind. Palæph. "Ammon. 32. Valck. Diatr. 17. 245. Plut. Mor. 1, 272. Jacobs. ad Meleagr. 2. Lennep. Phal. 195. Mitsch. H. in Cer. 219. Ilgen. Hymn. 563. Alciphro 342.; Wagner. 2, 104. Heyn. ad Apollod. 1049., Hom. 7, 302. Toup. Add. in Theocr. 407. Ruhnk. ad H. in Cer. 455., Ep. Cr. 280. Wakef. Eum. 928. Abresch. Æsch. 2, 127. Jacobs. Animadv. 157. 317. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 388. Huschk. Anal. 27. Paul. Sil. 74. 105. Boissonad. Philostr. 16. 374. 390. 642." Schæf. Mss. "Floreo, cum gen., Athen. 39. Superbio, Æsch. Ag. 177. Opibus, Julian. 71. Barba, Philostr. 644." Wakef. Mss.] Βρύσις, (ἡ,) q. d. Scaturitio, Eust. ["Suid. Schol. Opp. p. 16." Wakef. Mss.]

[* Ἀειβρυὴς, ὁ, ἡ, Nicander Θ. 846. * Περιβρυὴς, 531. 841. * Ζωοβρύτης, Philes Wernsd. p. 257. Theod. Prodr. Ep. p. 145. * "Θεόβρυτος, Const. Manass. Chron. p. 94(=78.) * Θεοβρύτης, Poetaster, cum Wernsd. Phile, p. 40. v. 257." Boissonad. Mss. * Κισσόβρυος, Orph. H. in Bacch. 4.] Πηγόβρυτος, ὁ, ἡ, E fonte scaturiens, VV. LL. [Cf. * Πηγόῤῥυτος. * "Σιτοβρύτις, Poetaster, cum Wernsdorfii Phile, 207. p. 40." Boissonad. Mss. * "Φωτόβρυτος, Const. Manass. Chron. p. 83. (509.)" Kall. Mss. * "Χαριτόβρυτος, Nicet. Eugen. 6, 526. * Χρυσόβρυτος, Incertus in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 250." Boissonad. Mss.]

[Ἀναβρύω, Ælian. V. H. 3, 43. "Wakef. Eum. 928. Heyn. Hom. 7, 301." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 477. Suid. 1, 527. 2, 460. De floribus, Nonn. D. 7, 346." Wakef. Mss.] "Ἀναβρύχω, i. q. * ἀναβλύω, sed τραχυτέραν habens onomatopœiam, Scaturio, Subsilio. Il. P. (54.) ἔρνος ἐλαίης Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, Cum aqua sufficienter scaturit, qua irrigetur: ut Eust. quoque annotat, ἀναβεβρυχέναι hic accipi ἐπὶ τοῦ ἀναπηγάζειν καὶ ἀναβλυσθονεῖν: sed addens, scribi etiam ἀναβέβραχεν. Similiter Hes. ἀναβέβρυχεν exp. ἀναβάλλει, ἀναπηδᾷ, ἀναβλύζει, ἀναβρύει. Alioqui et ἀναβέβρυκεν scribitur per κ, ab ἀναβρύω, signif. itidem Scaturio, Subsilio: ἀναπηδάω καὶ ἀναβάλλομαι μετὰ ψόφου. Utriusque scripturæ meminit Etym." [Schneider. Lex. "Heyn. Hom. 7, 300. 792." Schæf. Mss. * Ἐξαναβρύω, vide ad Æsch. Eum. 928. Tzetz. Chil. 6. p. 99.] Ἐπιβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus sum. Alciphro (1, 17.) Εὐμεγέθη κάμηλον, μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν. [Theocr. 22, 43. ἄνθεα ἐπιβρύῃ. "Suid. 1, 794." Wakef. Mss. * Καταβρύω, Athen. 11, 6. * Ὑπερβρύω, Lucian. 816.]

¶ Βρυάζω pro βρύω, sed formam habens quam, ut opinor, frequentativam dicere possumus. Utitur quidam ap. Eust. 1631. ["Δέπας ἀφρῷ βρυάζον, Timotheus ap. Athen. 465." Schweigh. Mss. Æsch. Suppl. 885. Orph. H. 32, 7. 52, 10. 72, 4. Epicur. ap. Stob. 159. Βρυάζω κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος. T. H. ad Lucian. 2, 504. Heliod. 5. p. 226. Λαμπρῶς ἤδη βρυάζοντος τοῦ πότου. Duris ap. Schol. Eur. Hec. 915. Αἱ γὲ γυναῖκες ἐβρύαζον ταῖς Δωρίαις στολαῖς. "Jacobs. Anth. 6, 178. 8, 55. 9, 300. Brunck. Soph. 3, 506. Huschk. Anal. 24. ad Charit. 268. ad Lucian. 1, 414." Schæf. Mss. "Exulto, Synes. 68." Wakef. Mss.] "‖ Hes. βρυάζει exp. "θάλλει: afferens et βρυαζούσης λεαίνης ex Athamante pro ἀκμαζούσης, aut ἐγκύμονος: item τρυφᾷ. "Affert et βρυάζειν pro γαυριᾶν, ἥδεσθαι. Βρυάσομαι, "Idem exp. ἀναβακχεύσομαι μετά τινος κινήσεως." [* Βρυασμὸς, ὁ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 283. "Ad Lucian. 1, 414." Schæf. Mss. * Βρυάκτης, ὁ, Orph. ap. Stob. Phys. p. 68. H.] "Βρύαθον, Hes. exp. "βρυασμόν." [* Βρυαλὸς, unde * Βρυαλίζω, et] "Βρυαλιγμὸς, ὁ, Hesychio ψόφος, ἦχος: ET Βρυαλίκται, "Eid. πολεμικοὶ, ὀρχησταὶ, ex Ibyco et Stesichoro. "AT Βρυαλύζων exp. διαῤῥήσσων, Perrumpens," [Schneidero βρυαλίζων. Cf. Βρυδαλίχα, et Βρυλλολοχισταὶ, et Βαρύλλικα, et Βυλλίχαι, et Βυλλιχίδες. Schneider. Lex.] "Βρυανίων, Hesychio μετεωριζόμενος καὶ * κορωνῶν," [leg. * κορωνιῶν. * Ἀναβρυάζω, i. q. ἀναθορυβέω, Aristoph. I. 602.]

[* Βρύζω, i. q. βρυάζω, Archiloch. ap. Athen. 447. "Jacobs. Anth. 6, 178. Huschk. Anal. 24. Toup. Opusc. 1, 230." Schæf. Mss. * "Ἐμβρύζω, Const. Manass. Chron. p. 125., forte * Ἐμβλύζω." Boissonad. Mss.]

[* "Βρυερὸς, (ἀ, ὀν,) Georg. Alex. Vit. Chrys. 177. Χαίροις ὁ ἀποκτείνας τὸν βρυερὸν καὶ αἱμόβορον λέοντα τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ." Seager. Mss. Si sana est lectio.]

¶ ΒΡΥΟΝ, (τὸ,) Muscus. Plin. 12, 23. Sphagnos in Cyrenaica provincia maxime probatur: alii βρύον vocant. Et paulo post, Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maxime videmus, etc. Vocari ajunt et σπλάγχνον a Gal. et Diosc. ‖ Θαλάσσιον, Muscus marinus, Alga. ‖ Βρύον, Herba Lupus salictarius dicta, officinis autem Lupulus. ‖ Herba, quæ et λειχὴν, quæ super saxa nascitur et rorulentis petris adhærescit. ‖ Uva, i. e. Fructus populi albæ, e quo populeum unguentum conficitur. ‖ Democrito dicta etiam ἡ καύκαλις, Diosc. Vide Gorr. [Gl. Alga, Lana marina, Muscus. Theophr. H. P. 3, 6. Diosc. 1, 20. Hippocr. 610. Θαλάσσιον, ὁ ἐπὶ τοὺς ἰχθύας ἐπιβάλλουσι. Schneider. Lex. "Thom. M. 883. Jacobs. Anth. 8, 220. 9, 37. 143. Heyn. Hom. 7, 302. Schreber. ad Theocr. 325. Bergler. Alciphr. 274." Schæf. Mss. "Flos plantæ, Nicander Θ. 71. 899. Alga, 416." Wakef. Mss. * Βρύος, Gl. Rigor. Joel. 2, 20. * Βρύορος, Herba, Theophr. H. P. 9, 12. cf. Θύορος.] Βρυοφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Muscifer, Musci fertilis, Theophr. C. P. 2, 15. [δάφνη; cf. H. P. 3, 11. * "Ἐμβρυος, Muscosus, Algosus, Nonn. D. 1052." Wakef. Mss.] Βρυώδης, (ὁ, ἡ,) Muscosus. Item, Mollis, Friatilis, Fluxus. Gal. ad Glauc. 1. Βρυώδη καὶ διαῤῥέουσαν σάρκα eos habere dicit, qui facile afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione. Hæc Bud. Affert autem et Gorr. ex ipso Gal. Meth. Med. 3. βρυῶδες dici. Quod molle nimium est, et more algæ, quæ βρύον dicitur, fragile, vel potius in morem algæ cedens. ["Βρυώδη, Algosa loca, Aristot. ap. Athen. 308." Schweigh. Mss. "Ælian. H. A. 879. Fœtidus, Hes. Suid." Wakef. Mss. * Βρυόεις, εσσα, εν, Nicander A. 371. στάχυν, 478. ἄνθεα, 208. ποταμοῖο, Θ. 893. μαράθου. "Algosus, Nonn. D. 1, 203. 34, 4." Wakef. Mss.] Βρυόω, q. d. Musco oppleo. A cujus pass. est βρυωθεὶς, Musco oppletus, Musco obsitus. Aristot. de Color. 386. [Βρυοῦσθαι, Gl. Muscari.]

"Βρυωνία, ἡ, Bryonia: Vitis alba. Ita enim Diosc. "4, 184. Ἄμπελος λευκὴ· οἱ δὲ βρυωνίαν· οἱ δὲ, ὀφιοστάφυλον. Idem et βρυωνίαν μέλαιναν commemorat, eand. esse dicens cum Vite nigra: Ἄμπελος "μέλαινα, inquit, c. seq. init., οἱ δὲ βρυωνίαν μέλαιναν, οἱ δὲ Χειρώνειον ἄμπελον. At Pliu. 23, 1. "Vitis alba est, quam Græci Ampeloleucen, alii "Ophiostaphylon appellant. Et aliquanto post, Ossa "infracta extrahit in aqua imposita, ut bryonia: "quare quidam hanc albam bryoniam vocant. Alia "vero nigra efficacior in eodem usu. Et mox, Est "ergo et nigra, quam proprie Bryoniam vocant, alii "Chironiam, alii * Gynæcanthen, aut Aproniam: "similem priori, præterquam colore. Forsitan autem βρυωνία dicitur, quoniam, ut ἡ ἀγρία ἄμπελος "ap. Diosc., quam Cratevas quoque βρυωνίαν appellat, fert ἄνθος ὡς τρίχας βρυώδεις. Rursum Diosc. "3, 140. tradit τὸ φύλλον s. * ἐλαιόφυλλον a nonnullis βρυωνίαν vocitari: pro quo perperam βρυονίαν "habent vulg. Edd., et quod in ejus genere θηλυγόνον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ὡσπερεὶ βρύον: unde et nomen ei impositum esse existimo. Plin. vero "et aliam bryoniam memorat, 24, 9. At superior "Βρυωνία DICITUR Βρυωνὶς quoque a Nicandro Θ. "(858.) Δαύκειον, ῥίζας τε βρυωνίδος. Ibi enim Schol. "annotat eum τὴν βρυωνίαν ὑποκοριστικῶς dixisse

" βρυωνίδα: a Crateva autem eam * σταφύλιον no-
" minari, et ἄμπελον ἀγρίαν, et Χειρώνειον." [* Βρυ-
ώνη, 939. Dicitur et * Βρυωνιὰς, ἡ, Schneider. Lex.]

ΈΜΒΡΥΟΝ, τὸ, q. d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον, Infans utero conclusus; Infans, qui gestatur in utero. Item generalius, Fœtus, qui est in utero. Dicitur enim et de brutis. Lucian. (1, 228.) Οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. Et passim ap. Diosc., ut, cum dicit ἔμβρυα κτείνειν, et ἔμβρυα ἄγειν vel καταστῆν, item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. Plin. autem Partus etiam interpr., ut, cum pro his Diosc. de Anthemide dictis, Πινομένη δὲ καταμήνια ἄγει, καὶ ἔμβρυα, καὶ λίθους, καὶ οὖρα, scribit, Pellit mortuos partns, item menstrua, in potu, et urinam calculosque. De Brutis autem utitur Aristot., ut cum ἐλεφάντων ἔμβρυα dicit. Ceterum Gal. de Sympt. Causis 1. tradit fœtum duobus primis mensibus nondum ἔμβρυον vocari, sed κύημα. || Apud Hom. autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu sc., qui a paucis diebus ex utero prodierit: Od. I. (244.) de brutis, Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἴγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Sed et Aristot. de avibus etiam exclusis, ἔμβρυον dicit, ut habent VV. LL. At Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit, ut videbis in Βρέφος. [Gl. Embrium, Fœtus. Palæph. 2, 3.] || Ἔμβρυος adj., ut in Hippiatria, Σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάζεσον μετὰ πτισσάνης. Item Genitalis, vel Prolificus, ut Bud. vertit ap. Theophr. C. P. 1, 1. p. 120. Ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ ταύτην δύνασθαι τηρεῖν, i. e., inquit Bud., Humorem prolificum, vel σύμφυτον. Ab Eod. ibid. 1, 4. κιττὸς esse dicitur ὁλος ἔμβρυος, vel ὅλως, ut alii legunt, ubi a quibusdam ἔμβρυος vertitur Genitalis s. Fœcunda, non autem Vivax, cum Gaza, quod, Plin. etiam teste, hedera, ut rubus, e sese nascatur iterum, seipsamque sua fœcunditate propaget. [Theophr. C. P. 5, 4. Εἰ ἐπιπέσοι σπέρμα καὶ ἔμβρυον γένοιτο. Aristot. de Sensu c. 3. Τὰ πάμπαν ἔμβρυα. " Æsch. Eum. 948. Toup. in Schol. Theocr. 217. Ἔμβρυος, Heyn. Hom. 8, 408. * Ἐμβρυόω, Porson. Med. 31. * Ἐμβρύειον, Aristoph. Fr. 274." Schæf. Mss. " Ἔμβρυος, Fabric. B. G. 2, 646." Wakef. Mss.] " Ἐμβρύων, ωνος, ὁ, " Infans, VV. LL. sine exemplo." [* Ὑπέμβρυον, Od. I. 245. ὑπέμβρυον (al. ὑπ' ἔμβρυον) ἧκεν ἑκάστῃ, Schol. ὑπέθηκεν ἔμβρ. " Suid. Etym. M." Wakef. Mss. * Ὑπεμβρυόω, Sophocles ap. Clem. Alex. Str. 716. " Valck. Diatr. 64. Brunck. Soph. 3, 475. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. 31." Schæf. Mss.] " Ἐμβρυοδόχος, (ὁ, ἡ,) Receptor τοῦ ἐμβρύου, Lucian. " Lexiph. (184.) Τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον." [* Ἐμβρύοικος, ὁ, ἡ, Philippi Epigr. 5. " ad Hesych. 1, 1451. n. 7." Dahler. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 143. Toup. Opusc. 2, 124." Schæf. Mss. " Suid. v. Βρύχιος." Wakef. Mss.] Ἐμβρυοθλάστης, (ὁ,) Uncus s. Spiculum ad educendos fœtus, mortuos præsertim, VV. LL. Sciendum est tamen, hoc instrumentum, quod Æneum spiculum Tertull. de Anima vocat, non ab educendo fœtu, sed potius a confringendo s. contundendo, ἐμβρυοθλάστην appellari; eoque respexisse puto Tertull., cum de infanticidii officio sic nominatum scribit, et addit, Utique viventis infantis peremtorium. Quæ etiam refragantur iis, qui ἐμβρυοθλάστου ad educendos præsertim mortuos fœtus usum fuisse volunt. Sed ap. eum ἐμβρυοπάκτην habent vulg. Edd. pro ἐμβρυοθλάστην, ut multi admonuerunt. Putatur autem idem esse instrumentum, quod aliis nominibus ὄνυξ et πίεστρον, item ἑλκυστὴρ, θλάσις, necnon Ἐμβρυουλκὸς vocitetur. [* Ἐμβρυοκτόνος, ὁ, ἡ, Canon 92. Concilii in Trullo, Suicer. Thes. " Basil. Cæsar. Episc. in Zonar. Exp. p. 63." Boissonad. Mss. * Ἐμβρυοτομέω, Gl. Exseco.] Ἐμβρυοτομία, ἡ, Umbilici sectio in fœtu recens in lucem edito. Vide J. Poll. [Ἐμβρυουλκὸς, ὁ, Gal. Lex. Hippocr. * " Ἐμβρυουλκέω, Columell. p. 611." Wakef. Mss. * Ἐμβρυουλκία, ἡ, Spohn. de Extr. Odyss. Parte. " Olympiod. Ms. in Plat. Gorg." Routh. Mss. * " Ἐμβρουλκία, Theoph. Nonn. c. 206." Boissonad. Mss.]

A ΒΥΒΛΟΣ, ἡ, Papyrus, S. Eust. Ex hoc est Prov. Βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ αἰτεῖ στάχυν μέγαν, de quo lege Suid. Ex hoc funes fiebant: unde βύβλινον σχοινίον dicebatur; quod tamen alii volunt esse Cannabinum, alii e Philyra. Vide Eust., qui et calceamenta βύβλινα in usu fuisse testatur. Quoniam autem et chartæ e byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro Libro accipitur: sed scribitur et βίβλος. Theophr. Καὶ ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους, καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνὰς, καὶ σχοινία, καὶ ἕτερα πλείω, καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία. Herod. dicit διφθέρας Iones vocasse τὰς βίβλους, quod penuria βίβλων uterentur διφθέραις, Pellibus, caprinis et ovinis. || Βύβλος, Phœnices urbs antiquissima, Steph. B. [Theophr. H. P. 5, 9. Diosc. 1, 116. Æsch. Suppl. 774. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν, Theopomp. ap. Athen. 15. p. 464. Schw., Plnt. Ages. 36. στεφανωτρὶς, Ælian. Fr. ap. Suid. φάκελον βύβλου. Barker. in Classical Journal T. 15. p. 28. Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 223. " Jacobs. Anth.
B 6, 146. 8, 142. 390. 9, 259. 282. 10, 225. 11, 380. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 167. Lexx. Gr. Tittm. 389. Phrynich. Ecl. 133. ad Mœr. 257. Wessel. Ep. ad Venem. 5. Toup. Opusc. 2, 56. ad Od. Φ. 391. ad Diod. S. 1, 91. ad Herod. 399. 440. * Βύβλοι, Jacobs. Anth. 7, 401. Statyll. Fl. 9." Schæf. Mss.]

Βύβλινος, (η, ον,) Papyraceus. Exp. et Cannabeus, item Scirpeus, ut βύβλινα ὅπλα ap. Herod. (7, 25.) Αt Βύβλινος οἶνος, Hesiod. Vinum e regione Thraciæ, quæ Byblia dicitur. Alii autem ab Urbe dicta Byblia, alii a Byblo Fluvio Naxi insulæ, alii aliunde derivari putant. Scribitur autem et Βίβλινος. [Herod. 2, 35. Joseph. A. J. 2, 9, 4. 19. " Lucian. 3, 455. Athen. 1, 47. ad Od. Φ. 391. ad Herod. 399. 522. 628. Toup. Emendd. 1, 261. Brunck. ad Gnomic. 331." Schæf. Mss. * Βυβλινοπέδιλος, ὁ, ἡ, Eust. Od. 21, 391.] " Βύβλιοι, Cives urbis Βύβλου, Hes." [" Phrynich. Ecl. 134." Schæf. Mss.] Βυβλίον, (τὸ,) Papyracea charta, in qua nihil scriptum est: at Βιβλίον, in qua scripsimus, ut vult Etym.: sed Hes. βυβλία exp. βιβλία, eand. utriusque scripturæ signif.
C esse ostendens. || Item Βύβλιον, Funiculus nauticus, non tamen e Byblo, i. e. Papyro Ægyptia, confectus, sed ex herba ei simili. Sic in VV. LL.: at Eust. habet βύβλινον σχοινίον. [Aristoph. O. 975. 1037. Dionys. H. 2, 272. 317. " Huschk. Anal. 65. Brunck. Aristoph. 2, 176. ad Dionys. H. 6, 1116. ad Herod. 679., Add. ad 62. Mœr. 95. et n.: Bibl. Crit. 4, 105." Schæf. Mss.] Βυβλάριον, Chartula e papyro. In Epigr. βυβλαρίων σητοκόπων, ubi Lascaris ait intelligi Papyrum pertusam instar trabeæ, quæ tundit glebas segetis et frumentorum. Sic VV. LL., de quorum suspecta fide dicetur in Σητοκόπος. [" Jacobs. Anth. 9, 450. * Βυβλίδιον, ad Charit. 469. Bergler. Alciphr. 141." Schæf. Mss. * Βυβλιακὸς, ὴ, ὸν, pro βιβλ. Athen. p. 22. " Casaub. 1, 73. Huschk. Anal. 158." Schæf. Mss.]

¶ Βίβλος, ἡ, Liber. Dem. (313.) Τὰς βίβλους ἀνεγίνωσκες. Lucian. (1, 833.) Ἄχρι τοῦ καὶ μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ. [Gl. Codex. Βίβλῳ θέσπιδι,
D Nonn. Jo. 293, 14. βίβλων ἄνθεσι ποίμαινε, 260, 21. ἀμοιβάδα βίβλον ἑλίσσων, 99, 24. γραφικῆς βίβλοιο, 136, 2. Βίβλος sub., Greg. Cor. 71. 106. 853. Theophr. H. P. 4, 9. " Phrynich. Ecl. 132. Jacobs. Anth. 11, 380. Fabric. B. G. 1, 184. ad Herod. 399. * Βιβλογράφος, (ὁ, ἡ,) Phrynich. (l. c.) 30. ad Thom. M. 152." Schæf. Mss. * " Βιβλοπώλης, (ὁ,) Phrynichus Bekkeri p. 29." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 655.] Βιβλοφόρος, vide Βιβλιοφόρος, [Schneidero susp. Lobeck. l. c. " Ad Thom. M. 152." Schæf. Mss.] Βιβλάριον, τὸ, [J. Poll. 7, 210. Lucill. Epigr.] Ετ Βιβλαρίδιον, Libellulus, Apocal. [10, 2.] " Βιβλίδες, (αἱ,) Etymologo τὰ βιβλία, Li-
" bri s. Libelli. Item σχοινία τὰ ἐκ βίβλου πεπλε-
" γμένα, Funes e byblo s. papyro nexi. Sed tunc
" scr. foret potius βυβλίδες." [* Βιβλιδάριον, τὸ, Aristoph. ap. J. Poll. 7, 210. Phot. Bibl. p. 97. " Heyn. ad Apollod. 940." Schæf. Mss.]

Βιβλίδιον, (τὸ,) Libellus. Dem. (1283.) Ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ

πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ ποιήσειν τὰ δίκαια. [Anal. 2, 370. Lex. Polyb. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 130. "Strato 50. Toup. ad Longin. 371., Opusc. 1, 395. Koppiers. Obs. 150. Bergler. Alciphr. 141. ad Lucian. 1, 231. Valck. Callim. 6. ad Charit. 348." Schæf. Mss.] Et Βιβλίδριον, Eust.

¶ Βιβλίον, (τὸ,) Libellus. Sæpe autem pro βίβλος, Liber: vide Theophr. l. c. Lucian. (2, 41.) Τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν. Et λεπτόγραφα βιβλία, ap. Eund. Quidam Comicus ap. Athen. Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. Item βιβλίον i. q. γραμματεῖον. Exp. et Tabellæ. Bud. e Plut. affert pro Libello supplice. [Gl. Libellus, Codex, Liber, Libellulus, Codiculus. Βιβλία· Libri. Βιβλίον sub., Greg. Cor. 71. 106. 853. "Brunck. Aristoph. 2, 176. Chapman. ad Ulpian. p. xlii. Paus. 1, 45. Mœr. 95. et n.: Fabric. B. G. 1, 184. ad Herod. 440. 679. Wolf. Prol. Hom. 83. Epistola ad Ammian. 1, 182. Wagner. Conf. c. Λόγος, Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 1.; cum Βίος, Heyn. Hom. 5, 728. Müller. Notit. 6, 8. B. sub., Fischer. ad Palæph. 4. De quant., Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss.]

Βιβλιογράφος, (ὁ, ἡ,) Librorum scriptor, Librarius, [Gl. Librarius, Libello. J. Poll. 7, 211. Lucian. 873. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 144.: Βιβλιογρ. et βιβλιαγρ., Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 70. 655. "Βιβλιογρ., ad Phalar. 317. ad Diod. S. 1, 140. Thom. M. 152. Βιβλιαγρ., ibid. ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss.] Et Βιβλιογραφία, (ἡ,) Librorum scriptio, ab ea signif., a qua dicitur Scriba, Diosc. 1. Ἄλλος δὲ συριγγίας πολύσαρκος, πυκνογόνατος, εἰς βιβλιογραφίαν ἐπιτήδειος. ["Ad Phalar. 377. ad Thom. M. 152." Schæf. Mss.] Βιβλιοθήκη, (ἡ,) Bibliotheca, Libraria, Gell. [Lex. Polyb. J. Poll. 7, 211. Athen. 203. 214 Diod. S. 1. p. 32. "Græv. Lectt. Hes. 613." Schæf. Mss. *Βιβλιολάθας, ὁ, Athen. 139. Lobeck. l. c. 638. Βιβλιοπώλης, Bibliopola, Librorum venditor, [Gl. Libellio. Spohn. l. c. J. Poll. l. c. Dionys. H. 2, 163. *Βιβλιοπωλεῖον, τὸ, Athen. 1, 2. * "Βιβλιορράφος, Phrynich. Ecl. 30." Scbæf. Mss.]

Βιβλιοφόρος, Librum ferens, Tabellas ferens, Tabellarius. ["Const. Manass. Chron. p. 87." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. Βιβλιοφόρος et βιβλιαφ., Lobeck. l. c. 656. (ubi et *Βιβλιοφόριον, τό.) Diod. S. 2. p. 80. "Βιβλιοφόρος, ad 1, 140. 420. 719. Toup. Opusc. 1, 521. Schweigh. ad Polyb. 5, 66. ad Thom. M. 152. Βιβλιαφ., ibid. ad Diod. S. 1, 140. 2, 325." Schæf. Mss.] Et pro eod. Βιβλοφόρος e Polyb. citatur. [* "Βιβλιοφύλαξ, (ὁ, ἡ,) Tzetz. Chil. 7, 964." Boissonad. Mss.] Βιβλιοφυλάκιον, (τὸ,) Locus, ubi servantur libri; ea forma, qua dicitur γαζοφυλάκιον.

Βιβλιακός, (ἡ, ὸν,) Librorum volutator, In librorum lectione versatus. Plut. (1, 99.) Ἄνδρα Ῥωμαίων ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατον: ubi Ald. Ed. βυβλιακώτατον habet cum υ, Qui summam historiæ cognitionem e plurimis libris petitam habebat. Ita enim vertendum puto, non simpl., ut alii reddunt, In historia versatissimum. [Gl. Librosus. "Βιβλιακοὶ *χαρακεῖται, s. rectius *χαρακῖται, Libris circumvallati, Timo Psellographus ap. Athen. 1, 22." Schweigh. Mss. "Julian. Æg. 63. Timo Phlias. 36. Casaub. Athen. 1, 73." Schæf. Mss.]

[*Ἄβιβλος, ὁ, ἡ, Qui libris caret, Diod. S. Fr. L. 7. p. 671. *Ἀβίβλης, Tzetz. Chil. 6. p. 106.; 8, 141. *Ἑξάβιβλος, Erotian. p. 1. *Ἑβδομηκοντάβιβλος, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 374. *Μονόβιβλος, ἡ, et ADJ. *Μονόβιβλος, ὁ, ἡ, unde Μονόβιβλον, τὸ, sub. σύγγραμμα, "Suid. v. Φιλάγριος, cf. Gesner. Thes. h. v. ubi et *Μονοβίβλιον, (τό.)" Kall. Mss. "Μονοβίβλιον, Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 37." Bast. ad calcem Scap. Oxon. "Μονόβιβλος, ὁ, Reitz. ad Theophil. 1237. ἡ, Meurs. ad Apoll. Dysc. 73. Tauchn. τὸ, Schol. Aristoph. Π. 321." Schæf. Mss. *Πολύβιβλος, Athen. 249. "Euseb. V. C. 10." Boissonad. Mss. *Τετράβιβλος, Friedemann. l. c. "Fabric. B. G. 1, 16." Schæf. Mss. *Φιλόβιβλος, Strabo 906.]

ΒΥΘΟΣ, ὁ, Fundum, vel Profundum, subst. Imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσεῖν. Et ἐκ βυθου, Fundus. Plut. Fabio, metaph. Ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης. [Gl. Altum, Profundum, Gurges. Draco 28. Polyb. 2, 10, 5. 16, 3, 2. Lucian. 479. Diod. S. 11. p. 252.; 13. p. 351. "Jacobs. Anth. 11, 209. Bergler. Alciphr. 10. ad Herod. 205. ad Callim. 1, 153. Athen. 1, 22." Schæf. Mss. *Βυθόδρομος, ὁ, ἡ, Pisid. M. O. 993. p. 412. "Phile p. 74." Boissonad. Mss. *Βυθοδρομέω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 617. Theod. Prodr. Ep. p. 62.] Βυθοτρεφής, (ὁ, ἡ,) In profundo nutritus. At VV. LL. e Macc. βυθοτρεφὲς κῆτος, In profundo utero nutriens. [* "Βυθοτρόφος, Const. Manass. Chron. p. 135(= 112.)" Boissonad. Mss.]

Ἄβυθος, ὁ, ἡ, Profundissimus. Proprie Fundo carens: a βυθὸς, Fundum, præfixo ἀ priv. Plato Parmenide (130.) Δείσας μή ποτε εἰς τινα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Ita enim legitur in vetustissimis et fide dignissimis exempll., non ἄμυθον, ut in vulg. Edd., et eleganter dicitur, Ne in carentem fundo garrulitatem incidens, peream: tanquam in puteum aliquem, aut flumen aliquod fundo carens. "Ἀβυδὸν, Hesychio βαθὺ, Profundum: pro quo po-"tius dicitur ἄβυθον, vel ἄβυσσον." [*Ἐγγαστρίβυθος, ὁ, ἡ, Lucian. 5, 198. Πολὺς βορβορυγμὸς ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι, perperam pro ἐγγαστρίμυθον. *Πολύβυθος, Schneidero susp. "Philo J. 1, 6." Wakef. Mss.]

[* "Βυθὶς, (ἡ,) pro βάθος, Etym. M." Wakef. Mss. *Βυθίτης, ὁ: UNDE *Βυθῖτις, ἡ, Anal. 2, 215. ψάμμος: "Philippus 12. Toup. Opusc. 1, 152." Schæf. Mss.]

[*Βυθάω, Nicander Θ. 505. βυθόωσα pro βυθοῦσα. * "Ἀβύθητος, Opp. Ἀ. 2, 216." Wakef. Mss.] "Βυ-"θμὴν s. Βυθμὸς, Hesychio πυθμὴν et ἄντρον, Fun-"dum, Antrum, s. Specus," [a Schneidero non agnoscitur.]

Βύθιος, (α, ον,) Qui est in profundo, Profundus. Lucian. (1, 295.) Οὐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι. Et ap. Eund. pro Summerso, et non emergente, Bud. Et βυθίη ναυμαχίη, Epigr. Quæ fit sub fluctibus. Ibid. τὰ βύθια, Aquatilia, ut habent VV. LL. [Βύθιος, Gl. Mersus, Mersio. Βύθιον· Profundum. Opp. K. 2, 62. Plut. Crasso 22. "Lucian. Ep. 15. ad Charit. 328. 481. 674. Τὰ βύθια, Jacobs. Anth. 7, 235. Toup. Opusc. 2, 224." Schæf. Mss. "Demersus, Philo J. 584." Wakef. Mss.] HINC Βυθίως, Sub fluctibus, VV. LL. Et Ἐμβύθιος, i. q. βύθιος, ut ἐμβύθιος πέτρα, Anthol. quæ et ὕφαλος. Et ἐμβύθιαι κόγχαι, Athen. In alto mersæ, Bud. qui et addit τῷ ἐμβυθίῳ opp. τὸ ἐπιπολάζον καὶ ἀνωφερές. ["Ἡ ἐμβύθιος πίννη, Isidor. ap. Athen. 3, 94. Εἰς τὰς ἐμβυθίας θαλάμας δύνειν εἰώθασιν αἱ πίνναι, ibid. 93." Schweigh. Mss. "Alex. Æt. 1. Bianor 12. et Jacobs." Schæf. Mss. "Opp. Ἀ. 4, 246." Wakef. Mss. *Ὑπερβύθιος, Anal. 2, 156. perperam pro ὑπερ β. "Jacobs. Anth. 9, 10." Schæf. Mss.]

Βυθίζω, In profundum jacio, Demergo. Polyb. 2. Μίαν δὲ πεντήρη σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν ἐβύθισαν. [Gl. Utrino, (l. Urino,) Commergo, Mergo, Βυθίζω· Mergit, Pessumdat. Βύθισον· Merge. "Ad Diod. S. 1, 333. 417. Bergler. Alciphr. 53. ad Corn. Nep. 258. Jacobs. Exerc. 2, 120. ad Charit. 307." Schæf. Mss. *Βυθισμὸς, ὁ, Heliod. 9. p. 449. "Const. Manass. Chron. p. 22(=18.=42. Meurs.)" Boissonad. Mss. *Ἐκβυθίζω, Callistr. 14. p. 907. *Ἐμβυθίζω, Plut. de Sol. Anim. 10, 81=981. *Ἐπιβυθίζω, Theophyl. Epist. Ἐπεβύθισε τὰ νεόγονα τῶν ἀμπέλων.] Καταβυθίζω, i. q. βυθίζω, et quidem magis in usu, [Gl. Demergo, Pessumdo, Terent. Andr. Me aut herum pessumdabunt. Hippocr. 1284, 25. Diod. S. 15. p. 475. "Ad Herod. 446." Schæf. Mss. *Καταβυθισμὸς, ὁ, Gl. Demersio. *Ὑποβυθίζω, Gl. Submergo.]

¶ Βυσσὸς, i. q. βυθός: ut ἐς βυσσὸν χωρεῖν pro Pessum ire, q. d. In imum gurgitem delabi. Βυσσοῦς ap. Herod. pro βυθὸς, Suid. Vide Ἄβυσσος. [Βυσσὸν, Gl. Profundum. Βυσσὸς, "ad Herod. 205. Heyn. Hom. 8, 608." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 355. Lex. Hippocr." Wakef. Mss.] HINC Βυσσόθεν, E profundo, Ex imo, ["Eratosth. ap. Athen. 2, 37."

Schweigh. Mss. Soph. Antig. 596. "Jacobs. Anth. 6, 314." Schæf. Mss. "Musæus 115." Wakef. Mss.] "Βύσ-
"σα, ἡ, Fundum, βυθὸς, unde ἄβυσσος, VV. LL.: sed
"sine ullo testimonio. Quamobrem et suspecta est ea
"vox." Ἄβυσσος autem a βυσσὸς derivatum est." [Opp.
Ἀ. 1, 453, 5, 176. Anton. Lib. 15. "ad 70. 106.
Verh." Schæf. Mss.]

Ἄβυσσος, ὁ, ἡ, i. q. ἄβυθος, Fundo carens. Nam Iones βυσσὸν dicunt pro βυθὸν, inquit Suid. subjungens tamen aliam etym., quæ et ap. Etym. habetur: a δύω, Subeo, Ingredior, per mutationem fit βύω: hinc βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βέβυσαι, unde βυσσὸς et ἄβυσσος, Quo nemo ingreditur ob profunditatem. At Etym. v. Ἀκροβυστία, dicit, A βύω, Tego, Operio, βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βύστης καὶ ἀκρόβυστος: hinc etiam ἄβυσσος, nam ex ἄβυστος fit ἄβυσσος, mutando τ in σ, dando ipsi α vim intendendi, Locus, qui a multitudine aquarum operitur. At ego malim priorem illam etym., ut longe simpliciorem, sequi, quam modo e Suida protuli: qui etiam exp. ἄβυσσος, Quam ne βυθὸς quidem, Fundus, capere possit. Sequendo 13
autem hanc simpliciorem, uti dixi, etym., simplicior mihi videtur hæc exp. ἄβυσσος, Fundo carens, ex α priv. et βυσσὸς, Fundum. Eust. autem ait, βυσσὸς, quod epitasi, aut per pleon. fit ἄβυσσος. At si in ἄβυσσος pleonasticum esset α, nihil aliud signif. quam βυσσὸς, Fundum, cujus signif. exemplum desidero. Sed utrovis modo formetur hoc nom., constat ut adj. passim usurpari; sic λίμνη ἄβυσσος, Aristoph. B. (138.) Lacus s. Palus fundo carens, in immensum patens, immensæ altitudinis aut profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, Fundo carens profunditas, i. e. Immensa. Strabo 17. Περὶ τὰς νήσους τὰς πρὸς τῇ Συήνῃ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου εἶναι, καὶ βάθος ἄβυσσον ἔχειν τὸν πόρον κατὰ τοῦτον τὸν τόπον. Notat autem hic locum Herod. 2. Τὰς ὧν δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου ἐούσας ἀβύσσους. Ibid. βυσσὸν habes pro βυθὸν, Ion., ut modo dictum est. Sic ἄβυσσα χάσματα dicit Eur. Phœn. (1599.) Sic ἄβυσσον πέλαγος, Æsch. (Suppl. 479.) Sic ἄβυσσον πλοῦτον metaph. Divitias fundo carentes, S. c. Th. (957.) Sic ἀργύριον ἄβυσσον, Aristoph. (A. 174.) ‖ Ἄβυσσος subst. positum Suid. profert e Davide, ut LXX. eum interpr. Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται. Aliquoties extat in N. T., præsertim in Apoc., ubi Arethas tradit ἄβυσσον vocari Magnam profunditatem primi elementi, aut per privationem τοῦ βεβύσθαι, quasi dicas, quæ non βέβυσται, Non operta, nec obturata est, sed magno hiatu semper patet, aut ex eo, quod magnam profunditatem habeat, ut α accipiatur ἐπιτατικῶς. Lat. Vorago aquarum hoc sensu dici possit. Videtur tamen aliquam emphasin habere Abyssus in Sacris literis, ideoque retineri solet etiam a Lat. Interpr. ‖ Ἄβυσσον, Proserpinæ templum. Vide Suid. Est item Lacus ap. Argos, Hes. [Ἄβυσσος, Gl. Profundum, Abyssus. "Kuster. Aristoph. 237. Dionys. H. 4, 2362. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 72. Toup. Opusc. 2, 157. ad Lucian. 1, 303. ad Diod. S. 1, 349. Adj., ibid. Toup. l. c." Schæf. Mss. * Ἀβύσσιον ὕδωρ, Nicet. Paphl. in Laudem Philippi Apost. 383." Kall. Mss. * Ἀβυσσοτόκος, (ὁ, ἡ,) Abyssum habens s. pariens, Theod. Prodr. Epigr. p. 13.]

Βυσσοβαρὴς, ὁ, ἡ, In profundum delabens præ pondere, Hes. Βυσσοδομεύω, Profunde cogito, vel in animo verso. Ad verbum, Profunde struo et molior; nam δομεῖν, unde δομεύειν in comp., est Ædificare: unde et a fundamentis ædificiorum, quæ profunde jaciuntur, sumta putatur metaph. Gall. quoque dicimus, Bâtir quelque chose en son esprit. Od. P. (66.) Ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. Hesiod. (A. 30.) δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων. Utitur eo et Lucian. (3, 153.) sed tanquam poet., Μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ, ὡς ὁ ποιητής φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. ["Wakef. Alc. 1076. * Βυσσοδομέω, Jacobs. Anth. 9, 218." Schæf. Mss. "Βυσσοδομεύω, Opp. K. 1, 250. Pass., Heliod. Æth. 322." Wakef. Mss. * Βυσσομέτρης, ὁ, Anal. 2, 262. "Jacobs. Anth. 9, 270." Schæf. Mss.] Βυσσόφρων, ὁ, ἡ, In profundo pectore cogitans, Hes. [Æsch. Choeph. 648. cf. Βαθύφρων. "Ad Diod. S. 2, 552." Schæf. Mss.]

"Βυσσῶσι, Hesychio φράττωσι, tanquam a th. βυσ-
"σῶ: nisi forte scr. βύσσωσι, quod est aor. 1. subj.
"modi a th. βύω, metri gratia geminatum σ habens."
Βύσσωμα, τὸ, Profunditas, tanquam a βυσσόω, VV. LL. ex [Anal. 2, 238. Θύννων * εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥόμβον Φράξαντες. "Jacobs. Anth. 9, 218. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 53. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss. * Καταβυσσόω, unde * Ἐγκαταβυσσόω, Plut. Symp. 8, 10.]

"Βύσσαλοι, Hesychio βόθροι, Foveæ: forsan παρὰ
"τὸν βυσσόν. Idem certe Βυσσαλεύοντι affert pro
"τῷ βυθῷ ἐφικνουμένῳ."

ΒΥΡΣΑ, ἡ, unde Bursa, Corium, Pellis: ut βόειοι βύρσαι Diosc. Bubula coria. Plut. Alex. Βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν. Idem, Τὸν δὲ Λέανδρον εἰς βύρσαν ἐνράψαντες κατεπόντισαν, In culeum, Bud. [Gl. Corium, Tergum, Tergus. Βύρσαι· Coria. Diod. S. 2, 74, 1. Herodian. 5, 15. Fischer. Ind. Palæph. Lex. Polyb. "Aristoph. Σ. 38." Seager. Mss. "Ad Lucian. 1, 317. 2, 320. ad Diod. S. 2, 437. 472. 13
Heyn. Hom. 7, 604. Timæi Lex. 211. Jacobs. Exerc. 1, 145. Herod. 252. De Athenis, Aristoph. Fr. 245. Οἶνος ἀπὸ βύρσης, Lucian. 2, 331. * Βυρσοδέρμων, (ὁ, ἡ,) Phile in Thorlacii Opusc. 3, 66." Schæf. Mss.] Βυρσοδέψης, ὁ, Coriarius, Qui coria concinnat, Aristoph. [N. 581. Ἰ. 44. 447. "Thom. M. 175." Schæf. Mss.] Et Βυρσοδεψικὸς, (ἡ, ὸν,) Quo utuntur coriarii, vel Ad coriorum concinnationem pertinens: ut βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, a Plin. Coriarius frutex, a Colum. Rhus sutorius, VV. LL. At Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, Spurcitiæ pellium dum concinnantur. [Hippocr. Morb. Mul. 1, 628. "Theod. 4, 358." Wakef. Mss.] Et Βυρσοδεψέω, Aristoph. (Π. 167.) Coria concinno, [Gl. Tingo coria. * "Βυρσοδέψησις, (ἡ,) Eust. Il. 840, 50." Wakef. Mss. * Βυρσοδεψεῖον, τὸ, Officina fullonum, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 145. * Βυρσοδέψιον, Inscr. Sicula Gruteri p. 211.] Βυρσοπαγὴς, ὁ, ἡ, ut βυρσοπαγὴς ναυς, Navis corio contecta, q. d. Corio compacta. [Plut. Crasso 23. p. 1017. HSt. ῥόπτρα. Glossæ: * Βυρσοπαγή· Navis fabricata de corio. * Βυρσοπαφλαγὼν, Aristoph. Ἰ. 47.] Βυρσοποιὸς, (ὁ,) Coriarius, J. Poll., q. d. Qui coria facit. Βυρσοπώλης, (ὁ,) Coriarius, i. e. Qui coria vendit. Schol. Aristoph. [Ἰ. 136. 740. 852. Εἰρ. 270. 648. * Βυρσοτενὴς, Eur. Hel. 1363. τύμπανα, "Spanh. ad Julian. 234." Kall. Mss. * Βυρσοτόμος, Manetho 4, 320. * Βυρσοτομέω, J. Poll. 7, 81.] "Βυρσοτόνον
"κύκλωμα, ab Eur. (Bacch. 124.) dicitur τὸ τύμπα-
"νον, quoniam rhombus est orbicularis, utrimque
"pelle intenta obductus." "Βυρσατόνος, Hesychio
"τύμπανον: nam byrsa s. pelle intenta obductum
"est." ["Jacobs. Exerc. 1, 145." Schæf. Mss.]

"Βυρσιμώλους, Hesychio * βυρσοδεψέμους."

[* Ἑπτάβυρσος, ὁ, ἡ, Apollon. Lex. 295. "Schol. Il. H. 220. Hes." Wakef. Mss. * Εὔβυρσος, Schol. Apoll. R. 3, 1298. * Λεπτόβυρσος, Schol. Aristoph. Ἰ. 316. * Ὀλόβυρσος, Appian. B. P. 145. * Πολύβυρσος, Schol. Apoll. R. 3, 1230. Phav. 616.]

"Βυρσὶς, (ίδος, ἡ,) Hesychio δέρμα, Pellis, Co-
"rium."

Βύρσινος, (η, ον,) Coriaceus. Sed ap. Aristoph. (Ἰ. 59.) βυρσίνην ἔχω exp. ῥυτῆρα, ἱμάντα, Flagellum. ["Ad Lucian. 1, 317. ad Herod. 367. Brunck. Aristoph. 3, 7. 21." Schæf. Mss.]

Βυρσεὺς, Coriarius, Acta 10, [6. 32. Gl. Coriarius, Pellio. Æsop. Fab. 273. perperam pro βυρσοδέψης. "Thom. M. 175." Schæf. Mss. * Βυρσεῖον, Gl. Pellesuma, "Suid. v. Ἀγοράν." Kall. Mss. "Brunck. Aristoph. 3, 88." Schæf. Mss.] Unde Βυρσεύω, Corium concinno s. apparo. ["Kuster. Aristoph. 9." Schæf. Mss.] E quo Ἀβύρσευτος δορὴ, Non concinnata pellis: ["Eust. 276." Corai. Mss. Schol. Ven. Il. B. p. 76. "Eust. Il. 209, 8. Schol. Od. E. 2. Il. B. 527." Wakef. Mss. * "Ἐκβυρσεύω, Inc. Levit. 11, 44." Kall. Mss.]

Βυρσόω, Corio contego. ["Ad Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss. "Suid. 3, 298. Etym. M. 203." Wakef. Mss. * Ἐκβυρσόω, Gl. Decorio; unde ἐκβυρσώμενα, τα, Gal. "Plut. de Fluv. 1150." Kall. Mss. "Nicet,

Eugen. 5, 78. cf. not." Boissonad. Mss. * Ἐκβύρσωμα, τὸ, Ossium veluti extra corium eminentia et ejectio, Foes., Gal. Comm. 4. p. 650. * Ἐμβυρσόω, Plut. 10, 725.] Καταβυρσόω, ead. signif. ap. Thuc. 7. Τὰς γὰρ πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν. [Plut. Cleom. 38. p. 1509. HSt. Casaub. ad Suet. Cæs. 74. * "Περιβυρσόω, Schneider. ad Vitruv. 2, 382." Schæf. Mss. "Suid. 3, 292." Wakef. Mss.]

ΒΥΩ, Obturo, Obstruo. Pro qua signif. Bud. affert ex Athen. Ἔβυσα διὰ τοῦ στόματος. Diosc. Τρῆμα λίνῳ βεβύσθω, Foramen lino obstruatur. Bud. exp. etiam Infarcio, Constipo, et e Luciano (3, 331.) affert, non addens an ad hanc, an ad Obturandi signif. referat, Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. || Item Impleo: unde νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Hom. pro πεπληρωμένον. || Est etiam Tego, ut ostendit ἀκρόβυστος. || Ex Herod. autem Ἐβέβυστο τὸ στόμα pro Os turgidum erat. [Βύσον, Gl. Obde. Hippocr. 588. Εἶμα καθαρὸν καὶ βεβυσμένον. "Aristoph. 'A. 463. Δός μοι χυτρίδιον, σπογγίῳ βεβυσμένον: Εἰρ. 645. οἱ ξένοι Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα. Sic χρυσάγχῃ laborarunt, ut Demosth. ἀργυράγχῃ." Seager. Mss. "Valck. Oratt. 378. Abresch. Lectt. Arist. 147. 338. T. H. ad Lucian. Dial. 102. Thom. M. 174. 727. Wakef. Alc. 1076. Huschk. Anal. 14. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 255. Porson. Phœn. 45. Kuster. Aristoph. 121. Boeckh. in Plat. Min. 190." Schæf. Mss. "Impleo, Nonn. D. 548. 668." Wakef. Mss.] "Βυέω, dicitur "pro βύω, Confercio, Oppleo, Obstruo, Aristoph. "(l. c.) Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα. "Etym. quoque meminit hujus th. βυῶ, dicens e fut. "transisse in præs. et declinari βυῶ, βυεῖς, affert et "particip. βυῶν."

Βύσμα, (τὸ,) q. d. Obturamentum. Ex J. Poll. tamen annotatur pro genere quodam Marsupii s. Peræ. [Hippocr. 640. Βύσματα ἀπὸ ἐλαιηρῶν κεραμίων. Diogenis 2, 120. Στίλπωνος βύσματα. "Aristoph. ap. Schol. ad Ran. 246., ap. Suid. v. Ἀμφορεαφόρους, J. Poll. 6, 99. 10, 75." Seager. Mss. "Ad Mœr. 63. Aristoph. Fr. 218. 246. Brunck. Soph. 3, 426." Schæf. Mss.] ET Βύστρα pro Eod. [Aristoph. ap. J. Poll. 10, 172.] "Βύστραι, Hesychio αἱ τῶν λαχάνων ἐνθέσεις: addenti tamen quosdam exp. τοὺς ἐκ "τῶν λαχάνων ὀψωμένους. Sed prior exp. est con-"venientior, quoniam ταῖς ἐνθέσεσι βύεται τὸ στόμα, "ut videbis in Ἀποβρύκω." [* "Βύσις, (ἡ,) Eust. 955, 21." Boissonad. Mss. "Valck. Phœn. p. 209." Schæf. Mss.]

Ἀκρόβυστος, ὁ, (ἡ,) q. d. In extremitate tectus, i. e. Extremam colis partem tectam habens, Præputiatus, Præputium habens. Cui opp. περιτετμημένος, Circumcisus: ἀκρόβυστος et ὁ μὴ ἐμπερίτομος Bud. e Chrys. 21. affert. Et ex Josue 5. ἀκρόβυστοι ἦσαν, VV. LL. [Schol. Aristoph. Θ. 513. "Aquil. Exod. 6, 12." Wakef. Mss. * Ἀκροβυστέω, Aquil. Symm. Theod. Lev. 19, 23. * "Ἀκροβύζω, Sibyll. 3. p. 428. Gall." Kall. Mss.] Et Ἀκροβυστία, Præputium, cui opp. περιτομή, Paul. ad Rom. [4, 10.]

Βυστικὸς, (ἡ, ὸν,) pro βεβυσμένος, Oppletus, Refertus, ex Aristoph. νοῦ βυστικός.

"Ἀποβύω, Obstruo, Obturo: unde ἀποβύσαντες, "Suidæ ἀποκλείσαντες. Synonymum est ἀποφράτ-"τω." ["Kuster. Aristoph. 62." Schæf. Mss. * Προαποβύω, Schneider. Lex. sed ἁμαρτύρως. * Διαβύω, Hippocr. 260, 48. "Theophyl. Simoc. Dial. Philos. et Hist. extr., et V. Hist. 12. cf. Abresch. Supplem. ad Aristæn. p. 26." Boissonad. Mss.] Ἐμβύω, i. q. βύω. [Aristoph. Σ. 127. Lucian. 2. p. 38. Ruhnken. ad Pseudo-Longin. 142. 253. Cf. Lat. Imbuo.] UNDE Παρεμβύω, q. d. Interobturo. Item, Interfarcio et per media spatia inculco, ut Bud. interpr. ap. Lucian. (2, 30.) Εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο.

Ἐπιβύω, Obturo, Obstruo, Aristoph. (Π. 379.) Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. ["T. H. ad Lucian. Dial. 102.; ad 1, 357. Valck. Diatr. 258. Kuster. Aristoph. 8. Thom. M. 175." Schæf. Mss. "Etym. M. 321." Wakef. Mss.] "Ἐπιβύστρα, (ἡ,) "Obturamentum, vel Obturatrix, Obstructrix, Lu-"cian. Lexiph. Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε, "ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελὶς, Sordes aurium, "quæ eas obstruunt et obturant, ne vox penetrare "queat," ["ad 2, 319." Schæf. Mss. * "Καταβύω, Epiphan. in Sylloge Mustoxydii Fasc. 2. p. 14. bis." Boissonad. Mss.]

"Παραβύω, Inculco, Infercio, et quidem juxta s. "præter alia. Lucian. Lexiph. Ζημίαν ἡγῇ ἂν μὴ "παραβύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγ-"καῖον ᾖ. Sic Idem rursus, Κἀκεῖνό που παράβυσον. "Et inter comedendum παραβύεται τὰς ἐνθέσεις, qui "bucceas inculcat ori: Idem, Σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις "οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, Compo-"site bucceas in alteram tantum buccam infercit. "Quo signif. Eubul. Com. dicit, Τῶν πράσων ποιού-"μεναι τολύπας, ἕσαττον τὰς γνάθους. Rursum e "Luciano affertur, Παραβυσθεὶς εἰς οὐρανὸν, pro In-"gressus in cœlum: sonat tamen potius Intrusus, s. "Qui se intrusit. HINC Παράβυσμα, τὸ, dicitur Id, "quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur: ut, "Τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, Ea, quæ magnis "sarcinis inferciuntur: παραπληρώματα. SIC Παρά-"βυστος κλίνη Hes. auctore dicitur μικρὸν κλινίδιον "παρατιθέμενον τῷ μεγάλῳ, quoniam majori lecto "velut inculcatur. Meminit ejus J. Poll. quoque, "scribens præter τὴν γαμικὴν κλίνην fuisse καὶ ἑτέ-"ραν παράβυστον, ἣ καὶ αὐτὴ ἐστρώννυτο ἐν δωματίῳ, "ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι, auctorem citans "Hyperidem. Meminerunt iidem et δικαστηρίον τι-"νὸς παραβύστου, ἐν ᾧ οἱ ἕνδεκα ἐδίκαζον. Item-"que Harpocr. ac Suid., qui et τῆς παραβύστου κλί-"νης mentionem faciunt, vocatam nimirum fuisse et "κλίνην τινὰ παράβυστον ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις: "videri autem hæc dici metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορ-"τίοις παραβυσμάτων, q. e. παραπληρωμάτων. Paus. "Att. p. 20. τὸ παράβυστον et τρίγωνον numerat in-"ter ignobiliora Atheniensium δικαστήρια, addens, "τὸ παράβυστον fuisse ἐν ἀφανεῖ πόλεως, In obscuro "urbis loco, et in id convenire solitos ἐπ' ἐλαχίστοις, "Ob res minimas: unde factum fortassis, ut παρά-"βυστον exp. etiam ἀπόκρυφον, ἀποκεκρυμμένον, λα-"θραῖον, Occultum, Latens: quomodo Synes. de "Insomn. Εἴ τι τεράστιον γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παρα-"βύστῳ φύεταί τε καὶ τρέφεται, In occulto terræ ma-"risve loco, In terræ marisve latebris. Proprie vero "in convivio παράβυστος sedere vel ἐκ παραβύστου, di-"citur is, qui aliis convivis velut inculcatur a convi-"vatore, aut qui superveniens se ipsum intrudit, ut "οἱ παράσιτοι et οἱ γελωτοποιοὶ, interdum etiam fa-"miliares. Plut. Symp. 1, 2. Ὁ Ἀαμπρίας ἐκ παρα-"βύστου καθήμενος. Timoth. Com. ap. Athen. (257.) "Εἰς ἐπτάκλινον δ' ἐστὶν ὡς ἔφραζέ μοι, Ἂν μὴ παρά-"βυστός που γένηται Χαιρεφῶν: de Chærephonte "parasito. Et aliquanto post quidam parasitus ἐπὶ "κλίνης πρὸ ποδῶν του παιδίου καθήμενος nominatur "παράβυστος, διὰ τὸ καὶ τῶν μὴ παραδεχομένων ὕμως "τεχνικώτατα κολακεύων παρεμπίπτειν εἰς τὰς ὁμι-"λίας." [Παραβύω, Anal. 2, 341. "Polycarp. Martyr. 8. 16." Routh. Mss. Παράβυσμα, Suid. 3, 26. Phav. 573.: Παράβυστος, Athen. 243.: Anonym. ap. Suid. v. Ἄρκος, Εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν παραβύστῳ. Aristot. Top. 8, 1, 22. Ἀανθάνουσιν ἐνίοτε οἱ ἐρωτῶντες ἐν παραβύστῳ προτιθέντες, ἃ καθ' αὐτὰ προτεινόμενα οὐκ ἂν τεθείη. "Musgr. Troad. 523. Jacobs. Anth. 9, 508. Kuhn. ad Paus. 69. ad Lucian. 1, 480. Ruhnk. ad Longin. 253. Toup. Opusc. 2, 127. Παραβύω, ad Lucian. l. c. Jacobs. l. c." Schæf. Mss. "Immergo in latus ensem, Lucian. 2, 562. Claudo, Sext. Emp. 11. Med., Lucill. 104." Wakef. Mss. * "Παραβεβυσμένως, Schol. Lucian. Lexiph. 2." Kall. Mss. * Συμπαραβύω, Lucian. 204. 254. "ad 2, 31." Schæf. Mss. * Περιβύω, Agath. Hist. 2. p. 53. "Ad Lucian. 2, 31.; T. H. ad Dial. 102." Schæf. Mss.]

"Προβύσαι τὸν λύχνον, dicunt τὸ προμύξαι, teste "J. Poll. Emungere lychnum ardentem et elly-"chnium promovere. Utitur Aristoph. bis in uno eo-"demque l.: in Σ. enim (249.) Choro dicente, Κάρφος

" χαμᾶθεν σὺ νῦν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον, re-
" spondent pueri, Οὔκ· ἀλλὰ τῳδί μοί γε νῦν δοκῶ τὸν
" λύχνον προβύσειν: signif. non festuca sibi opus esse
" in promovendo ellychnio, cum digito id commode
" facere queant. Unde chorus rursum, Τί δὴ μαθὼν
" τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; clare docens τὸ τὸν
" λύχνον προβύσαι esse τὸ τὴν θρυαλλίδα ὠθῆσαι, El-
" lychnium digito aut festuca propellere: ut Schol.
" quoque exp. εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαλεῖν τὸ ἐλλύχνιον.
" Eo sensu Virg. Et producit acu stupas humore
" carentes. Th. προβύω, non προβύσσω, ut quidam
" putarunt." [Vide Brunck. ad Aristoph. l. c. Cf.
Προμύττω. Phrynichus Bekkeri 59.: Προβύσαι φορ-
τικὸν γέλωτα· ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ
τῶν τοὺς λύχνους προβυόντων· καὶ γὰρ τούτων τὴν θρυ-
αλλίδα ἐκ τοῦ ἔνδον εἰς τὸ ἔξω προβάλλουσι. Τίθεται
ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν ἐχόντων, ἀεὶ δὲ διὰ τοῦ γελωτο-
ποιεῖν θηρωμένων τι. * Συμβύω, Arcte stipo, Aristoph.
Σ. 1105. " Const. Manass. Chron. p. 72." Boissonad.
Mss.]

" Βύζω, i. q. βύω, unde et derivatum est, Confer-
" tim impleo et veluti intrudendo. Meminit Etym.
" hujus βύζω e βύω derivati, dicitque βύκτας ἀνέμους
" quosdam velle inde dici τοὺς πλησιστίους, Qui ve-
" lum implent et distendunt turgido suo flatu. He-
" sychio vero βύζειν est τὸ * πεπιασμένως μετέχειν.
" Vide et Βύζαντες. || Bud. Βύζειν tradit esse etiam
" τῶν βρεφυλλίων, nimirum Vagire. Alioqui βύζειν
" s. βύσσειν est et τοῦ βύου, i. e. Bubonis: quem
" Queri et Gemere ferali carmine dicunt Lat. poetæ:
" auctor Philomelæ Bubulare: Bubulat horrendum
" ferali carmine bubo. Dio (828.) Βύας ὑπὲρ αὐτοῦ
" καθήμενος ἔβυξε. Arbitror et τοὺς βύκτας ἀνέμους
" hinc dici, qui ἦχον quendam edunt, et βῦ sonare
" videntur, assentiente mihi Etym. quoque." [Od. Δ.
134. νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. Cf. Βωβύζειν.
Hes.: * Βεβυκῶσθαι· πεπρῆσθαι, Θεσσαλοί. " Βύζω,
Pierson. Veris. 122. ad Lucian. 1, 386. Musgr. Alc.
1058." Schæf. Mss. Hes. Βύζοντες· πλήθοντες. Are-
tæus 2, 2. Βύζεται ἡ πτύσις.] " Βύζην, Confertim,
" Dense: more τῶν βυζομένων s. βεβυσμένων. Suidæ
" ἀθρόως, πυκνῶς, * πεπυκνωμένως, ἐπαλλήλως. Arrian.
" Κατὰ στόμα τοῦ λιμένος, ᾗ στενώτατον ἦν, βύζην τὰς
" πρήρεις ὁρμίζοντες. Item, Τὰ φρέατα φορυτοῦ καὶ
" τῇ ἐπιτυχούσῃ ὕλῃ ἐνέπλησε. Sic Thuc. 4, (8.) p.
" 123. Τοὺς ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώρους βύζην
" κλῄσειν ἔμελλον. Habes e Luciano quoque in Σύρ-
" φαξ et Ὠστίζω. || Βυζὸν, Hesychio πυκνὸν, συνετόν:
" item γαῦρον καὶ μέγα: forsitan a βύζω s. βύω. Ead.
" signif. Βυβά. [" Βύζην, ad Lucian. 2, 326. Βυζὸς,
Βυβὰ, ad 1, 386." Schæf. Mss. " Βύζην, App. 1,
479. Arrian. 41. Philo J. 2, 332. Hippocr. 592."
Wakef. Mss.]

" ¶ Βύας, ου, ὁ, Bubo, Avis nocturna, τὴν μὲν ἰδέαν
" ὁμοία γλαυκὶ, τὸ δὲ μέγεθος οὐδὲν ἀετοῦ ἐλάττων, ut
" tradit Aristot. H. A. 8, 3. Dio Cass. βύαν ὠφθῆναι
" Romæ ἐν τέρατος λόγῳ fuisse ait: ut Plin. quoque
" 10, 11. Bubo funebris et maxime abominatus, pu-
" blicis præcipue auspiciis; deserta incolit; nec tan-
" tum desolata, sed dira etiam et inaccessa; noctis
" monstrum: nec cantu aliquo vocalis, sed gemitu.
" Itaque in urbibus aut omnino in luce visus, dirum
" ostentum est. Sic Ovid., Ignavus bubo dirum
" mortalibus omen. Et, ter omen Funereus bubo le-
" thali carmine fecit. Et, Tristia mille locis Stygius
" dedit omina bubo. Item Virg. Solaque culminibus
" ferali carmine bubo Visa queri. Et Seneca, Illic
" luctifer bubo gemit. Quod vero hi eum dicunt
" Queri et gemere ferali carmine, id Gr. uno verbo
" βύζειν s. βύσσειν dicunt, et auctor Philomelæ Bu-
" bulare." [In Aristot. l. c. Ms. Med. * Βρύας habet,
et sic Thomæ versio: Artemid. 3, 65. Ῥύαξ s.
* Βρύαξ, vide Reiff.: Nicander et Corinna Antonini
Lib. c. 10. * Βύζα, " ad Anton. Lib. 70. Verh. Βύας,
ibid. 109. 165. * Βυζάστρια, Herodian. 479. et n.;
Phrynich. Ecl. 54. Thom. M. 846." Schæf. Mss.
" Βύας, Dio Cass. 235." Wakef. Mss.]

" Βύκτης, Hesychio ὁ ἐκ βυθοῦ ταράσσων et φυσῶν:
" qui et βυκτάων affert pro πνεόντων, φυσητῶν, respi-
" ciens procul dubio ad Od. K. (20.) Ἔνθα δὲ βυ-
" κτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα: ad q. l. Lycophro
" quoque allusit, Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός.
" Sed Etymologo potius hic assentior, qui βύκτης
" exp. * ἠχητικὸς, et μεγάλα ἠχῶν, ut sit a βύζειν s.
" βύσσειν; τὸ βῦ λέγειν. Sunt enim venti, qui mu-
" gire et murmurare videntur; quamobrem et Lo-
" quaces ventos dixit Lucan. Apud Virg. sane Æn.
" 1, (52.) vasto rex Æolus antro Luctantes ventos
" tempestatesque sonoras Imperio premit, et vin-
" clis ac carcere frænat: Illi indignantes magno cum
" murmure montis Circum claustra fremunt. Ipse
" quoque Hom. τοὺς βύκτας ἀνέμους vocarat paulo
" ante λάβρον ἀέντας, Plenis buccis spirantes, ideo-
" que cum strepitu quodam: Ἵκετο δ' Αἰολίην, ἀνέ-
" μων ὅθι λάβρον ἀέντων Ἄντρα πέλει." [" Gesner.
Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 264. ad Lucian. 1, 386.
Cattier. 94." Schæf. Mss. " Orph. Arg. 123." Wakef.
Mss.]

" Βυκτὸς, Miser. Hesychio enim βυκτὰ sunt σχέ-
" τλια, δείλαια." " Ἀάβακτοι, sunt ἀβλαβεῖς: Hesy-
" chio ἀβλαβεῖς act. quidem signif. sonat Innocui,
" Innoxii: pass. autem, Noxæ expertes, Illæsi. Quo-
" niam autem ap. Eund. extat, Βυκτά· σχέτλια, δεί-
" λαια, quidam scripserunt, Ἀάβακτος s. Ἀάβυκτος,
" esse Non miser, aut Infortunatus. Exp. et Niger;
" quod legatur ap. Varin. Ἀάβακτοι καὶ Ἀάβυκτοι,
" ἀβλαβεῖς ἢ μέλανες. Quæ conflavit Varin. partim
" ex Hes., partim e quodam vet. Lex., in quo legi-
" tur, Ἀάβυκτον, μέλαν, ἀβλαβές." [Cf. Ἄβακτον,
et Ἄβυκτον.]

" Βυλλὸς, Confertus, Oppletus: nam Hes. βυλλὰ
" exp. βεβυσμένα. Inde Βυλλόω, Oppleo, Obstruo,
" i. q. βύω, teste Eod.: qui Βεβυλλῶσθαι exp. βεβύ-
" σθαι." [" Hes. * Βυατά· βεβυσμένα, a * Βυάω.
* Βυλλάω, Bullio, Hes. Ἐβύλλων· ἔβρυον, ἐπλήθυον.
Βεβυλλῶσθαι· βεβύσθαι. Βυτθόν· πλῆθος. Βύλλων, Lat.
Fullo, Glossæ: Bulli. Χρυσοκάνθαροι. Unde * Βύλ-
λαροι, Epiphan. Salmas. Exerc. Plin. 311." Schnei-
der. Lex. * " Βύλαιον, Cantharus ita vocatus ab Epi-
phanio Hær. 40, 3. si lectio vera." Routh. Mss.]

ΒΩΛΟΣ, ἡ, Gleba. Geop. Ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπεγείρειν τὸν κονιορτόν. Pro quo Colum. Cum omnis gleba refringitur et resolvitur in pulverem. Theophr. 5, 19. Διαχεῖν τὰς βώλους, Diffundere glebas. Xen. K. Π. 8, (3, 12.) Ὡς βαλῶ γε ταύτῃ τῇ βώλῳ ἀνελών. || Et βῶλος Ἀρμενία, ap. Medicos Gleba Armenia, s. Bolus Armenia, Lapis colore pallidus, friabilis velut calx et aster Samius, non tamen similiter asteri Samio levis. De qua Aet. 2, 12. Vide et Βωλίτης. || Synecd. pro Agro s. Fundo capitur. Synes. Ep. 38. Τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. || Metaph. Massam signif., ut βῶλος σιδήρου, Eccles. 22, (15.) Quo pertinet et βῶλος χρυσέα, quod Schol. Apoll. R. ex Eur. citat pro Sole. [Cf. Or. 983.] || Πρῶτος autem βῶλος et δεύτερος, et sic deinceps, in navi quid sit, tradit J. Poll. 1. [Gl. Cespes, Gleba. Βῶλος γῆς· Gleba. Βῶλος ἀργύρου ἢ ἄλλης ὕλης· Massa. " Dosiadæ Ara, Archelaus ap. Epiphan. Hær. 66, 30." Routh. Mss. " Sparganum, Diosc. 463." Boissonad. Mss. * Βῶλος, τὸ, Anal. 1, 240. βώλεϊ. * Βῶλος, ὁ, Aristot. Mirab. 46. Plut. Alex. 25. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 54. " Ad Anton. Lib. 41. Verh. Bergler. Alciphr. 14. 348. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Valck. Diatr. 31. Wessel. ad Diod. S. 1, 14. ad Herod. 479. Thom. M. 176. Wakef. Herc. F. 116., Musgr. 123. Jacobs. Animadv. 111., Anth. 7, 130. 12, 127. Porson. Or. 971. Schmieder. ad Plut. Alex. 61. De genere, Mœr. 95. et n.: ad Lucian. 1, 400. Bergler. Alciphr. 349." Schæf. Mss. " Βῶλος, ὁ, Dio Chrys. 1, 111." Wakef. Mss.]

Βωλοειδὴς, ὁ, ἡ, Glebæ formam habens, Glebæ similis, Glebosus. " Βωλώδης, Glebosus s. Glebaceus, " Glebæ speciem gerens, Glebæ assimilis." [" Valck. Callim. 289." Schæf. Mss. * Βωλοειδῶς, Diosc. 1, 100. p. 54. " Needh. ad Geop. 414." Kall. Mss.] Βωλοκοπέω, ήσω, Glebas scindo vel frango, Occo. Sic enim Gaza ap. Cic. vertit. Citat J. Poll. (7, 141.) ex Aristoph. [Gl. Occo. * Βωλοκόπημα· Occa. * Βω-

λοκόπος· Occiliator. J. Poll. 1, 246. 10, 129. Schol. Aristoph. Εἰρ. 565. 1148. " Jacobs. Anth. 9, 157. Βωλοκοπέω, Aristoph. Fr. 282." Schæf. Mss. " Βωλοκόπος, Arator, Synes. 261. Terram scindens, Steph. B. 744. J. Poll. 144." Wakef. Mss.] ET Βωλοκοπία, ἡ, Glebarum fractio, Occatio. [* Βωλοκοπικὸς, Gl. Occatorius. * Ἀβωλόκοπος, ὁ, ἡ, J. Poll. 1, 246. * " Βωλολόχος, Heringa Obs. 234." Schæf. Mss. * Βωλοποιέω, Hippocr. Epist. 1282. * Βωλοστροφέω, Glebas inverto, Geop. 2, 23, 14. Herodian. Epimer. p. 9. " Pseudo-Chrys. Serm. 8. T. 7. p. 259." Seager. Mss. Glossæ: Βωλοστροφέω· Repastino, Pastino, Pastiuor, Occo, Occilio. " Eust. Il. 441." Wakef. Mss. * Βωλοστροφητέος, Gl. Βωλοστροφητέα γῆ· Pastinanda.] Βωλοστροφία, ἡ, Glebarum inversio, Repastinatio, Gaza de Senect. [Gl. Pastinatio, Repastiuatio, Pastinatus. * Βωλοστρόφιον· Pastinum. * Εὐβωλοστρόφητος, ὁ, ἡ, Phav. 329. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 121. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 580. i. q. εὔπολος, Schneidero susp. " Eust. Il. 291." Wakef. Mss.] Βωλοτόμος, ὁ, ἡ, Glebas secans: μύρμηκες, (Anal. 2, 232.) ubi quidam vertunt Glebicidæ, Glebisecæ. [* Βωλοτομέω, Poeta ap. Dionys. H. de Poesi Hom. Δημήτερα, pro quo vocab. Plut. de Is. et Os. 7, 785. κωλοτομέω. " Scriptt. Myth. 296." Wakef. Mss.]

Ἀδρόβωλος, ὁ, ἡ, Qui crassis s. grandibus glebis est. Vel, Plenis glebis, Bud. Diosc. 1, 81. Ῥυπαρὸν καὶ μέλαν, ἀδρόβωλον. Βραχύβωλος, Parvas. s. paucas glebas habens, Anthol. [" Valck. Phœn. p. 491. Apollonid. 5." Schæf. Mss. " Antip. Sid. 69." Wakef. Mss. * Δύσβωλος, Anal. 2, 150. χθὼν, Herod. Vit. Hom. 18. " p. 753. Hymn. Hom. 103. Jacobs. Anth. 8, 410." Schæf. Mss.] Ἐρίβωλος, Glebosus, Admodum glebosus. Il. Φ. (154.) Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης. [" H. in Cer. 476. Ruhnk. Ep. Cr. 193." Schæf. Mss.] " Ἰκμόβωλον, (τὸ,) pro Humens " gleba affertur e Diosc. 2, (128.) At Ἰκμοβόλος es- " set Humorem ejaculans." [* Καλλίβωλος, ὁ, ἡ, Eur. Or. 1382. Φρύγιον ἄστυ. " Var. lect. Pind. O. 13, 2." Wakef. Mss. * Μεγαλόβωλος, Schol. Il. A. 155. Eust. 53, 32. " Moschop. π. Σ. 84." Boissonad. Mss. " Schol. Il. Φ. 154." Wakef. Mss.] " Μελάμ- " βωλος γῆ, Terra nigris glebis, ideoque Fertilis, " Opp. K. 3, (511.) ἄρουραν." [" De Ægypto, v. (Steph. B.) Eust. ad Dionys. P. 239. Anthol. Reisk. 480." Kall. Mss. Cf. Lex. Vocc. peregr. v. Χημία. " Toup. Opusc. 2, 58. Heyn. ad Apollod. 262. Jacobs. Anth. 9, 150. Kuster. Aristoph. 223." Schæf. Mss. " Phil. Thess. 10." Wakef. Mss.] Μικρόβωλος, Qui parvis est glebis. Bud. opp. τῷ ἀδρόβωλος. CUI CONTR. Μακρόβωλος, [Schneidero susp. * Πολύβωλος, Eur. ap. Dionys. H. de Comp. Verb. 394=5, 203. * Χρυσόβωλος, Auctor Rhesi 921. Ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον εἰς λέπας Πάγγαιον. * Ὠλεσίβωλος, Anal. 2, 215. σφυρα. " Toup. Opusc. 2, 240. Phanias 5. Jacobs. Anth. 9, 156." Schæf. Mss. " Philippus 14." Wakef. Mss.]

[* " Βωλάζω, Onosander c. 10." Kall. Mss.]

Βώλαξ, ακος, (ἡ,) Gleba, i. q. βῶλος. [Gl. Testa, Gleba. Barker. ad Etym. M. 1103. Draco 18. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 121. In Nicandri Ἀ. 514. Ms. * βωλάδα. Apoll. R. 3, 1333. 4, 1733. 1750. Pind. Π. 4, 66. " Phrynich. Ecl. 16. ad Anton. Lib. 41. Verh.; ad Mœr. 419." Schæf. Mss.] UNDE comp. Ἐριβώλαξ, ὁ, ἡ, i. q. ἐρίβωλος, Eust. ab illo hoc derivari scribens. Il. A. (155.) ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, i. e. εὔγεῳ, λιπαρᾷ. [Draco 19. " Brunck. Apoll. R. 209. Ruhnk. Ep. Cr. 193. ad Horat. p. 19. Zeun." Schæf. Mss. * Θοριβώλαξ, Draco 55. al. θορυμέλαξ, θορυβύλαξ. * Καλλιβώλαξ, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 121. * " Λιπαροβώλαξ, Const. Manass. Chron. p. 6(=3. 84.) Amat. 6, 22." Boissonad. Mss. " Chron. 5. 11. Meurs." Schæf. Mss. * Πολυβώλαξ, Athen. 334. i. q. πολυαύλαξ.] Βωλάκιον, τὸ, Glebula, seu, ut Hes. exp., χωρίον βώλους ἔχον. [* Βωλάκιος, α, ον, Pind. Π. 4, 406. * ἀναβωλακίας δ' ὀργνι—Αν σχίζε νῶτον γας.]

Βωλάριον, τὸ, Glebula, Bud. e Strab. [216. (1123.) Gl. Glebula. M. Anton. 4, 15. 6, 36. 12, 32. " Valck. Callim. 137." Schæf. Mss.] Βώλιον, τὸ, Idem. Aristot. de Aud. Mirab. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Βάκτροις τὸν Ὦξον ποταμὸν καταφέρειν βώλια χρύσεια πολλά. [" Aristoph. Σ. 203." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss.] " Βωλία ET Βωλὶς, Hesychio " μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις: forsan a βώλου ali- " qua similitudine sic dicta."

" Βωλόναι, ap. Soph. quibusdam sunt κολῶναι, aliis " τὸ Κίλλαιον, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, Hes." [" Brunck. 3, 507." Schæf. Mss.]

" Βωλίνας καλιὰς, Hes. dici scribit πλινθίνας οἰκίας, " Lateritias domos; coquuntur enim lateres e gleba, " quæ βῶλος dicitur. Ad verbum Glebacei nidi, Do- " micilia e gleba." [* Βωλίνη ἄμπελος, Geop. 5, 17, 5.] Βωληδὸν, Glebæ modo, seu, ut VV. LL. e Plin. exp., Assulatim, [Diosc. 5, 125. Vide Βωλῖτις.]

Βωλίτης, ὁ, Boletus, Fungi genus, sic dictum, quod convolutum sit et quasi globosum; volvam enim, ut scribit Plin., terra prius gignit, ipsum postea in volva, ceu in ovo est luteum, vel a colore τοῦ βώλου, h. e. Rubricæ illius, qua pictores aurum operibus suis inducunt. Gorr. [Agaricus Linn. Galenus de Anim. Fac. 2. c. antepen. P. Ægin. 1, 77.] " Βωλῖτις στυ- " πτηρία, Diosc. 5, 125. perperam in quibusdam " Codd. scriptum pro βωλῖτις, Glebosa, s. Ad gle- " bam similitudine aliqua accedeus: quam ibid. di- " cit πεπιεσμένην βωληδὸν, Glebæ in modum com- " pressam." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἐρυθροβωλίτης, ὁ, Steph. B. Ἐρυθρὰ Βῶλος, πόλις Αἰγύπτου,—τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυθροβωλίτης.]

ΒΩΜΟΣ, ὁ, Basis, seu, ut Eust. exp., a βαίνω deducens, κτίσμα τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα, ἐφ' οὗ ἐστὶ βῆναί τι καὶ τεθῆναι. Il. Θ. (441.) Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λιτὰ πετάσσας, i. e. ἐτίθει ἀνὰ βωμοῖς. Od. H. (100.) Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθόμενας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Ad q. l. respexisse videtur Lucret., aurea sunt juvenum simulacra per ædes, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis ut suppeditentur. || Item Ara, proprie, ut e Neanthe tradit Eust., dæmonum, sicut ἐσχάρα heroum: quæ tamen differentia non observatur a Soph. et Eur., ut ibid. Eust. annotat. Il. B. (306.) ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας: ubi Eust. ἱεροὺς discriminis causa additum scribit. Eur. Hec. (147.) Ἀλλ' ἴθι ναούς, ἴθι πρὸς βωμούς· Ἰώ, Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων. Plut. (6, 635.) Ἔστι δούλῳ φεύξιμος βωμὸς, ἔστι καὶ λῃσταῖς· ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Herod. βωμοὺς ποιεῖσθαι, Aras erigere. || Synecd. capitur pro Ipso templo, ut Eust. docet, et Schol. Soph. Œd. T. (15.) Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς. [Gl. Ara, Altare. " Idem quandoque q. βάσις, Casaub. Suet. p. 178." Gataker. Mss. Greg. Cor. 617. " Thom. M. 622. ad Charit. 290. 504. Chilmead ad Malal. 1, 392. Jacobs. Anth. 12, 261. 273. 313. Boissonad. Philostr. 589. Dionys. H. 4, 2028. Wassenb. ad Hom. 50. Ammon. 32.; Valck. 46. Musgr. Cycl. 345. Basis, Jacobs. Anth. 10, 303. Heyn. Hom. 5, 493. Collis, ad Herod. 351. E cornibus extructus, Jacobs. Anth. 8, 22. Ὁ βωμὸς extra τὸν ναὸν, Eur. Heracl. 42. Ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον φέρειν, Dem. 1054, 9. ad Herod. 677. cf. Plat. de LL. 463. Ast.; ad Dem. de Cor. p. 273. Harl. Ed. 2. Βωμοὶ, Heyn. ad Apollod. 420. Ἄχρι βωμῶν, Bergler. Alciphr. 184." Schæf. Mss. * " Βῶμαρ, Ara, Etym. M." Wakef. Mss.] " || Βωμοὶ di- " cuntur etiam Quidam λόφοι Αἰτωλίας: de quibus " v. Steph. B. Βώμενοι, Hesychio οἱ περὶ τοὺς βω- " μοὺς λόφους καλουμένους κατοικοῦντες. Idem tamen " Βώμενος exp. simpl. βωμός. Ἀμβωμοῖς, Æol. sync. " poetæ, et inter eos Hom. pro ἀνὰ βωμοῖς, h. e. " περὶ τοῖς βωμοῖς, Circum s. Ad altaria." Βωμοειδὴς, ὁ, ἡ, Aræ formam habens, Aræ similis. [Βωμώδης, Diosc. Mat. Med. 2, 11. 26. 80.]

Βωμολόχος, ὁ, (ἡ,) Sacrilegus, ὁ λοχῶν καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενος περὶ τοὺς βωμοὺς ἐπὶ τὸ ἁρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. || Item Improbus, Scelestus, κακοῦργος, ἀσεβής. Aristoph. Ἰ. (1194.) Ὦ θυμὲ νυνὶ

βωμολόχον ἔξευρέ τι. || Item Scurra, Assentator, Aristot. Eth. 4, (8.) Οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί. Ibid. Ὁ δὲ βωμολόχος ἥττων ἐστὶ γελοίου. J. Poll. 6. Ὁ δὲ κόλαξ, καὶ βωμολόχος ἂν λέγοιτο. [Gl. Fanaticus, Scurra.] In qua signif. adj. etiam ponitur. Aristoph. B. (358.) βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Plut. (6, 250.) Οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τοῦτον τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, οὔτε τέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. || Est et Monedularum species ap. Aristot. Anim. 9, 24. Unde Βωμολόχως, Scurriliter. Et Βωμολοχία, ἡ, Scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας, ap. Aristot. Ethic. 2. Plut. (6, 243.) Ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχυντηλίαν μὲν ἀναισχυντίᾳ φεύγειν, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίᾳ. Idem Lycurgo, Παίζειν εἴθισον καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας. Damascius ap. Suid. Ἐπίχαρις ἦν, εὐτραπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι πορρωτάτω. Et Βωμολοχικὸς, (ἡ, ὸν,) Scurrilis, Bud. interpr. Lucian. Ταυτὶ μὲν βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατά σε. Et Βωμολοχεύομαι, Scurram ago. Athen. 13. Σεμνύνεσθαι γὰρ ἐμελέτων, οὐ βωμολοχεύεσθαι. Sic Synes. pass. A quo Βωμολόχευμα, τὸ, Scurrile factum aut dictum. Aristoph. Εἰρ. (748.) Τοιαυτ' ἀφελὼν κακὰ, καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγενῆ, Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, i. e., ut Schol. exp., βωμολόχα σκώμματα. Et Βωμολοχόω, i. q. βωμολοχεύομαι. Plut. (9, 291. H.) Πλείστης μέν τοι ποιητικὴν ἐνέπλησεν ἀδοξίας τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ περὶ τὰ Μητρῷα καὶ * Σεράπεια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος. [Imo * Βωμολοχέω, ut recte intellexit Schneider. Lex. Βωμολοχεύω, Isocr. Areop. 290. Manetho 5, 119. βωμολόχους ἱερεῖς. Plaut. Rud. 1, 2, 52. Heus tu, qui fana ventris causa circuis. Suid. v. Χιάζειν, Aristoph. N. 969. "Βωμολόχος, Thom. M. 176. Kuster. Aristoph. 115. Jacobs. Anth. 10, 218. Porson. Phœn. 1422. ad Lucian. 1, 681. Muncker. ad Anton. Lib. 121. Verb. Mœr. 105. et n.; ad Timæi Lex. 65. Heringa Obs. 233. Phalar. 256. Βωμολοχία, Thom. M. 176. Kuster. Aristoph. 60. Heindorf. ad Plat. Phædr. 327. Timæi Lex. 64. et n.: Βωμολοχεύω, Thom. M. 176. Brunck. Aristoph. 2, 104., Kuster. 61., Fr. 233. Toup. Opusc. 1, 567. Valck. ad Ammon. 210., Diatr. 225. ad Lucian. 1, 260." Schæf. Mss. "Βωμολοχία, Eunap. Suid. 1, 451. Βωμολοχικὸς, Adamant. 372." Wakef. Mss. * Προσβωμολοχεύω, Hes. "Kuster. Aristoph. 67." Schæf. Mss.]

Βωμονείκης, ὁ, Qui ad aram contendit. Βωμονεῖκαι dicebantur adolescentes Lacones, qui verberibus ad aram Dianæ contendebant, qui plura verbera sustinerent. [Hygin. Fab. 269. Lactant. ad Stat. Theb. 8, 437. Inscr. Laconica Corsini de Notis Gr. Diss. 5. "Kuhn. ad Paus. 249. Acta Societ. Jenens. 5, 25." Schæf. Mss. * Βωμοσκόπος, ὁ, ἡ, Gl. Aruspex, Hariolus. Turneb. 19, 20. * Βωμοφόρος, ὁ, ἡ, Gl. Arillator.]

[* "Ἀμφίβωμος, Method. Conv. 136." Routh. Mss.] Ἀπόβωμος, Ab aris alienus s. remotus, Profanus, ἀσεβὴς, Hes. At Ἀποβώμια ἱερὰ, Eust. sunt τὰ μὴ ἐπὶ βωμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους καθαγιζόμενα. Pro quo ἀπόβωμοι θυσίαι, Hes. [Etr. Cycl. 363. Eust. Od. M. 486, 2. Tittmann. Proleg. ad Zonar. cxxv. "Valck. Phœn. p. 647." Schæf. Mss. * Δωδεκάβωμος, Heerenii Stob. 7. p. 30. "Jo. Lydus de Mens. 56." Kall. Mss. * Ἐμβώμιος, Julian. Epist. 24.] Ἐπιβώμιος, Greg. Ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, Ignem super ara accendens, Idem in Theophan. Καὶ Λακωνικῶν ἐφήβων ἐπιβώμιον αἷμα ξαινομένων ταῖς μάστιξι. Et ἐπιβώμια ξαίνεσθαι, quod citat Bud. ex eod. Greg. 118. et Paus. Lacon. ἐπιβώμιον μέλος, Carmen ad aras: quod J. Polluci idem est cum σπονδεῖον. [Julian. Epist. 24. θυσίας ἁπάσης, Theocr. 16, 26. ἐπιβώμια ῥέζειν. "Musgr. Heracl. 44. Meleager 116. Diod. S. 2, 616. Winkelmann Histoire 3, 91." Schæf. Mss. * Ἐπιβωμιοστατέω, Colloco ad aram sc. supplicem, Eur. Heracl. 44. * Κοινοβωμία, ἡ, Æsch. Suppl. 230. ἀνάκτων.] Ὁμοβώμιος, ὁ, ἡ, Cui ara cum alio communis est, i. q. σύμβωμος. Thuc. 3, (59.) Θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, Communis cultus et publica Græciæ deorum numina invocantes, Camer. [* "Ὁμόβωμος, Hes." Wakef. Mss.] Παραβώμιος, Qui ap. aram est, Qui ab latere aræ est. Soph. Œd. T. (184.) πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες, Ἀκτὰν [ἀϋτὰν] παραβώμιον Ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων Ἱκτῆρες ἐπιστονάχουσι: i. e. ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχὴν, Schol. Lucian. (3, 483.) παραβώμιοι ἱερεῖς. ["Musgr. Heracl. 44." Schæf. Mss.] Περιβώμιος, Qui circum aram est. [* Πολύβωμος, Callim. H. in Del. 266. * Προβώμιος, Eur. Heracl. 79. Ζηνὸς, Ion. 376. "Musgr. Cycl. 364." Schæf. Mss. * Προσβώμιος, Heliod. 10. p. 521. * Ῥυσίβωμος, Æsch. Eum. 918.] Σύμβωμος, Qui in ead. cum alio ara collocatus est, Ejusdem aræ particeps; ut, Σύμβωμοι τῆς Ἀφροδίτης αἱ Χάριτες, quod Bud. adespoton in suo Lex. ascripsit. ["Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren." Schæf. Mss. "Strabo 779. Schol. Pind. Artemid. 139." Wakef. Mss. * "Τρίβωμος, Gruter. Inscr. p. 71. bis, Osann. Anal. 77." Boissonad. Mss. "Vet. Inscr. ap. Baron. Annal. ad An. 139." Routh. Mss.]

Βώμιος, ὁ, ἡ. Eur. (Phœn. 281.) Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι Πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα, q. d. Foci altarei. Apud Eund. (Iph. T. 1284.) βώμιοι ἐπιστάται, Aræ præfecti. Et, βωμίαν ἔλαφον προὔθηκεν, Iph. A. (1593.) Aræ destinatam cervam. Soph. Antig. (1301.) Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ——Λύει κελαινὰ βλέφαρα, i. e. περὶ τὸν βωμόν. Eur. (Suppl. 93.) γεραιὰ βωμία ἐφημένη, Anus ad aram sedens, ["Markl. ibid. Musgr. Heracl. 239. Brunck. Soph. 3, 389. Eur. Phœn. 1738., Valck. p. 644." Schæf. Mss. * Βωμιαῖος, ὁ, ἡ, Soph. Fr. 5. p. 593. Br.=3, 389. (ap. Steph. B. 251=189.) ἐσχάρα. "Valck. ad Ammon. 49." Schæf. Mss. * "Βωμικὸς, ἡ, ὸν, Cocchii Chirurg. 31. J. Poll. 2, 93." Kall. Mss.]

Βωμὶς, ίδος, ἡ, Arula, si ita dici posset. Herod. [2, 125. "Wessel. Herod. 164." Schæf. Mss.] "Βωμίσκοι, (οἱ,) Hesychio ἀριθμοὶ ἄνισοι, Numeri impares," [J. Poll. 2, 93. Glossæ: Βωμίσκος· Arula. * Βωμισκάριον· Altarium. * Ἐπιβωμίς· Altarium. * Ἐπιβωμίτης, ἡ, Lysimachus ap. Joseph. c. Apion. 1, 34.]

Βωμιστρία, ἡ, Quæ ad aras sacra peragit, Sacerdos s. Sacerdotissa, Gell. Nicander A. (217.) ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης, ubi Schol. exp. ἱέρεια: pro eod. ponitur et Βωμοτρίαι in VV. LL., Famulæ ab aris: quasi a βωμίζω. Nam Ἐπιβωμίζω etiam reperitur pro Ad aras sacrifico: unde Ἐπιβωμίζοντι ab Hes. exp. θύοντι. [* Περιβωμίζω, Gl. Lustro, Circueo.]

Βώμευσις, ἡ, Aræ extructio, βωμοῦ ἵδρυμα, Hes. [a * Βωμεύω.]

Βώμαξ, ακος, ὁ, (ἡ,) i. q. βωμολόχος, i. e. ὁ τὰ ἀπὸ τῶν βωμῶν πρὶν καρπωθῆναι, αἴρων, Etym. addens dici etiam de μαλακιζομένοις. Unde Βωμάκευμα, τὸ, Hesychio βωμολόχευμα, παραλογισμὸς, πανούργημα κολακευτικόν. || Βώμαξ, (ἡ,) forma demin. capitur etiam pro Parva ara. || Eo nom. quoque dictum fuisse Eurotam tradit Etym. παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν. [Βώμαξ, Draco 18. 55. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 121. Greg. Cor. 240. Barker. ad Etym. M. 1103. "Muncker. ad Anton. Lib. 121. Verb.; ad Mœr. 419." Schæf. Mss. Βωμάκευμα, τὸ, Schol. Plat. 196.]

Γ.

" Γ, tertiæ ap. Græcos literæ nota est, signum " item numeri ternarii: et præfixam a sinistri lateris " ima parte habens acuti accentus notam, ternarium " millenarium signif., hoc modo ,ʃ, seu ,γ." [Schneider. Lex. " Male a librariis omissum, ad Charit. 300. Γ et I conf., ad Lucian. 1, 287. 519. Γ et N, Brunck. Aristoph. 2, 173. Γ et Π, Koen. ad Greg. Cor. 79. Γ et Σ, Markl. Iph. p. 143. 288. Γ et T, ad Charit. 297. T. H. ad Lucian. Dial. 9. ad Callim. 1, 122. Γ et X, Brunck. Aristoph. 2, 180." Schæf. Mss.]

" Δίγαμμα, Digamma, Duplex gamma. Æolica " litera, et figura et vi similis Latinæ F: sic dicta, " quod duorum ʃ sibi superimpositorum formam ge- " rat. Priscian. 1, 3. F, Æolicum digamma, quod " ap. antiquissimos Latinorum eandem vim, quam " apud Æoles habuit: eum autem prope sonum, " quem nunc habet F, significabat p cum aspiratione: " sicut etiam ap. vett. Gr. pro φ, π et ϝ. Unde nunc " quoque in Gr. nominibus antiquam scripturam " servamus, pro φ p et h ponentes, ut Orpheus, " Phaëthon. Postea vero in Lat. verbis placuit pro " p et h, f scribi, ut Fama, Filius, Facio: loco au- " tem digamma, v pro cousonante, quod cognatione " soni videbatur affinis esse digamma ea litera. Sic " ap. Quintil. quoque 1, 4. quidam Gramm. in his " Latinis Servus et Vulgus volunt desiderari Æoli- " cum digamma: innuentes scr. esse SerFus, Fulgus. " Et Donatus de v loquens, Huic etiam digamma " ascribi solet, ut, cum sibi ipsa præponitur, ut Ser- " Fus, Fulgus: nam literam geminari in una syllaba " posse plurimi negant. Eundem Donatum non " recte digammum posuisse Priscian. tradit; lite- " rarum enim nomina tam iu α, quam in alias quas- " cunque literas desinentia, et ap. nos et ap. Græcos " indeclinabilia esse: ut ἄλφα, βῆτα, γάμμα." [Quintil. 1, 7, 26. Dionys. Hal. A. R. 1, 20. Legitur et * Δίγαμμον, τὸ, sub. στοιχεῖον, Macrob. de Verbo 714. Zeun.: * " Digammos litera," Terentian. Schneider. Lex. v. Γάμμα. * Γαμματίσκος, (ὁ,) Lydus de Mag. 98." Boissonad. Mss. " Γάμμα, indeclin., Ilgen. Hymn. 498." Schæf. Mss. * Γαμμοειδὴς, Hero Alex. Pneum. 154. Schneider. Ecl. Phys. 227.]

" ΓΑΓΓΑΛΟΣ, (ὁ,) Hesychio ὁ εὐμετάθετος καὶ " εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ καὶ εὐμετάβολος, Mutabilis, In- " constans." [At Gl. * Γάγγαλον ἔχων· Titillosus. Cf. Γάργαλος. Sic στόμαργος * στόμαλγος, γλώτταργος * γλώτταλγος, * κεφαλαργία κεφαλαλγία, ἀργαλέος * ἀλγαλέος. " Thom. M. 180." Schæf. Mss.] " Γαγγαλίζω, i. q. γαργαλίζω, Titillo, Voluptate " afficio, s. Facio γελᾶν aut καγχαλᾶν. Legitur in " Lex. meo vet. et ap. Etym., a quibus exp. εἰς γέ- " λωτα ἄγω, derivantibus nimirum a γελάω." [Gl. Titillo, Vello. Cf. Γαργαρίζω et Γελλίζω. " Phrynich. Ecl. 34(=97.) Thom. M. 180." Schæf. Mss. * Γαγγαλισμὸς, ὁ, Gl. Titillatio, Vellatio. " Thom. M. 180." Schæf. Mss. * Δυσγαγγάλιστος, Lobeck. ad Phrynich. l. c.] " Γαγγαλίδες, Hesychio γελα- " σηνοὶ, pro quo infra γελασῖνοι." " Γαγγίας, SIVE " Γαγγαλίας, (ὁ,) nonnullis est γελασηνὸς, aliis ἡ τῶν " ἐρίων συστροφὴ, Lanæ convolutæ, aliis ὑποσταθμὴ, " Sedimentum et fæces, Hes." " Γαγγαλιᾷν, He- " sychio γαγγαλίζεσθαι, ἡδεσθαι, Titillari, Lætitia s. " Voluptate affici. Ubi etiam verb. γαγγαλίζεσθαι " positum pro γαργαλίζεσθαι. Infra Καγγαλᾷν." [" Thom. M. 181." Schæf. Mss.] " Γαγγάλιον, τὸ, " Hesychio νεύρου συστροφή. UNDE Γαγγαλιειδέων " Idem exp. γαγγαλίοις ἐοικότων. Sed notandum " est pro illo γαγγάλιον ap. Medicos SCRIBI Γαγ- " γλίον: ut ap. Auctorem Defin. Med., qui Galenus " esse creditur, Γαγγλίον ἐστὶ νεύρου παρὰ φύσιν συ- " στροφὴ σωματοπεποιημένη: quo modo et P. Ægin. " 6, 39. definit hoc γαγγλίον, et Actuar. π. Διαγνώ- " σεως Παθῶν 2, 28. ubi iidem addunt γίνεσθαι ἐκ " πληγῆς ἢ κόπου, ut plurimum κατὰ καρποὺς καὶ " σφυρὰ, s. κατὰ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, quoniam " ibi nervi plures sunt et magis προφανεῖς: comitari " autem ipsum ὄγκον ὁμόχρουν, ἀντίτυπον, ἀναλγῆ. " Eod. prope modo J. Poll. 4. γαγγλίον esse ait ἀπό- " στημα ἄπονον ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· ἐνεῖ- " ναι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερῶδες ἢ τριχία ἢ ἑλμινθία· γί- " νεσθαι δὲ περὶ ἄρθρα καὶ κεφαλήν. Gorr. esse dicit " Nervi nodosam et renitentem contractionem, nullo " præter naturam colore, doloris expertem: posseque " in multis corporis partibus accidere, sed in mani- " bus et talis frequenter, rarius in cubito et capite " oriri: plerumque e plaga aut lassitudine, raro " sponte provenire, nec in alto, sed sub cute radices " agere, neque in orbem vel ad anteriora posteriora- " que transferri, sicut melicerides et atheromata, " sed, si vim facias, ad latera tantum, b. e. ad dex- " tram vel sinistram, pro nervi situ moveri et flecti. " Meminit ejus Cels. quoque 7, 6. dicens in capite " multa variaque tubercula oriri, ganglia, meliceri- " das, atheromata. INDE Γαγγλιώδης, ὁ, ἡ, Gan- " glio similis, Qui e gangliorum genere est. Hip- " pocr. de Artic. (483, 39.) Ἐπεὶ καὶ τῶν γαγγλιω- " δέων ἔνια, ὅσα ἂν πλαδαρὰ ἔῃ καὶ μυξώδεα, σάρκα " ἔχει." [" Γαγγλίον, Γαγγλιώδης, Heringa Obs. 60." Schæf. Mss.] " Γαγγαίνειν, Hesychio τὸ μετὰ γέ- " λωτος προσπαίζειν, Risu ludere et jocari cum ali- " quo."

" ΓΑΓΓΑΜΗ, (ἡ,) Hesychio σαγήνη s. δίκτυον " ἁλιευτικὸν, Sagena s. Rete piscatorium: sed addit, " esse etiam σκεῦος γεωργικὸν ὅμοιον τῇ κρεάγρᾳ: Fur- " cam fortassis aut Tridentem intelligens. Idem " ET Γάγγαμον dicitur. Nam idem Hes. γάγγαμον " dici tradit δίκτυον: item τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν ὑπο- " χόνδριον. Pro quo ap. Etym. et Lex. meum vet. " SCRIPTUM Γαγγαμών. Est enim γαγγαμὼν eis " δίκτυον s. τὸ λαμβάνον δίκτυον: afferentibus ex " Æsch. (Ag. 369.) γαγγαμόνα τῆς παναλώτου. U- " trumque vocab. ap. J. Poll. quoque (2, 169.) le- " gitur, et γάγγαμον nimirum et γαγγαμὼν, idque " uno et eod. in loco: nam 10, (132.) quædam " ἁλιέως σκεύη enumerans, ut σπυρίδιον, ἔρκη, πόρκους, " λίνον, πάναγρον, δίκτυον, ἀμφίβληστρον, iisque sub- " jungens γάγγαμον, scribit ab eo Æsch. τὸ δύσλυτον " ἢ δυσέλικτον κακὸν appellasse γαγγαμόνα τῆς παν- " λώτου. Sed meminit et metaph. signif., quam τὸ " γάγγαμον s. ὁ γαγγαμὼν habet, 2. Τὸ δὲ κατὰ μέ- " σην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· καὶ ὁ " περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμών· ἐπεὶ νεύρων ἐστὶ πλέ- " γμα, καθάπερ τὸ δικτυῶδες, ὃ καλεῖται νῦν γαγγαμὼν, " ἢ, ὡς οἱ πολλοὶ, σαγήνη: innuens Omentum dici " γαγγαμόνα, quoniam nervorum plexu refert pisca- " torii γαγγαμόνος s. σαγήνης figuram, unde et vulgo " Reticulum appellatur. Porro a piscatoria illa γαγ- " γάμῃ, s. piscatorio illo γαγγάμῳ, DICITUR Γαγ- " γαμουλκὸς, (ὁ,) Qui nimirum ipsum in aquam inje- " ctum extrahit, pisces sc. venans: ET Γαγγαμεὺς, " Idem: Ἔστι κυρίως, inquit Etym., γαγγάμη, σαγήνη " ἢ δίκτυον· ὅθεν καὶ Γαγγαμουλκοὶ, οἱ σαγηνευταί· " καὶ Γαγγαμεὺς, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος. Hesy- " chio itidem γαγγαμουλκοὶ sunt σαγηνευταί: et Γαγ- " γαμεὺς, perperam enim ap. eum scriptum γαγ- " γαλεὺς, ut et alphabeticus ordo et expositio docet, " ἁλιεὺς ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος." [Vide Γωγγάμη. Opp. Ἀ. 3, 80. Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γρῖφοι καλέονται, Γάγγαμά τ', ἠδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι. " Γάγγαμον, Jacobs. Anth. 11, 191. Γαγγαμουλκὸς, Valck. ad Ammon. 35." Schæf. Mss.]

"ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ, ἡ, Gangræna: Partis alicujus mortificatio et extinctio, proveniens a magnitudine inflammationis, quæ neque digeri, neque in pus mutari potuit, sibique conjunctas partes in affectionis consortium pertrahens, et ne ab ossibus quidem abstinens, quæ vitioso humore perfusa imbutaque, quo caro circumposita madet, putrescunt emoriunturque. Non est autem γάγγραινα perfecta νέκρωσις, sed adhuc fit, sic tamen ut nisi opportune succurratur, non modo pars ipsa, quæ laborat, sed et aliæ vicinæ partes, ipseque totus homo denique intereat. Cum vero sensum affectæ partes penitus amiserunt, jam non γάγγραινα, sed σφάκελος appellatur. Est enim per gangrænam via ad sphacelum, qui perfecta νέκρωσις est. Verum, ut ait Gal. Comm. 4. εἰς τὸ π. Ἄρθρων, abutimur interdum vicinorum affectuum nominibus ad eos signif., ad quos proxime accedunt, quanquam nondum e toto ipsorum speciem et naturam habeant. Sic namque et Hippocr. ingentem inflammationem, cum non amplius suum colorem tuetur, dolorique est, interdum γάγγραιναν appellavit. Hæc Gorr. Plura si requiras, consule Gal. Comm. 7. in Aphor. Hippocr. sect. 7. artic. 50. de Tumor. c. 8.: P. Ægin. 4, 9. Actuar. π. Διαγνώσεως Παθῶν 2, 30. 5, 26. Plut. dicit γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι διαβρωθείς: ut Etym. quoque γάγγραιναν esse dicit πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, derivatum esse tradens e γράω, τὸ ἐσθίω, per diplasiasmum. INDE Γαγγραινικός, (ἡ, ὸν,) Gangrænicus, Gangrænæ similis: et γαγγραινικαὶ νομαί, Diosc. 2, 119. Nomæ, quæ in gangrænam evaserunt, s. Depascentes gangrænæ. ITEM Γαγγραινοῦσθαι, Gangræna laborare, aut Gangræna corripi. Diosc. 1, 187. de cinere ficulno, Ἁρμόζει καὶ πρὸς γαγγραινούμενα· ἀνακαθαίρει γάρ. UNDE Γαγγραίνωσις, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι, Gangrænæ vitio corripi, s. In gangrænam transire. Hippocr. de Fract. γαγγραίνωσεις φλεβῶν vocat τὰς δι' ὑπερβολὴν τῆς φλεγμονῆς αὐτῶν ἀκολουθούσας νεκρώσεις, ut testatur Gal. Comm. 2. in eum lib." [Γάγγραινα, Hippocr. 510, 10. Γαγγραινόω, 495, 34=828. Γαγγραίνωσις, 461, 3. 509, 32. * Γαγγραινώδης, Gangræna laborans, 366, 30=1238. "Γάγγραινα, Valck. ad Ammon. 225. Wessel. Herod. 230. Wakef. S. C. 3, 154. 5, 141., Phil. 7." Scbæf. Mss. * "Γαγγραινικῶς, Cocch. Chirurg. 158. * Γαγγραίνωμα, (τὸ,) Pallad. de Febr. p. 26." Kall. Mss.]

ΓΑΙΑ, ἡ, s. Γαίη, poet. utrumque, Terra, Tellus. Ut autem prius esse γαῖα quam αἶα existimem, cum et alioqui hoc αἶα e poet. licentia profectum esse, metri causa litera prima abscissa, credibile sit, faciunt cum aliæ synonymæ vv. literam γ itidem habentes, tum varia ex unaquaque earum compp.; cum ex αἶα vix ullum me legere meminerim. At γαῖα, sicut et γαίη, prius esse quam γῆ, probare videtur, primum quidem frequentissimus illarum vv. ap. poet. usus, hujus contra rarissimus: deinde vero formatio hujus γῆ e γέα cum solo ε, quam affert Eust. Ceterum, quamvis Etym. hujus v. γῆ etymum afferat, e γῶ, Capio, i. e. Capax sum, ego tamen γῆ e γέα, uti dixi, at γέα e γαῖα formatum dico: γαῖα autem, si ullam aliam in tota Gr. lingua, primitivam esse vocem persuasum habeo: ideoque hic, sicut et aliis prope innumeris locis, ridiculum esse Etym. non dissimulo. Est autem vel in eo reprehendendus, quod non solum etym., sed etiam illud ipsum v., unde eam petere vult, fingat, e χῶ sc. γῶ faciens. Ideoque in hujus Gramm. lectione, sicut et aliorum, plerisque in Il., magnam adhibendam esse cautionem moneo. Nihilo autem magis movere nos debet, quod scribit Eust. e suorum παλαιῶν sententia, e γῶ, τὸ χωρῶ et τίκτω, fieri γέα, unde sit γῆ per crasin: fieri item γαῖα: ut μαῖα a μῶ. ‖ Γαῖα s. γαίη, sicut et γῆ, non solum Terram generali appellatione signif., ut Hesiod. E. (1, 101.) Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα: et Od. E. (294.) I. (69.) γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, et rursum E. (47.) ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, itidemque γαῖαν ἀπειρεσίην, Il. Υ. (58.) simili epith., sed et Regionem, χώραν: ut Od. Θ. (555.) Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Sed et insula Creta ab Hom. γαῖα nominatur: sicut M. (404.) οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, quidam γαιάων exp. νήσων: observandus est autem plur.; quam exp. affert et Eust.: sed ego latius accipere malim. Theocr. certe h. l. imitans, non γαίας, sed pro eo ἀκτὴν et ὄρος dixit, in Europa, Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἀλίῤῥοος, οὔτ' ὄρος αἰπύ, Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων. Sed Virg. ad verbum γαίας interpr. Terras Æn. 3, (192.) Postquam altum tenuere rates, nec jam amplius ullæ Apparent terræ: cœlum undique, et undique pontus. Ovid. autem dixit, Quocunque aspicio, nihil est nisi pontus et aër. Ceterum possumus fortasse in illo Hom. l. γαῖαν τεὴν exp. etiam Patriam tuam: quam signif. habet cum alibi, tum Od. I. 28. οὔτι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe vero et πατρίδα γαῖαν vel αἶαν pro eod. dicit, ut videbis in Πατρίς. ‖ Alio etiam modo signif. τοῦ γαῖα restringit Hom., et eo quidem ceteris etiam linguis usitatissimo, ut, cum In terram cadere dicimus, et Terræ procumbere, et Premere terram posito genu, quo sensu frequens est adv. Humi, ut Jacens humi, Fusus humi, Procumbit humi, Prosternit humi; quamvis enim qui in elemento degit, quod terra nominatur, in aliud quam in terram cadere non possit, etiam si in terram immediate non cadat, i. e. in aliquid terreum, sed in aliquid ligneum, lapideum, aut ferreum, aliusve materiæ, additur tamen In terram. Tum igitur ipsum terræ solum et illam quasi terræ superficiem, quæ a nobis calcatur, intelligimus, quacunque re sit strata. Talia sunt autem Il. Φ. (118.) ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς: X. (64.) καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ: A. (245.) ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Huc pertinet et illud, Od. O. (31.) πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει: Il. Π. (629.) πάρος τινὰ γαῖα καθέξει: quod dicitur de illis, qui in bello morientes procumbunt terræ. Iidem et γαῖαν ὁδὰξ λάζεσθαι non raro ab Hom. dicuntur, quem imitatus Virg. Æn. 11, (418.) Procumbit moriens, et humum semel ore momordit: item αἵματι γαῖαν ἐρευθεν, necnon δεύειν: interdum vero et sub. αἵματι. Consideratus porro hic τοῦ γαῖα usus, mirnm cuiquam videri non sinet, ut opinor, h. l. ejusd. poetæ, ubi γαῖαν a montibus distinguit, Il. Υ. (56.) Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Quid autem hic Virg.? ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα interpr., mihi certe interpr. videtur, Ardua terrarum; at γαῖα Campi: ita enim Æn. 5, (694.) tonitrique tremiscunt Ardua terrarum et campi. Puto autem et alibi ap. Virg. aliquid huc pertinens legi, sed id mihi in præsentia memoria non suggerit. ‖ At de γαῖα χυτὴ dicendum erit in Χυτὸς post Χέω: itidem de γαῖα κωφὴ, in Κωφός. ["Γαῖα, ad Herod. 351. Segaar. in Daniel. 81. Antip. Th. 47. Porson. Med. p. 47. Lege eruditam de h. v. Valck. notam ad Herod. 368. Γαιῶν, Γαιέων, Γαιάων, Ilgen. Hymn. 206. Segaar. in Daniel. 2. Valck. Phœn. p. 350. 682. Eran. Philo 169. Wessel. Diss. Herod. 131.; ad Herod. 368." Schæf. Mss.]

"Αἶα, poet. pro γαῖα, metri causa demta litera initiali ob præcedentem consonantem, Terra, Tellus: ut φυσίζοος αἶα Il. Γ. (243.) At B. (850.) οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, accipiunt αἶαν non solum pro γαῖαν, exp. ἐπικλύζει καὶ ἐπιῤῥεῖ τὴν γῆν, sed etiam αἴας nomine intelligunt Fontem quendam influentem in Axium fluvium Pæoniæ. Hes. Fontem in Paphlagonia esse ait. Alioqui Αἶα, s. Αἶα Κολχὶς, Nomen est civitatis cujusdam Colchorum, cujus mentio crebra ap. Apoll. R., ut 2. Ἐξ Αἴης. Et paulo ante, Αἶα δὲ Κολχίς. Sic Herod. 1. init. Καταπλώσαντας γὰρ μακρῇ νηῒ εἰς Αἶάν τε Κολχίδα καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. Est et Plantæ nomen et fructus ei ὁμωνύμου, Etym., qui a Cyrenæis αἶαν vocari ait et τηθίδα καὶ μαῖαν, καὶ ἀδελφὴν μητρός: per aphæresin τοῦ μ. Urbis autem Αἶα ἐθνικὸν est Αἰαῖος, teste Steph. B., qui et Αἰήτης inde esse ait, Ionice usurpatum pro Αἰάτης: quod Αἰά-

" της ita derivari ab Αἶα, ut Ἀσιάτης ab Ἀσία. Ac " ut Αἰήτης dictum est Ionice poni pro Αἰάτης, ita et " Αἴη pro Αἶα: veluti paulo ante ex Apoll. R. ha- " buimus ἐξ Αἰης, pro ἐξ Αἴας. Αἰαῖος, Oriundus ex " Æa: unde Medea vocatur Αἰαίη δολόεσσα: item " Κίρκη: quoniam ambæ inde erant oriundæ. Sed " et Αἰαίη νῆσος dicitur ἡ τῆς Κίρκης, nom. proprio. " Αἴη, Ion. pro αἶα: hoc autem, poet. aphæresi pro " γαῖα, Terra. Oxytonon vero αἰή, idem est cum " ἀεὶ, Semper, sed obsoletum." [" Αἶα, ad Charit. 727. Wakef. Alc. 8. Heyn. Hom. 4, 422. Il. 3, 243. coll. 244. Heyn. ad Apollod. 211. Brunck. ad Æsch. Pers. 59.; Hippol. p. 374. Koen. ad Greg. Cor. 209." Schæf. Mss.]

" Γᾶ, Dor. pro γῆ, Terra; itidemque γᾶν pro γῆν." [" Γῆ, Fischer. Ind. Palæph.; Anacr. 22. Jacobs. Exerc. 2, 104. Musgr. Ion. 461. Simpliciter, Hæc terra, Valck. Phœn. p. 264. 342. Hinc non erat, cur Jacobs. Cur. sec. p. 165. locum Eur. corrigeret; cf. Wessel. ad Herod. 157. Markl. Suppl. p. 252. Urbs, Valck. Phœn. p. 5. ad Lucian. 1, 304. Markl. Suppl. 2. 665.; Iph. p. 76. 113. Kuster. Aristoph. 218. Incolæ, Boissonad. Philostr. 447. Subaud., 533. Musgr. Troad. 825. Sine articulo, Heindorf. ad Plat. Gorg. 265. Boissonad. Philostr. 415. ad Dionys. H. 2, 1287. Xen. Œcon. 6, 7.: P. Abresch. Paraphr. et Annott. in Epist. ad Hebr. Specim. p. 407.:—' Notent tirones, γῆν poni de Terra culta, b. e. Agro, Fundo. Quod nec bene Græcis incognitum. Ita certe Longus 3. p. 81. Γεωργὸς γῆς ἰδίας. Forte etiam Herod. 1, 17. Τὸν καρπὸν τὸν ἐν τῇ γῇ ὅκως διαφθείρειεν: et paulo post, Τὴν γῆν σπείρειν τε καὶ ἐργάζεσθαι. Quanquam ibi vertitur per Regionem et Humum. Γεωργὸς γῆς est etiam in Philone de Agric., Opp. 1, 304.' Γῇ et τῇ conf., Thom. M. 897. ad Charit. 435. Markl. Suppl. 469. 535. p. 252. (Ion. 1316.?) Wakef. Ion. 1485. 1614.; Musgr. 1592. ad Diouys. H. 1, 313. Boissonad. Philostr. 533. Heindorf. ad Plat. Phædr. 283. Γῆν et τὴν conf., Heyn. Hom. 7, 376. ad Charit. 297. Hutt. ad Plut. 8, 57. Wessel. Herod. 282. 437. 471. 485. 635. ad Lucian. 1, 519. ad Diod. S. 1, 369. Γῆ, ἡ γῆ, Boissonad. Philostr. 393. Παῖς γῆς, Musgr. Cycl. 644. Ἵνα γῆς εἰμὶ, Andr. 168. Τὰ ὑπὲρ γης, T. H. ad Lucian. Dial. 13. Οἱ ἐκ γῆς καρποὶ, Verh. ad Anton. Lib. 20. Γῆς πεφυκὼς, de Homine nullius generis, Jacobs. Anth. 8, 415. Τὰ ἐκ τῆς γῆς, Boissouad. Philostr. 291. Γῇ κατέχει, Heyn. Hom. 7, 243. Γῇ λέγειν, Valck. Callim. 208. Brunck. El. 424. Γῇ τε οὐρανῷ λέγειν, Huschk. Anal. 64. Γῆν πρὸ γῆς φεύγειν, Acta Traj. 1, 97. Κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ad Xen. Mem. 3, 5, 11. Ὦ γᾶ, Musgr. Or. 1373. Αἱ γαῖ, Valck. Phœn. p. 682.; ad Herod. 368. Γέη, Valck. Hipp. p. 686. Γεῶν, ad Herod. 368." Schæf. Mss. " Γῆν πρὸ γῆς, Lucian. 2, 252. Γέα, Crinag. 22." Wakef. Mss. " Plur. ap. Herod. 4, 198. Ἀρίστη γεῶν, ubi Valck. Annotari hic debuit formula γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν, Herod. 5, 17. 18. et alibi sæpius." Schweigh. Mss. Glossæ: Γῆ· Terra, Humus, Tellus, Arva. Γῆ, ἡ θεός· Tellus, Terrenum. Γῆ ἔχουσα χάλικα· Scurpus. Γῆ μηλίνη, ἀμμώδης· Sabulum. Γῆ σπορίμη· Arvum. Γῆς σωρός· Hoc Rudus. Γῆ Αἰγυπτία, Diosc. Parab. 1, 101. Κρητικὴ, Trall. 4. p. 66. ubi et Αημνία: Μιλησία, 1, 101. leg. Μηλία. " Aristoph. A. 235. Ἀλλὰ δει ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε, Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε, E loco in locum." Seager. Mss.] " Γῆς ἔντερα, Terræ " intestina. Ita Medici in primis Græci vocant, " quos Plin. Vermes terrenos appellat, alii Lumbri- " cos. Apud Athen. 7. οἱ ἴουλοι etiam dicuntur " γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης." [* " Γῆς ὀμφαλὸς, Umbilicus Veneris, Diosc. Notha 469. * Γῆς στέφανος, Chamæcissus, 471." Boissonad. Mss. * Αὐτογῆ, Stob. 11. p. 135.]

Compp. a Γαῖα:

" Γαιάλοχος, (ὁ, ἡ,) In terra habens sua cubilia, " Hesychio ἠπειρώτης, In terra s. continente degens, " Terrestris." [* Γαιηγενὴς, ὁ, ἡ, i. q. γηγενὴς, Apoll. R. 3, 1186. Schneidero susp. " Brunck. 133." Schæf. Mss.] Γαιήοχος, Terram continens, ὁ συνεκτικὸς τῆς γῆς. Od. A. (68.) Ποσειδάων γαιήοχος, Qui terram suo ambitu complectitur. Ubi tamen Eust. alias quoque etymm. addit, sc. ὁ ἐπὶ γαίης ὀχούμενος, Qui super terram vehiculo invehitur: tertia vero etym. h. v., quam ibid. adducit, παρὰ τὸ γαίειν ὄχοις, locum hic non habet. Nonn. γαιήοχος αἴγλη: Dor. pro eod. Pind. O. 1, (39.) dixit γαιάοχος Ποσειδων. Sic Soph. (Œd. T. 166.) γαιάοχος Ἄρτεμις. PRO eod. contr. Γαιοῦχος, seu, ut Suid. exp., ὁ τὴν γῆν ὀχῶν. [" Γαιήοχος, Didymus contra analogiam ὁ συνέχων τὴν γῆν, Canin." Gataker. Mss. " Fac. ad Paus. 1, 420. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 66. Heyn. Hom. 5, 568. 8, 471." Schæf. Mss.] " Dicitur ET " Γαιηοῦχος: affert enim Hes. γαιηοῦχῳ pro τῷ τὴν " γῆν ὀχοῦντι καὶ συνέχοντι." [" Fac. l. c." Schæf. Mss. * " Γαιηπόνος, Agricola, Schol. Nicandri Θ. 5." Wakef. Mss.] Γαιηφάγος, Terrivorus, Qui terra vescitur. Poeta quidam ap. Athen. (305.) ἴουλοι Κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. [" Weller. Gramm. p. 6." Schæf. Mss.] Γαιογράφος, Qui terrestria s. terræ situm describit, τὰ ἐν τῇ γῇ γράφων, Hes. Γαιοδότης, Terræ dator, ὁ ἀπεμπολῶν γῆν, Suid. [" Callim. Fr. 158." Kall. Mss. Rectius * Γαιοδάται. * " Γαιοδρόμος, David. in Bandini Anecd. v. 156. * Γαιόμαχος, Const. Manass. Chron. p. 136(=113.) * Γαιομαχέω, 131." Boissonad. Mss. " p. 10. Meurs." Schæf. Mss. * Γαιομέτρης, i. q. γεωμέτρης, Manetho 4, 210. * " Γαιοτρεφὴς, ὁ, ἡ, Synes. p. 182. 340. (Hymn. 4, 282.)" Boissonad. Mss. * Γαιοφάγος, Nicander Θ. 784. " Const. Manass. Chron. p. 132(= 109.)" Boissonad. Mss. * Γαιοφανὴς, Stob. Ecl. Phys. 562.]

Γαιωμορία, ἡ, Agricolatio, VV. LL. ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 329. ad Charit. 722." Schæf. Mss.] " Γαιωμωρία, ἡ, ex (Anal. 2, 473.) affertur pro Agri- " cultura: dicitur alioqui et Γαιομωρία per ο in sec. " syll." [Perperam pro γεωμορία. * Γαιώρυχος, ὁ, ἡ, Strabo 3. p. 213. * Γαιωτρεφὴς, Synes. 340. ubi Bast. ad Greg. Cor. 579. legit Γαιοτρεφής. Obs. Misc. 6, 1. p. 183.]

[* " Ἀνώγαιον, (τὸ,) Orig. Hom. 12. in Jer. 2." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. Xen. K. A. 5, 4, 16. Vide Ἀνώγεων.]

[Ἀπόγαιος, vide Τροπαῖος, Gl. Terrester. " Strabo 6, 32. Ἀπόγαιον, Toup. Opusc. 1, 125. ad Charit. 660." Schæf. Mss.] Ἔγγαιος, ὁ, ἡ, Qui in terra est. Plut. (9, 752.) Καὶ τὸ ἔρεβος τοῦτο ἦν ἄρα τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Ubi Turnebus vertit, Ac profecto erebus ille terrenarum est tenebrarum obscuritas. [Anal. 1, 238. Gl. Ἔγγαια κτήματα· Prædia. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. " Thom. M. 260. Jacobs. Anth. 7, 124. Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. " Æsch. Suppl. 60. Pers. 926." Wakef. Mss.] Ἐπίγαιος, Qui super terram est, ἐπιχθόνιος. [" Wessel. Herod. 164." Schæf. Mss. * Εὔγαιος, i. q. εὔγειος, Strabo 12. p. 821.] " Ἡδύγαιον, Suidæ τὸ " καλὴν ἔχον γῆν. Heraclides autem Tarentinus " Athenæi (p. 74.) τὸν σικυὸν vocat ἡδύγαιον, forsan " quod ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ proveniat." [Cf. Hesych.] Ἰσόγαιος, Terræ æqualis, [Lucian. 1144=3, 639.] " Κα- " τάγαιος, s. Κατάγειος, Subterraneus: opp. τῷ ἀνώ- " γεως. Et ut ἀνώγεων dicitur Cœnaculum in suprema " domus parte, ita κατάγαιον in ima: veluti Genes. 7. " κατάγαια τριώροφα. Dicunt κατάγαιον, ut ὑπόγαιον, " vocari Ædificium, quod non plano pede construitur, " sed ut in substructionibus subterraneisque operi- " bus." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. Phrynichus Bekkeri p. 97. Schleusner. Lex. in V. T. " Suid. v. Ἀνώγαιον." Kall. Mss. " Boissonad. Philostr. 449. ad Herod. 247. 324. 325. Κατάγειος, Dionys. H. 4, 2077. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 277. Antip. Th. 8. Boissonad. l. c." Schæf. Mss. * Κατώγαιος, Trall. 11. p. 137. Schleusner. Lex. in V. T. * " Κινησίγαιος, Hes. v. Ἐννοσίγαιος." Boissonad. Mss. Cf. Κινησίχθων. " Schol. Il. Ξ. 135." Wakef. Mss.] " Λεπτό- " γαιος γῆ, Theophr. H. P. 2. πατρὶς, Lucian. Cujus " solum macrum est, Plin. 15, 19.; Cujus agri pin- " gues non sunt, sed parum feraces." [Athen. 332. Strabo 6. p. 432. " I. q. τραχὺς, vel ὑπόψαμμος, ἀργιλώδης atque ὑπόπετρος, vel ὀρεινὸς et ὑπόλιθος, Terra

utilis Timonis agello, Lucian. His contr. βαθύγεως, Solum γεῶδες, γῆ βαθεῖα, βάθος γῆς." Brunck. Mss.] " Λευκόγαιος, Cujus terra alba est. Plin. 18, 11. de " creta: Invenitur hæc inter Puteolos et Neapolim " in colle Leucogæo appellato." Μεσόγαιος, ET Μεσήγαιος, Mediterraneus. Paus. (8, 1.) Νέμονται δὲ οὗτοί τε καὶ τὸ ἄλλο Ἀρκαδικὸν τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου. Et Μεσόγαια, ἡ, Mediterranea regio. Thuc. 6. Τῶν τὴν μεσόγαιαν ἐχόντων. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 298. " Μεσόγαιος, ad Diod. S. 2, 450. Schneider. Add. ad Xen. Hell. 105. Μεσόγαια, Herod. 83. 327. et n., 360." Schæf. Mss. * Πρόσγαιος, Lobeck. l. c. 299. * " Τινακτοραγαίης, Cornut. c. 22. vox nihili, leg. e Cod. πινάκτορα γαίης." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ὑπόγαιος, ὁ, ἡ, Subterraneus. Herodian. 1, (15, 13.) Λεόντων δέ ποτε ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν ἀναῤῥιφθέντων. Ubi Polit. Leones centum cavea eductos. [" Ad Petron. 330. Anton. Wessel. Herod. 149. Fac. ad Paus. 1, 319. Jacobs. Anth. 6, 272. Porson. Hec. p. 12. Ed. 2." Schæf. Mss.] AT Ὑπογαίδιον Hes. exp. ὑπόγειον τύμβον. [* Φιλόγαιος, Anal. 2, 215. " Huschk. 221." Schæf. Mss. * " Χαμόγαιος, ad Hesych. 1, 1375. n. 1." Dahler. Mss.]

[* Γαιόω, Synes. de Insomn. 139. Παχύνεται καὶ γαιοῦται. " Schol. ad Lycophr. (119.) p. 394. Lips." Schæf. Mss.] Ἀπογαιόω, In terram verto. Unde ἀπογαιοῦσθαι citat Bud. ex Artemid. [" Pisid. de M. O. 1209." Kall. Mss. " Ad Od. Δ. 356. ad Charit. 480." Schæf. Mss. " Zosim. 161. Galei Myth. 439." Wakef. Mss. * Ἐπιγαιόω, Zosim. ap. Schneider. Lex.]

" Γαιητίς, (ἡ,) Terrestris. Γαιηΐδα Antimachus vo- " cat τὴν φοίβην, Hes." Γαιήϊος, (ὁ, ἡ,) Terrestris, Terrenus: γαιήϊος ἀνὴρ, Nonn. [Jo. 3, 154. " Jacobs. Anth. 12, 361." Schæf. Mss.] Γαιώδης, Terrenus, [Polyb. 2, 15, 8.]

[* Γαιὼν, ὁ, Tab. Heracl. Gruter. Inscr. 213. Koen. ad Greg. Cor. 102. " Toup. Opusc. 2, 54." Schæf. Mss.] " Γαῖται, (οἱ,) Hesychio γεωργοὶ, A- " gricolæ, Rustici: ut βοῦται dicuntur Bubulci, Pa- " stores." [" Etym. M. * Γαιάτης, Terræ incola, Stepb. B. 208." Wakef. Mss.]

Γαίηθεν, E terra, [Opp. Ἁ. 1, 39.]

Γαῖος, ὁ ἀπόγειος ἄνεμος, et γαῖος βοῦς, ὁ ἐργατικὸς, Eust. " Hes. et Etymologo γαιὸς, ὁ ἐργάτης βοῦς καὶ " ὁ ἀπόγειος ἄνεμος. Γαιῶν, Suidæ * γαιίνων πραγμά- " των." AT Γάϊος, Idem Tarentinis scribit siguif. μίσθιος: nonnunquam esse et παχὺς καὶ ἀναίσθητος. ET sic Βουγάϊος quoque exp. posse Il. N. (824.) Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, particula βου signif. intendente et augente. [Γαῖος a Schneidero non aguoscitur. " Ad Paus. 413. Βουγάϊος, Græv. Lectt. Hes. 626. Heyn. Hom. 5, 347. 6, 515. 7, 392. * Βουγαϊάδας, 6, 516." Schæf. Mss. " Herculis epith., Etym. M." Wakef. Mss.]

Compp. a Γέα, quod extra comp. inusitatum est:

Γεωγράφος, ὁ, (ἡ,) Qui terram s. terræ situm describit. UNDE Γεωγραφία, ἡ, Terræ descriptio. ET Γεωγραφικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad terræ descriptionem pertinens, Terræ descriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ ap. Cic. ad Att. De terrarum descriptione commentarii. ET Γεωγραφέω, Terram describo. Aristot. de Mundo, Ὡς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες. [Γεωγραφία, i. q. πίναξ γεωγραφικὸς, Geminus Elem. Astron. c. 13. * Γεωγραφικῶς, Strabo 2. p. 150. * Ἀγεωγραφησία, ἡ, Geographiæ ignorantia, Casaub. in Athen. 6, 4.] Γεωδαισία, ἡ, Terrarum divisio s. partitio. Aristot. Metaph. 2. Ἅμα δὲ οὐδὲ τοῦτο ἀληθὲς, ὡς ἡ γεωδαισία τῶν αἰσθητῶν ἐστὶ μεγεθῶν καὶ φθαρτῶν. [* " Γεωδαίτης, Terræ divisor, Villoison. Anecd. Gr. 2, 211. cum var. lect. Γεωδέτης." Wakef. Mss. * " Γεωδαιτέομαι, Eust. Od. 9. p. 340." Kall. Mss.] Γεώλοφος, E terra instar collis s. tumuli elevatus, E terra eminens. Philo de Mundo, Οἱ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, ψάμμους γεωλόφους ἀνιμῶσι, Qui circa litora interdum ludibundi arenam cumulant altiuscule, Bud. Diosc. 13, 17. Φύεται ἐν ἑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. Pro quo Plin. 27, 12. Invenitur in aquosis collibus. Et idem Diosc. 13, 53. Φύεται ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις. Huc pertinet γεώλοφος ἅμαξα ap. Naz. in Ep. Substantive etiam in ead. signif. capitur, sc. pro Colle s. Tumulo, Philo l. c. Χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι, Collesque ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. [Gl. Collis.] ‖ Metaph. vero ap. Vett. dicebatur de Homine crasso et ἀναισθήτῳ, ut ex Ælio Dionys. Eust. tradit, Οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τοὺς * μεγαλοσωμάτους. UNDE Γεωλοφία, ἡ, itidem Collis s. Tumulus. Strabo, Περίκειται δὲ τῷ πεδίῳ γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τῶν Σαυνιτῶν. [Strabo 16. p. 1095. Ὄρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα, ubi Ms. γεωλώφια. " Γεώλοφος, Dionys. H. 2, 930. ad Diod. S. 1, 363. Casaub. ad Athen. 93. Γεώλοφον, Jacobs. Anth. 8, 202. Heyn. Hom. 7, 436. Γεωλοφία, Jacobs. l. c. Toup. Opusc. 1, 225." Schæf. Mss.] Γεωμέτρης, ὁ, Qui terram s. terræ spatia et fines metitur, Geometra, ut Lat. etiam vocant. At Decempedator, Agrimensor, et Finitor, quibus vv. quidam reddunt, specialiora sunt et agrorum propria. Plut. (9, 65.) Γεωμέτραι παισὶν, οὔπω δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μνηθῆναι τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας εἴδη, πλάττοντες ἁπτὰ καὶ ὁρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων, προτείνουσι. [Gl. Agrimensor, Finitor, * Γεομέτρης· Geometra. " Γεωμέτρης, ἡ, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 70." Boissonad. Mss.] HINC Γεωμετρία, ἡ, Geometria, Terram dimetiendi scientia. Lucian. (1, 41.) Πανάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων. ET Γεωμετρικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad geometram s. geometriam pertinens. Aristot. Ethic. 5. Ἀναλογία γεωμετρική. Et γεωμετρικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Geometrica ars. Athen. 7. Γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί; ‖ Γεωμετρικὸς est etiam Geometriæ peritus. Plut. de Socr. Genio, Δεόμενοι Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ, λῦσαι χρησμὸν αὐτοῖς. UNDE Γεωμετρικῶς, Pro portione, ut ἀριθμητικῶς, Æquali numero, Bud. e Plut. (8, 547.) Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. ET Γεωμετρέω, Terram dimetior. Item Geometrice metior. Xen. Σ. (6, 8.) Ἀλλ' εἰπέ μοι πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει; ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Et pass., ut Γεωμετρουμένη πρὸς αὐτῶν. Item Geometriæ præcepta disco, s. calleo. Quo pertinet illud, Ἤρετο αὐτὸν εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοε. UNDE Ἀγεωμέτρητος, ὁ, ἡ, Ad geometriam non attinens: ut ἀγεωμέτρητον πρόβλημα, Aristot. Item Geometriæ ignarus, Geometriæ non initiatus. Quale est Pythagoricum illud, Οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω. [" Γεωμετρία, ad Diod. S. 1, 91. Γεωμετρέω, Dawes. M. C. 291. Γεωμετρικὸς, Toup. Opusc. 1, 462." Schæf. Mss. " Γεωμετρίαι, plur., Plato 2, 76, 1. Manetho 4, 129." Wakef. Mss. * Γεωμέτριον, J. Poll. 4, 166." Kall. Mss. * Φιλογεωμέτρης, Ptol. Tetrab.] Γεωμιγὴς, ὁ, ἡ, Terræ mixtus, Terrenus, [Plut. " Strabo 856." Wakef. Mss.] Γεωμόρος, ὁ, (ἡ,) Colonus: Γεωμόροι, inquit Bud., Coloni, inter quos ager dividitur. Plato de LL. 8. (p. 472.) Μηδεὶς γὰρ ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις. Callim. H. in J. (74.) σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, i. e. ὁ γεωργὸς, Schol. [Hesychio ὁ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέπων. Dionys. Hal. A. R. 9, 52. " Ind. Xen. Œcon. v. Εὐπατρίδης, ad Timæi Lex. 67. 214. ad Herod. 411. 447. 576. ad Diod. S. 2, 549. ad Dionys. H. 2, 1181. ad Charit. 722. Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. " De bove, Apoll. R. 1, 1213." Wakef. Mss.] Γεωμορία, ἡ, Agricultura, VV. LL. [Suid. 1, 232. Nicander A. 40. Plur., Oppian. K. 4, 434. " Toup. Opusc. 2, 173. ad Charit. 722. Jacobs. Anth. 9, 227. 10, 329. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 17." Schæf. Mss. " Suid. v. Ἀντλία." Wakef. Mss. * Γεωμορικὸς, ἡ, ὸν, Dionys. H. 1, 634 (=4, 2095.) νόμος, cf. * Χωρονομικός.] ET Γεωμόριον, τὸ, Terræ portio, τὸ τῆς γῆς μόριον, Hes. [* Ἐπιγεωμόρος, Etym. M., Bekk. Anecd. 257.] Γεωνόμος, Qui terram distribuit, ὁ ἐν ταῖς ἀγροικίαις διαιτώμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν, Hes. [Dio Cass. 37, 59.: Phrynichus Bekkeri p. 32. * Γεωνόμης.] Γεωπείνης, ὁ, Terram esuriens, i. e. ὀλίγην γῆν ἔχων, Cui am-

plus ager non est, ut Etym. et Suid. ap. Herod. exp. || Præterea i. q. γεωπόνος, ὁ γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος, ut idem Suid. declarat: et Eust. (168, 42. Bas.) ὁ περὶ γῆν πονούμενος. [Herod. 2, 6. 8, 111. "Ruhnk. ad Tim. Lex. Plat. p. 68." Schweigh. Mss. "Koen. ad Greg. Cor. 246." Schæf. Mss. "Lex. Hippocr. Aristot. 1, 191." Wakef. Mss.] Γεωπόνος, ὁ, (ἡ,) Qui in terra colenda laborat, Agricola. ["Wessel. Diss. Herod. 87. ad Herod. 524." Schæf. Mss. "Agath. 55. Phil. 49." Wakef. Mss.] UNDE Γεωπονία, ἡ, Agricultura. Phocyl. (13, 149.) Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι. [Gl. Cultura, Excultus.] ET Γεωπονικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad agriculturam spectans: γεωπονικὰ, i. q. γεωργικὰ, Commentarii rei rusticæ. ET Γεωπονέω, Terram colo. [Gl. Exculto. Schol. Soph. Antig. 346. "Philo J. 2, 457, 16." Wakef. Mss.] Γεώποδες, οἱ, Agricolæ, Valla ap. Herod. (7, 28.) Αὐτῷ δέ μοι ἀπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπόδων ἐστὶ βίος. Ubi Bud. suspicatur leg. γεωπόνων. In antiquis vero libris pro eo γεωπεδίων scribitur. "Γεώπους, οδος, ὁ, Agricola. Herod. Ἀπὸ "γεωπόδων μοι βίος ἐστὶ, Ex agricolis mihi vita sup-"petit, VV. LL. Sed metuo ne perperam scriptum "sit pro γεωπόνων." [Hodie legitur * Γεώπεδον s. Γεωπέδιον, τό: "Wessel. Diss. Herod. 87." Schæf. Mss.] Γεωτόμος, ὁ, ἡ, Qui terram scindit, Agricola, Qui terram findit aratro, Epigr. ["Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. * Γεωτομία, ἡ, Maxim. de Electt. 499. * Γεωτραγία, ἡ, Hippocr. 513. * Γεωφανὴς, ὁ, ἡ, Theophr. de Lap. 400. Ἐν τοῖς γεωφανέσι.] Γεωφάνιον, τὸ, Locus, in quo metallum, ut Suid. exp. Hesychio autem μέταλλον τῆς κεραμίτιδος ἢ ἄλλης ἐργασίας. || At Nicandri Schol. (A. 149.) Herbam, quæ Nicandro Phyllis dicatur et aliis * μελιφύλλιον, in Samothracia appellari γεωφάνιον annotat. [* "Γεωφάνεια μέταλλα, J. Poll. 7, 99." Kall. Mss. * Γεωφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Suid. v. Γεῶρες. * Γεωχαρὴς, Julian. Or. 5. p. 175. Vide Γογγύλη. Eust. Od. A. p. 11, 5. "Idem Il. 418, 3." Wakef. Mss.]

Γεωργὸς, ὁ, ἡ, Agricola. [Gl. Agricola, Colonus, Cultor, Accola, Ruricola, Villicus. "Wakef. Phil. 39. Mœr. 107." Schæf. Mss. "Vinitor, Ælian. H. A. 419. Curator arborum, Philostr. 87." Wakef. Mss.] UNDE Ξυγγεωργὸς, ὁ, Agricolationis socius. Aristoph. Π. [223. "Planudes in Versione Ovid. Met. 15, 124." Boissonad. Mss.] ET Φιλογέωργος, ὁ, ἡ, Agricolarum s. Agriculturæ studiosus et amans. ["Villoison. Anecd. Gr. 1, 24. Artemid. 30. Diod. S. 1, 19. Plut. Schol. Apoll. R." Wakef. Mss.] Unde Xen. O. (20, 25.) φιλογεωργότατος. A QUO Φιλογεωργέω, Agriculturæ studiosus sum, Agricolas s. Agriculturam amo. [* Φιλογεωργία, ἡ, Xen. l. c.] ET deriv. Γεωργικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui ad agricolam s. ad rem rusticam pertinet, Rusticus. Theophr. C. P. 4, 8. γεωργικὰ ταῦτα. Ubi Gaza, Hæc opera agriculturæ deleganda. Sic Aristoph. (Εἰρ. 552.) γεωργικὰ σκεύη, Rustica instrumenta. Apud Plat. γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, s. agricolarum: [Gl. Γεωργικὸς νόμος· Agraria lex.] Apud Eund. γεωργικοὶ πόνοι, et γεωργικὸς βίος. Et γεωργικὴ sub. τέχνη, Rei rusticæ scientia. Et γεωργικὰ sub. συγγράμματα, aut tale quid, Commentarii de re rustica; ut, Οἱ τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοὶ, Athen. 14. || Γεωργικὸς est etiam Rei rusticæ peritus: unde γεωργικώτατος, Rei rusticæ scientissimus. Sed ap. Plut. (7, 86.) γεωργικὸς dicitur Janus, pro Rusticus favens, s. Qui rure delectatur, Ruris studiosus: Πολιτικὸν καὶ γεωργικὸν μᾶλλον ἢ πολεμικόν. [* Γεωργικῶς, Eust. 4. p. 130 = 180. "Clem. Alex. 325." Wakef. Mss. "J. Poll. 7, 141." Kall. Mss. "Γεωργικὸς, Xen. Mem. 1, 1, 7. Conf. c. γεωμετρικὸς, Boeckh. ad Plat. Sim. p. xix. (qui etiam recenset Scriptt. τῶν Γεωργικῶν.) Idem in Min. 18." Schæf. Mss.] ET Γεωργία, ἡ, Terræ s. Agri cultura. Plato Symp. Ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Isocr. Areop. Ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μισθώσεσι παραδιδόντες. Lucian. Γῆν πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro Cultura qualibet ponitur: ut Plato Epinom. Ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Thuc. 1. Πρὸς γεωργίαν Χερρονήσου τραπόμενοι, Ad colendam Cherronesum. Quo pertinet, quod metaph. Greg. dixit, Ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ἐστὶν, Pravi cultus animi. || Exp. etiam simpl. Ager; ut ap. Plat. de LL. 5. ἐν γεωργίαις, In agris. Et ap. Dem. γεωργίαι παμπληθεῖς. [Gl. Cultura, Cultus, Excultus, Arvum, Rusticatio. Aristot. H. A. 6, 37. Γεωργίας μὴ μεγάλας ἐργάζεσθαι. "T. H. ad Lucian. 1, 196. Wessel. ad Diod. S. 1, 42. ad Cbarit. 240. Τὰ κατὰ γεωργίαν, Boissonad. Philostr. 385." Schæf. Mss.] ET Γεώργιον, τὸ, Veru actum, Arvum, Seges. Bud. e Parab. Solom. Sic Greg. de Nat. Dom. Πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, Malorum seminum malæ segetes. Exp. etiam Fructus, in Vita Lucæ 1010. Πλὴν ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας ταύτης τί τὸ γεώργιον; [Strabo 14. p. 687. S. Cf. Κυνήγιον, a κυνηγία. "Dionys. H. 1, 93." Schæf. Mss. * "Ἀγεωργίου δικάζεσθαι, Bekk. Anecd. ex Æsch., p. 20. 336." Kall. Mss. * Γεώργιος, ὁ, Proverb. 24, 5.] ET Γεωργώδης, ὁ, ἡ, Ad agricolam pertinens. Plut. Pol. Præc. Κατὰ δὲ τὸ γεωργῶδες, Mores agricolarum, ["Mor. 1, 27." Schæf. Mss.] "Γεωργίτης, Hesychio γεωργός." [* Παγγεωργὸς, Joseph. de Macc. 2. "Wakef. S. C. 2, 105." Schæf. Mss. * Προγεωργὸς, UNDE * Προγεωργέω ET * Προγεωργία, ἡ, Polyæn. 4, 11, 4.] "Συγγεωργὸς, "Socius in agro colendo, s. in cultura agri, Ari-"stoph. Π." [Vide Ξυγγεωργός. De accentu, vide Schæf. ad Apoll. R. p. 171. 675. * Συγγεωργέω, Una agrum colo, Synes. 145. Eunap. (49.) 55. "Isæns 241." Seager. Mss.]

Γεωργέω, Agrum colo, Agricolor: in qua signif. casum non habet. Dem. de Cor. Γεωργοῦσι καὶ βοσκήματα νέμουσι. Plut. Alex. Γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους. Herodian. 2, (4, 13.) Ἔδωκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, Libertatem agricolis concessit. || Cum casu autem generali signif. pro Colo. Dem. (239.) Κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. 7, (4, 9.) Πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας: 6, (4, 11.) Κώμας τε οἰκεῖν καὶ χώραν γεωργεῖν. Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. ap. Theoph. Ep. 32. Ἀντὶ τῶν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωργοῦμεν. Et pass. γεωργουμένη γῆ, Terra, quæ colitur. || Transfertur binc ad alia, et signif. Excolo, φιλοπονῶ, θερίζω, καρποῦμαι, Messem facio, Fructum capio. Huc referri potest illud ap. Theodor. H. E. 4. Ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάρρας, Excolere, In Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil. Τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, Qui studiose coluerunt et amplificarunt. Greg. Οὐδὲ τὴν ἀπολλύουσαν καὶ φρονίμους ὀργὴν γεωργήσας, Qui exercuit. Basil. Ἡσυχία, ἣν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, Quam colimus et qua fruimur in secessu. Idem, Στάχυν ὥριμον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, Metite et eo fruimini. Hipp. ad Demag. Τοὺς ἰδίους χρόνους ἰδίῃ ἀλογιστίῃ γεωργήσας, Temporibus vitæ per stultitiam et incuriam fruens, non alium inde fructum legens: τὴν ζωὴν καρπούμενος ἀλογίστως. Sic Greg. negotiatores annonæ pretium intendentes eque fame et penuria lucrum captantes, dicit Καταπραγματεύεσθαι τὰς ἐνδείας καὶ γεωργεῖν τὰς συμφορὰς, E calamitatibus publicis messem facere. Vide Bud. 309. 749. Res etiam aliqua γεωργεῖν τι dicitur. Greg. in Basil. Ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄφθονον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, i. e., ut Bud. exp., ἐκφύεσθαι ποιοῦσι, Enasci faciunt et quasi producunt. Idem de apibus, Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐκαποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον, i. e., ut idem Bud. exp., φιλοπονεῖ, θερίζει. [Gl. Colo, Culto, Excolo, Percolo. * Γεωργήτρια· Cultrix. Quod vocab. derivandum est e * Γεωργήτης: cf. Γεωργίτης. Heliod. 2. p. 110. Ὁ Νεῖλος γεωργεῖ τὰς ἀρούρας τῇ παρόδῳ. Dem. 442. Ἐκ τούτων γεωργεῖς καὶ σεμνὸς γέγονας. Heliod. 5. p. 273. Τὴν τέχνην γεωργεῖν, Artem exercere. "Lennep. ad Phal. 22. Fischer. Ind. Palæph. Wessel. ad Diod. S. 1, 39. 336. Lucian. 1, 524. Γεγεωργημένος, Wakef. Trach. 200." Schæf. Mss. "Γ. καρπούς, Clem. Alex. 82. χρυσὸν, Joseph. 1087. οἶνον, Dio Cass. 595. De ape, Euseb. P. E. 273. De vite, Achill. Tat. 114. Greg. Nyss. 3, 233. Colo, Curo, generaliter, Clem. Alex. 267."

Wakef. Mss.] UNDE Γεώργημα, τὸ, Terræ s. Agri cultura. Plato de LL. 2. (103.) Τακτὰ δὲ τά τ' ἄλλα ἂν εἴη γεωργήματα, καὶ πᾶσα ἡ δίαιτα. ["T. H. ad Aristoph. Π. p. 329." Schæf. Mss.] ET Γεωργήσιμος, ὁ, ἡ, Qui coli potest. [Aristot. Probl. 20, 5. Ἐν γεωργησίμῳ, sub. γῇ. "Polyb. 1, 56. 7, 6." Seager. Mss. Loheck. ad Phrynich. Ecl. 33. Diod. S. 219. Schol. Biset. in Aristoph. O. 1592. "Ad Herod. 351." Schæf. Mss.] ET Ἀγεωργησία, ἡ, Culturæ neglectus, Agricolationis intermissio. Theophr. ET Ἀγεώργητος, ὁ, ἡ, Minime cultus, Incultus. Plut. (2, 106.) Ἄστορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας. [Gl. Incultus. Herodian. 2, 15. Dionys. H. 1, 29. 646. "Diod. S. 2, 495." Schæf. Mss. * Δυσγεώργητος, Cultu difficilis, Straho 17. p. 1197. "Δυσγεωργητότερος, Orig. c. Cels. 5, 30." Routh. Mss. * Εὐγεώργητος, Qui bene coli, arari potest, Ferax, Schol. Soph. Antig. 575. "Vox dubia ap. Schneider. Lex. Inveni in Scylacis Periplo, Ed. Voss. p. 9. * Εὐγεωργός." Bast. de Vocc. dub. ad calcem Scap. Oxon. * Χειρογεώργητος: UNDE * Ἀχειρογεώργητος, Schneidero susp. sed extat in Chrys. ap. Suicer. Thes. * Καταγεωργέω, Strabo 9. p. 641=500. S.]

Γεωπὸς, ὁ γεωργὸς, Suid. [a Schneidero non agnoscitur.] Γέωρες, οἱ, Terræ s. Agrorum custodes, γεωφύλακες, μέτοικοι, πάροικοι, Hes. Apud Suid. Γεῶρες scribitur cum ω, at in VV. LL. γεῶραι. Vide Γειῶραι.

Γεώρυχος, ὁ, (ἡ,) Qui terram fodit, Suffossor. ["Brunck. Aristoph. 3, 97." Schæf. Mss.] UNDE Γεωρυχέω, Suffodio, Cuniculos fodio. Sic enim γεωρυχῶν ap. Herod. (4, 200.) Bud. exp. [Gl. Γεωριθιδες· Talpæ. Ubi Vulc. corrigit, Γεώρυχοι. "Γεωρυχέω, Clem. Alex. 242. 577. Ælian. N. A. 879." Wakef. Mss. * Γεωρυχία, ἡ, Ælian. N. A. 6, 43. "Eust. Il. 112, 4." Wakef. Mss.]

"Γεοῦχος, Hesychio ὁ τὴν γῆν ἔχων: itidemque "Suidæ, qui Neptuni epith. esse ait. Supra Γαιοῦ-"χος." ["Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss. "Agricola, Phot. 744. Constanter habitans, 1370. * Γεηγονὴς, Nonn. D. 6, 167." Wakef. Mss.] Γεηπόνος, Qui terram s. agrum colit, Agricola. [Gl. Cultor. * Γεηπονικὸς, ἡ, ὸν, Basil. 3, 398. * "Γεηπονέω, Cyrill. Hieros. p. 76. (117.)" Kall. Mss. "Terram colo, Euseb. P. E. 10." Wakef. Mss.] UNDE Γεηπονία, ἡ, Terræ s. Agri cultura: i. q. γεωπονία. [Clem. Alex. Pæd. 2. p. 189. * Γεητόμος, Loheck. ad Phrynich. Ecl. 634.]

[* Γεοειδὴς, Plato Tim. 3, 101.: * "Γεωειδὴς, Plut. de Orac. Def. 430." Kall. Mss. Aristot. H. A. 5, 28. at Schneider. Lex. "Γεοειδὴς, Aristot." Omnino v. Passowii Librum de Fine et Ratione Lexx. condendorum, Germanice scriptum, p. 120. et cf. Γεώδης. * Γεόμαντις, ὁ, Cf. Varron. ap. Serv. ad Virg. Æn. 3, 359. Vide Ἀερόμαντις. * Γεομέτρης, ὁ, Gl. Geometra, Agrimensor. * Γεοπόνος, ὁ, ἡ, unde Gl. * Γεοπονέω, Exculto, * Γεοπονία, ἡ, Excultus. * Γεοφόρος, cf. Γειοφόρος, Anal. 2, 53.]

[* Γεόομαι, In terram vertor, Diod. S. 3, 40. Ἐγεώθη τοῦ κόλπου πᾶς ὁ τόπος, ubi Eichstadt. ἐγενήθη —ξηρὸς πας ὁ τ. Cyrill. ad Gen. 3, 17. p. 1. Jo. Damasc. Orthod. Fid. 3, 15.]

Γειοκόμος, ὁ, (ἡ,) Agricola, γεωργὸς, Hes. At γεοκόμον Suidæ * γειτνίαμα. ["Ilgen. Hymn. 382." Schæf. Mss. * Γειόλοφος, i. q. γεώλοφος, Pseudo-Herodian. Epimer. ap. Bast. ad Greg. Cor. 518.]

Γειομόροι, οἱ, (αἱ,) Coloni, proprie Qui agrum inter se dividunt: i. q. γεωμόροι paulo ante. At γειομόροι μύρμηκες, Apoll. R. 4, (1453.) sic enim ibi Schol. legit, quamvis vulg. Edd. habeant γειοτόμοι, exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες. [Anal. 2, 133. βότρυος πολυγλεύκου γειομόρος. "Apollonid. 5. Philipp. 73. Brunck. Apoll. R. 243. Valck. Diatr. 134." Schæf. Mss. "Dionys. P. 190." Wakef. Mss.] Γειαπόνος, Agricola, γεωπόνος, ["ad Charit. 756. Wakef. Trach. 359." Schæf. Mss. "Nonn. D. 21, 97. Manetho 4, 432. Tryphiod. 346. 353. Agath. 30. Adj., Opp. K. 1, 137." Wakef. Mss.] Γειοτόμος, Terram secans. Apoll. R. 4, (1453.) Γειοτόμοι μύρμηκες, ubi Schol. legit γειομόροι, uti modo dixi. At Γειοτόμον, τὸ, Suidæ ἄροτρον, Aratrum. [* "Γειοτόρος, Brunck. Apoll. R. 243." Schæf. Mss. * Γειοφόρος, pro γεοφ., Phanias 4. Schæf. ad Greg. Cor. 518. "Toup. Opusc. 2, 240." Schæf. Mss. * Γειαροτὴρ, ὁ, Tzetz. Anteh. 202. Posth. 274.] Γειαρότης, ὁ, Qui terram arat, Agricola, Epigr. ["Archias 27. Wakef. Phil. 400." Schæf. Mss.] Γειῶραι, οἱ, Qui terram custodiunt, Suid. i. q. γέωρες. Γείωρας Hes. exp. γείτονας ἐξ ἄλλου γένους, qui Israeli vocentur προσήλυτοι: item τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονουμένους. Exod. 12, (19.) Ἐν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς, Advenis et indigenis terræ. ["Philo J. 1, 417. * Γειωρέω, Suid." Wakef. Mss. * Γειόθεν, i. q. γῆθεν, Callim. Fr. p. 581=148. Valck.]

Ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ, Qui supra terram est, ὁ ἄνω τῆς γῆς, ut ἀνώγεων οἴκημα, Suid. CUI CONTR. Κατώγεως, ω, ὁ, ἡ. AT Ἀνώγεον, τὸ, vel Ἀνώγεων, cum ω utrobique, Cœnaculum, ὑπερῷον. Marc. 14, (15.) et Luc. 22, (12.) ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, quidam Triclinium vertunt, sed Budæo placet reddi Cœnaculum. Appellatum autem volunt ἀνώγεον, tanquam Partem domus non infimam, sed supra solum eminentem: quod vett. in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum, quod subductius sit a solo: eod. quidem sensu, sed aliter expressa vi τοῦ ἄνω, quod in hoc nom. inclusum est una cum γαῖα: ut etiam docet Etym. scribens, ἀνώγεον, ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ γαῖα· τὸ ἄνω τῆς γῆς ὂν· ἀνάγαιον δέ. Notandum est autem, quod addit ἀνάγαιον δέ: signif. enim esse et aliam scripturam, quæ idem valeat, posita ἀνὰ pro ἄνω, et αι pro ε. Ac revera in Lucæ l. c. Κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα, memini cum exemplaria vett., quibus pater meus in Edit. N. T. utebatur, inter se conferrem, reperisse triplicem scripturam, ἀνώγεον cum ο in fine, et ἀνώγεων cum ω in fine, item ἀνάγαιον. Sic et Hieron. ap. Daniel ἀνάγαιω vertit Cœnacula. Scimus autem ἀνὰ pro ἄνω etiam in aliis quibusdam compp. reperiri. || Ἀνώγεων Callisth. posuit etiam pro δεσμωτήριον, Suid. [Ἀνώγεων, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. (ubi et * Κατώγεον.) Schneider. Lex. "Toup. Opusc. 1, 468. Ἀνώγεον, Wakef. Trach. 901. Wetsten. N. T. Add. ad T. 1. Ἀνώγεως, ad Od. A. 362. * Ἀνώγειος, Heyn. Hom. 5, 243." Schæf. Mss.]

Βαθύγεως, Cujus solum profundum est, βαθύγειος Theophr. [Herod. 4, 23.] Εὔγεως, Cujus solum bonum est, Fertilis, εὔγειος. ["Ad Diod. S. 2, 484." Schæf. Mss. * Ἰσόγεως, i. q. ἰσόγαιος, Theophr. C. P. 3, 9. τέμνειν ἰσόγεων.] Λεπτόγεως, Cujus solum tenue est et non pingue, Hes. [Thuc. 1, 2. Schol. Aristoph. A. 75. "Wakef. Ion. 1600.; Georg. 151. Bergler. Alciphr. 351." Schæf. Mss. * Λευκόγεως, Schol. Apoll. R. 1, 826. Schol. Soph. Œd. C. 702.] "Λιπαρόγεως, Pinguem terram ha-"hens, Qui pingui solo est." "Λυπρόγεως, Attice "pro λυπρόγαιος dicitur." [Schol. Lycophr. 111. "Chrys. in 1 Cor. Serm. 26. T. 3. p. 415." Seager. Mss. "Ad Timæi Lex. 68." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 294." Wakef. Mss.] Μελάγγεως, Cujus solum nigrum est, μελάγγειος, Theophr. [Pulla terra, Colum. 3, 11, 6. Herod. 2, 12. 4, 198. "Heyn. ad Apollod. 262." Schæf. Mss. * Μεσάγεως, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 298. "Herodian. Epimer. 208." Boissonad. Mss. * Μεσόγεως, Callim. H. in Dian. 36. ubi v. Spanh. * Μεσαίγεως, Scymni 363. cf. Vinding. Ubi al. * Μεσήγεως. * "Μεσόγεος, Wessel. Diss. Herod. 183." Schæf. Mss. * Μεσογεωνικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Mediterraneus.] Ὑπόγεων, ω, τὸ, Locus subterraneus, Suid. [* "Ὑπόγεως, Herodian. Epimer. 208." Boissonad. Mss. Eust. ad D. P. 103. "Paus. 1, 319. et Fac. * Ὑπόγεος, Wessel. Herod. 149." Schæf. Mss. * Χρυσόγεως, Philostr. V. A. 6. p. 229.]

"Ἀπόγεος in VV. LL. habetur pro Abterraneus, "A terra prodiens: afferturque ex Aristot. Probl. "ἀπόγεος ἀνάκλασις pro Abterraneus reflexus. ET "ἀπόγεοι ἄνεμοι pro Venti, qui a terra consurgunt, "ex eod. Aristot. de Mundo. Sed cum diphthongo

"ει potius hæc scribuntur." [Cf. Ἀπόγαιος.] "Ἔγγεον, i. q. ἔγγειον, Terrestre," [Gl.] "Suidæ τὸ "ἀσφαλές: UNDE Ἐγγεότοκος, i. q. ἐγγειότοκος," [Theophr. ap. Athen. 62. * Πάγγεος, Orph. in Parc. 8.] "Καταγεῶται, Hesychio οἱ θάπτοντες τοὺς τελευ- "τῶντας, Qui inhumant mortuos. Hos autem extra "urbem habitare ait." [In Schneider. Lex. est Καταγεωτὴς et * Καταγεωστής.]

Hæc autem sunt tanquam a γεία:

Ἀμφίγειος, ὁ, ἡ, Vicinus, Finitimus, quasi Circumterraneus; πλησιόχωρος. Sic ap. Dionys. ἀμφίγειοι exp. πλησιόχωροι. [A. Schneidero non agnoscitur. * "Ἀνάγειος, Euseb. V. C. 3, 37." Boissonad. Mss.]

Ἀπόγειος, A terra remotus. Plut. de Primo Frig. Χειμῶνος μὲν ἀπωτάτω φεύγουσα τῆς γῆς εἰς μετέωρα καὶ ἀπόγεια, Cum hyeme procul a terra in sublimes cœnationes fugiamus, Turn. Lucian. (2, 338.) Ἐγὼ δὲ ἀπόγειος πίνων. Aristot. de Mundo (4.) ventos etiam ἀπογείους vocat: Οἱ μὲν ἐκ νενοτισμένης γῆς πνέοντες, ἀπόγειοι λέγονται, Venti, qui e terra uliginosa et humida prodeunt, ἀπόγαιοι, quasi terra oriundi, Bud. De quibus Plin. 2, 43. Et alios, quos vocant Altanos, e terra consurgere: qui quidem cum e mari redeunt, tropæi vocantur; si pergunt, apogæi. Idem Aristot. de iisdem ventis in Probl. 26, 4. Ὅταν ἀντιπέσῃ καὶ μὴ δύνηται τὰ ἀπόγεια προάγειν διὰ τὸ μὴ ἰσχυρὰν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς. Vide Ἀπογεία paulo post.

Ἀπόγεια vel Ἀπόγαια, plur. Retinacula navium, Funes, quibus navis alligatur in litore, πρυμνήσια: unde ἀπόγεια λύειν, Lat. Oram solvere. Lucian. (1, 769.) Οὐ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος: (1, 374.) Ὥστε λῦε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω, πέτασον τὸ ἱστίον, εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον. Hom. dicit πρυμνήσια λῦσαι.

Ἀπογεία, ἡ, Venti nomen, cui contr. προπαία. Aristot. Probl. Ἥ ὅτι ἐναντίον ἐστὶ τῇ ἀπογείᾳ ἡ προπαία· καὶ ἔστιν ἡ προπαία οἷον ἀναστροφὴ ἀπογείας· ἡ δὲ ἀπογεία τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον· ἡ δὲ προπαία, ἡ τούτου παλίρροια. Gaza ἀπογείαν vertit Ventum abterraneum, i. e. A terra spirantem.

[Ἀπόγειος, Gl. Terrestris. Ἀπόγειος ἄνεμος· Terrestris. Ἀπόγειον σχοινίον· Retinaculum. Ἀπόγεια· Retinacula. Vide Ἀπόγαιος. "Ἀπόγειος, Callim. 1, 427. ad Charit. 268. 703. Matth. Aneed. 1, 31. ad Diod. S. 1, 214. Toup. Opusc. 1, 124. Ἀπόγειον, ad Charit. 660. Reiz. Belg. Gr. 631. T. H. ad Lucian. Dial. 58. Toup. l. c." Schæf. Mss.]

Ἀπόγειον vox Mathem. Vide Ἐπίγειον.

"Ἀπογειῶσαι, Suidæ ἀποθεμελιῶσαι, Fundamenta "destruere," [a Schneidero non agnoscitur.]

Βαθύγειος, ὁ, ἡ, Cujus solum profundum est. Philo V. M. 1. Χώραν, εἰ βαθύγειός ἐστι καὶ πίων, Num ager sit soli feracis et pinguis. Et 2. Πεδιὰς βαθύγειος. Idem de Mundo, Ὥσπερ βαθύγειον χωρίον σῶμα τὸ ἡμέτερον λαβὸν, Tanquam in agro quodam soli fœcundi, Bud. ["Ad Diod. S. 2, 484. ad Callim. 1, 55. Santen ad h. l. Wessel. Herod. 290." Schæf. Mss.]

Ἔγγειος, ὁ, ἡ, Qui in ipso solo est: ut ἐγγείους πηγὰς ἔχων, In ipso solo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, Possessio, quæ in terra est, ἡ ἐν τῇ γῇ, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς, Suid. non ἡ ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρω, ut quosdam intellexisse annotat. Sic accipit et illud Dem. (893.) Οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου. [Ubi Reisk. ἐγγαίου. Idem p. 914. τόκοι.] Et ap. Lysiam (902.) Τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὗτος δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει. Sic ap. Pisidem ἔγγειον δρόμον exp. χερσαῖον, ξηρὸν, Qui terra fit. Ἔγγειον Suidæ etiam ἀσφαλές. ["Plato de Rep. 6. p. 491." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. "Thom. M. 259. Wakef. S. C. 4, 10. Diod. S. 2, 585. Bibl. Crit. 1, 3. p. 38. coll. 37. ad Timæi Lex. 68. Valck. Hipp. p. 193. Koen. ad Greg. Cor. 245. Wakef. S. C. 2, 14. ad Herod. 448. Lex. Herod. 174. ad Corn. Nep. 77. Stav." Schæf. Mss.] HINC Ἐγγειότοκος, ὁ, ἡ, Qui in ipsa terra nascitur, Athen. 2, (62.) e Theophr. Ἡ τῶν ἐγγειοτόκων τούτων γέννησις ἅμα καὶ φύσις, οἷον τοῦ τε ὕδνου καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην, ὃ καλοῦσι μίσον: ["Corrige ἐγγεοτόκων." Schweigh. Mss. quem vide ad Athen. l. c.] Et Ἐγγειόφυλλος, ὁ, ἡ, Humi habens serpentia folia. Gaza exp. Humilifolium, ap. Theophr. H. P. 6, 6.

[* Ἐλαφρόγειος, Qui levi est solo, Geop. 3, 3, 11.]

Ἐπίγειος, ὁ, ἡ, Qui supra terræ superficiem est, Humi repens: ut ἐπίγειοι μύκητες, Athen. ἐπίγειον φυτὸν, Philo. Et generalius, Qui est supra terram; et γήϊνος, Suid. [Θεοὶ ἐπίγειοι, Gl. Dii terrestres. Ἐπίγειον· Terreum. "Epigr. adesp. 710. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 118. Toup. Opusc. 1, 124. ad Herod. 672." Schæf. Mss.] Ἐπίγειον, τὸ, ap. Ptolem., ut tradunt VV. LL., dicitur Apsis ima planetarum, et in circulis, qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cujus curvatura atque margine cum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet, ut remotissimus cum evagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit: vulgo Augem vocant. ["Porson. Hec. p. li. Ed. 2." Schæf. Mss.]

Ἐπίγεια iisd. VV. LL. Rudentes etiam dicuntur, et πρυμνήσια, Funes, quibus navis litori alligatur. In qua tamen signif. paulo ante habes ἀπόγεια. HINC Ἐπιγειόκαυλος, Cujus caulis humilis est, nec a terra elevatus. Humicaulis, ut Gaza vertit, seu, ut Bud., Qui caulem rectum non habet, sed humi stratum, nisi aliud apprehenderit, qui ob id περιαλλόκαυλος: cui contr. ὀρθόκαυλος: q. d. Sessilis; ut ἐπιγειόκαυλος θάμνος ap. Theophr. H. P. 9. [* "Ἐπιγειοφρων, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 138. Comb." Boissonad. Mss.] Et Ἐπιγειόφυλλος, Cujus folia humilia sunt nec a terra elevata. Humilis et sessilis, Bud. addens ab ἐπικαυλόφυλλος differre. "Ἐπίγυα, "Suid. dicta fuisse tradit τὰ πρυμνήσια, ut Hes. "quoque ἐπιγύων affert pro τῶν πρυμνησίων κάλων, "addens, nonnullis ea dici πείσματα: mox tamen "subjungens, Ἐπιγύοις, τοῖς ἀπὸ γῆς, cum hoc ex- "emplo, Τὰ δὲ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις "προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. Et hoc, Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ "ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις. "Sed eam exp. nullo modo his ll. convenire, patet e "duabus illis voculis adjectis, ἀπὸ γῆς: quapropter "exponendum πρυμνησίοις, Funibus s. Rudentibus, "quibus puppis a terra religatur: quæ et ἀπόγεια: "necnon ἐπίγεια, ut VV. LL. annotant." [* "Ἐπίγυια, τὰ, i. q. ἐπίγεια, Polyb. 3, 46." Schneider. Lex. "Ἐπίγυον, Rudens, Lysias Fr. 10. p. 9. Vide Kust. ad Suid. h. v." Seager. Mss. "Aristoph. Fr. 224. 259. Porson. Hec. p. li. Ed. 2. * Ἐπίγυος, Toup. Opusc. 1, 124. Ἐπίγυια, ibid. Aristoph. Fr. 259. Toup. l. c. * Ἐπιγύαιον, Porson. l. c." Schæf. Mss.]

Εὔγειος, ὁ, ἡ, Cujus solum bonum est. Diosc. 3, 53. Φύεται δὲ ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις, In collibus et læto solo provenit, Ruell. [Schleusner. Lex. in V. T.] "Κατάγειος, Subterraneus, ut ap. "Suid. Αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι." [Gl. Terrestris. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 297. "Euseb. V. C. 3, 37. 50." Boissonad. Mss. Xen. K. A. 4, 5, 19. Geop. 9, 22. Ἐν τόπῳ. "Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 277. Antip. Th. 8. Boissonad. Philostr. 449." Schæf. Mss.] "Κατώγειος, Subterraneus, i. q. κατά- "γειος s. κατώγεως, Suid." Λεπτόγειος, Cujus solum tenue et minime pingue est, Athen. Εἶναί τε λεπτόγειον τὸ πεδίον, Tenue et macilentum s. macrum, Plin. [Polyb. * Λευκόγειος, Gl. Creta, Cretifodina. Cf. Λευκόγαιος. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 299. "Schol. Callim. H. A. 76." Boissonad. Mss. * "Λιπαρόγειος, Schol. Il. Σ. 541. * Αυπρόγειον, Malignum solum, Philo J. 2, 46." Wakef. Mss. * Μαλακόγειος, Strabo l. p. 91.] Μελάγγειος, Cujus solum nigrum est. Theophr. Ἀλλὰ δεῖ μελάγγειόν τινα καὶ πίειραν εἶναι. [Colum. 3, 11, 6. Herod. 2, 12. 4, 198. "Geop. 1, 83." Wakef. Mss.] Μεσόγειος, Mediterraneus. Philo de Mundo, Ὅσαι μὲν ἠπείροις οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν, Non oræ tantum maritimæ, sed etiam mediterraneæ. [Gl. Meditullius, Mediterraneus. Μεσόγειον· Meditullium, Mediterraneum. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 298. "Ad Diod. S. 1, 533. 2, 198. 273. 450. ad Dionys. H. 1, 74. Boissonad. Philostr. 449. Schnei-

der. Add. ad Xen. Hell. 105." Schæf. Mss.] Et Μεσόγεια, ἡ, Mediterranea regio, Thuc. 1, (120.) Τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, Qui mediterranea non autem ad mare incolunt. [Lobeck. l. c. "Ad Callim. 1, 178." Schæf. Mss. * Μεσογειότης, ἡ, Strabo 13. p. 933. ubi Ms. Μεσσωγίδος. * Πάγγειος, vide Πάγγεος.] Περίγειος, Qui circum terram est, Qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphr. Probl. 2. Διοικεῖ ὁ θεὸς τὸν περίγειον κόσμον ἑπτὰ ἄστροις. ‖ Item, Qui circum terram est nec in altum elevatus, Terræ proximus, Circum terram hærens. Theoph. Ep. Ἦν σοι πάλαι μετάρσιον τὸ χαμαίζηλον, νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον. Philo V. M. 2. Ὁ (γένος) τὴν ἡγεμονίαν τῶν περιγείων ἅπαξ ἁπάντων ἔλαχεν, Quod in orbe terrarum imperium et principatum obtinet. ["Wakef. S. C. 4, 5. Valck. Hippol. p. 283. Koen. ad Greg. Cor. 253." Schæf. Mss. * "Περιγειότης, (ἡ,) ad Leon. Diac. 211." Boissonad. Mss. * "Πετρόγειος, Philem. Fr." Kall. Mss.] Πρόσγειος, Terræ propinquus et contiguus, Humilis. Aristot. de Mundo, Ὥστε αὐτῶν τὸ μὲν προσγειότερον, τὸ δὲ ἀνώτερον, Ut eorum aliud propius terram accedat, aliud sit altius. Philo V. M. 1. Τὰς πτήσεις προσγειοτάτας ποιούμενον εἰς τὸ εὔθηρον, Humili volatu capturam adjuvat. Theoph. Φύεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν λίθων, οὐχ ὥσπερ θάτερον πρὸς τῇ γῇ· πρόσγεια δὲ ἄμφω. ["Wolf. Anecd. 2, 321." Kall. Mss. Strabo 6, 2, 4. "Ad Diod. S. 1, 320. Matth. Anecd. 1, 31." Schæf. Mss. * Πυῤῥόγειος, Flava terra, Antyllus Oribasii p. 230. Matth., Stob. Serm. 99. (548, 21.)] Ὑπέργειος, Qui supra terram est: ὑπέργεια animalia vocant VV. LL. Quæ per summa telluris degunt, οἷς ἐναντιοῦται τὰ τρωγλοδυτικά. ["Geop. 1, 30. Schol. Arat." Wakef. Mss.] Ὑπόγειος, Subterraneus, Theophr. ap. Atben. 2. Ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτά εἰσι καὶ ἐπίγεια. [Dio Cass. 1078. et alibi. "Ad Petron. 330. Anton.; ad Charit. 719. 764. 780. 785. Porson. Hec. p. 85. 331. Ed. 2." Schæf. Mss. * "Ὑπογείως, Philostr. 85." Wakef. Mss.]

Γεηρὸς, Terrenus, γήϊος, Suid. [ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex., Aristotelem afferens; sed rectius, ὰ, ὸν. "Plut. Opp. Mor. 3, 536. Wytt." Seager. Mss. "Casaub. ad Athen. 93. Phrynich. Ecl. 35." Schæf. Mss. "Themist. 359." Wakef. Mss.]

Γεώδης, ὁ, ἡ, Terreus, Terrenus. Plut. (8, 32.) Οἱ Κελτίβηρες ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ στόμωμα ποιοῦσιν, ὅταν κατορύξαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ τὸ γεῶδες ἀποκαθάρωσιν. Plato (11, 184.) Τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα, γεῶδες ὂν καὶ ἄλογον, οὐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος, Reliquum corpus terrenum et rationis expers, non est homo. Γεώδη χωρία Eæ agrorum partes dicuntur, Quæ nullos terræ mixtos habent lapides: ἐν γεώδεσι καὶ ἐργασίμοις τόποις, In locis terrenis et cultis. Et γεώδης λίθος, Geodes lapis, quem ideo dictum volunt, quod terram in se complectatur. [Gl. Terrenus, Terrosus. Passowii Liber de Fine et Ratione Lexx. condendorum 120. Schleusner. Lex. in V. T. Γεωδέστατος, Theophr. H. P. 5, 10. "Casaub. ad Athen. 87. Xen. Eph. 78. Athen. 1, 42. Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss.]

Γεῖσος, ὁ, Agricola, γεωργὸς, Suid.

"Γέγειαι βόες, Suidæ αἱ ἀρχαῖαι, Antiquæ, Pri-
"scæ: et forsitan γηγενεῖς. Nam et Etym. γέγειος
"e γέα derivatum ait, diplasiasmo facto, exp. et ipse
"ἀρχαῖος, afferensque ex Hecatæo, Ὅτι τὼς ὁ γέγει-
"ος ἔχει λόγος." ["Mitsch. H. in Cer. 114. Callim. 1, 475. 531." Schæf. Mss.]

Compp. a γῆ.

Γηγενὴς, ὁ, ἡ, E terra natus s. ortus: Cui genus e terra est. Athen. 2. Φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι. Eo modo γηγενεῖς Suid. vocat Adam et Evam e terra factos. Γηγενεῖς peculiariter dicuntur etiam Gigantes illi terræ filii. Callim. L. P. (8.) φέροισα Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἧνθ' ἀπὸ γηγενέων. Aristoph. N. (853.) ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ, Εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς. Et γηγενεῖ φυσήματι Suid. exp. μεγάλῳ ὥστε σεισμὸν ποιεῖν, quod antiqua opinio esset, ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. ‖ Γηγενὴς eid. Suidæ est et ὁ ὠχρὸς καὶ νεκρώδης. Item ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, seu, ut Hes., ὁ γήϊνα ἐργαζόμενος καὶ ἁμαρτάνων. [Gl. Terrigena. "Plato Soph. s. 35." Routh. Mss. "Ad Herod. 642. ad Xen. Mem. 3, 5, 12. Heyn. ad Apollod. 253. Casaub. ad Athen. 124. 133. Ruhnk. Ep. Cr. 232. Valck. Phœn. p. 256. Toup. Opusc. 2, 263. Phalar. p. 32. Thom. M. 45. Markl. Iph. p. 36. Musgr. Ion. 987. Jacobs. Anth. 10, 283. 288. ad Lucian. 2, 332. Wakef. S. C. 4, 90. Add. Brunck. Aristoph. 2, 100., Soph. 3, 506. Lobeck. Aj. p. 270. De igne, Ruhnk. ad Longin. 262., Toup. 353." Schæf. Mss.] Et Γηγενέτης, ὁ, i. q. γηγενὴς. [Timotheus ap.] Plut. Apophth. [9, 51. H.] Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. ["Eur. Ion. 1465. Phœn. 130." Seager. Mss. "Brunck. Apoll. R. 196." Schæf. Mss. * Ἐγγηγενὴς, i. q. γηγενὴς, Heracl. Alleg. 26. Schneidero susp. "Galei Myth. 447." Wakef. Mss.]

"Γήθυον, sive Γήτειον, τὸ, est φυτὸν quoddam si-
"mile ampelopraso, Eust. 1155. ubi ipsum numerat
"inter compp. e γῆ, ejusque etym. esse dicit τὸ ἐκ
"γῆς ἀναθέειν, s. τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὀρμᾶσθαι: ad-
"dit etiam, vocari et Γηθυλλίδα sive Γαθυλλίδα,
"et Ἐπιθυλλίδα. Etym. γήτειον esse ait χλωρὸν
"κρόμμυον, dicique quasi ἐκ γῆς ἔτειον, utpote αὐτόε-
"τες ἐκ τῆς γῆς ὂν: qui et ipse prioris γήθυον me-
"minit. Theophrasto, H. P. 7, 4. γήτειον est κρόμ-
"μυον quoddam ἀκέφαλον καὶ ὥσπερ αὐχένα μακρὸν
"ἔχον: quod dicit ἐπικείρεσθαι πολλάκις ὥσπερ τὸ
"πράσον, διὸ καὶ σπείρεσθαι, οὐ φυτεύεσθαι. Unde
"Plin. 19, 6. loquens et ipse de cepis, Gethyum
"pene sine capite est: cervicis tantum longæ, et
"ideo totum in fronde: sæpiusque resecatur ut por-
"rum: ideo et illud serunt, non deponunt. Epæne-
"tus tamen in Opsartyticῳ, Atben. (371.) τὰ κεφά-
"λωτὰ vocari ait γηθυλλίδας: ubi Didymus dicit τὰ
"γήθυα esse ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις,
"eademque ἐπιθυλλίδας etiam nominari. Porro le-
"gitur γήτειον ap. Aristoph. dicentem B. (622.)
"πλὴν πράσῳ Μὴ τύπτε τοῦτον, μήτε γητείῳ νέῳ. A-
"pud Eund. et γήθυον, (Αἰολ. Fr. 3.) τῶν δὲ γηθύων
"Ῥίζας ἐχούσας σκοροδόμητον, forsan * σκορδομίμητον
"φύσιν. Tertium γηθυλλὶς ap. Epicharm. Philocte-
"te, Ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γηθυλλίδας δύο. Et ap.
"Athen. 9. Polemo dicit se vidisse γηθυλλίδα οὐκ
"ἐλάττω γογγυλίδος καὶ τῆς στρογγύλης ῥαφανίδος: et
"τὴν Αητὼ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κιττῆσαι γηθυλλί-
"δος." "Γαθυλλὶς, i. q. γηθυλλὶς s. ἐπιθυλλίς: de-
"rivatum ex γήθυον, teste Eust. qui ipsum esse dicit
"ὅμοιον ἀμπελοπράσῳ: innuens cepæ genus esse: ut
"ap. Nicandr. quoque Schol. γηθυλλίδας esse dicit
"εἴδος κρομμύων, alius νέον κρόμμυον, Ἀ. (431.) Ἐν
"δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλις, ἐν δέ τε λεπτὰς Ἀμ-
"μιγα κρομμύων γαθυλλίδας: sed addit prior Schol.
"posse eo nom. accipi etiam τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας
"τῶν κρομμύων, vel τὰ ὑπ' ἐνίων λεγόμενα * ἀγριόφυ-
"τα." "Γαιθυλάδη, Hesychio ἀμπελόπρασα."

"Γήτειον, ap. Hes. et sine diphthongo scriptum
"γήτια: quæ esse dicit κρόμμυα, ἃ καὶ γήθυα καλοῦν-
"ται. Etym. cum diphthongo scr. tradit." [Meleager 112. ἀειθαλές. "Aristoph. Ἰ. 677." Seager. Mss. "Γήθυον, Casaub. ad Athen. 143. ad Mœr. 115. Toup. Opusc. 1, 11. Aristoph. Fr. 216. * Γήθειον, Brunck. Aristoph. 1, 179. Γήτειον, ibid. Casaub. ad Athen. 142. ad Mœr. 111. Toup. Opusc. 2, 185. Jacobs. Anth. 6, 123. ad Lucian. 2, 324. Γήτιον, Casaub. l. l. ad Mœr. 111. * Γῆθυ, Casaub. ad Athen. 143. Γηθυλλὶς, ibid. Mœr. 115. et n.; Γαθυλλὶς, ad Charit. 276." Schæf. Mss.]

Γήκινος, seu Γάκινος, ὁ, Dor. Qui terram quatit s. concutit. Et Γάκινος, inquit Etym., ὁ σεισμὸς κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὁ τὴν γῆν κινῶν. Item Γακινὰς, ὁ, Terræ motus, σεισμὸς, Eust. Γακινία, ἡ, Terræ motus, γῆς σεισμὸς, Hes.

"Γάμοροι, Hesychio οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι, s.
"μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς, s. οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τι-
"μημάτων τὰ κοινὰ διέποντες. Syracusis γάμοροι fue-
"runt Pars quædam civitatis aut tribus, nt Herod.
"7, (155.) p. 275. Ibi enim tradit, τοὺς γαμόρους κα-
"λεομένους τῶν Συρηκουσίων, ἐκπεσόντας ὑπό τε τοῦ
"δήμου καὶ τῶν σφετέρων δούλων, κατῆχθαι ὑπὸ Γελω-

" νος. Idem forsan sunt, qui Athenis olim γεωργοὶ, " aut κληροῦχοι, Agricolæ vel Coloni." [Æsch. Suppl. 628. Diod. S. 2, 549. n.: Plut. 7, 211. Dionys. Hal. A. R. 9, 52. Cf. Γεωμόρος et Γειομόρος. Markl. Suppl. 420. ad Cbarit. 722. ad Dionys. H. 2, 1181. ad Timæi Lex. 67. ad Herod. 411. 447. 576." Schæf. Mss.]

Γηλεχὴς, ὁ, ἡ, Cui humi lectus est, Humi cubans: i. q. χαμαιεύνης ap. Hom. ut Callim. Scbol. docet in H. in Del. (286.) Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος, de Dodonæis, i. e. * χαμαικοῖται, Hes. [" Wakef. Trach. 1166. Heyn. Hom. 7, 184. Valck. Diatr. 171. Albert. Peric. Cr. 74. Heringa Obss. 234." Schæf. Mss.] Γήλοφος, ὁ, Tumulus e terra exurgens, Colliculus, i. q. γεώλοφος, [" Plato Crit. 111 (=44.)" Routh. Mss. Arrian. Exp. Alex. 1, 14, 3. Xen. K. 'A. 1, 10, 8. 'E. 7, 1, 20. " Heyn. Hom. 8, 381. Longus p. 3. Villois. Casaub. ad Athen. 93. Collis, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 32." Schæf. Mss. " Γημετρία, Stob. p. 7." Wakef. Mss.] Γηοῦχος, ὁ, (ἡ,) Qui terram continet, i. q. γαιήοχος, [unde * " Γηουχέω, Herod. (7, 190.) p. 594." Schæf. Mss. pro quibus vv. reperiuntur * Γήοχος et * Γηοχέω.] " Γηπάτταλος, (ὁ,) Paxillus terræ. Luciau. Lexiph. " Σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους " τινὰς ἀνορύξας. Ubi Raphanos intelligere videtur: " quoniam eorum radices oblongæ sunt, et formam " paxillorum s. clavorum ligneorum imitantur: vel " generalius alias etiam quasvis radices intelligit ob- " longas: sunt enim eæ veluti paxilli in terram de- " pacti. Sed fictum joco h. v. existimo, ut in illo " Dialogo alia multa." [" Ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss.] Γήπεδον, τὸ, Ager, Fundus, Solum, Bud. ap. Aristot. Polit. 2. p. 108. seu, ut Eust., τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας, οἷον * κηπίδιον, Quod soli adjacet prædiis urbanis, ut sunt hortuli: οἰκόπεδον vero destructarum ædium area. Plato de LL. 5. (p. 233.) Τὸν πριάμενον ἢ ἀποδόμενον ὧν ἔλαχεν οἰκοπέδων ἢ γηπέδων. " Γάπεδα, Hesychio ἀγροικοι καὶ " οἰκίαι." [" Porson. Or. 324. Valck. Hippol. p. 282. ad Herod. 524." Schæf. Mss. * Γηπετὴς, ὁ, ἡ, In terram delapsus, Eur. Phœn. 672.] Γηπόνος, ὁ, Agricola, γεωργὸς, γεωμόρος, Hes. i. q. γεωπόνος, et γεηπόνος supra. [Eur. Suppl. 420. " Markl. ibid. Valck. Hippol. p. 282." Scbæf. Mss. * Γηπονικὸς, ἡ, ὸν, unde * Γηπονικῶς, Eust. 638, 39.] Et Γηπονία, ἡ, Agricultura, γεωπονία. [Cyrill. c. Jul. 350. * Γηπονέω, Auctor Rhesi 74. Cyrill. l. c. " ad Hesych. 1, 827. n. 1." Dahler. Mss. * Γήποτος, A terra bibendus, hauriendus, Æsch. Pers. 623. Choeph. 162. " Γάποτος, Markl. Suppl. 420." Schæf. Mss. * Γαρότας, ὁ, (γῆ, ἀρότης,) Dionys. Tyr. ap. Athen. 98. Cf. Γειαρότης. * " Γάσηπτον, Paus. 3, 12." Kall. Mss.] Γητόμος, ὁ, (ἡ,) Qui terram scindit s. findit. Unde Γητομέω, Terram scindo s. findo, Apoll. R. 2, (1006.) σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες, ubi perissologia est. [" Ruhnk. Ep. Cr. 204. Γητόμος, Huschk. Anal. 79. Antiphil. 4." Schæf. Mss. " Γητομέω, Lycophro 268." Wakef. Mss. * " Γητραφὴς, Markl. Suppl. 205." Schæf. Mss.] Γηφάγος, Qui terra vescitur, πένης, ἄπορος, ὡς τὰς ἐκ τῆς γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι τροφῆς ἀμοιροῦντα, Hes. e Callim. [" 1, 436." Schæf. Mss. * " Γηφαγέω, Aristot. in Etym. M." Wakef. Mss.] " Γάφυτον, E terra ortum, " Dor. pro γήφυτον, Hesychio γηγενές. Idem huic " subjungit Γάφυτον pro ἐκ γῆς ῥέον, E terra manans. " Sed forsan Γάχυτον scripsit, E terra effusum." Γήχυτον, τὸ, Gorr. ap. Hipp. e Gal. interpr. Exterior pars terræ, quæ mollis est et minime lapidosa, τὸ ἁπαλὸν τῆς γῆς. Hes. [A Schneidero non agnoscitur.] Γηῶραι, i. q. γειῶραι, ἀλλότριοι, ἐπίμικτοι, τηρηταὶ τῶν τόπων, Suid. [Schleusner. Lex. in V. T.]

" Ἐπιγήτις, ιδος, ἡ, a nonnullis dicitur ἡ κληματὶς, " Append. Diosc. 4, 7. (p. 462.) Nominis ratio ea " esse putatur, quod humilis sit et per terram spar- " gatur."

Γήϊνος, ὁ, ἡ, Et Γήϊος, Terrenus. [Γήϊνος, Gl. Terraceus, Terreus. Γήϊνος σκορπίος· Nepa. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 97. (ubi et * Γέϊνος,) Schleusner. Lex. in V. T. Xen. K. 'A. 7, 8, 7. Eust. 32, 27. Hermes ap. Stob. Ecl. 1, 51. p. 774. " Dawes. M. C. 354. Jacobs. Anth. 7, 229. Matth. Anecd. 1, 6. Lucian. 1, 18. Simonid. H. 21. Mitsch. H. in Cer. 178. Γήϊος, Jacobs. Antb. 10, 198." Schæf. Mss. * " Γηΐνως, Athan. 1, 517." Kall. Mss. * " Ἐγγέϊνος, Aristid. 127." Wakef. Mss.]

Γηΐτης, ὁ, Agricola, Rusticus, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργὸς, Hes. Et contr. Γήτης, Soph. Tr. (32.) οὗς κεῖνός ποτε, Γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν, Σπείρων μόνον προσεῖδε. [" Ad Mœr. 300." Schæf. Mss.]

Γήδιον, τὸ, Agellus, Fundus exiguus. Xen. K. Π. 8, (3, 15.) Αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον, οὐ μέν τοι πονηρόν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιότατον. Lucian. (1, 144.) Σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. [Gl. Prædiolum, Agellus. Γήδιον χρυσοῦ * ἀκαθάριστον· Balluca. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 130. " Boissonad. Philostr. 318." Schæf. Mss.]

Γῆθεν, E terra. [" Æsch. S. c. Th. 233. et n. Blomf." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 93. Eur. Ion. 269. Troad. 1106. " Toup. Opusc. 1, 364. Valck. Callim. 148. Alciphro 444. Æsch. Eum. 907. Jacobs. Animadv. 143." Schæf. Mss.]

[* Ἐπιγεΐζω, In terra versor, Hermes ap. Stob. Ecl. Phys. 1074=146. ap. E. H. Barker. in Classical Journal 44, 401.]

¶ Δημήτηρ, τερος, et τρος, ἡ, Et Δήμητρα, ἡ, Ceres: dicta quasi γῆ μήτηρ, Lat. autem Ceres quasi Geres, ut scribit Cic. de N. D. 4., Dea frugum, filia Rheæ et Saturni, si Hesiodo credendum est. Hom. H. (in Cer. 1.) Δήμητρ' ἠύκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν. Orph. Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφε, * ὀλβιοδῶτι. Eur. (Fr. inc. 14, 2.) Δήμητρος ἀκτῆς ἀγνὸς, Pane carens. Herod. Δήμητρος καρπός. || Metonymice capitur pro Ipsis Cerealibus muneribus, ut Opp. τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον, i. e. ἄρτῳ, Pani, Eust. Sic Lat. Sine Cerere et Baccho friget Venus. Hinc Δημητρίουλοι, οἱ, i. e. Δήμητρος ἴουλοι, nomen Hymni in Cererem, Eust. [Athen. 618.] Et Δημήτριος, Cerealis; ut δημήτριος καρπὸς, et δημήτριος ἄρτος. || Est et Nom. propr. Unde Δημήτρια, τὰ, Festum in Demetrii Poliorcetæ honorem. Eust. [Athen. 12, 9.] A quo Δημητριακὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. Δημήτριος, Cerealis; ut Δημητριακὸς καρπὸς, ap. Alex. Aphr. Cereales fruges. At Δημήτριον, τὸ, Cereris lucus, Δήμητρος τέμενος, Eust., qui Urbis etiam nom. esse tradit. [Herod. 9, 61. Glossæ: Δημήτηρ· Ceres. Δήμητρα· Ceres. Δημήτρια, ἑορτή· Cerealia. Δημήτρια· Cærimonia, Cerealia. * Δημητριόληπτος· Cererosus. Δημητριακός· Cerealis. " Δημήτηρ, Gesner. Ind. Orph. Valck. ad Herod. 413. Mitsch. H. in Cer. 254. Valck. Phœn. p. 263. 438. Fruges, cf. Jacobs. Animadv. 35. Conf. c. μήτηρ, Mitsch. H. in Cer. 120. 216. Ilgen. Hymn. 502. 561. ad Herod. 648. Δήμητρος καρπὸς, Valck. Hipp. p. 181. Diod. S. 1, 34. Δήμητερ, Δάματερ, Ammon. 40. Valck. Adoniaz. p. 382.:—' Atticorum Δάματερ interdum cum indignatione admirantis est.' Δήμητρα, Heyn. ad Apollod. 15. 66. Sylb. ad Paus. 89. Ruhnk. Ep. Cr. 288. Toup. Emendd. 4, 494. Wessel. Herod. 162. ad Diod. S. 1, 16. 362. 379. 384. 392. 565. Müller. ad Tzetz. in Lycophr. p. 1024. Add. p. 297. Δημήτριος, Valck. Diatr. 52. ad Diod. S. 1, 250. Δημήτριον, Fabric. B. G. 1, 325. Δημήτρια, ad Diod. S. 1, 334. 2, 440. Steph. Præf. Gloss. * Δημητριὼν, ad Charit. 515. * Δημητριὰς, Ruhnk. ad H. in Cer. 496. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 101. Diod. S, 2, 440. ad 481. Δημητριακὸς, Ammon. 70." Schæf. Mss. " Diod. S. 2, 36. * Δημήτρειος, Ad Cererem pertinens, Schol. Opp. 'A. 3, 463. Mortuus, Plut. 9, 718." Wakef. Mss.]

ΓΕΙΣΟΝ, τὸ, Vel Γεῖσσον, Suggrunda s. Suggrundium, i. e. Pars tecti prominens, qua stillicidia a parietibus arcentur: s. τὸ προῦχον τοῦ ὑπερθύρου, ut J. Poll. exp., seu, ut Etym., τὸ πρὸ τῶν θυρῶν στέγασμα, vel τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς, τὸ καλούμενον νῦν περίπτερον. Deducit autem a γέα idem Etym. Eur. Or. (1569.) Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, Ῥήξας παλαιὰ γεῖσσα, τεκτόνων πόνον. Ubi Schol. dicit γεῖσσα esse i. q. θριγκοὺς, i. e. λίθους ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων ἐπικειμένους. || Metaph. capitur pro Eo